

Giới thiệu Lục Yên, Anh Yêu Em

Thể loại: 3S, Hiện đại, thanh xuân vườn trường, đô thị tình duyên, nữ truy nam, nam cường, nữ cường, 21+, 1V1, HE

Editor: Yang3S

Tình trạng bản gốc: Hoàn - 35 chương

Nội dung chính của câu chuyện có thể xem như một bài thơ tình yêu của anh và em.

Nam chính: Tạ Đạo Niên (Trưởng Canh*)

Nữ chính: Lục Yên

Ngọt văn, 1V1, HE, song xứ, nữ truy nam, ngôn tình là chính, thật chỉ là phụ.

~~~~

*Trưởng Canh: tên thân mật ở nhà của nam chính.

Yang Văn án hơi ngắn nên ta sẽ trích câu nhận xét truyện này của tác giả: "Một câu chuyện xưa đơn giản kể về quá trình hai người yêu nhau, gặp nhau rồi quen biết, nói chuyện yêu đương, kết hôn, sinh con, sống một cuộc sống bình thường như vậy cho đến hết đời..." "

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Người yêu (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Yang3S

Beta: Yang3S (19.08.2018)

Phía nam bầu trời, có một dải mây màu đỏ đang bay lơ lửng, nhuộm hồng căn phòng.

Lục Yên vừa nhai kẹo cao su vừa lau cửa sổ, sau đầu tóc được bụi cao bằng một chiếc đĩa màu đỏ, cô mặc một cái áo màu xanh nhạt phối với một cái váy ngắn màu trắng, không đi dép, trên mu bàn chân có một hình xăm hồ điệp* nhỏ nhỏ, lúc này theo chuyển động của chủ nhân mà hồ điệp nhìn như đang muốn bay. (*hồ điệp: con bướm, ảnh minh họa ở dưới)

Một con mèo màu cam chạy đến và cọ đầu vào chân cô, Lục Yên thổi kẹo cao su thành một quả bóng nhỏ rồi ép nó vỡ, rũ mắt xuống dưới thấy con mèo màu cam, nói, "A Bảo, đi sang bên kia chơi."

A Bảo mặc kệ, nó cọ đầu vào chân chủ nhân, cọ, cọ, cọ không ngừng, thân thể mập mạp của nó cứ cọ khiến cô ngứa ngáy.

Lục Yên nhịn không được hét lên, cười lớn.

Cửa sổ đã được lau sạch sẽ, cô ngã vào ghế sofa, hai chân trắng nõn đang đưa, tay với lên rút chiếc đĩa màu đỏ ra, trong nháy mắt, mái tóc đen xỏa tung ra.

Cô cảm chiếc đĩa quay quay, đây là hành động cô thường làm khi bản thân trong trạng thái ngây người.

Cô lấy điện thoại ra, chụp lại phong cảnh bên ngoài cửa sổ, A Bảo rất thích ngồi trên bệ cửa sổ, thân thể mập mạp hòa vào bầu trời sắp tối đen, rặng mây đỏ phía xa xa kia, khiến sắc màu hài hòa, tràn ngập ý thơ.

Cô vừa nhai kẹo cao su vừa ấn nút chụp ảnh.

Vừa ngâm nga câu hát vừa đi nấu cơm, sau khi làm xong, cô vừa cầm bát ăn cơm vừa xem tivi rồi hát theo nhạc đang phát trên đó, thỉnh thoảng gấp hai miếng thịt xuống sàn nhà cho A Bảo ăn.

Sau đó mang đồ ăn còn thừa để vào nồi cơm, có di giấy, hướng về phía gương buộc lại tóc, và thoa lên môi một chút son bóng, trước khi đi vỗ đầu A Bảo, "Chị đi đây, em ở nhà trông nhà nhé."

Đóng cửa lại, cô bước xuống cầu thang.

Tòa nhà chung cư này tên là Từ Trúc Uyển, là một tòa nhà chung cư rất bình thường, nhà Lục Yên ở tầng 3.

Mẹ của cô tên Đào Nhạc, là quản lý của một hộp đêm, bố của cô qua đời khi cô còn rất nhỏ, mẹ cô mang cô đi, từ đó cũng không kết hôn nữa.

Chạy chậm một mạch đến chỖ đêm đối diện, cô đi qua đám đông người đang đi bộ, tìm được cửa hàng " Vân Phù Cu", lên lên đi vào từ cửa sau.

"Vân Phù Cu" là một cửa hàng hoa quả khô, cũng là một cửa hàng lâu đời ở thành phố Ngô, mặt tiền của cửa hàng rất rộng,được trang trí theo lối cổ xưa, bốn phía tường đều được bao quanh bởi những tấm gương, trong cửa hàng luôn có một mùi hương thơm lạ.

Sau khi đi vào cửa sau, cô kéo rèm cửa lên, im lặng đi vào.

Không có gì bất ngờ, anh đang một tay gầy bàn tính* một tay viết thư pháp. (*bàn tính: là một công cụ tính toán)

Lục Yên lần đầu tiên thấy người ghi sổ sách mà còn dùng bút lông.

Cô lặng lẽ đi tới, vươn tay che mắt anh lại, sau đó ghé sát vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói, "Anh, đang tính toán cái gì vậy."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, anh dừng bút, suy nghĩ một lúc, nói, "Đang tính xem bao giờ em đến."

Ồi trời, càng ngày càng biết nói nhiều lời ngọt ngào.

Lục Yên ghé vào vai anh, "Khi nào xong? "

Tạ Đạo Niên gấp sổ sách lại, gõ nhẹ vào đầu cô, "Đã xong rồi."

Anh đứng lên, vóc người cao ráo, lông mày sắc bén, cằm bằng phẳng, môi mím chặt.

Ánh mắt đoan chính, tư thế đứng cũng đoan chính, anh lúc nào cũng kiềm chế cảm xúc, được gia đình dạy dỗ nghiêm khắc và bản thân luôn tu thân dưỡng tính nên nhìn anh trầm ổn hơn người khác rất nhiều.

Cô gái ngồi trên ghế, khoanh hai tay, ngược lên nhìn anh, rồi mỉm cười.

Tạ Đạo Niên xoa đầu cô, "Rảnh rồi thế sao?"

"Vẫn đang nghỉ hè mà."

Tạ Đạo Niên nhìn ra ngoài, "Muốn đi chơi?"

Lục Yên gật đầu mạnh liệt.

"Chờ anh một chút." Anh dọn dẹp trên bàn một chút, sau đó cầm bàn tính đi về phía trước.

Lục Yên ngồi yên chờ anh.

Căn phòng này ở phía sau " Vân Phù Cu", cũng là phòng khách của gia đình anh, anh 23 tuổi, hai người đều đang học đại học, trường học của họ cách nhau không xa.

Cô đến đây từ ba năm trước, lần đầu tiên gặp anh khi anh đang ở quầy gầy bàn tính, ngón tay di chuyển thuần thục, cẩn thận tỉ mỉ.

Lúc đó anh hỏi cô muốn mua gì, mà cô chỉ biết mẩn mê ví tiền, ngày người khi đối diện với anh, đến cả kẹo cao su cũng quên nhai.

Hai người lúc đó chỉ cách nhau một cái quầy.

Lần đầu tiên cô gặp một người con trai sạch sẽ như vậy, sạch sẽ đến mức cô muốn đến gần, muốn lột ra nhìn, xem bên trong là bộ dạng gì.

Cô cảm thấy trên người anh có một sự kiềm chế và cô bị nó hấp dẫn sâu sắc.

Lục Yên không có bố, mẹ rất thương yêu cô, không can thiệp vào đời sống riêng của cô, mặc dù cô là người hiểu chuyện, nhưng lá gan của cô cũng rất lớn*. (Gan lớn ở đây ý chỉ là làm những chuyện mà không ai ngờ đến, là người gan dạ, dũng cảm, mạnh dạn)

Ngày đó anh mặc một cái áo trắng tay ngắn, tóc mái cắt ngang trán, anh ngẩng đầu lên mỉm cười với cô.

Có người gọi anh, người đó nói: Niên, cầm lên tầng một ít sò điệp khô.

Niên, không biết anh họ gì?

Thỉnh thoảng thỉnh thoảng

Nhịp tim của Lục Yên tăng mạnh

....

Khi Tạ Đạo Niên đi ra thì trên tay cầm một túi trần bì khô* đưa cho cô, "Đi thôi, muốn đi đâu nào?"

(*Trần bì khô: vỏ quýt được phơi khô; Có tác dụng điều trị ho, viêm phế quản... - Nguồn: caythuoc.org)

Lục Yên nhận lấy, rút ra một cái để ăn, "Chúng ta đi hồ Ngọc được không?"

"Ừm, em thích là được."

Anh kéo tay cô qua cầm hai người bước ra khỏi phòng khách, không khí chợ đêm đập vào mắt, ven đường tràn ngập những bóng hoa màu đỏ mới nở, một bác gái đang nhào bột cho vào nồi nước nóng trên cái xe đẩy, mùi thơm nhẹ nhàng bay xa. Có một ông già đang dắt chiếc xe đạp, đằng sau xe có rất nhiều bóng bay, phía trước lại cầm rất nhiều chong chóng, mấy em bé đi ngang qua đều xin mẹ mua cho một cái.

Hai người đi đến hồ Ngọc, cạnh hồ có người bán thức ăn cho cá, 5 nhân dân tệ một túi, thấy Lục Yên dừng bước lại, anh bước đến mua một túi, cho vào một cái chậu nhỏ, vẩy tay tay với cô, "Lại đây."

Cô cất túi tràn bì đi, chạy nhanh đến đó, Tạ Đạo Niên cầm chậu nhỏ đến gần cô, "Đi cho cá ăn."

Cô cầm một nắm thức ăn cho cá ném xuống hồ, sau đó có mấy con cá vàng ngoi lên tranh giành thức ăn.

Lại ném xuống một nắm thức ăn, có một con cá lon nhảy lên, nước bắn tung tóe lên mặt Lục Yên.

Lục Yên vừa cười vừa bước lùi lại phía sau, Tạ Đạo Niên đưa một cái khăn tay qua lau mặt giúp cô, "Dừng xa ra một chút."

Lục Yên ngừng đầu mỉm cười với anh, hai mắt sáng ngời, lại có một con cá lon lại nhảy lên, cô liền lùi lại chui vào lòng Tạ Đạo Niên.

Lục Yên cho cá ăn xong, phúi phúi hai tay cho sạch, sau đó hai người đi đến một cái đình nghỉ mát trên hồ ngồi nghỉ ngơi một lúc.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-2: Người yêu (2)

Edit: Yang3S

Beta: Yang3S (19.08.2018)

Xung quanh hồ Ngọc là nhiều hàng cây xanh, cây cối ở đây phát triển rất tốt, còn có thể nghe thấy văng vẳng tiếng ếch kêu, ở đây không có ai, cô tựa lên vai của anh, làm chuyện thích nhất khi hai người ở cùng nhau - ngắm nhìn anh.

Khi Tạ Đạo Niên yên lặng nhìn rất đẹp, dường như anh sinh ra đã như vậy, giống như một quý ông, tay gãy bản tính, ở trong một cửa hàng đã lâu đời, khí chất của anh hoàn toàn hòa nhập vào một môi trường như vậy.

Mặc kệ thế nào, bọn họ cũng yêu nhau.

"Trường Canh."

"Ừm?"

"Chúng ta đã ở bên nhau được 2 năm."

"Đúng vậy." Anh cúi đầu nhìn cô.

Tay cô quàng tay qua cổ anh, "Anh là của em rồi."

Trán hai người chạm vào nhau, Tạ Đạo Niên mỉm cười, "Ừm."

Anh cho em bắt được.

Lục Yên nhẹ nhàng hôn anh, Tạ Đạo Niên kéo cô lại gần hơn, lưỡi của hai người hòa quyện vào nhau, cô hơi tức đầu, nụ hôn của Tạ Đạo Niên nhẹ hơn, đầu lưỡi anh từ từ kéo dụ dỗ đầu lưỡi của cô, mà đầu lưỡi của Lục Yên không kiềm chế được mà làm theo động tác của anh, lần nữa bị anh kéo vào trong miệng.

Kết thúc nụ hôn, Lục Yên thở run rẩy, cô dựa vào trong ngực anh, lấy ngón tay chỉ vào miệng anh, "Anh thật xấu xa."

Tạ Đạo Niên cười khê, "Rõ ràng là em hôn anh trước."

Lục Yên lùi ra khỏi ngực của anh, "Sao trước đây em lại không nhìn ra anh giả hoạt như thế nhỉ?"

Nhất định là do trước đây cô bị nụ cười của anh mê hoặc.

"Ai giả hoạt hơn?" anh tới gần cô, giọng nói nghi vấn.

Lục Yên biết là anh định nhắc lại chuyện xưa, cô không nhìn anh, miễn cưỡng chấp nhận chuyện quá khứ, "Là em, là em được chưa."

Tạ Đạo Niên đã quen cái bộ dạng này của cô, nhéo mũi cô, "Đi về thôi, gần hồ rất ẩm ướt."

"Anh công em đi." Cô vươn tay.

Tạ Đạo Niên ngồi xổm xuống, Lục Yên nằm úp sấp xuống lưng của anh, ngửi được hương thơm nước giặt trên quần áo của anh, lòng ngứa ngáy, cô vùi đầu vào cổ của anh không chịu đi ra.

Tạ Đạo Niên mới vừa đi được hai bước không nhận được cười, nói "Tóc của em khiến anh bị ngứa."

Cô kéo tóc mình ra, sau đó in một nụ hôn xuống mặt anh, "Như vậy hết ngứa chưa?"

Bỗng tối, gió nhẹ thổi bay tóc của anh, đôi mắt anh sáng ngời, anh nhìn cô, "Không ngứa lắm."

Lục Yên hôn lên mặt anh mấy cái, sau đó như mèo con mà cò đầu vào cổ anh, khiến Tạ Đạo Niên cười suốt chặng đường, đến đường soi sáng đôi tình nhân nhỏ, bàn tay của chàng trai nắm chắc đùi của cô gái, bước chân vững vàng từng bước đi

xa.

....

Mặt trăng khuyết, những đám mây như đang chạy đua, dường như nếu gió thổi cái liền đem nó thổi tan.

Máy xông hương đang phun sương trong căn phòng, chỉ có một cái đèn bàn học được bật, sàn nhà được phủ một tấm thảm mềm mại, và lúc này trên bức tường đang phản chiếu hình ảnh hai người đang hôn nhau.

Góc tường bên ghế sofa có một đồng hồ gõ bóng, tất cả đều do Lục Yên chơi gấp thủ mà có được.

Buổi tối Đào Nhạc đều không về nhà, bình thường A Bảo sẽ ngủ cùng với Lục Yên.

Nhưng đêm nay đáng thương thay là A Bảo phải trở về cái ổ của nó, cảm thấy môn đồ chơi cần xé.

Thân trên của Tạ Đạo Niên đã không còn gì, Lục Yên chỉ còn lại cái áo ngực màu trắng và cái quần lót màu đen.

Cơ thể của cô gái xen lẫn giữa sự thuần khiết và trưởng thành, cô đã lớn, bộ ngực đầy đặn, cái mông căng tròn.

Cơ thể của chàng trai rắn chắc nam tính vừa phải, kết hợp với màu da lúa mạch phù hợp với lứa tuổi này.

Một vài năm nữa, chắc chắn anh sẽ ngày càng thành thực hơn.

Bộ dáng đó sẽ thế nào nhỉ?

Không giống với lần đầu tiên của hai người, Tạ Đạo Niên đã thuần thục hơn rất nhiều, ít nhất... bây giờ... anh đã cỡi được áo ngực của cô bằng một tay, ngày xưa đến cả móc cài anh cũng không tìm được.

Vừa cỡi hết đồ ra, anh kéo cô vào gần anh, Lục Yên lấy tay sờ thân thể anh từ trên xuống bụng dưới, hai người hiểu rất rõ ám chỉ này. Tạ Đạo Niên ít khi đến nhà Lục Yên, Đào Nhạc để cho Lục Yên thoải mái kết giao với bạn trai, hơn nữa buổi tối Đào Nhạc không về nhà, Lục Yên to gan lớn mật bảo anh ở lại.

Buổi tối cửa hàng hoa quả khô được bố mẹ anh trông, Tạ Đạo Niên chịu trách nhiệm tính toán sổ sách và hỗ trợ kiểm tra hàng hóa.

Bây giờ vẫn còn sớm, anh bị Lục Yên lôi kéo về nhà, có cảm giác dễ vào miệng cop.

Anh cỡi áo ngực của cô xuống, sau đó sờ lên quả anh đào trên đỉnh cao, cúi đầu ngậm nó vào miệng cắn nát, Lục Yên ôm lấy đầu của anh, không nhịn được mà rên rì thành tiếng.

Ngón tay của cô luồn vào trong quần của anh, lạng lẽ đi vào nơi bí mật, sau đó sờ được một cây gậy thịt cực nóng.

Mặt của Tạ Đạo Niên sẽ đỏ lên khi lâm tỉnh, đôi mắt kia của anh sẽ yên lặng nhìn cô, còn chưa lắm gì mà cả người cô đã nóng hết cả lên vì ánh mắt của anh.

Lục Yên rất thích anh như thế này, anh càng muốn "đóng" lại, cô càng muốn xé mở nó ra.

Anh ôm cô xuống giường, hai tay cỡi quần lót của cô ra, khu vườn bí mật hiện ra trước mắt, anh cúi dây lưng ra, để xuống dưới đất, sau đó tiếp tục cỡi quần dài ra rồi cỡi quần lót xuống, gậy thịt phía dưới đã ngẩng cao đầu, đầu nấp màu hồng nhạt, dưới cây gậy có vườn cỏ cong cong, cây gậy rất lớn, nó đã sẵn sàng để "đi".

Lục Yên kéo ngắn kéo ở đầu giường ra lấy áo mưa, sau đó xé ra đưa cho anh "mặc" vào.

Tạ Đạo Niên phủ lên người cô, hai người hôn nhau, ngón tay của anh vuốt ve hạt châu nhỏ của cô, thỉnh thoảng nhấn mạnh một chút cái khiến cô rên rì thành tiếng.

"Úm, Trường Canh ~~, mạnh hơn chút nữa ~."

Bọn họ từ lâu đã "làm", ở nơi không ai biết, len lén ăn thử trái cấm.

Lục Yên từng bước một dẫn anh xuống vực sâu của tình dục, sau đó anh không bao giờ... muốn bỏ lên nữa.

Hai tay của Lục Yên để trên hông của anh, khuôn mặt cô cọ vào lỗ tai anh, "Trường Canh, tiến vào, nhanh lên."

Anh hôn lên cổ cô, bàn tay cảm lấy ngực của cô, thịt tràn ra từ hai bàn tay của anh, Lục Yên vươn tay xoa nắn gậy thịt của anh, cũng không quên nâng hai hòn ngọc của anh lên xoa nắn, hơi thở của Tạ Đạo Niên càng thêm nặng nề, anh tách hai chân cô ra, kéo hai cánh hoa ra, thấy đường vào, chạm rãi ma sát ở cửa huyết.

"Đừng khấn trương." Anh nâng mông cô lên, khẽ bóp thịt mềm, sau đó tiến vào gần hơn.

Lục Yên sờ hạt châu của mình, trong u kính trần ra càng nhiều mật ngọt, Tạ Đạo Niên cảm gậy thịt của mình tiến vào từ từ, rất cuộc đã tiến vào.

"Úm ~." cô ôm chặt anh, hai chân vòng qua eo anh bám chặt.

Cuối cùng cũng vào rồi.

Thịt non ở bên trong bao bọc lấy vật thô to của anh, sau đó co chặt lại, khiến anh run rẩy mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3: Người yêu (3)

Edit: Yang3S

Beta: Yang3S (19.08.2018)

Tạ Đạo Niên hít sâu, bắt đầu di chuyển vào sâu ra nóng. Gậy thịt đâm vào huyết non của cô, thân thể hai người không ngừng va chạm vào nhau, cái giường cũng bắt đầu có tiếng kêu "kéo cọt".

Đèn bàn học chỉ chiếu sáng một góc, thân thể hai người trong đêm tối bắt đầu quện vào nhau không rời.

Tiếng hai người hôn nhau không ngừng vang lên, cùng đó là hương thơm từ máy xông hương, ngấm vào từng ngóc ngách trên cơ thể hai người.

Tạ Đạo Niên rằng hai chân Lục Yên đặt qua vai mình, mồ hôi từng hạt rơi xuống cổ anh, theo từng đợt đâm vào rút ra mà hình xăm hồ điệp trên mu bàn chân của Lục Yên như đang nhảy múa.

Nếu như ngày đó cô không đến Văn Phủ Cư, cô sẽ không gặp được anh, và cô cũng không tìm được người đàn ông của đời mình.

Hai người đang ở rất gần nhau, dường như là không có khoảng cách.

Tạ Đạo Niên nhẹ nhàng lướt động, nhìn cô không chớp mắt, ngực cô từng đợt nảy lên, anh bóp nhẹ cái mông căng tròn của cô, gậy thịt không ngừng ra vào huyết non của cô, khiến mật ngọt không ngừng tràn ra cửa huyết, bám vào gậy thịt của anh.

Lục Yên xoay người lại, ngồi lên, từ từ lên xuống khiến hai con thỏ trắng trước ngực không ngừng nhảy lên xuống, muốn cho anh nhìn rõ, cô kéo hai cánh hoa ra, huyết non đang bao lại vật nam tính của anh, tham lam mà phun ra nuốt vào.

Hai người kéo dài mãi, ái dịch không ngừng tràn ra, mỗi hai người không ngừng quăn quýt nhau.

Anh mạnh mẽ đâm cô.

Mắt của Tạ Đạo Niên đỏ lên, anh đè mông cô lại, nửa người dưới không ngừng ra ra vào vào.

"A, Trường Canh, thật là sâu ~" cô ôm hai tay anh, không có lực mà ngã vào ngực anh, Tạ Đạo Niên cúi đầu xuống, gió chân cô lên cao, không ngừng đâm sâu, "Anh thế nào cơ?"

Gây thật không ngừng di chuyển vào trong huyết đạo, mồ hôi của hai người không ngừng rơi, cơ thể dần dần khó rời.

Cảm giác được anh sắp bắn, Lục Yên ôm chặt anh, "Trường Canh, bắn cho em."

Tạ Đạo Niên dùng một tay để hai tay cô lên đầu giường, một tay khác cầm lấy eo cô, thân thể hai người không ngừng lên xuống, cây gậy thịt cứng như sắt nóng xuyên mạnh vào huyết non của cô, càng ngày càng nóng, càng ngày càng xóc nảy.

Anh không ngừng hôn lên lưng của cô, sau đó đầu lưỡi liếm liếm gò má của cô, mặt Lục Yên đỏ như ráng chiều.

Sắp đạt cao trào, anh mạnh mẽ đâm vào rút ra, gây thịt co giật, anh bắn.

Lục Yên cảm nhận được có một dòng dịch nóng, phảng phất lan khắp huyết non, nóng rực, cực kì thoải mái.

Rút gậy thịt ra, còi áo mưa xuống, bên trong có rất nhiều tinh dịch, đã một tuần anh và cô không làm.

Lục Yên nằm ở trên giường, không ngừng thờ dốc, Tạ Đạo Niên nằm ở bên cạnh cô, chạm rai hôn lên lưng cô, hỏi cô, "Mềm nhưn?"

Lục Yên vén tóc mái ướt đầm mồ hôi, ôm lấy anh, "Ưm~~"

Tạ Đạo Niên đánh nhẹ lên mông của cô, "Giống như em bé vậy."

Cô không nói gì, nằm lì ở trong ngực của anh.

Giống như một chú gấu Koala.

Bàn tay cô từ trong ngực của anh lần mò xuống dưới, nắm gậy thịt của anh, tiện tay cũng sờ luôn hai viên ngọc, giọng nói trầm xuống, ngày thơ nói, " Ghê gớm thật, rất thoải mái."

Tạ Đạo Niên cười, ôm chặt cô, tay khẽ xoa nắn cái mông của cô.

Trong đêm tối, hai người đang trần truồng mà ôm nhau, trong một thời gian dài không nói gì.

....

"Vân Phù Cư" vẫn đang mở cửa bán hàng. Tạ Đạo Niên về đến nhà, vén rèm cửa ra, thấy Tạ Văn Bằng đang uống trà.

Nhìn Tạ Văn Bằng có một loại cảm giác thiên nhiên mà uy nghiêm, thói quen sinh hoạt của ông luôn tuân theo những nguyên tắc khiến người khác tức giận, nguyên tắc của ông cũng nhiều. Những năm đầu ông dốc sức một mình làm việc chăm chỉ, Tạ Đạo Niên là được di truyền một số thứ từ ông, hai bố con tuy tính khí không giống nhau, nhưng có rất nhiều thói quen sinh hoạt giống nhau.

Nhìn thấy anh, Tạ Văn Bằng hỏi, "Sao đi ra ngoài lâu như vậy?"

"Vâng ạ, đi rất nhiều chỗ."

Tạ Đạo Niên ngồi vào bên cạnh ông, Tạ Văn Bằng rót trà cho anh, "Đi chơi cùng cô nhóc kia?"

"Vâng."

Tạ Văn Bằng uống một hớp trà, nhìn kỹ con trai mình, Tạ Đạo Niên bị ông nhìn nhưng không thấy có chút chột dạ nào, ngồi yên lặng.

"Trường Canh, sắp tốt nghiệp a."

"Vâng, bố."

"Đã có dự tính gì sau đó rồi chứ? "

Tạ Đạo Niên gật đầu, "Đã có kế hoạch."

Thấy anh trả lời chắc chắn, Tạ Văn Bằng để chén trà xuống, "Con lên kế hoạch gì bỏ không quản, nhưng đừng dễ tương lai bị trì hoãn, còn nữa, người vợ là một người rất quan trọng, nên xem xét suy nghĩ chọn cho kỹ."

Cô gái Lục Yên này, Tạ Văn Bằng vẫn luôn không thích, cô kém rất xa người con dâu lý tưởng của ông.

"Con sẽ chú ý, bố đừng lo lắng."

Tạ Văn Bằng nhìn người con trai tu từ của mình, trong lòng vừa cảm khái, vừa lo lắng, dù quan tâm thế nào, thì mặt ngoài ông vẫn nghiêm khắc, thậm chí cả sự ảm áp cũng không nhìn thấy được, đây là cách giáo dục của ông.

"Không còn sớm, đi nghỉ ngơi đi."

Khi anh bước lên cầu thang, Tạ Văn Bằng nói, "Trường Canh, yêu đương thì yêu đương, nhưng đừng làm xằng làm bậy a." Nói xong liền chăm chú nhìn anh, "Con cũng không phải là người không có chừng mực đúng không?"

Nghe được những lời này của Tạ Văn Bằng, Tạ Đạo Niên im lặng một lúc, sau đó buồn bực trả lời, "Vâng ạ."

Anh đã không kiềm chế được mà làm xằng làm bậy rồi, vừa này còn mới "làm càn" một lúc nữa đó.

Về đến phòng, anh nằm lên giường, nhìn trần nhà đến ngày người, mở điện thoại lên, cô gái nằm trên bàn mỉm cười với anh.

Đứng dậy cầm lấy phi tiêu, phi vài cái.

Không biết cô ấy đang làm gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-1: Thần giao cách cảm (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trời bắt đầu lên cao, chim nhỏ bắt đầu hót, A Bảo đuổi thất lung, thân hình mập mập bắt đầu đi đi lại lại.

Lục Yên đang thu dọn quần áo đem đi giặt, quần áo của Đào Nhạc tương đối nhiều, có khi một ngày thay những ba bộ quần áo, bà đi làm cả tuần, công việc chủ yếu vào ban đêm, đôi khi còn làm qua đêm, ban ngày mới về nhà ngủ bù.

Ở trong mắt cô, Đào Nhạc là một người phụ nữ kim cương, một người mạnh mẽ, Lục Yên nhìn bà một mình đi làm từ hai bàn tay trắng làm ra được thành quả như ngày hôm nay

A Bảo kêu meo meo, lật qua lật lại bên chân của cô.

"A Bảo, mẹ còn đang ngủ, còn kêu nữa là chị đeo vòng chụp cổ* vào cho em đó." (*Vòng chụp cổ: là một loại vòng được đeo cho chó mèo, được sử dụng trong trường hợp chó mèo dữ hay cắn người lạ, hoặc đang bôi thuốc tránh việc chó mèo liếm vào thuốc trên cơ thể.)

Trong nháy mắt con mèo mập mập liền chớp chớp mắt không dám kêu lên tiếng, ngoan ngoãn ngồi ở ban công liếm móng vuốt.

Lục Yên cầm quần áo mang đi giặt khô, đi xuống lầu dưới, đi đến tiệm giặt khô của chị Bạch Mân ở cuối hành lang.

Tiệm giặt của chị Bạch Mân không lớn lắm, trong tiệm có rất nhiều quần áo đang treo chờ khách hàng đến lấy, chị chủ tiệm đang dùng máy may để sửa quần áo, ngẩng đầu nhìn thấy cô, chị ấy liền cười nói, "Tiểu Yên tới giặt quần áo à?"

Bạch Mân là người phụ nữ dịu dàng, đằng sau đầu là bộ tóc được tết gọn gàng, khuôn mặt bầu bĩnh, lời nói nhỏ nhẹ, tính tình hòa thuận.

Người tốt như thế, lại gặp phải một ông chồng vũ phu, ngày nào cũng đi chơi gái, đánh bạc, sau đó về nhà cướp tiền của vợ.

Đúng là đồ rác rưởi, cận bã.

"Dạ vâng, làm phiền chị Bạch Mân rồi."

Bạch Mân nhận đồ, "Không phiền không phiền." Nói xong cầm lấy quần áo cẩn thận để vào trong giỏ rồi đi vào bên trong.

Lục Yên ở bên ngoài đợi, chỉ một lúc sau, Bạch Mân đi ra, cầm trên tay một túi quần áo đã giặt xong, "Đây là của lần trước, em xem có đủ hay không."

Lục Yên nhận lấy, nhìn kỹ một chút.

Vào lúc này, có một người đàn ông bước đi ra từ phòng trong.

___ "Tiểu Mân, còn chỗ nào phải sửa nữa không?"

Tay anh ta cầm một cái cờ lê, dáng người cường tráng, nét mặt cương nghị, quần áo trên người bị ướt một nửa, hơi dính vào cơ thể.

Lục Yên nhớ rõ, anh ta hình như tên là Khiếu Triều Thành, là anh trai của chồng chị ý, còn chưa kết hôn, vẫn luôn buồn bán ở tỉnh khác.

"... Không có... Tiểu Yên, phải quần áo của nhà em không?"

Lục Yên gật đầu, trả tiền, "Chị Bạch Mân, em về đây."

"Ừ, đi từ từ nhé."

.....

Lục Yên mang theo túi quần áo, định đi đến Văn Phú Cư nhìn xem Tạ Đạo Niên đang làm gì.

Con đường nơi bọn họ sống có tên là Phấn Hương*, nghe rất thơ mộng. (*Phấn Hương = hương thơm)

Năm đó khi Đào Nhạc đến đây, thấy cả khu phố đều là các cửa hàng lâu đời, đã cảm thấy nơi này dường như đang sống trong một thế giới khác, và những người sống ở đây đều có nhịp sống chậm, ngay cả những con chó con mèo cũng đều có bộ dạng lười biếng.

Lục Yên vốn đã lười biếng, ở lại chỗ này, cô lại càng lười biếng hơn.

Khi cô đến cửa sau, cô gọi điện thoại cho anh, sau đó nhìn chăm chú vào cửa sổ trên tầng ba.

Nếu không ngoài dự đoán thì cửa sổ mở ra, sau đó cô sẽ nhìn thấy một chậu hoa anh thảo.

Điện thoại đã được kết nối, cửa sổ bất ngờ được mở ra.

Tạ Đạo Niên dựa người vào cánh cửa nhìn cô, tay trái để trong túi quần, tay còn lại cầm một cái bánh xiu mại*, từ từ ăn, khóe miệng nhìn như đang mỉm cười. (*xiu mại: là một trong những món ăn của người Trung Quốc, cùng họ với món há cảo - Nguồn: Wikipedia)

Hôm nay anh mặc một bộ đường trang* màu trắng, tóc được vuốt lên, nhìn đẹp trai trần đầy sức sống. (*đường trang: trang phục truyền thống của người Trung Quốc từ thời nhà Thanh)

Trong tủ quần áo của Tạ Đạo Niên có rất nhiều bộ đường trang màu trắng, anh kể với cô trong nhà anh có người thân làm nghề may, những bộ đường trang của anh đều được đặt may ở đó.

Anh có một người bồ nhí khác, Lục Yên chưa bao giờ thấy Tạ Văn Bằng cười với Trương Canh.

"Sao nhanh thế?"

Tạ Đạo Niên dứt cho cô ăn một miếng xiu mại, "Lúc em đang lên lút đi qua đi lại ở đằng trước cửa hàng, anh đã nhìn thấy."

Chỉ chờ điện thoại của cô rồi đi ra.

Lục Yên thẹn thùng cười cười, ăn xong, thấy anh vẫn dựa người vào cửa, bộ dạng bất cần.

Dường như chỉ ở trước mặt cô, Tạ Đạo Niên mới để lộ ra bộ dạng không đứng đắn, cách đứng không đoan chính, động tác cũng không nhã nhặn như vậy.

Đằng sau cánh cửa có một cái hèm nhỏ, rất yên tĩnh, cô bước đến trước mặt anh, thấy anh vẫn đang cười, cô nhón chân lên, hung hăng cắn môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2: Thần giao cách cảm (2)

Tạ Đạo Niên đảo khách thành chủ, ôm lấy eo của cô, đáp lại nụ hôn của cô.

Cánh cửa yên tĩnh, ánh mặt trời ấm áp, chiều xuống chân của cô gái, cô kiễng chân lên, được anh ôm không rời, cô ôm lại anh.

Hai người hôn nhau không ngừng, Lục Yên thấy lông mi của Tạ Đạo Niên run nhẹ, cô buồn cười cắn nhẹ lên bờ môi anh một cái, Tạ Đạo Niên ngạc nhiên, cô lại cắn nhẹ môi anh một cái nữa.

Không đau, chỉ như kiến cắn.

Ngứa, mang theo một chút làm cản.

Tay nàng luồn vào trong quần anh nhẹ nhàng vuốt ve.

____ "Khụ, Khụ..."

Trong sân truyền đến tiếng ho khan, Lục Yên nghe ra tiếng của ai, lập tức buông Tạ Đạo Niên ra.

Trong sân Tạ Văn Bằng đang đứng chấp tay sau lưng, ánh nắng bị cây xanh che mất, vẻ mặt của ông không rõ ràng là biểu hiện gì, đáng người ông cao lớn, hợp với khuôn mặt vạn năm không đổi, nhìn qua rất có cảm giác áp bách.

Ông liếc mắt qua nhìn Lục Yên, giọng nói bình tĩnh, "Trương Canh, sao bạn đến chơi mà không mời vào nhà ngồi chơi một lúc?"

Lục Yên tuy không sợ trời không sợ đất, nhưng đối mặt với vị trưởng bối này, trong lòng cô vẫn có chút thấp thòm lo lắng.

Tạ Văn Bằng là người cổ hủ, lạc hậu khiến nàng khó xử không biết làm gì.

"Cháu chào bác." Cô khéo léo chào hỏi.

"Ừ." Tạ Văn Bằng đáp một tiếng, lấy ra một miếng thuốc sau đó chấm lửa, trên tay ông đang cầm một cái bình nhựa, có vẻ như là muốn đi đầu.

Khuôn mặt ông âm trầm, nhìn Lục Yên không nói gì, mũi thỉnh thoảng nhả ra mấy đợt khói.

Tạ Đạo Niên cảm tay cô, "Bố, con đưa Tiểu Yên vào nhà ngồi một lúc ạ."

Tạ Văn Bằng nhìn Tạ Đạo Niên, miệng nhếch lên, "Bố còn phải đi mua dầu đậu phộng, hai đứa vào nhà trước đi."

Tạ Đạo Niên nắm tay Lục Yên đi về phía trước, lúc đi ngang qua Tạ Văn Bằng thì cô liếc cúi cả đầu và lưng xuống, nói "Chào bác ạ."

Tạ Văn Bằng không trả lời.

Lục Yên cắn môi, Tạ Đạo Niên kéo cô đi, vỗ nhẹ vào lưng để trấn an cô.

"Có anh ở đây!"

....

Cửa hàng Văn Phú Cư được trang trí theo phong cách cổ điển, một tấm biển bằng gỗ viết tên cửa hàng được treo ở trên cao, bên phải treo ảnh chụp của các chủ cửa hàng đối trước, cô từng nghe Tạ Đạo Niên nói, cái cửa hàng này được mở rất lâu về trước rồi, nó được truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác, các bức ảnh trên tường cũng đều là tổ tiên của Tạ gia.

Trong cửa hàng bày rất nhiều mặt hàng khô, tổ yến, hải sâm (địa biển), trăn bì, trai khô, ngũ chi mao dài*.

(*ngũ chi mao dài = quạ đảo lông năm ngón: là một loại thực vật, vì lá của nó giống hình bàn tay, và có lông, có quả khi chín giống quạ đảo - Nguồn: baidou)

Trần Lộ đang cân hàng, cửa hàng đang có rất nhiều khách, tất cả đều là khách quen.

Trần Lộ là một người phụ nữ dịu dàng, bà đang nói chuyện với vài người khách, giọng nói nhẹ nhàng, đôi mắt của Tạ Đạo Niên rất giống bà.

Trần Lộ nhìn qua hướng này, thấy Lục Yên, cười với cô, "Tiểu Yên, đến rồi à."

Lục Yên cầm váy, cười lên nói, "Cháu chào bác ạ."

Trần Lộ có ấn tượng rất tốt với Lục Yên, lúc trước theo đuổi con trai nhà mình lâu như vậy, cuối cùng cùng theo đuổi được, Trường Canh bây giờ ngày càng vui vẻ, bà không chỉ thích mà còn cảm kích Lục Yên rất nhiều.

Cảm ơn cô gái này đã khiến Trường Canh có mở vui vẻ hơn.

Bà đóng gói một túi hàng khô xong, nói với Tạ Đạo Niên, "Ồ đây không tiện, Trường Canh dẫn Tiểu Yên vào nhà trong ngồi chơi đi."

Tạ Đạo Niên đưa cô đến căn phòng bên cạnh, sau đó đưa cho cô một chén trà hoa quế, "Em uống trà trước đi, anh đi ra bên ngoài có chút việc."

Cô kéo tay anh lại, "Hay là cho em đi cùng nhá."

Tạ Đạo Niên hôn nhẹ lên trán cô, "Đừng lo lắng, đợi ở đây một lúc rồi lát nữa anh với em lên tầng trên." Nói xong liền đeo gang tay vào, mở cửa đi ra ngoài.

Lục Yên cầm chén trà lên, yên lặng nhìn những cánh hoa trôi nổi trong chén, chớp mũi đều là mùi hoa quế, cô ngắm nhìn xung quang phòng, ở một nơi lạ lẫm luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Cô không vào cửa hàng nhiều, mọi lần đều đến sảnh sau, hoặc phòng của Tạ Đạo Niên mà thôi.

Căn nhà này rất lớn, lần đầu tiên cô đến đây đã cảm thấy kinh ngạc vì nó có rất nhiều phòng.

Đi ra ngoài nhìn, Tạ Đạo Niên đang giới thiệu cây kim ngân cho mấy bác gái, thỉnh thoảng lướt mắt qua đây, thấy cô đang nhìn mình, anh mỉm cười với cô, sau đó lại tiếp tục nói chuyện với mấy bác gái kia.

Lục Yên uống một hớp trà, mỉm cười nhẹ nhàng.

.....

Một lúc sau, Tạ Đạo Niên đi vào, kéo tay cô, "Đi thôi."

Lúc đi ngang qua, Trần Lộ cảm túi ô mai đưa cho cô, "Tiểu Yên, bác không có gì, cảm tạm nó làm đồ ăn vặt a."

Lục Yên nhận lấy, "Cảm ơn bác ạ."

Trần Lộ nói với Đạo Niên, "Con và Tiểu Yên đi chơi đi, cửa hàng có nhân viên hỗ trợ rồi."

"Đi thôi." Tạ Đạo Niên nắm tay cô đi lên tầng, đi đến trước phòng của anh, mở cửa đi vào.

Căn phòng của Tạ Đạo Niên giống một căn hộ, không lớn lắm, nhìn xung quanh, ngoại trừ sách và đồ nội thất, trên tường treo thư pháp, thì còn có một bảng phi tiêu.

Lục Yên biết khi anh không làm gì thì thích ném phi tiêu, giống như cô thích xoay đĩa.

Tạ Đạo Niên xoa đầu cô, "Bác gái ở nhà một mình?"

"Mẹ em hay ngủ bù vào buổi sáng."

Cô ôm anh, ở trong ngực anh cô cọ, Tạ Đạo Niên cười, "Sao vậy?"

"Không có gì, em nghĩ hình như em không được hoan nghênh."

Anh lại xoa nhẹ đầu cô, nói "Tính bố anh vốn vậy rồi, em đừng suy nghĩ nhiều, không phải là mẹ rất thích em đó sao."

"Đó là vì tính của bác gái vốn đã ôn hòa." Giọng điệu của cô mang chút buồn phiền.

"Đừng suy nghĩ lung tung nữa, không có ai ghét em đâu."

Tạ Đạo Niên kéo cô lại gần rồi ôm chặt, cúi đầu hôn cô, tay Lục Yên quàng qua cổ anh, sau đó từ từ leo lên người anh, hai chân kẹp chặt eo anh, đem đầu lưỡi của mình với vào miệng anh, anh ngậm miệng một mạch lưỡi cô, trong phòng tiếng nước "chặt chặt" không ngừng vang lên.

Không thể để bạn gái của mình bị tui thân, nếu vậy anh phải làm tốt hơn nữa, nếu như không thể cho cô ấy cảm giác an toàn, thì cũng không thể cho cô một tương lai tươi sáng được.

Tạ Đạo Niên cười nhẹ, sao lại nghĩ xa xôi như vậy?

Cô vuốt me mặt anh, "Cười gì vậy?"

"Không có gì, anh đang nghĩ em thật ngọt." Luôn nghĩ ngợi lung tung.

Lục Yên véo mạnh eo của anh, "Dám nói em ngọt."

"Không ngọt mà tàu điện ngầm đi đâu cũng không biết?"

Mặt của Lục Yên đỏ lên, chuyện đó xảy ra lúc cô theo đuổi anh.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2-3: Thần giao cách cảm (3)

Thấy anh vẫn còn đang cười, Lục Yên che mắt anh lại, "A, không nên nhắc lại." Xấu hổ chết đi được.

Tạ Đạo Niên lấy tay cô xuống, nắm tay cô, "Sáng sớm tới tìm anh có việc gì?"

Bị anh nhìn, Lục Yên xấu hổ quay mặt ra chỗ khác, anh cầm mặt cô xoay lại, "Không phải là gan của em rất to sao?"

"Em vì... em vì... nhớ anh." Giọng nói ngày càng nhỏ.

Tạ Đạo Niên chậm rãi nở nụ cười, bàn tay luồn vào trong quần áo của cô, "Nhớ bao nhiêu?"

Lục Yên run rẩy, "Rất... nhớ."

Anh hôn cô, "Anh cũng vậy."

Khi thấy cô len lén nhìn xung quanh cửa hàng thì anh đã không ngồi yên được nữa.

Anh nhẹ nhàng thổi khí vào tai cô, ngón tay cách lớp quần áo đè lại nột huyết của cô, hỏi "Để cho anh nhìn xem em nhớ anh bao nhiêu?"

Lục Yên cắn môi, găt đầu.

Tạ Đạo Niên đứng dậy, bình tĩnh cởi cúc áo, bộ đường trang màu trắng thoát nhìn rất có cảm giác cấm dục, Lục Yên dùng tay bắt đầu giúp anh cởi quần, cởi xuống đến đầu gối, bấp dùi của anh rắn chắc hữu lực, ở giữa quần lót đen phồng lên một cụm cao, cơ thể anh rất sạch sẽ, Lục Yên nuốt nước bọt, cách một lớp vải vuốt ve gây thít của anh, Tạ Đạo Niên dùng ngón tay nâng cảm của cô lên.

"Lấy nó ra đi."

Có ngựa đầu nhìn anh, tay luồn vào trong lấy giấy thật ra, nơi đó vừa được thả ra liền gấp không chờ nổi mà đứng lên, hùng dũng oai vệ mà thể hiện chủ quyền.

Cái giấy thật này là của cô.

Tạ Đạo Niên đem tay luồn vào trong áo lót của cô, cảm lấy quai anh đào nhò mân mê, Lục Yên không nhịn được rên ri lên tiếng, khuôn mặt cọ cọ vào bấp dùi của anh, huyết nhỏ bên dưới cơ thất lại, mật dịch bên trong bắt đầu tiết ra.

Tạ Đạo Niên biết cơ động tình, cúi người cời vẩy của cô ra, lúc này giấy thật xẹt qua gò má cô, Lục Yên ngửi thấy mùi hormone, cô ngã xuống giường, để mặc anh cời sạch đồ ở bên dưới xuống.

Tách hai bấp dùi trắng nõn ra, anh nhìn thấy mật dịch trong suốt ở giữa hai chân cô, lông mày nhướn lên, đưa ngón tay thăm dò vào đó, sau đó liên tục đâm vào rút ra.

Anh thành thạo hơn ngày xưa rất nhiều.

Lục Yên cố kiềm chế không hét lên, một tay nắm chặt ga trải giường, một tay di chuyển xuống dưới xoa nắn giấy thịt, cô muốn khép hai chân lại, anh liền đè chân lại không cho cô khép vào, ngón tay vẫn tiếp tục làm điều xấu trong tiểu huyết của cô.

Tạ Đạo Niên quá quen thuộc cơ thể của cô, nhanh chóng tìm ra được điểm nhạy cảm của cô, liên tục đâm mạnh rồi rút ra.

Chỉ một lúc sau, mật dịch bắt đầu chảy ra từ tiểu huyết, về sau, càng ngày càng nhiều, lúc đầu chỉ chảy ra vài giọt, về sau liên tục chảy ra không ngừng.

"Trường Canh, dừng... dừng mà... dừng nhanh quá ~."

Tạ Đạo Niên nhìn đáng vẻ điên cuồng vì tình (dục) của cô, đè chặt chân cô lại, động tác tay đâm vào rút ra cũng càng nhanh hơn.

Ngón tay anh cong lên, thấy hai ngón tay không đủ, lại bỏ vào một ngón nữa, Lục Yên rạn rộng hai chân ra, cảm thấy căng trương.

Anh để eo cô lại không cho cô nhúc nhích, Lục Yên bị kích thích đến vui vẻ mà bật khóc, miệng cô liên tục xin tha, hồ điệp ở mu bàn chân dường như cũng đang giãy dụa, anh nhìn cô một cái, nhẹ nhàng nở nụ cười, ngón tay không ngừng khuấy đảo.

Mật dịch chảy ra không ngừng, trong phòng xuất hiện một vũng nước, anh giống như đang đào kho báu.

Tiết tẩu kịch liệt, tim đập rộn lên, các cơ thịt đều căng lên, bọt nước văng khắp nơi.

Lục Yên khóc, cô kẹp chặt bấp dùi lại, nhưng sau đó lại bị anh mạnh mẽ banh ra.

Không chịu nổi, cô muốn tiết ra.

Trong nháy mắt!

Anh quay về điểm nhạy cảm kia của cô đâm một cái cuối cùng vừa mạnh vừa sâu.

"A..." "Lục Yên hét lên.

Một lượng lớn mật dịch chảy ra, rơi xuống giường, cả người Lục Yên run rẩy, bấp dùi khép chặt lại, nước mắt chảy ra.

Cô khóc trong vui sướng.

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, lắc lắc ngón tay ướt át trước mặt cô, "Nhiều nước thật, anh cũng sắp chết chìm trong đó rồi."

Hai mắt Lục Yên thất thần, dư vị vẫn chưa tiêu tan.

Xé áo mưa, đeo vào, Tạ Đạo Niên phủ lên người cô, nâng hai bấp dùi cô lên, hướng về phía tiểu huyết đâm mạnh một phát.

"A..."

Mới vừa cao trào xong mà đã bị đâm mạnh vào, cảm giác sung sướng như lên thiên đường.

"Có hải long không?... Hửm?" Tay anh đánh mạnh vào mông cô, hai viên ngọc phía dưới đánh vào da cô.

"Ai cho em nghĩ ngợi lung tung này." Cắn mứt quả anh đào nhỏ đỏ mọng của cô, Lục Yên ôm chặt cổ anh, mông tay cào vào lưng anh, Tạ Đạo Niên cảm thấy tê tái cả người, anh hôn cô, "Muốn để anh về trường đi học bị bạn học nhìn thấy dấu vết của cuộc chiến kịch liệt hả?"

Lục Yên đánh anh, vui vào cổ anh khóc.

"Trường Canh, dừng nhanh như vậy mà ~." Cảm giác nơi nào đó đều muốn hỏng.

Cả người hai người đều đỏ bừng, Tạ Đạo Niên đứng lên, đôi mắt đỏ bừng, sự ham muốn tình dục đều hiện trên khuôn mặt anh, ôm cô xuống giường, "Nào, tay để lên mặt bàn đi."

Lục Yên đặt hai tay lên mặt bàn học, Tạ Đạo Niên nâng mông cô lên và tiến vào.

"Úm..."

Bộ ngực của Lục Yên nhảy lên nhảy xuống như hai giọt nước mưa, như một làn sóng sữa, Tạ Đạo Niên cần nhẹ bả vai của cô.

Căn phòng này, chứng kiến anh từ nhỏ ngoan ngoãn nghe lời bố dạy, nghiêm túc đọc sách viết chữ, anh từng là một người có nề nếp và theo một khuôn phép như thế.

Sau khi gặp được cô, anh đã nhìn thấy một thế giới mới, giống như không nhìn rõ được hoàng hôn nơi cuối con đường tối, nhưng khi càng đến gần nó thì càng nhìn rõ càng chói mắt.

Nếu như trong cuộc sống của bạn có một việc ngoài ý muốn xảy ra, hơn nữa nó còn là việc vô cùng tốt đẹp, thì bạn sẽ tiếp nhận nó chứ?

Sẽ, anh sẽ.

Cô cầm lấy tay anh, giọng nói nức nở, "Trường Canh, không biết có bị người khác nghe thấy không?"

"Không đâu, căn phòng này cách âm rất tốt, cũng không có ai lên đây vào giờ này đâu." Anh thở hắt hắt, kéo mặt cô lại gần rồi hôn, hơi thở hai người hòa quyện vào nhau, Lục Yên nhìn lên trần nhà, có một cái đèn thủy tinh, lúc này nó đang phản chiếu hình ảnh hai người nam nữ đang làm tình.

Cô dụ dỗ anh cùng nhau ăn trái cấm, kĩ năng của anh ngày càng điêu luyện, bây giờ, trong căn phòng chỉ có hai người, không có người khác, bọn họ quấn vào nhau mà nhấp nhô từng đợt, dường như bao nhiêu thời gian đối với bọn họ cũng không đủ.

Lục Yên đã suy nghĩ rất nhiều về thế giới, hôm nay trong thế giới này có tồn tại một Tạ Đạo Niên, anh như một dòng sông sạch sẽ chảy xuôi, chảy qua cô khiến lòng cô dao động.

Mồ hôi đan xen nhau, người con gái đáng yêu xinh đẹp quyến rũ, một ngày đẹp trời.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2-4: Thần giao cách cảm (4)

Bên ngoài, một cây thông cổ đang khom lưng, bóng cây chiếu xuống người cô, hạt thông rơi đầy đất.

Tạ Đạo Niên ôm chặt cô từ phía sau, dưới tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh, mặt dịch liên tục bị khuấy động, tạo thành bọt nước, một cảnh dâm mỹ.

Anh đâm càng lúc càng nhanh, cơ thể hai người như không có khoảng cách mà tiếp xúc ma sát nhau.

Dâm dịch của cô chảy xuống bám vào gáy thịt của anh, cô kẹp chân lại, nơi nào đó mềm mại đáng yêu như bánh bao, cho vào rồi liền không muốn nhả ra nữa.

"Thích như vậy, huh? Đều cho em hết..." Anh dán sát vào tai cô nói chuyện, giọng nói nghe hết sức mê người.

Bộ đường trang trên bàn bị gạt xuống, rơi xuống sàn nhà, chủ nhân của nó đá nó sang một bên,

Liền cả bộ đường trang cũng dẫm nát.

"A~~~~. " Nàng ngẩng cao đầu lên, nước mắt chảy ra, Tạ Đạo Niên ngậm vành tai của cô, dậm mạnh một cái.

Bán!

Tiểu huyết của Lục Yên co rút lại, kẹp chặt hai chân, bụng co rúm lại, ngã vào ngực anh, hai mắt đỏ bừng, gương mặt ửng hồng.

Tạ Đạo Niên rút gậy thịt ra, bỏ áo mưa xuống, ôm cô lên giường, bắt đầu thờ gấp, im lặng trong một lúc, chưa thấy cô hồi hồn lại, cười nhẹ lấy ngón tay đưa vào huyết non của cô mà treu đùa, "Vẫn còn đang trên đỉnh?"

Lục Yên cảm nhận được ga trải giường phía dưới bị ướt, đó là mặt dịch của cô, bị ngón tay của anh treu đùa rồi mới ra ngoài.

Cô thờ gấp, "Trường Canh, anh học được trò này lúc nào vậy?"

Tạ Đạo Niên ôm cô vào trong ngực, "Em cứ coi như anh vào sự tự thông* đi" Anh hôn cô, "Thoái mái không?" (*Vô sự tự thông: không có ai dạy mà cũng biết)

Lục Yên gạt đầu, "Em cảm thấy cô lẽ em không đi được nữa."

Anh bật cười, "Có muốn anh cưỡng về nhà không?"

Lục Yên đánh anh một cái, "Anh thật xấu xa."

Anh cười không nói gì, đem cô ôm vào ngực.

Tạ Đạo Niên nhìn đồng hồ đeo tay, "Làm lâu thế sao? Nào, mặc quần áo vào, anh đi giặt ga trải giường."

Lục Yên không muốn động, anh giúp cô xoa xoa hoa huyết, mặc quần áo, sau đó ôm cô lên ghế, rồi tự mặc quần áo, chỉ một lúc sau, Tạ Đạo Niên hào hoa phong nhã đã quay về.

Anh rất thích hợp với những bộ đường trang như này, có một loại quyến rũ độc đáo trong đó.

Lục Yên chống đầu nhìn anh bận rộn.

Tại sao nhỉ? Tại sao trước đây không nhìn ra anh là một người giàu hoạt như vậy nhỉ?

Đúng là không thể nhìn bề ngoài.

Chân của cô bấy giờ vẫn đang run nhẹ, người sáng suốt nhìn vào là biết vừa làm chuyện gì.

....

Cuối cùng, Tạ Đạo Niên vẫn lái xe đưa cô về nhà, bế cô lên nhà, đợi cô đi vào nhà, anh mới quay trở về xe.

Cô đứng trước cửa sổ tầng ba vẫy tay với anh, anh nhìn thấy vậy mới lái xe về.

Cũng đã 11 giờ rồi, mẹ vẫn chưa dậy, cô muốn đi nấu cơm, bước chầm chậm từng bước một, bây giờ trong mặt huyết của cô vẫn còn lưu lại cảm giác bị gậy thịt của anh đâm vào.

A Báo ở dưới chân cô kêu meo meo, Lục Yên nói, "Chỉ đeo vòng chụp cổ vào cho em nhá."

"Meo Meo ~." A Báo sợ đến mức chạy trốn.

A, con mèo mập mập này.

Lúc cô nấu cơm xong, Đào Nhạc cũng mới dậy, bà vừa rửa mặt xong, đang bôi kem dưỡng da, nhìn thấy con gái mình đang lau bàn, sau đầu đang búi tóc bằng một cái đĩa màu đỏ.

Bà thật không hiểu sao con gái mình lại có sở thích kì lạ như vậy.

"Mẹ, mẹ dậy rồi à."

Đào Nhạc gạt đầu, bà mặc một cái váy ngủ màu tím, bộ ngực cao vút, mái tóc lăm xoắn lọn to, chân vừa dài vừa thẳng, lông mi vừa dài vừa cong, khóe mắt có một vài nếp nhăn, trông bà rất thành thực và quyến rũ.

Bề ngoài của Lục Yên được di truyền chủ yếu từ bà, nhưng cô chưa có được sự quyến rũ như bà.

Bà chấm một muỗng thuốc, ngồi trên ghế, nhìn có chút yếu ớt.

Đào Nhạc ngồi nhìn Lục Yên, rất lâu rồi mà muỗng thuốc vẫn chưa hết, bà vừa nhai khói vừa nhìn cô như là muốn nhìn ra được điều gì đó.

Lục Yên đang bận rộn, liên tục bụng thức ăn ra, tuy rằng bước đi chầm chậm, nhưng mắt Đào Nhạc rất tinh, đã nhìn ra được manh mối.

Lục Yên cúi đầu giả bộ xới cơm đưa cho Đào Nhạc, "Mẹ, ăn cơm ạ."

Đào Nhạc gạt đầu, dập tắt muỗng thuốc, vươn tay ra đợi cô đi đến.

Lục Yên chậm rãi đi qua, Đào Nhạc kéo tay cô lại, nhìn cô, "Lên giường cùng cậu nhóc kia rồi?"

Chiếc đĩa bông rơi xuống mặt bàn.

Lục Yên nhìn về phía bà, ánh mắt úp mở, miệng ngập ngừng, "Vâng ạ..."

"Đừng lo lắng, con đã lớn rồi, mẹ chỉ hỏi con một câu thôi, nó có mặc áo mưa không?"

"Có mặc..."

Đào Nhạc ừ một tiếng, "Mẹ không nghĩ rằng con to gan như thế."

Lục Yên tưởng rằng bà chuẩn bị mắng mình, "Mẹ, con..."

"Không có gì, mẹ không mắng con, con lớn rồi, mẹ cũng không quản được việc này, hai đứa làm tốt biện pháp tránh thai là được rồi, dù đàn ông có nói gì, thì đầu óc cũng đừng mê muội mà nghe theo, đến lúc đó người chịu thiệt chính là mình."

Lục Yên gật đầu, "Mẹ, mẹ sẽ không..."

Đào Nhạc dựa lưng vào ghế, "Cậu nhóc kia mẹ nhìn thấy cũng không tệ, ánh mắt của con rất tốt."

"Mẹ, mẹ vẫn còn muốn mắng con nữa à?"

"Không, ăn cơm đi."

Lục Yên trở lại vị trí, chậm rãi ngồi xuống.

Đào Nhạc nở nụ cười, "Không nhìn ra được, cậu nhóc kia lại khỏe như vậy nhá."

Lục Yên cúi mặt xuống và com ăn, Đào Nhạc gấp rau ăn, không thèm cô nữa.

Xa xa bên khung cửa sổ, một con mèo màu cam đang không ngừng cắn xé cái vòng chụp cổ.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-1: Hoàng hôn (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chim én bay ngang qua, không để lại dấu vết

Một đôi bay mềm mại trắng nõn đang khâu từng bộ phận hình thành con gấu bông nhỏ, mũi kim lên xuống nối liền các bộ phận lại, đây là việc Lục Yên thích làm nhất.

Đào Nhạc thường xuyên đi làm, không thể chăm sóc cô, bình thường Lục Yên làm bài tập xong liền đi gấp máy bay, sau đó cho máy bay cất cánh, cô chạy theo sau nó.

Máy bay bay, cô đã trưởng thành.

Vì vậy, cô đã nghĩ ra rất nhiều ý tưởng.

Tìm hiểu cấu trúc của thực vật, lấy kính lúp để nhìn vòng tròn năm tuổi của cây, nhìn lên bầu trời đầy sao vào ban đêm, không có việc gì làm thì chơi cùng với A Bảo.

Nhìn cô có vẻ cô đơn, nhưng hình như cũng không cô đơn.

Khi hoàng hôn xuống, các con đường đều bị nhuộm thành màu cam, những đám mây lơ lửng trên bầu trời, đứng im không di chuyển.

Trong một thế giới mà không ai biết, Lục Yên đã thử làm rất nhiều việc.

Tuy cô đã 22 tuổi, nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự tò mò đối với thế giới ngoài kia.

Cô luôn to gan lớn mật thử làm mọi thứ, Đào Nhạc đã khiến cô trưởng thành, nhưng cô vẫn còn cất giữ trong mình nhiều khao khát.

Bây giờ, cái khao khát này mang tên Tạ Đạo Niên.

Lúc này, cô ăn cơm xong, mở cửa sổ ra, bị ánh chiều tà chiếu đỏ mặt. Cô mỉm cười, vào phòng thay một cái váy màu đỏ, đi một đôi giày da màu đen, buộc tóc lên, A Bảo chạy vòng quanh chân cô, cô cúi người ôm nó lên, "Có muốn đi ngắm hoàng hôn không?"

"Meo meo ~~~" Nó không hiểu gì, chỉ biết là chủ nhân của nó muốn dẫn nó đi chơi.

Lục Yên buộc một sợi dây vào cổ của nó, dắt nó đi "Em thấy chị giống một nhà ảo thuật không? Em chính là thú cưng của chị."

A Bảo gật đầu, thân thể mập mạp lăn một vòng trên sàn nhà.

Lục Yên vỗ đầu nó, "Đi thôi."

Lục Yên dắt A Bảo đi, gấp mấy bà cụ đang chơi mát chược dưới gốc cây, dừng lại chào hỏi.

Trong đó có một bà cụ vừa chơi và dứt thức ăn cho cháu trai ăn, bà cụ đó đang gọi cô.

"Tiểu Yên à, bà kia đánh con gì thế? Tiểu tổ tông của ta nghịch quá."

Mát chược của bà cụ đang bị lộn xộn, Lục Yên sắp xếp lại cho bà cụ, nhìn kỹ một chút, biết bài có cơ hội thắng.

Đưa máy con lên, sau đó có người đánh bát đồng*, Lục Yên hô lên, "Lật lên, lật lên nào" (*bát đồng là tên một con bài.)

Bà bà cụ nhìn qua, cười lớn lên.

Lục Yên cười đem bài ngửa ra, Đào Nhạc chơi mát chược rất giỏi, Lục Yên học được không ít từ bà, đây cũng là trò chơi duy nhất mà cô có thể thắng Tạ Đạo Niên.

Chơi mấy ván, qua lại được một vòng, Lục Yên nhìn bài trong tay, thấy không tệ lắm.

Quả nhiên không tệ, sờ một cái bài tiếp theo là tứ điều.

"Sờ bài."

Kẻ hồ*! (*tên bài)

Mặc dù bài này không lớn, nhưng cũng đủ dễ thắng.

Bà bà cụ đỏ bài xuống, nói, "Thắng? Sao nhanh thế?"

Lục Yên gật đầu, hai bà cụ còn lại nói, "Ván tiếp theo không cho chơi hộ nữa."

"Biết rồi, biết rồi."

Lục Yên cười cười rồi đi, A Bảo cũng chạy theo sau.

Hoa mộc miên* được trồng đầy hai bên đường, hoa đỏ rụng xuống đầy đường, đi đến đầu đường, một con ngựa trắng đang vui vẻ lăn mình trên đồng hoa rụng đỏ. (*mộc miên: tên một loài hoa)

A Bảo vỗ lấy mấy bông hoa đùa nghịch, thừa dịp chưa có ai, Lục Yên đi dạo một vòng, một bông hoa rơi xuống lần váy của cô, sau đó trượt xuống đồng hoa mộc miên dưới đường.

Lục Yên híp mắt nhắm nhìn hoàng hôn, cả khuôn mặt đều đang cảm thấy ấm lên.

Cô đột nhiên rất muốn đi gặp anh, ôm anh nhìn cảnh đẹp trước mắt này.

Cô dắt A Bảo chạy, dẫm lên những cánh hoa màu đỏ, vội vàng chạy đến cuối đường.

Đi ngang qua tiệm giặt của chị Bạch Mân, cô nghe được tiếng cãi vã nhau sau cánh cửa nhà, dừng bước chân, tiến gần vào nhìn.

Qua tấm cửa sổ bằng kính, cô nhìn thấy chồng chị Bạch Mân say rượu đang cầm cái cốc áo đánh chị, chị Bạch Mân chỉ biết ôm đầu mắt nhắm lại, cả người co lên, trên cánh tay đều là vết thương.

Lại đánh vợ.

Lục Yên cảm thấy rất tức giận, cô nghĩ ra một cách, không muốn bị con ma rượu kia phát hiện, cô nhanh chóng ôm A Bảo đến một góc.

"Mẹ mày, đồ đàn bà thối, một ít tiền cũng không có, còn kiếm làm cái gì nữa." Anh ta chửi rủa xong liền cầm tiền liền bước đi, bước chân không vững.

Lục Yên từ trong góc nhìn ra, mím môi lại, nhìn vào trong phòng, chị Bạch Mân không còn ở đó nữa, A Bảo trong ngực cô dường như cảm nhận được gì đó, kêu meo.

Có một số người, sinh ra đã xấu, lớn lên thành kẻ mặt người dạ thú.

Cô nhìn xung quanh, tìm công cụ, "Không thể để cho anh ta cứ thế mà đi được."

Khuôn mặt Triều Cường đỏ bừng, tay anh ta cầm tiền, cho dù đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, anh ta vẫn muốn đi đến quán bar uống rượu, tìm một cô nàng xinh đẹp.

Trời bắt đầu tối, hần cảm thấy buồn đái, tìm được một cái hèm nhỏ, không thèm nhìn xung quanh xem có ai không, đã còi quần ra đái.

Ngay lúc anh ta híp mắt lại, liền có một chuỗi pháo nhỏ được ném đến dưới chân anh ta, bùm bùm tiếng pháo nổ, anh ta bị giật mình la lớn lên, nước đái dính ướt quần.

Vẫn chưa phản ứng kịp, đã lại có một cái pháo nữa ném đến, anh ta vì bị pháo nổ mà bước lùi lại phía sau mấy bước, đầu óc không tỉnh táo, thậm chí không nhìn thấy ai, la lên, "Con bà nhà nó, tên khốn kiếp nào..."

Còn chưa chửi xong, đã lại có một chuỗi pháo nữa được ném qua, anh ta sợ quá chạy trốn chết, chờ pháo nổ hết, anh ta bắt đầu tìm kiếm xung quanh, nhặt lên một cái giấy bằng gỗ.

Mà Lục Yên, đã sớm nhân cơ hội anh ta đang chửi rủa thì ôm A Bảo chạy xa rồi.

Cô chạy rất nhanh, A Bảo được ôm trong ngực bị kích động, kêu meo meo meo, về mặt cau có, Lục Yên lấy điện thoại ra gọi cho Tạ Đạo Niên.

"Trường Canh, nhanh lên, đến hèm nhỏ đợi em."

Tạ Đạo Niên nghe thấy tiếng cô thở gấp, tưởng rằng cô có chuyện gì, đang định hỏi thì cô đã cúp máy.

Anh đến ngõ hèm đợi cô, một lúc sau thấy cô mặc váy đỏ đang chạy về phía anh, được đèn đường chiếu rọi xuống, như một ngọn lửa đang di chuyển. A Bảo cũng đang chạy nhanh ở phía sau, cái mông như bay lên.

Về mặt cô vui mừng, không nói gì, Tạ Đạo Niên cũng cười theo cô, cô vươn tay, Tạ Đạo Niên kéo cô lại gần anh.

Một nụ hôn nặng nề rơi xuống, Tạ Đạo Niên lùi về sau mấy bước, bị cô đè lên tường, hai người hôn nhau ở nơi góc tối, cô vẫn đang thờ dốc, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt anh, từng lỗ chân lông của anh đều cảm nhận được sự nhiệt tình của cô.

Hôn đã lâu, khi oxy cũng đều bị tiêu hao hết, anh buông cô ra, thở dốc nói, "Có việc gì xảy ra mà vui vẻ như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-2: Hoàng hôn (2)

Cô thở gấp nói, "Em... vừa này.. vừa trộm trộm được một kẻ vũ phu."

Tạ Đạo Niên tỉ mỉ kiểm tra người cô, giọng nói lo lắng, "Em có bị thương ở đâu không?"

Lục Yên xua tay, cô mặt mày hớn hờ, "Em mua ba chuỗi pháo đốt ném vào anh ta."

Tạ Đạo Niên không nhịn được cười, trò này mà cũng nghĩ ra được.

"Nhân lúc anh ta chưa kịp phản ứng, em liền chạy."

Nói xong, cô cảm thấy khó chịu ở bản chân, cô xoay xoay chân, ngồi xuống cạnh cửa, cởi giày, "Đau quá ~, đi giày da chạy một mạch."

Tạ Đạo Niên ngồi xổm xuống xoa bóp chân cho cô, "Nếu có chuyện như này, thì em phải nói cho anh biết, anh làm cùng với em."

Lục Yên nhướn mày, ánh mắt như đang muốn nói, anh mà cũng làm loại chuyện này sao?

"Về sau nếu có chuyện như vậy, em chắc chắn sẽ nói cho anh biết." Cô nhủ như vậy, lắc đầu, "Miệng quạ đen, phải nói chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa."

Tạ Đạo Niên cười nhẹ, chuyên tâm xoa bóp chân cho cô, cách một lớp tất da chân mỏng, nhẹ nhàng xoa bóp ngón chân đỏ lên vì chạy lâu.

Lực tay không mạnh không nhẹ, vừa vặn, rất thoải mái.

Lông mi của anh rất dài, ánh mắt chuyên chú xoa bóp cho cô, cô nhìn không được trêu đùa anh.

Mỗi lần anh nghiêm túc, cô đều sẽ trêu chọc anh.

Một cái chân còn lại gãi hờ lên vai anh, chạm rài đi xuống, trượt qua lồng ngực của anh, rồi qua bụng của anh, xuống đến đùi quần anh, nhẹ nhàng dè lên.

"Trường Canh ~~~." Chỉ nói nửa chừng.

Tạ Đạo Niên ngừng đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên, lấy tay dè cái chân đang làm loạn của cô lại, nhẹ nhàng cù lòng bàn chân của cô.

"Ha... " cô co cổ lại, muốn rút chân về, không ngờ rằng anh càng cù mạnh hơn.

Cô ngã vào cánh cửa, cười không thể kiềm chế được, Tạ Đạo Niên cù cả hai chân cô, Lục Yên cười run rẩy cả người.

Tạ Đạo Niên cười nói, "Không phải em rất giỏi sao?"

"Em sai rồi, em sai rồi." Cô muốn thu chân về, không muốn bị anh cù tiếp, hai chân Lục Yên vòng qua eo anh.

Anh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ý cười, thân dưới vì bị cô cọ mà nóng bùng bùng.

Anh và cô đều hiểu điều đó.

Ánh trăng trên trời chiếu xuống cơ thể hai người, khiến họ tỏa sáng trong đêm tối.

"Đêm nay chắc là không thể ở đây được."

Anh tưởng cô xảy ra chuyện gì, nên đã nói với bố mẹ là đi ra ngoài chơi với bạn cùng lớp, nếu bây giờ anh quay về, thì đúng là giấu đầu hở đuôi.

Lục Yên lấy tay đâm nhẹ ngực anh, "Vậy giờ đi đâu?"

Anh tới gần tai cô, thổi nhẹ một hơi, ngửa từ tai lan khắp toàn thân.

"Hay là --? " Anh dấn sát vào tai cô, nói hai từ.

Cô vui đầu vào cổ anh không nói gì.

Ồm chặt lại, Tạ Đạo Niên nói bên tai cô, "Anh biết một chỗ, em có muốn đi không?"

Má ơi, không nên nói chuyện ở bên tai cô, vì như vậy quá câu người.

Cô véo eo anh, Tạ Đạo Niên vỗ vỗ cái mông căng tròn của cô, "Nào, nằm lên lưng anh."

Lục Yên từ trong ngực anh đi ra sau leo lên lưng của anh.

"Còn A Bảo?" Bây giờ cô mới nhớ tới con mèo màu cam của nhà mình.

"Vừa nãy nó đã chạy đi rồi."

Nó vốn là một con mèo nuôi thả, hơn nửa lúc này Lục Yên đã cỡi dây buộc ở cổ ra, giờ đã sớm không thấy bóng dáng của nó ở đâu.

Kế tiếp là thời gian của hai người họ.

...

Trong một nhà nghỉ dành cho các đôi lứa, tầng 2, phòng giường lớn.

Một cái váy màu đỏ rơi xuống cái ghế cạnh giường, và bên cạnh nó có một cái áo sơ mi trắng.

Cô gái Một tay nắm ga trải giường màu vàng, vặn vẹo cơ thể, thể hiện sự mong muốn của mình.

Đôi chân trắng nõn cọ xuống ga trải giường, hình xăm hổ điệp trên mu bàn chân càng thêm sinh động. Tóc đen xỏa tung trên giường, giống như thác nước.

"Ưm~~~." Đôi môi đỏ mọng rên rì thành tiếng, lông mi của Lục Yên run rẩy, lông mày li liểu của cô hơi nhú lại.

Bàn tay giữ lấy cái đầu của người đàn ông đang ở giữa hai chân mình, nhẹ nhàng nắm chặt mái tóc đen của anh.

Trên trần nhà có một cái bóng đèn ánh vàng, vừa mập mờ vừa ám muội.

Hai người đã tắm, cả người tỏa ra hương thơm, chân của cô thỉnh thoảng cọ lưng anh một cái, thắt lưng của cô cong lên như nòng tiền cá.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3-3: Hoàng hôn (3)

Anh ngừng đầu lên chăm chú nhìn cô, cái miệng cô mở ra rồi lại khép lại, vẻ mặt vui sướng vì động tác của anh.

Đầu lưỡi thăm dò ở bên ngoài một lúc, sau đó mới tiến vào, một mạch quấn lấy mặt dịch trong suốt, giống như một người chèo thuyền, đầu lưỡi của anh chính là dụng cụ để chèo thuyền tốt nhất.

Mà cái thuyền nhỏ này, đã bị anh cầm lái mà đi càng ngày càng xa.

Cảnh xuân tươi đẹp, những lời muốn nói vẫn chưa nói hết.

Đào hoa đàm thủy*, sâu bao nhiêu? (*Đàm hoa đàm thủy: là một thuật ngữ trong tiếng Hán, nó có nghĩa là: tình bạn/tình hữu nghị/tình cảm rất thâm thiết, nồng nàn; Ở đây nam chính như muốn hỏi tình cảm của anh và cô rất sâu đậm rất thâm thiết, nhưng nó cụ thể là sâu đậm, thâm thiết bao nhiêu? Cũng có thể hiểu thêm một nghĩa nữa là "cô bé" của cô sâu bao nhiêu?)

"A ~ Trường Canh ~..." Cô nắm chặt ga trải giường, ngực phập phồng, cái cổ ngẩng cao lên, quả anh đào cương cứng đang run rẩy, và mặt dịch của cô tràn ra.

Tạ Đạo Niên đứng dậy, lau miệng, ngón tay mân mê hạt châu nhỏ của cô, "Thâm bất khả trắc* a." (*Thâm bất khả trắc: Quá sâu không thể đo được... Nguồn: Baidu)

Cô cắn cánh tay, hai chân mở rộng ra, như muốn nói, cửa vào đã mở, mời ngài trở lại.

Anh xé áo mửa, đeo vào sau đó đưa gậy thịt đến miệng huyệt, đẩy mạnh vào, anh ôm Lục Yên nghiêng người qua, kéo chân cô qua eo, xương mu* như muốn chạm vào nhau, huyệt non của cô co rút lại, mồ hôi ướt đầm, gậy thịt cứng rắn của anh đi vào sâu trong cô, cô liên tục thờ dốc. (*xương mu: là xương dưới phía trước xương chậu và nằm giữa 2 bẹn của cơ thể người.)

"Ưm~... Trường Canh~ quá nhanh rồi." Cô xoay người muốn ngăn cản anh, Tạ Đạo Niên dè mông của cô lại, hạ thân vẫn từng đợt từng đợt đâm vừa sâu vừa nhanh.

Hai người dục hóa thiêu tâm*, bởi vì ở ngoài nên Lục Yên không dám hét lên, Tạ Đạo Niên hôn cô, hai người cùng đè nén tiếng kêu. (*dục hóa thiêu tâm dục - trong dục vọng,dục trong tình dục; thiêu tâm - đốt cháy trái tim => dục hóa thiêu tâm trái tim bị đốt cháy vì dục vọng của tình dục)

Nhưng mà, căn phòng sát vách lại không như vậy.

"A ~ Nhanh lên ~ Mạnh vào ~ làm chết em đi.. "

Âm thanh nam nữ vang lên không hề kiềm chế, tiếng rên rì của người phụ nữ trầm bổng kéo dài, cùng với tiếng thờ dốc đầy mạnh mẽ của người đàn ông.

Tạ Đạo Niên và Lục Yên sững sốt, hai người lập tức cúi đầu bật cười, Lục Yên nắm tóc anh, vuốt ve gương mặt anh, khiến trái tim anh rung động.

"Có vẻ như những đôi khác cũng rất kịch liệt."

Tạ Đạo Niên ôm cô, "Nào, lại đây, cái mông ngẩng lên nào."

Lục Yên nghe theo anh mà chống mông lên, anh một chân quỳ xuống bên cạnh chân cô, dùng tư thế này tiến vào cô.

"Ưm ~ Ưm ~ A... ~ " Nửa người trên của cô dần dần trườn xuống dưới, cho đến khi chạm đến giường.

Anh nhéo hạt châu của cô, "Mau hồng nhát."

Phía trên nó dính một chất lỏng trong suốt.

Cầm lấy hai tay của cô, tốc độ của anh nhanh hơn, tiếng va chạm thân thể ngày càng vang to lên, thậm chí còn kịch liệt hơn so với phòng bên cạnh.

Lục Yên nhìn sân nhà màu đỏ, trên đó có hai đôi giày được để lung tung, còn trên bức tường có một tấm Poster cao bởi miễn tây, trong Poster có một người phụ nữ trên ngực có xăm một đóa hồng, tay luồn vào trong quần của người đàn ông, trên đỉnh đầu có một cái gương, có thể nhìn rõ mọi cử chỉ của họ.

Không chịu được, anh đâm vào quá sâu.

Hai tay đều bị anh kéo, cái mông cong vênh lên, tạo thành gợn sóng, từng lớp, từng lớp, giống như sóng biển.

Lúc sau thay đổi mấy cái tư thế ờ mấy nơi khác nhau, Lục Yên vẫn bị đâm vừa nhanh vừa sâu, cuối cùng cũng về lại giường, tay anh chạm vào tóc cô, hạ thân vẫn đang di chuyển mạnh như vũ bão, da thịt chạm vào nhau, âm thanh va chạm thân thể vang lên khắp phòng.

Đã bao lâu, cô không biết, kim đồng hồ vẫn quay tròn quay tròn, chân của cô bắt đầu run rẩy.

Cảm thấy tàn suất anh ra vào thật tuyệt vời, Lục Yên sờ lên mặt anh, răng cắn vào môi anh, "Ưm ~ Trường Canh ~ A ~... "

" Chuẩn bị xong chưa?"Anh ngấm tai cô, "Hửm?!"

Cô thờ hồn hên không đều. "Rời ~."

Cầm lấy bắp đùi của cô, kéo cô lại gần anh hơn, cơ đùi Tạ Đạo Niên đang căng chặt lại, sau đó thả lỏng.

A!

Lục Yên ngã xuống giường, anh nằm lên người cô.

Kim giây quay mấy vòng...

Tạ Đạo Niên rút áo nưa xuống sau đó ném vào thùng rác, ôm cô vào lòng, thân thể hai người vẫn đang trần trụi, cái gương trên trần nhà phản chiếu hình ảnh hai người.

Ngón tay Tạ Đạo Niên lướt qua bộ ngực của cô, sau đó di chuyển quanh rốn cô, "Mệt không?"

Cô gật đầu, dùng chân cuốn lấy anh, "Sao lúc trước không nhìn ra được anh lợi hại như này nhỉ?"

Anh nhéo mũi cô, "Bây giờ nhìn ra rồi chứ?"

"Hử!" Cô ngồi lên người anh, muốn anh ôm cô, Lục Yên đặt tay lên cằm, lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt lấp lánh.

Người đàn ông của cô, đã âu yếm* cô rất nhiều đêm, khiến cô vui sướng hạnh phúc. (*âu yếm yêu thương, mon trón... Trong trường hợp này ý của Lục Yên là đêm nào cũng được anh "yêu" nên cô rất vui.)

Anh nghĩ đến cái gì đó, bật cười, "Mỗi lần em đến tìm anh, anh đều bị em kéo lên giường."

"Ái nói, là anh kéo em lên." Cô không nhìn anh, đặt mặt mình lên ngực anh.

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, không phản bác cô. Lấy chân đắp cho cô, hai người cứ ôm nhau nằm như vậy, một đêm khó quên.

Một trận gió thổi bay những cánh hoa rơi rụng trên mặt đường, cả con đường như tỏa hương thơm...

Yang Hóm nay tặng mọi người 2 chương nhỏ, hy vọng được mọi người ủng hộ <3. Nào, hãy bình luận và bình chọn nhiều nhiều để sớm gặp lại Niên ca nào:3.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-4: Hoàng hôn (4)

...

Cái nóng vẫn kéo dài, mọi người ai cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

Sau một kỳ nghỉ hè vui vẻ, tháng 9 bắt đầu khai giảng, Lục Yên lên năm ba đại học, Tạ Đạo Niên lên năm tư đại học, trường học bọn họ cách nhau không xa, đi xe đạp một lúc là đến.

Nhà của hai người khá gần trường học, nên khi không có tiết học họ thường hay về nhà, ký túc xá cứ để vậy.

Ban đầu, khi Lục Yên theo đuổi anh, ngày nào cũng đến trường của anh nghiên cứu địa hình, đi qua đi lại phổ mỹ thực*, để có thể vô tình gặp được anh. (*mỹ thực: đồ ăn vừa ngon vừa đẹp)

Bây giờ, Tạ Đạo Niên đang cùng cô kéo vali trở lại trường học, anh gọi nước, Lục Yên đang uống sữa đậu nành, ánh mắt nhìn chăm chú cửa hàng ăn sáng ngoài ngã tư đường.

"Nhìn gì vậy?"

"Hình như con trai của bác Thất vẫn chưa tỉnh lại."

Bác Thất là người phụ nữ có tuổi ở khu phố này, 5 năm trước con trai bác bị tai nạn giao thông, trở thành người thực vật, bác Thất và chồng bác tuổi đã cao nhưng vẫn mở một cửa hàng đồ ăn sáng nhỏ, kiếm tiền để chăm sóc con trai, với hy vọng con trai mình sẽ tỉnh lại.

Trước đây Lục Yên đã từng chụp ảnh cho bác Thất, nụ cười kiên cường của bác cả đời này cô cũng không quên được.

Anh hôn nhẹ lên trán cô, "Sẽ tỉnh lại."

"Sao anh chắc chắn như vậy?"

"Em không tin anh sao?"

"Em tin."

Xét cho cùng thì cuộc sống đã khó khăn như vậy, hy vọng đó nếu không thành sự thật, thì có còn một cái hy vọng khác hay không?

Một chiếc xe đang đến, Tạ Đạo Niên đem vali vào cốp xe giúp cô, rồi hai người cùng lên xe.

Phòng trong ký túc xá của Lục Yên có 5 người, đều là bạn cùng lớp, xung quanh bàn học của cô có một cái rèm, bật đèn bàn học lên, trên bàn có một tấm ảnh do cô chụp, còn có một đồng kim chi, vài vốc lộn xộn chưa may xong.

Từ trong túi lấy ra một túi hoa quả, đặt lên bàn của mỗi người một quả.

Cô gọi điện thoại cho Đào Nhạc, Đào Nhạc vẫn ngủ một mạch đến trưa, buổi chiều đến thăm mẹ viện, buổi tối đi làm.

"Mẹ, con vừa đến trường rồi, con để cơm và đồ ăn trong xoong, mẹ nhớ ăn... tiền đủ rồi à... dạ vâng, con chào mẹ."

Cúp điện thoại, cô đi ra sân trường.

Chương trình học của học kỳ mới tương đối nhiều, có tân sinh viên nhập học, hội học sinh cũng bận rộn giúp họ chuyển đồ, cô định đi shopping, mua mấy món đồ.

Mua sắm xong ra ngoài cầm theo mấy cái túi nặng trĩu, Lục Yên đi về trường, lúc này mặt trời bắt đầu lặn về phía tây, đài phát thanh thì đang đọc mỹ văn*, nhạc nền êm dịu, cô ngẩng đầu lên nhìn, giữa hai tòa nhà có một đám mây xếp chồng lên nhau như những chiếc bánh kem đầy màu sắc. (*mỹ văn: văn đẹp, kiểu nói mấy câu hoa mỹ, đậm chất thơ ca...)

Cô lấy điện thoại ra chụp lại cảnh đó, định gửi cho Tạ Đạo Niên xem.

Không ngờ vừa mở Wechat*, ra, đã thấy anh gửi tin nhắn cho cô, còn kèm một bức ảnh hoàng hôn, đỏ rực, đẹp cực kỳ. (Wechat: phần mềm tương tự Zalo của Việt Nam)

---- Hoàng hôn rất đẹp, muốn cùng em ngắm nó.

Khoảng thời gian đẹp nhất, là khi anh thấy một cảnh đẹp, anh nghĩ đến em đầu tiên. (Dòng tin nhắn anh viết kèm bức ảnh)

Lục Yên nở nụ cười, cô chia sẻ lại dòng tin nhắn của anh.

--- Vốn định gửi cho anh xem, mà không ngờ anh đã đi trước một bước.

Tạ Đạo Niên gọi điện thoại qua cho cô, cô dùng chân.

"Đang ở đâu?"

"Đang ở trường, vừa mới mua xong mấy món đồ, còn anh?"

"Vừa ăn cơm xong, đang định đến thư viện."

Món học của Tạ Đạo Niên rất phức tạp, lúc nào cũng tính toán thuế má, anh đang có ý định thi công chức.

Lục Yên cười nói, "Vậy em không quấy rầy anh nữa."

"Đêm nay có muốn trò chuyện không?"

"Nghĩ hè lúc nào cũng dính lấy nhau, giờ đi học rồi hay là mỗi người lo chuyện học của bản thân trước đi."

Anh không thích giới thiệu với người khác cô là bạn gái, mà thích giới thiệu cô là vợ mình.

Có chút cổ hủ, nhưng rất chân thành.

"Vậy, lần sau gặp?"

"Ừm, đi ăn cơm đi, đừng có ngủ muộn."

Lục Yên mân mê cái túi ở tay, cười nói, "Tuần mệnh."

"Anh cúp máy đây."

"Vâng."

.... Mấy phút sau.

Anh nói, "Em cúp máy trước đi."

Lục Yên nhìn hoàng hôn đáng xa, trên mặt đầy sắc màu ấm, khoe miệng cô nhếch lên nở nụ cười, "Vâng, em cúp trước đây."

Trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Lục Yên nhìn thời gian cuộc gọi thấy cuộc trò chuyện khá lâu, cầm theo mấy cái túi đi về ký túc xá.

.... Hình như, cũng không nặng lắm.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1: Táo đồ (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong hàng ngàn người, cơ hội hai người gặp được nhau là bao nhiêu?

Trước tuổi 19, Lục Yên không biết mình sẽ gặp được anh, không biết tình yêu là hương vị gì.

Tạ Đạo Niên cũng vậy, giống cô, không biết hương vị của tình yêu là gì.

Bọn họ sống ở nơi mà họ không biết nhau, Lục Yên theo mẹ đi khắp nơi, đi qua rất nhiều danh lam thắng cảnh, đi qua nhiều thành phố, cuối cùng chuyển đến thành phố Ngô, cô chuyển trường rất nhiều, trường nào cũng chỉ học được trong một thời gian ngắn, bạn bè cũng không thân nhau lắm.

Mẹ cô nói, cô vốn thuộc về nơi này.

Lục Yên có ấn tượng rất mơ hồ về bố mình, chỉ biết ông tên là Lục Miễn Huy, là một thầy giáo, là mối tình đầu của Đào Nhạc, sau khi bọn họ kết hôn thì sinh ra Lục Yên. Hồi Lục Yên còn rất nhỏ thì bố đã qua đời, cô không nhớ rõ hình dáng của bố, thậm chí mẹ cô cũng chưa từng mơ thấy.

Ngoại trừ ảnh chụp còn lại, ngoại trừ biết câu chuyện cũ do mẹ kể lại cho nghe, còn lại cái gì cũng không biết.

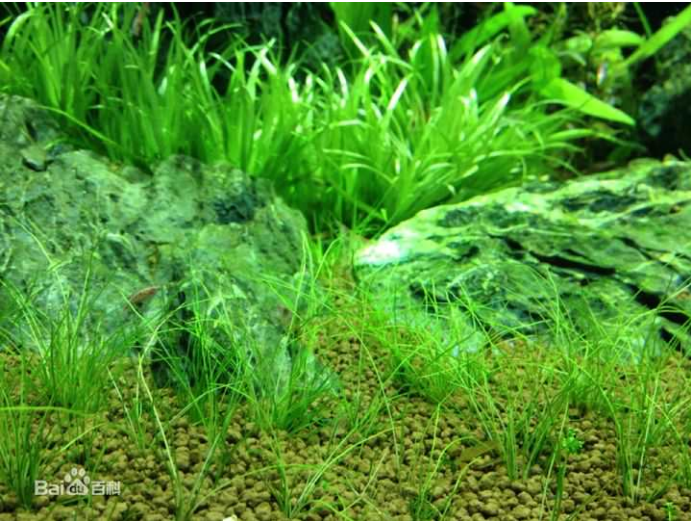
Cô rất mong muốn, rất rất nhớ, cũng đã từng khóc.

Tạ Đạo Niên lớn lên ở thành phố Ngô, được bao bọc bởi không khí tao nhã của nơi đây, được dạy bảo dưới sự nghiêm khắc của bố, mẹ vừa dịu dàng vừa yêu thương anh, với sự dạy dỗ đó của bố mẹ, từ nhỏ Tạ Đạo Niên đã học được cách sống độc lập. Gia phong* của Tạ gia rất nghiêm, từ nhỏ anh đã phải đạt được sự ưu tú, người khác đang chơi, thì anh đọc sách luyện chữ, người khác đọc sách, thì anh phải đọc nhiều hơn họ. Do nhiều năm kiểm chế nên anh trưởng thành hơn so với bạn bè cùng lứa tuổi, anh còn lên một kế hoạch cho tương lai.

Từ nhỏ đến lớn, Tạ Đạo Niên đều chưa làm qua chuyện gì bất thường.

Anh cũng rất ít gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Thành phố Ngô có nhiều cây mọc miền cao to, những đóa hoa màu đỏ trên cây như một chiếc váy cưới trên bầu trời, chầm ến bay qua, như có như không để lại hình bóng, cây liễu màu xanh ngắt bên bờ sông ẩm ướt, có thể nhìn thấy dưới đáy sông có thủy thảo* xinh đẹp. (*thủy thảo = cỏ nước, là một loại thực vật sống trong nước. Chúng có thể sống hoàn toàn trong nước, một phần trong nước hoặc trong môi trường ẩm ướt như bùn)

Ở đây rất yên tĩnh, vừa có cảm giác hiện đại vừa có cảm giác đơn giản cổ xưa.

Khi Lục Yên mới đến thành phố Ngô, cô vẫn chưa gặp được Tạ Đạo Niên, nhà của hai người cách nhau mấy con phố, nếu như ngày đó Lục Yên không đi mua táo đỏ cho Đào Nhạc, thì cô cũng không đến Vân Phù Cư.

Đào Nhạc đã từng nói với cô, Yên Yên, khi con thích một người đàn ông, con sẽ thấy điều gì đó khác biệt.

Ngày đó gặp Tạ Đạo Niên, là khi hoàng hôn, bên ngoài cửa hàng Vân Phù Cư có một dải cầu vồng.

Có một chàng trai đang đứng gầy bán tính ở quầy hàng, ngón tay di chuyển vừa nhanh vừa thành thạo, đáng vẻ vừa nghiêm túc vừa chăm chú, mái tóc trước mái không dài, chỉ đến lông mày, môi hồng hồng, khí sắc* rất tốt, ngón tay gầy rất nhanh, dường như tách biệt khỏi thế giới bên ngoài. (*khí sắc: thần sắc, tình thần, khí thế, tác phong...)

Lục Yên nghe thấy một tiếng nổ lớn trong đầu mình.

Mà chàng trai đó, gầy bán tính xong, ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đó vừa đen vừa sáng.

"Xin chào, bạn muốn mua gì?"

Lục Yên cảm thấy chiếc kẹo cao su cô nhai trong miệng sắp rơi ra ngoài.

Trước đây Đào Nhạc cùng người khác góp vốn mở quán bar, bình thường sau khi Lục Yên tan học sẽ đến quán bar chờ bà về nhà ăn cơm, ngồi ở một góc quầy bar, cô nhìn thấy rất nhiều người.

Bạc tình già dối, thề non hẹn biển, hoa ngôn xảo ngữ, vui vẻ và thẳng thắn

Bởi vì tịch mịch*, nên tùy tiện tìm ai đó, bởi vì tịch mịch, nên ai đến cũng không từ chối. (*tịch mịch: cô quạnh, cô đơn lạnh lẽo, trống vắng...)

Chuyện đó ở khắp mọi nơi.

Khi còn bé Lục Yên không hiểu, chỉ biết là họ luôn đối người bên cạnh họ.

Những người đàn ông áo quần bánh bao về mặt tươi cười nhìn cô từ trên xuống dưới, Lục Yên cảm thấy có một nỗi sợ hãi không thể giải thích.

Từng người từng người thân thể sinh động, không biết khoác lên người bộ dạng gì, không biết đang có chủ ý gì.

Vì vậy, cho đến bây giờ cô cũng chưa muốn nghĩ đến người yêu tương lai của mình trông như thế nào.

Năm cấp 2 có một cậu bé gửi thư cho cô, chặn đường tỏ lộ tình cảm với cô, cô theo bản năng trốn tránh.

Không phải vậy, cô không muốn là người như vậy.

Lúc lên đại học, có người hỏi, Tiểu Yên, điều kiện của cậu tốt như vậy, sao không tìm bạn trai? Những bạn nữ khác đang đi tìm bạn trai.

Tất cả những bạn nữ khác đang đi tìm, nhưng Lục Yên vẫn đang đứng chân tại chỗ.

Cũng có thể, cô đang đợi một cơ hội, đợi chờ, người đó ở đâu?

Cho đến ngày đó, cô mới hiểu ý nghĩa câu nói của Đào Nhạc.

....

Còn Tạ Đạo Niên nhìn cô gái buộc tóc đuôi ngựa trước mắt, khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt to long lanh, hỏi cô cái gì cô cũng không nói, miệng hơi hé mở, cái kẹo cao su trong như miệng như sắp rơi ra.

Thật ra đây không phải lần đầu tiên anh gặp cô. Anh đã nhiều lần gặp cô, khi cô đang ngồi xổm ở trên đường, ở trong ngõ hẻm, ở trên cầu, thường hay nhìn một góc sông, hoa cỏ, mắt dí vào rất gần, lần này bị kéo lên, còn không phát hiện ra.

Anh đứng trên cây cầu, nhìn phong cảnh tươi đẹp thì cảnh đó đập vào mắt anh.

Buổi tối tại quảng trường khiêu vũ cũng có bóng dáng của cô, cô bị một đám bác gái vây quanh, các bác gái đang nói cười vui vẻ với cô, cô nhảy lên và đi ra phía trước.

Mẹ thường hay nói có một cô gái xinh đẹp ở giữa một nhóm bác gái, cô gái nhìn trông rất hoạt bát.

Mỗi lần nhìn thấy cô, là mỗi một bộ quần áo khác nhau, cái váy nào cũng có màu sắc tươi sáng, dây buộc tóc cũng là nhiều loại khác nhau.

Cô gái này hình như rất năng động, có một loại sức sống phát ra từ bên trong.

Một cảm giác không câu nệ*. (*không câu nệ: không so đo tính toán, không hạn chế...)

Tạ Đạo Niên chưa bao giờ có loại cảm giác đó.

Mà hôm nay, anh gặp lại cô, cảm thấy cô hình như đang ngẩn ngơ.

"Em, em muốn mua táo đỏ... " Ánh mắt cô di chuyển vòng vo, nói không trôi chảy.

Tạ Đạo Niên đi lấy táo đỏ cho cô, cô đi thật sát phía sau anh, Tạ Đạo Niên có chút nghi ngờ, lại hỏi cô, "Còn muốn mua gì nữa à?"

Cô nhìn như vừa mới tỉnh mộng, chớp mắt mấy cái, suy nghĩ một lúc.

"Còn muốn mua ý dĩ*, tuyết nhĩ**, hạt sen..."

(* ý dĩ là một loại hạt có nhiều công dụng như - lợi sữa cho phụ nữ sinh đẻ, bồi bổ cơ thể, chữa phong thấp sưng đau, loét cổ tử cung...)

(**Tuyết nhĩ mộc nhĩ trắng, có công dụng cầm máu, rong huyết, thuốc tẩy sán, chữa đau nhức răng...)

Nghe cô liệt kê một hàng dài, Tạ Đạo Niên đều nhớ rõ, xoay người đến ngăn tủ đưa cho cô từng loại một.

....

Tiếng động xình quanh dịu lại, Lục Yên nhìn thấy trên quầy có đặt một con mèo thần tài*, cái tai bị thiếu một góc. Trên ghế để một cây mận đen**, những chiếc lá còn chưa được tìa. Trên một bình thủy tinh có chữ viết sai, bị gạch ngang lên. Trước cửa hàng có một cái một chiếc xe đi ngang qua, đằng sau trở một bao tải, trên mặt bao tải có chữ - thức ăn gia súc.

(*Mèo thần tài: Đem lại cát tường, Chiêu tài cho Chủ Nhân)

(**Mận đen)

Việc quan trọng nhất là chàng trai ở trước mặt cô đây, anh đang lấy hạt ý dĩ cho cô.

Từng hạt, từng hạt, âm thanh các hạt ma sát vào nhau.

Từng hạt lớn hạt nhỏ như rơi vào mâm ngọc.

---- Yên Yên, khi con thích một người đàn ông, con sẽ thấy điều gì đó khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4-2: Táo đỏ (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tay Lục Yên run lên, cảm thấy trong lòng một trận ngửa ngáy.

Mua xong cô phải đi, cô sẽ không nhìn thấy anh nữa.

Ma sui quý khiến, cô nói, có thể nghiền nhỏ hạt ý dĩ thành bột giúp cô được không?

Tạ Đạo Niên nhìn cô, Lục Yên nhìn thấy một cái nốt ruồi rất nhỏ bên phải cánh mũi của anh, không nhìn kỹ sẽ không thấy.

"Có thể."

Anh lấy dụng cụ ra, giúp cô nghiền hạt ý dĩ, sau đó cầm một cái thìa xúc ra, cho vào túi đưa cho cô.

Cô nhìn không chớp mắt.

Thật ra cô chỉ đến đây để mua táo đỏ, nhưng cuối cùng lại mua nhiều thứ khác.

Mấy thứ khác này dùng để đổi lấy thời gian ở chung với anh lâu hơn.

Trà tiền, cô cầm theo một túi to, chậm rãi đi ra cửa hàng Văn Phú Cur, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, thấy Tạ Đạo Niên đang gầy bàn tính, anh không có nhìn thấy cô.

Một cánh cây nhỏ từ trên cây cao rơi xuống, thật xui xẻo.

Lúc Lục Yên đi đến xuống bậc thềm, chân cảm thấy đau nhức, Tạ Đạo Niên nhìn cô, nhíu mày, "Cẩn thận."

Lục Yên ngẩn ra.

Cô vuốt vuốt mái tóc của mình, lắc lắc bàn chân, cười ngây ngô bước đi.

Ngày đó, khi làm bánh táo đỏ cô cho rất nhiều đường vào, Đào Nhạc ném thứ một miếng, nhàu mày nói, "Ngọt quá."

A Bảo vừa ăn một miếng xong liền bỏ đó chạy đi luôn.

Chi có Lục Yên, ăn bánh táo đỏ ngọt đến phát ngấy, vẫn ngồi cười khúc khích trên ghế sofa, máy bay giấy bay đầy đất.

.....

Từ ngày hôm đó, Tạ Đạo Niên phát hiện luôn có người đi theo sau lưng anh, lúc đó mới bắt đầu kì nghỉ hè, anh ngoại trừ đi làm gia sư, thì hay ở cửa hàng phụ giúp bố mẹ.

Quay đầu lại nhìn, người đó làm bộ ngắm phong cảnh, hoặc lấy điện thoại ra bấm bấm.

Đi từng bước một, anh dừng cô cũng dừng.

Thật sự là bị theo dõi?

Tạ Đạo Niên làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà đi tiếp, tìm đến một ngõ nhỏ đi nhanh vào, đứng ẩn ở đó để nhìn xem cô có hành động gì tiếp theo.

Quả nhiên, cô đứng tại chỗ nhìn ngang nhìn dọc, vì đánh mất dấu vết, bộ dạng rất đau khổ, dường như chiếc váy cũng đang biểu tình.

Tạ Đạo Niên nhìn một lúc, nở nụ cười nhạt, chấp tay ra sau lưng, đi về nhà.

Thật thú vị.

Để xem cô ấy sẽ làm gì tiếp theo.

.....

Cây thất lý hương* đã được trồng từ rất lâu về trước, lâu đến mức mỗi ngày đi ngang qua đều có thể ngửi thấy được hương thơm.

(*thất lý hương: tên một loại hoa)

Anh không ngờ rằng cô đã đi theo anh một tháng.

Mỗi lần anh quay đầu lại, cô đều ngồi xồm xuổng hoặc dựa vào tường chơi điện thoại.

Sau đó thấy anh không mắng cô, không cần cô, Lục Yên to gan lớn mật đi song song cùng anh, mỗi lần ngược đầu lên bắt gặp ánh mắt anh nhìn cô, cô giống như một con chim sẻ bị sợ hãi, ngay lập tức rời mắt đi.

Bóng lưng chàng trai vừa cao to vừa đẹp đẽ, cô ở bên cạnh nhắm mắt đi theo, hôm nay cô mặc một cái váy màu xanh, bông hoa ở mấp váy dường như sắp bị cô cảm đến hồng.

Tạ Đạo Niên không cần nghĩ cũng biết cũng biết cô có ý gì.

....

Cô lại đến mua táo đỏ, ngày hôm qua thì mua táo đen, ngày hôm kia thì mua Macaroni*, hôm kia thì mua ngũ chi đào lông. (*Macaroni: là một loại thực phẩm được làm từ lúa mì và bột mì - Nguồn: Wikipedia)

Lần này mang theo bánh táo đỏ đến cho anh.

"Làm, làm hơi nhiều, cho anh, anh thử ăn đi..."

Tạ Đạo Niên nhướn mày, bàn tay đang gảy bàn tính dừng lại.

Cô vẫn chưa trả tiền.

Quả nhiên, ngày hôm sau cô vội vã chạy đến, vẻ mặt lo lắng, "Hình như hôm qua, em quên chưa trả tiền cho anh?"

Mẹ nhìn anh, ánh mắt nghi vấn, Tạ Đạo Niên nói, "Đưa rồi."

Về mặt Lục Yên chuyển sang nghi hoặc.

Chưa, rõ ràng chưa đưa mà.

Tạ Đạo Niên dừng gảy bàn tính, thừa dịp Trần Lộ không phát hiện, đưa tay ra.

Có quầy hàng ngăn cản, mẹ không nhìn thấy được.

Lục Yên nhìn bàn tay đang xòe ra của anh, không nhận được nở nụ cười, bỏ tiền vào trong lòng bàn tay của anh, thấy mặt anh không có biểu tình gì, tình nghịch mà cào nhẹ vào tay anh một cái.

Sau đó vội vàng chạy đi, giống như vừa mới trốn gì đó.

Anh vừa bị trêu ghẹo?

----- Bánh táo đó quá ngọt.

Cô đi theo anh suốt kì nghỉ hè, Tạ Đạo Niên có chút khâm phục sự kiên trì của cô, tận dụng mọi khả năng.

Nhà cô ở Từ Trúc Uyển, cách nhà anh mấy con phố, mỗi khi đi ra ngoài đều dắt theo một con mèo màu cam.

Cô đi đến một cái cây, hai chân chèo lên thân cây, nghiêng người với lấy tổ chim.

Thình thoảng anh nhìn thấy trên tay cô cầm một cây cỏ đã được đan lại thành hình con châu chấu, nhìn khá đẹp.

Buổi tối cô đến quảng trường nhảy khiêu vũ cùng một nhóm cô bác, mỗi lần Tạ Đạo Niên mang nước ra cho mẹ, cô sẽ dừng nhảy lại, lặng lẽ đi đến bên cạnh anh, thình thoảng nhìn anh mấy cái, ánh mắt lấp lánh.

Không ngoài dự đoán, mỗi lần cô đều cười rất vui vẻ.

Tạ Đạo Niên là một người tương đối lý trí, anh biết rõ bản thân muốn gì, gia đình anh khiến anh biết mình không thể làm càn, từ nhỏ đã được bố mẹ dạy dỗ làm một người đường đường chính chính*. (* đường đường chính chính: quang minh chính đại, ngay thẳng, chính trực, mạnh mẽ nghiêm chỉnh... Nguồn: baidu)

Hon nữa, anh nghĩ rất nhiều chuyện đều có thể giải quyết được bằng sự cố gắng, buổi tối nào anh cũng chép 《Luận Ngữ》, đây là thói quen, từ nhỏ ngày nào bố cũng bắt anh phải tam tinh ngũ thần* để bản thân có ý thức, phải chịu trách nhiệm những việc mình làm.

(*tam tinh ngũ thần: là một câu trong "Luận Ngữ" của Khổng Tử, có nghĩa là: Mỗi ngày tự xét ba việc: Làm việc gì cho ai, có hết lòng không? Giao thiệp với bạn bè, có thành tín không? Thầy dạy cho điều gì, có học tập đủ không? Nguồn - Từ điển Hán Nôm)

Thế nhưng khi anh gặp Lục Yên, anh đã cảm thấy dường như sự logic của anh đã không còn tồn tại nữa.

Yang: Có ai hóng màn lần đầu ăn trái cấm của Yên tỷ và Niên ca không)). Bình luận và bình chọn nhiệt tình để nhanh xuất hiện cảnh đó nào))

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-3: Táo đỏ (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một tháng trăng mùa táo đỏ, trong nhà cô có nhiều người thiếu máu vậy ư?

Sau kì nghỉ hè, anh không đưa ra bất kì dấu hiệu nào, cũng nên biết khó mà lui chứ nhỉ.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách anh được, vì anh chưa yêu bao giờ.

Trở lại trường học, bạn cùng phòng đều chơi game, đối với bọn họ, Tạ Đạo Niên quá nghiêm túc, không bao giờ trốn học, điểm lúc nào cũng cao, ngủ sớm dậy sớm, ngày nào cũng luyện thư pháp.

Đúng là sinh vật ngoài hành tinh.

Nhưng vẫn có nhiều nữ sinh thích anh, ai bảo anh nghiêm cẩn*, lịch sự, bộ dáng lại đẹp trai. (*nghiêm cẩn = nghiêm túc + cẩn thận)

Được nhiều người tỏ tình, nhưng anh vẫn không quan tâm, không tỏ thái độ gì.

Mọi người ai cũng nghĩ rằng anh định tu hành.

Không ai nghĩ tâm mắt anh cao*, nhưng con người mà, ai mà chẳng có chút tò mò, luôn đoán anh sẽ yêu một cô gái như thế nào. (*tâm mắt cao: theo ngôn ngữ dân mạng VN hay dùng là chính chó)

Bạn cùng phòng của anh - La Âu nói, "Niên a, cậu không định tìm bạn gái à? Cả kí túc xá này còn mỗi cậu FA* đó." (*FA: từ gốc là 单 - đơn độc, nhưng ta để FA cho phù hợp với văn phong của người Việt)

Mấy người bạn khác cũng gật đầu hòa theo, "Đúng đấy, trường của chúng ta có nhiều em xinh tươi như thế, cậu nên chọn lấy một người a."

Tạ Đạo Niên để sách xuống, nghĩ rồi nói "Cứ để thuận theo tự nhiên đi."

La Âu đặt tay ra sau đầu, giọng điệu nhạo báng, "Tớ thấy a, cần phải có một nữ sinh* theo đuổi Đạo Niên một cách quyết liệt, nhưng nữ sinh trường chúng ta đều quá dè dặt." (*nữ sinh = sinh viên nữ)

"Nhưng mà, vì cậu ấy không thích nói chuyện, cho nên những cô gái theo đuổi cậu đều bị sợ mà chạy."

Anh lịch sự như vậy, đó chẳng phải là một cách từ chối sao?

"Đó là vì cậu ý không thích a."

Thích, người ta theo đuổi thì cứ để cho người ta tiếp tục theo đuổi.

Không thích, người ta theo đuổi thì cảm thấy phiền không muốn người ta tiếp tục theo đuổi nữa.

Thừa một chữ* thôi nhưng tình cảm cách xa vạn dặm. (* "Thừa một chữ": giữa "không thích" và "thích" giống nhau là đều có chữ "thích", còn khác nhau là từ "không thích" thừa một chữ "không", tuy chỉ khác nhau một chữ nhưng một cái là có tình cảm và một cái là không có tình cảm, nó cách nhau cả vạn dặm)

Lịch để bàn của Tạ Đạo Niên màu đỏ tươi sáng, giống táo đỏ.

Táo đỏ.....

.....

Lục Yên nằm vùng ở đại học Z đã lâu rồi, mấy hôm nay đều đi đi lại lại ở con phố Mỹ Thực trước cổng trường, uống hết cốc nước chanh này đến cốc nước chanh khác, bụng đều lo căng muốn chết.

Trong một quán nà, Tạ Đạo Niên và mấy nam sinh* đang ăn đồ ăn vặt, nghe bọn bạn nói chuyện phiếm, thình thoảng anh trả lời một câu. (*nam sinh = sinh viên nam)

Chủ đề câu chuyện nào là sự muội nào đẹp, nên chơi game như thế nào, rồi hợp thành tổ đội đi đánh quái.

La Âu gọi bọn bạn, "Nhìn kia, bên ngoài có một em gái rất xinh đẹp."

Mấy người bạn gật đầu, "Đẹp quá, mặc đồng phục nhìn lạ lạ, không phải sinh viên của trường chúng ta?"

"Tóc đen, đúng mẫu người tớ thích."

"Hình như em ý đang tìm ai đó?"

Tạ Đạo Niên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Yên?

Hôm nay cô mặc một cái váy màu đỏ, càng làm tôn lên làn da trắng nõn của cô.

Theo đến tận đây.

Khi các nam sinh ăn xong, sắc trời cũng đã tối, đèn đường phố Mỹ Thực sáng lên.

Chân trời vẫn còn mang theo màu xanh, dần dần tối lại, xa xa không thấy rõ, một cái đèn lồng màu đỏ được treo trước cửa hàng sushi, rực vàng giữa đêm tối.

(Hình ảnh minh họa)

Cả con đường đều chìm vào trong màn đêm.

Tạ Đạo Niên nói muốn mua mấy món đồ, kêu mấy người bạn của mình về trước đi.

Lục Yên ngồi ở ghế ngồi công cộng, khuôn mặt đang ừ rừ xoa bóp chân.

Thật là đau nhức, nằm vùng lâu như vậy mà không gặp được anh ý, rõ ràng lúc trước cô thấy anh vào trường này mà.

Nhưng thật là vui, trường học của hai người cách nhau rất gần.

Thôi không sao, ngày mai quay lại a.

Cô ngược lên nhìn ánh đèn đường, tinh thần chiến đấu trong lòng lại được kích hoạt.

Tâm trạng khác nhau, nhìn ánh đèn đường cũng cảm giác được cổ vũ.

Dây buộc tóc bị kéo xuống một cái, cô vô thức kéo lên, sau đó tiếp tục xoa bóp chân.

Lại bị kéo, cô lại kéo lên.

Lại bị kéo xuống.

---- "Ai a?"

Quay người lại muốn mắng chửi người nào đó trò đùa dai.

Khi nhìn thấy người đó, cô đột nhiên không nói lên tiếng.

Tạ Đạo Niên đứng ở phía sau cô, đang khoanh tay, phía sau có muôn vàn ánh đèn, nhưng đôi mắt kia lại sáng lấp lánh hữu thần.

Anh còn chưa mở miệng, cô đã có thể tưởng tượng được thanh âm phát ra.

"Tìm được chưa?" Anh hỏi.

Cô đứng lên, nhìn anh chăm chú, "Tìm được rồi.... "

"Tìm bao lâu rồi?"

"Cũng không lâu lắm, cuối cùng cũng xuất hiện..."

Cuối cùng cũng xuất hiện?

Nghe đến câu đó, Tạ Đạo Niên ngăn người.

Hai người im lặng, đứng đối diện nhau, Lục Yên nhẹn không được tiến lên, chân như mất sức lực, khụy gối xuống. Tạ Đạo Niên đỡ cô.

Anh hình như mới luyện thư pháp xong, không cẩn thận nên góc áo bị dính một ít mực.

Còn có hương thơm của mực viết.

Cô không muốn đứng lên.

Đây là nơi sinh viên đại học hay tụ tập, có rất nhiều cặp đôi, nên hành động của hai người không bị chú ý.

Tạ Đạo Niên ho nhẹ, "Ngồi xuống đây đi."

Lục Yên cắn môi, từ từ ngồi xuống ghế.

Thấy anh nhắc chân lên, cô vội vàng nói, "Đừng."

Tạ Đạo Niên nhìn cô, "Tôi không đi." Nói xong ngồi xuống bên cạnh cô.

Lục Yên và anh ngồi gần nhau như vậy, hô hấp của cô không được thuận, cô cảm mép váy, mắt không dám nhìn anh.

Anh nhìn váy cô, "Nó sắp hỏng rồi đây."

Lục Yên bỏ tay ra, hỏi anh, "Anh, anh học năm mấy rồi?"

"Năm hai."

"Còn em?"

"Năm nhất." Cô chỉ về một hướng, vội vàng nói, "Em là sinh viên đại học H, không xa, cách nơi này không xa."

Tạ Đạo Niên nhìn theo hướng cô chỉ, "Oh?!"

Cả hai người đều im lặng

Lục Yên nhìn anh, khuôn mặt sáng sủa, đường nét dịu dàng, cô nhìn không được hỏi ra vấn đề mình quan tâm, "Tạ Đạo Niên, anh có bạn gái chưa?" Nói xong liền cảm thấy lấy mép váy.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-4: Táo đỏ (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dừng cảm lên, Lục Yên, người phải can đảm lên một chút.

Tạ Đạo Niên nhìn ra sự khẩn trương* của cô, anh trầm tư** một lúc.

(*khẩn trương: hồi hộp, căng thẳng... ; **trầm tư: suy nghĩ, cân nhắc, lặng im suy nghĩ...)

----- Trường Canh, tình yêu là phải thận trọng*, nếu người không chắc chắn, thì không nên hứa hẹn với người ta.

(*thận trọng = cẩn thận + quan trọng = hết sức cẩn thận, luôn có sự dấn dõ, suy tính kĩ lưỡng trong hành động để tránh sai sót. Nguồn - Từ điển Soha)

Anh nhìn cô, cô còn đang chờ câu trả lời của anh.

"Không còn sớm nữa, buổi tối không an toàn, em trở về đi."

"Có hay không thôi mà."

"Tôi đưa em trở về."

Lục Yên ù rù, "Được rồi." Sau đó thì thầm, "Thôi, sau này em còn đến nữa."

Đến lúc đó đi thẳng vào trong khoa hỏi thăm là được.

Đêm đó, khoảng cách giữa cô và anh chỉ cách một bàn tay, từ từ đi về đại học H, Lục Yên đi sau anh đang muốn vượt lên để nhìn anh, Tạ Đạo Niên kéo cô vào bên trong, hai người lại gần nhau hơn nữa.

Cô nhìn anh một cái thật nhanh, sau đó liền cúi đầu xuống.

Thật là vui a!

Một bông hoa từ trên cây rơi xuống, Tạ Đạo Niên đi vòng qua, bước chân thương tiếc.

Lục Yên từng rất nhiều lần chụp bóng lưng của anh, sau đó đem ảnh đi rửa rồi đặt dưới gối, thỉnh thoảng lấy ra nhìn, động viên tinh thần cho bản thân.

Về đến nhà, Đào Nhạc nhìn ra cô có tâm sự, cẩn thận hỏi han, thì ra là thích cậu nhóc ở Văn Phú Cư kia, Đào Nhạc là người từng trải, bà khuyên cô một vài câu.

Không nghĩ rằng Lục Yên nói, "Mẹ, con nhìn thấy, con đã nhìn thấy rất nhiều thứ mà trước đây không thấy."

Lúc cô nói chuyện, đôi mắt cô sáng lên.

Đào Nhạc mở miệng rồi lại đóng lại, lời vừa đến miệng liền nuốt xuống, bà đốt một điếu thuốc, không có hút, nhìn con gái mình đã rơi vào lưới tình.

Mẹ con liên tâm, đúng là luân hồi a. (*liên tâm: trái tim ở gần nhau, nên dễ dàng hiểu nhau)

Con gái bà sẽ gặp được người tốt chứ?

Lục Yên vẫn tiếp tục đi đến phố Mỹ Thực, nhưng cũng không dám đi vào khoa của anh hỏi bản bệ anh, anh có bạn gái chưa.

Cô sợ nghe thấy câu trả lời không mong muốn.

Lục Yên không thích đọc sách lắm, đại học H rất tốt, là do cô cố gắng hết sức mà thi vào được, học ngành thiết kế thời trang, cô may vá rất giỏi, cô thể đem một món đồ cũ thành một món đồ mới khác trước hoàn toàn, cô không thể ngồi học trong một thời gian dài, nhưng nếu muốn cô ngồi trong một thời gian dài, thì chỉ cần cho cô một cây kim, cô có thể may vá quên cả thời gian.

Tập trung cũng là một loại lực lượng mạnh mẽ.

Mấy ngày hôm nay cô đang làm một cái móc treo chìa khóa, trên móc khóa có một sợi dây, trên nút thắt của sợi dây có một quả táo đỏ, trông rất sống động.

(Hình ảnh chỉ mang tính minh họa của editor)

Tạ Đạo Niên nhiều lần thấy cô đứng ở ven đường, không che ô, da thịt trắng nõn do phơi nắng nên đỏ bừng lên, nhìn thấy anh liền vội vàng chạy tới, im lặng không nói gì, nhìn anh.

Ánh mặt trời nóng, nhưng trái tim càng nóng bỏng hơn.

Trên người cô mang theo khí nóng của ánh nắng, Tạ Đạo Niên không nhận được, mở miệng nói, "Sao không che ô?"

Lục Yên không nói gì, cô lấy một món đồ từ trong bao ra, đưa đến trước mặt anh, Tạ Đạo Niên nhìn thấy, là một cái móc khóa, trên móc có treo một quả táo đỏ.

Anh không nhận, "Đây là gì?"

"Em tự làm."

Cho nên, muốn tặng cho anh sao?

Không đợi anh trả lời, Lục Yên cầm móc khóa nhét vào túi quần của anh.

Đầu ngón tay cách lớp vải chạm vào đùi anh, làn da cảm vừa cảm thấy ngứa vừa cảm thấy tê dại.

Ở trước mặt anh, cô lúc nào cũng to gan lớn mật không có chừng mực.

Làm điều này cần có lý do, mà cô dựa vào lý do gì, chưa có lý do, cô chỉ nghĩ rằng anh sẽ không đẩy cô ra. (Yang Ý của Lục Yên là cần có lý do, ví dụ như là bạn gái anh thì mới được sờ đùi anh, tuy cô chưa phải bạn gái anh nhưng cô cảm thấy anh sẽ không đẩy cô ra.)

Anh nhìn cô, cô cúi đầu, mũi giày ma sát xuống đất, trên đỉnh đầu có một cái dây buộc tóc hình con bướm, gió thổi nhẹ, nó nhẹ nhàng lay động.

Mũi giày ma sát dưới đất một lúc, xuất hiện một cái hố nhỏ nhỏ.

"Hẹn gặp lại." Cô xoay người vội vàng chạy đi.

Còn Tạ Đạo Niên, đứng tại chỗ, lấy ra cái móc khóa trong túi quần, im lặng một lúc lâu không nói gì.

Không phải vải trơn, nhìn thấy rõ từng vân vải, sờ sờ, còn có thể cảm nhận được sự thô ráp.

Ánh nắng ngày càng chói chang...

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-1: Mảnh ghép kí ức (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Móc khóa táo đỏ kia, cuối cùng anh vẫn dùng nó làm móc treo chìa khóa phòng.

Treo xong, Tạ Đạo Niên suy nghĩ lại, anh nhảy từ trên giường xuống, muốn bỏ cái móc khóa kia ra, nhưng khi chạm vào quả táo đỏ được may tí mỉ, thì anh ngừng lại.

Đồng hồ báo thức kêu reng reng, nghe âm thanh báo thức khiến trong đầu anh nhớ đến một vài chuyện.

_____ Dây buộc tóc màu đỏ tươi ở trên đầu cô, mũi chân ma sát mặt đất tạo thành một cái hố nhỏ nhỏ.

Tạ Đạo Niên lại quay về giường nằm.

Dừng dừng, ý thức vô thức mà nhớ lại, thói cứ thuận theo tự nhiên đi.

_____ Cô sẽ kiên trì bao lâu nữa?

Hôm nay trời nắng đẹp, Tạ Đạo Niên lấy cuốn sách trên giá sách xuống mang ra sân phơi khô, năm nào anh cũng mang sách ra phơi, có rất nhiều truyện tranh biếm họa không còn xuất bản nữa, có hệ liệt Lão Phu Tử, hệ liệt Kim Dung. Trước đây Tạ Văn Bằng không cho anh đọc những bộ truyện vô bổ, bắt anh nghiêm chỉnh đọc sách, khi còn bé Tạ Đạo Niên thường hay chồm trăn bật đèn pin để đọc những bộ truyện đó.

Một cậu bé nghiêm cẩn*, mỗi lần đọc đến tình tiết khôi hài, cũng ôm bụng cười to trên giường. (*nghiêm cẩn = nghiêm túc + cẩn thận)

Đây là những bí mật của anh.

Tạ Văn Bằng định ra rất nhiều quy củ* cho anh, Tạ Đạo Niên đã sống trong quy củ rất nhiều năm. (*quy củ: tập quán, khuôn phép, thói quen...)

Có ai vừa sinh ra đã thừa nhận lịch sự chứ? Anh cũng từng có một thời gian hồn nhiên nghịch ngợm.

....

Trước năm mới, đứng trước cửa hàng Văn Phú Cư có một bàn để câu đối, Tạ Đạo Niên ngồi ở trước bàn, nhấc tay viết chữ, có nhiều người đang xếp hàng chọn lựa chiều dài của tờ giấy, sau đó đưa tờ giấy nháp có viết câu đối cần viết câu đối rồi báo anh viết.

Gã cả đã được niệm yết, anh đã viết nhiều năm, hàng xóm gần xa đều rất quen thuộc, mỗi lần chuẩn bị đến năm mới đều đến đây đặt một câu đối.

Tạ Văn Bằng thỉnh thoảng đi ra nhìn anh, khi một trời lên cao thì cảm một cái ô to che cho anh, Trần Lộ pha cho anh một ấm trà la hán *, viết câu đối từ giờ cho đến năm mới, chắc là có thể kiếm được một chút tiền. (*la hán: tác dụng nhuận phế, làm hết khát nước, nhuận tràng, chữa ho, khản tiếng...)

Có mấy cô gái chen lấn, xô đẩy nhau, sau khi đến lượt mình thì đi lên trước bàn câu đối với khuôn mặt xấu hổ.

"Anh Đạo Niên, viết câu đối giúp chúng em với ạ."

Anh đang viết chữ, ngẩng đầu lên nhìn các cô, hỏi "Phòng khách, hay phòng bếp, hay mua cả bộ?" (Yang Ý của Niên ca là mua câu đối cho phòng khách hay phòng bếp hay mua cả bộ câu đối.)

"Cả bộ ạ."

Anh dừng bút, "Bao nhiêu mét?"

Mặt cô gái càng đỏ hơn, đem câu đối đã viết ra nháp cho anh, "Hai mét."

Tạ Đạo Niên gạt đầu, nhận lấy tờ giấy nháp, sau đó lấy tờ giấy đỏ trên bàn, "Buổi chiều đến lấy."

Các cô gái chưa đi, vẫn đứng ở một bên, nhìn anh viết chữ.

Ở con phố này, dù có nhiều người đẹp trai, nhưng chỉ có anh, tư tư vãn vãn*, cao ráo, dịu dàng lịch sử, ở xa nhìn qua, liền không chịu được muốn đến gần. (*tư tư vãn vãn: thành ngữ Trung Quốc, đồng nghĩa với từ nhẹ nhàng, thanh lịch)

Một người như vậy, ngay cả muốn tức giận với anh cũng không được.

Các cô gái một câu lại một câu trò chuyện với anh, Tạ Đạo Niên không muốn tiếp chuyện, nhưng vẫn lịch sự nói một hai câu.

Một lúc sau, có một người phụ nữ đáng người cao ráo đến trước gian hàng, mặc một bộ đồ công sở, tóc búi cao, khuôn mặt xinh đẹp, hút thuốc.

Phụ nữ hút thuốc mà bộ dáng cũng đẹp như vậy sao.

Tạ Đạo Niên cảm thấy bác gái có chút quen mắt, nhưng không nghĩ ra được đã từng gặp ở đâu.

"Chào bác, xin hỏi bác muốn viết gì ạ?"

"Viết cho bác một bộ câu đối, 1 mét 8."

"Ngày mai mới xong, có được không ạ?"

"Được."

Đào Nhạ chưa rời đi, bà đứng ở một bên hút thuốc, nhìn cậu nhóc luôn được con gái mình nhắc đến.

Năm nay rồi mà vẫn còn có người mặc đường trang, kiểu đã được cái cách một chút, tuy mặc nó hợp như vậy, nhưng cũng không mất đi khí chất của bản thân.

Ánh mắt Đào Nhạ rất lợi hại, nhìn lâu như vậy, bà có thể nhìn ra được người tốt hay không tốt.

Cậu nhóc dù bị ánh nhìn của bà soi mói nhưng vẫn thản nhiên, ngồi đoan đoan chính chính*, đầu bút lông vũng vàng, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy. (*đoan đoan chính chính: mô tả tư thế ngồi đúng - Giữ cột sống thẳng và xương chậu nghiêng nhẹ về phía trước, vai đặt ngay ngắn, không gồng. Xương cột sống thẳng, đầu ở chính giữa và cân bằng với xương sống.)

Đào Nhạ dập tắt điếu thuốc, xoay người bước đi.

Chờ cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng nữa, Tạ Đạo Niên mới dừng bút, tự lẩm bẩm, "Sao cứ cảm thấy nhìn quen quen."

.....

Buổi tối, anh thu thập một số thứ mang vào cửa sau, hoa ở Thất Lý Hương đã rụng gần hết, chỉ còn lại lá cây.

Lục Yên ngồi ở cửa sau, bên cạnh có một cái túi to.

Chờ anh đến gần, cô lập tức đứng lên, đôi mắt sáng lên.

Anh dừng lại trước mặt cô, hỏi, "Có chuyện gì không?"

Không hỏi cô có xảy ra việc gì không, cũng không hỏi tại sao, mà hỏi, có chuyện gì không?

"Cuối cùng anh cũng dọn hàng về rồi, em đến là để tặng quà cho anh." Cô xoay người mở cái túi kia ra, bên trong là một đồng gấu bông, đủ loại. Tạ Đạo Niên nhìn cảm thấy quen quen, đó không phải là mấy con gấu bông ở trong máy gấp thú* bên cạnh nhà anh sao?

(máy gấp thú: Hình như có xuất hiện ở chương 2 rồi mà ta quên không chú thích @@)

Giờ thật, cô ấy gấp được toàn bộ gấu bông nhà người ta sao?

Lục Yên lấy ra một con gấu bông cậu bé bút chì*, "Cái này gấp mấy lần mới được, tặng anh đó."

(Cậu bé bút chì Shin)

Yang: *Mấy ngày tới ta có chút việc bận không edit được, khi nào xong việc thì ta sẽ lại edit tiếp nhé, yên tâm là ta không drop truyện đâu ♥.*

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-2: Mảnh ghép kí ức (2)

Trước đây Đào Nhạc cùng người khác góp vốn kinh doanh bể bơi dành cho trẻ em, trong khu bể bơi có đặt mấy cái máy gấp thú, để cho các học sinh tiểu học tan học vào chơi, mỗi khi Lục Yên tan học đều vào đó chơi gấp thú, cầm một đồng xu để chơi, Đào Nhạc cũng để cho cô chơi thoải mái, dù sao gấp được thì cô cũng trả lại.

Cứ như vậy, Lục Yên luyện dùng một tay để gấp, cho đến khi gấp được, thì mới buông thả.

Ánh chiều tà hắt lên mặt anh, chiếc váy rắc đầy vảy màu, hai màu nóng lạnh, màu thuần phối hợp nhau.

Thấy anh nhìn mình, Lục Yên ngượng ngùng cầm gấu bông đưa vào ngực anh, gấu bông nằm trong khuỷu tay anh, cô cúi đầu cầm cái túi chiến lợi phẩm của mình đi.

Chất vải làm gấu bông mềm mại, để trên tay anh khiến anh có cảm giác ngứa ngáy.

Ánh chiều tà cũng dịu dàng.

Tạ Đạo Niên kẹp chặt nó ở khuỷu tay, đẩy cửa đi vào, đi vào phòng, đặt nó lên bàn, xung quanh đều là câu đối, đặt chung một chỗ cảm giác vừa lạ vừa buồn cười.

Anh thờ dài, vỗ vỗ đầu cậu bé bứt chí, xoay người xuống nhà ăn cơm.

.....

Qua gần một năm rồi, mà cô vẫn kiên trì như cũ.

Thời gian lâu như vậy, lâu đến mức anh sẽ vô thức quay đầu lại nhìn xem có bóng dáng lên lút rào ở phía sau hay không.

Cô không có làm phiền anh, nhưng lại luôn tồn tại trong cuộc sống của anh.

Bầu trời đêm, xa xa có ông mặt trăng nằm trên bầu trời, trên bầu trời đêm rộng lớn, có rất nhiều ngôi sao nhỏ, những con ong mật đang đậu trên cây hoa sơn trà ở sân sau, đang tham lam hút mật hoa.

9 giờ tối, hèm nhỏ yên tĩnh chìm trong bóng tối.

Cửa sổ mở ra, bên bên cửa sổ có một cây hoa anh thảo* tươi đẹp, đang tỏa hương thơm.

Lục Yên đứng ở dưới vẩy tay, cô mặc cái váy ngắn đến đầu gối có màu hồng nhạt, lộ ra đôi vai trắng nõn, mái tóc đen được thả ra, xinh đẹp rạng ngời.

Tạ Đạo Niên mới vừa viết thư pháp xong, trên mặt bàn có bốn chữ rất to "tam tinh ngũ thần*", mạnh mẽ hữu lực, tự nhiên phóng khoáng. (*đã được chú thích ở chương 4.2)

Anh đang nhìn cô.

"Tạ Đạo Niên, em có đẹp không?" Cô xoay người một vòng, những bông hoa trên chiếc váy nhor đang tung bay.

Cô rất xinh đẹp, không trang điểm phấn son cũng đã xinh đẹp, trên người tràn đầy sức sống.

Nụ cười vô cùng chân thành.

Đèn đường chiếu vào người cô, nhìn cô như một nữ nhân vật chính trong phim đang đứng chờ ở hèm nhỏ chờ người, chờ nhân vật nam chính của cô đến.

Anh gật đầu.

Lục Yên ở dưới che miệng cười, nhìn anh một cái nữa, sau đó vui vẻ chạy đi.

Hoa thất lý hương rơi trên đất bị cô giẫm lên vài bông.

Rất nhiều tối, bố mẹ đóng cửa hàng, còn Tạ Đạo Niên đang luyện thư pháp ở phòng, cô sẽ đứng giờ mà đến, mà anh dường như cũng tuân theo điều đó, lần nào cũng đứng lên đi đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Mỗi lần cô đến, thế giới bên ngoài cửa sổ dường như chỉ là vật trang trí.

Cái móc khóa táo đỏ kia đang nằm yên trên giường.

Tạ Đạo Niên lại quay về ghế ngồi, nhưng cũng không còn tâm trí viết thư pháp nữa.

Đêm đó, anh mơ thấy cái váy màu hồng nhạt, theo động tác của cô mà tỏa ra hương thơm động lòng người.

Gấu bông cậu bé búp chi ngồi yên ở đầu giường, từ lâu nó đã được di chuyển từ bàn sang đầu giường.

.....

Sáng hôm nay, Lục Yên đến cửa hàng bán đồ ăn sáng của bác Thất mua đồ ăn sáng, vợ chồng nhà bác Thất đã hơn 50 tuổi, khi cô đến, bác Thất đang làm vò sủi cào, bàn tay thon gầy không dùng nhiều lực, quần áo trên người sạch sẽ, còn chồng bác Thất đang chăm chỉ lau bát đĩa và lau bàn, không để cho bác Thất phải làm một mình.

Như những cặp vợ chồng bình thường, yêu thương chăm sóc giúp đỡ nhau.

Lục Yên lại nghĩ tới người con trai đang nằm viện của bọn họ.

"Bác Thất, bán cho cháu cái bánh bao ngô ạ."

Bác Thất ngẩng đầu nhìn cô, cười cầm bánh bao đưa cho cô, "Sao đến mua sớm vậy Tiểu Yên?"

"Vâng ạ."

Phía sau truyền tới giọng nói ____

"Bác Thất, làm phiền bác lấy cho cháu xin một cái túi, và ba cái bánh nhu mề* nữa ạ."

(*nhu mề kê: một loại bánh làm từ thịt gà và gạo nếp)

Lục Yên nhìn theo hướng phát ra giọng nói, là Tạ Đạo Niên, anh mặc một cái áo cộc màu trắng, quần đùi màu đen ngắn đến đầu gối, mái tóc mềm mại, ánh mắt có chút mệt mỏi, chắc là mới ngủ dậy.

Cơ thể thon dài đứng thẳng, hình như lúc nào anh cũng ở trạng thái này.

Anh nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, Lục Yên từ từ ăn bánh bao ngô, nhớ đến hình ảnh hôm qua mình đứng dưới lầu nhà anh nhìn anh, cảm giác mặt có chút nóng.

Ánh nắng ban sáng thật ấm áp, chiếu vào khuôn mặt anh, một màu vàng nhạt.

Tạ Đạo Niên mua bữa sáng xong, nhìn cô, "Về cùng không?"

Lục Yên vội vàng gật đầu.

"____ đi thôi."

Bác Thất đứng ở một bên nhìn, miệng cười như nở hoa.

Trên đường có rất nhiều người, sau khi đèn xanh sáng lên, Tạ Đạo Niên và Lục Yên đi song song gần nhau,

xung quanh có rất nhiều người đi lại, anh kéo cô ra sau, Lục Yên nhẹ nhàng bám vào góc áo của anh, anh dừng lại một lúc, sau đó lại tiếp tục đi.

Đi đến greenway*, những viên gạch nhấp nhô, có mấy mấy viên gạch bị vênh lên, Lục Yên không nhìn thấy, đi đến, gẫm lên, viên gạch lung lay, chân cô khụy xuống, kêu a một tiếng rồi ngã xuống mặt đường.

(*greenway: từ gốc là 绿道 - lục đạo - con đường xanh)

Tạ Đạo Niên vội vàng ngồi xổm xuống, "Trẹo chân không?"

Lục Yên xoa bóp chân, nhủ mấy nói, "Gạch lát lỏng lẻo quá."

Tạ Đạo Niên nhìn cô, xoay người lại, vỗ vỗ vai, "Lên đây, tôi công em về."

Lục Yên cắn cắn môi, nở nụ cười giả hoạt không để anh nhìn thấy, cô nằm úp lên lưng anh, tóc mang theo hương thơm, xõng vào mũi Tạ Đạo Niên.

Bộ ngực mềm mại chạm vào lưng anh, đây là lần tiên anh cảm nhận được cảm giác đụng chạm này, cột sống ở lưng căng lên.

"Nhà ở đâu?"

"Ở phía đông Từ Trúc Uyển."

Tạ Đạo Niên công cô lên, đi về hướng đông.

Trên đường phố nhộn nhịp, bước chân của anh rất đều đặn, Lục Yên nằm lên lưng anh, ngửi thấy hương thơm của nước giặt lưu lại trên quần áo anh, dưới bóng cây không khí dường như cũng mát mẻ hơn, các lỗ chân lông trên người đều giãn ra.

"Tạ Đạo Niên, anh có bạn gái chưa?"

Tạ Đạo Niên quay đầu lại nhìn cô.

____ Đứng thật là, vẫn chưa từ bỏ ý định.

Lục Yên không thấy anh trả lời, buồn bực bĩu môi.

Thật là, con gái nhà người ta chỉ cần anh trả lời đúng một câu thôi, mà anh cũng không trả lời để cô tự suy đoán.

Chưa yêu bao giờ, sao cô có thể đoán được chứ?

"Sao em không động não một chút nhỉ?" Anh nhẹ nhàng mở miệng.

Lục Yên hỏi, "Gi cơ?"

Yang: xin lỗi mọi người, đợt này wifi nhà t bị hỏng không lên mạng được, này đáng bằng 3G điện thoại nên không có chú thích các hình ảnh được. Các nàng thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-3: Mảnh ghép kí ức (3)

Beta: Yang3S (17/08/2018)

Lục Yên hỏi, "Gi cơ?"

"... Không có gì..."

Đưa cô về đến nhà, Lục Yên mở cửa, một con mèo mập mạp chạy nhanh ra đón, đứng ở dưới chân cô kêu meo meo liên tục.

_____ Một con mèo mập mập nhưng rất năng động.

Hôm nay Đào Nhạc dậy sớm, đi ra thì nhìn thấy Tạ Đạo Niên, ánh mắt quan sát một lúc.

Đây không phải là lần đầu hai người gặp nhau, Tạ Đạo Niên đã sớm đoán ra người phụ nữ đến đặt câu đối hôm đó là mẹ của Lục Yên.

Nhìn cậu nhóc rất sáng sủa, mặc một cái áo trắng, quần đen, trông vừa đẹp trai vừa đoan chính*. (*doan chính: kiểu người tốt, ngay thẳng, nghiêm chỉnh, đoan trang...)

Con gái bà đứng ở đằng trước cậu nhóc, có một cảm giác rất xứng lứa vừa đôi.

"Cháu chào cô ạ." Anh khom lưng chào hỏi.

Lục Yên nhảy đi bằng một chân đến gần bà, "Mẹ, con đã về rồi đây."

Đào Nhạc nhìn cô, "Chân làm sao thế này?"

"Bị tẹo chấn ạ."

Cô nhìn Tạ Đạo Niên, giới thiệu, "Mẹ, đây là Tạ Đạo Niên."

Đào Nhạc gật đầu, nhìn cô một hồi lâu, "Biết, con thường hay nhắc đến mà."

Không nghĩ đến Đào Nhạc nói thẳng ra như vậy, Lục Yên xấu hổ liếc nhìn anh một cái, mặt Tạ Đạo Niên hơi ửng đỏ.

_____ anh thế mà đỏ mặt.

Đào Nhạc cười cười.

"Lục Yên, tôi đi về đây." Nói xong nhìn về phía Đào Nhạc, "Chào cô, cháu xin phép về trước ạ."

Lục Yên đứng dậy, nói to, "Đi đường cẩn thận ạ, đừng đi vào đường greenway."

Tạ Đạo Niên nhìn cô, khẽ gật đầu, nhẹ nhàng đóng cửa lại, xoay người đi về.

Đào Nhạc ngồi xuống bên cạnh cô, Lục Yên vẫn thỉnh thoảng kêu a a, dường như là rất đau.

Đào Nhạc cảm chân cô lên, đánh mạnh vào đùi cô.

"A!."

Lục Yên lúc này mới cảm thấy đau thực sự.

"Vết thương không nghiêm trọng mà dám ở trước mặt mẹ già vò."

Lục Yên cầm tay bà lắc lắc, nín cười.

Đào Nhạc hỏi cô, "Theo đuổi được cậu nhóc kia rồi?"

Nhắc đến Tạ Đạo Niên, Lục Yên có chút ừ ừ, "Chưa ạ, anh ý khó theo đuổi quá."

"Đầu heo!"

"Mẹ, mẹ lại mắng con."

Đào Nhạc tinh quái ngang dọc trong tình trường, mà lại sinh ra một người con gái ngốc nghếch thế này.

.....

Cô và Tạ Đạo Niên vẫn tiến triển khá chậm, thỉnh thoảng Tạ Đạo Niên đồng ý đi ăn với cô, cũng không ngăn cản những hành động mờ ám của cô.

Bạn cùng phòng của anh mỗi lần thấy cô đều gợn tay cái lên.

Lục Yên không hiểu.

Cô yêu cầu anh viết thư pháp cho mình, Tạ Đạo Niên viết hai chữ đoạn chương* cho cô.

(*đoạn chương: Nam chính chơi chữ, đây là tên một bài thơ của tác giả Biền Chi Lâm

Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh,

Anh ở trên lầu ngắm cảnh lại ngắm em.

Trăng sáng tỏ điểm cửa sổ phòng em,

Em điểm tô giấc mộng của Anh.

Nguồn: Baidu)

"Anh có ý gì vậy?"

Hầu kết* của anh chuyển động, "Em tự suy nghĩ đi."

(*Hầu kết: Chỗ đầu ống phía trong họng lòi ra ở trưởng cổ, nam giới mới có, người gầy thì lòi cao hơn, người béo thì ẩn ở trong khó thấy.)

Khi đó Lục Yên không hề nghĩ đến Biền Chi Lâm, cũng không liên hệ hai chữ này đến bài thơ của Biền Chi Lâm.

Mặt trời ngày càng lên cao, không khí nóng nực.

Cô nghe nói hôm nay trường đại học của anh có đại hội thể dục thể thao, lên chạy vào đại học Z, đến sân vận động tìm anh.

Có rất nhiều người, rất nhiều chàng trai, nhưng không phải anh.

Tạ Đạo Niên mới thì nháy cao xong, ngồi uống nước ở ghế, cả người ướt đầm mồ hôi, những bạn học khác cũng thờ hồng hộc.

Đây là một chương trình thi đấu nhiều trận, lát nữa còn phải thi đấu trận tiếp theo.

Một sư muội ở bộ phận hậu cần ngồi xổm xuống đưa cho anh một chiếc khăn, đây là công việc của bộ phận hậu cần, đợi vận động viên thi đấu xong thì sẽ có người qua đưa họ một vài thứ.

Tạ Đạo Niên nói cảm ơn, nhận lấy lau mồ hôi.

Sư muội còn chưa đi.

"Đàn anh, anh học năm mấy?"

Trên trán anh đeo một chiếc băng rôn màu đen, lông mày vừa rậm vừa đen, đôi mắt rất sáng, đáng người cao lớn, khí chất nổi bật. Cô gái khi nhìn thấy anh thì đầu đã cảm giác động lòng, tìm được cơ hội đến gần anh.

Tạ Đạo Niên mở nắp chai ra, dừng lại một lúc, lịch sự trả lời, "Năm hai."

Khuôn mặt sư muội ửng hồng, đến gần anh, "Đàn anh, có thể kết bạn Wechat với em được không?"

Cô gái đứng rất gần anh, khuôn mặt ửng hồng, tràn đầy sức sống.

Tạ Đạo Niên nấp nút chai lại, lau nước ở khóe miệng, "Xin lỗi, tôi không mang điện thoại."

Cô người nào tham gia thi đấu mà không mang theo điện thoại.

Sư muội lấy điện thoại của mình ra, "Đàn anh, có thể cho em xin số điện thoại của anh được không?"

"Xin lỗi, tôi mới đổi số điện thoại, nên không nhớ rõ lắm."

Người không có mắt cũng biết anh có ý muốn từ chối, nếu người ta lịch sự như vậy, mà mình còn hỏi nữa thì đúng là bẽ mặt.

Tiểu sư muội ù rù rồi đi, đúng lúc đó trọng tài gọi tên của anh, Tạ Đạo Niên lau mồ hôi, buộc lại dây giày cho chặt, chỉnh lại băng rôn trên trán. Khi vào sân, ánh mắt anh nhìn khắp khán đài, thấy rất nhiều khán giả đang hò hét, có một cảm giác là lạ không nói lên lời.

Thiếu thiếu cái gì đó?

.....

Sau đại hội thể dục thể thao là ngày nghỉ lễ 1/5, Tạ Đạo Niên chưa dọn dẹp đồ đạc, sắc trời có chút tối, trời như sắp mưa, anh cầm lấy một cái ô và đi ra ga tàu điện ngầm.

Ga đại học thành phố là trạm trung chuyển, bây giờ đang rất đông người, đi về đường Phan Phương thi đi tuyến số 03, lúc anh chờ xe, thấy Lục Yên đeo cặp sách, vừa nghe nhạc vừa cúi đầu bước đi.

Cô đứng sai chỗ đón tàu 03.

Cúi thấp đầu, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Lục Yên lên tàu, phát hiện hôm nay toa tàu không đông người, cô ngồi xuống ghế, bám vào cột tàu.

Chỉ cần ngồi 6 trạm là đến.

Cô đang suy sụp tinh thần, kể từ ngày đi trường đại học Z rồi quay về tâm trạng cô luôn suy sụp.

Cúi đầu không quan tâm cũng không nhìn cảnh vật xung quanh, đeo tai nghe điện thoại, không nghe thấy âm thanh gì ở bên ngoài.

Cửa xe lần thứ 6 mở cửa, chắc là đến rồi, cô khoác cặp sách đi ra ngoài, đi lên cầu thang, tìm được lối ra, đi đến thang máy, cô bắt đầu nghe thấy tiếng mưa rơi.

Bỏ tai nghe điện thoại ra, "Ồ, mưa à? Không đúng, lối ra cửa C không dài như này."

___ "Em đi nhầm tàu rồi."

Một cái ô che lên đầu cô, Tạ Đạo Niên cúi đầu nhìn cô.

_____

Yang: Tạm thời trong thời gian này t sẽ không chú thích bằng hình ảnh nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5-4: Mảnh ghép kí ức (4)

Lục Yên ngẩng người ra, trái tim bắt đầu đập nhanh.

Đội nhiên muốn khóc.

___ Không được khóc!

"Em muốn đi về." Cô không nhìn anh, xoay người đi về phía tàu điện ngầm.

Tạ Đạo Niên cụp ô lại, đi theo phía sau cô.

Bóng lưng của cô nhìn rất quật cường*, bước chân vững, cánh tay đưa lên mặt lau một cái.

(*quật cường: bướng bỉnh, ngang ngược, không chịu khuất phục)

Tạ Đạo Niên đuổi kịp cô, đi bên cạnh cô.

Cô bỗng dừng dừng lại, ngừng đầu nhìn anh, đôi mắt đỏ bừng.

"Cô ý không phải bạn gái của anh đúng không?"

Anh nghi hoặc, "Ai cơ?"

"Cô gái đưa cái khăn cho anh ý."

Anh suy nghĩ một lúc, mới nhớ ra được có một người như vậy ở đại hội thể dục thể thao, hỏi cô, "Em đến tìm tôi?"

"Có phải hay không?" Cô vội vàng hỏi.

Anh thờ dãi, "Không phải."

Sao cô lại có thể nghĩ anh là người một chân đạp hai thuyền cơ chứ?

"Hức..." Cô không nhịn được bật khóc, tiến lên ôm anh.

Hai người nổi bật dưới ánh đèn của tàu điện ngầm, vảy của Lục Yên bị ướt một bên.

Tạ Đạo Niên đặt tay lên vai cô, "Sao nói khóc là khóc được liền vậy?"

Cô bỏ tay khỏi vai anh, "Anh có bạn gái không?"

Đôi mắt của cô đỏ hoe, nước mắt tràn ở đáy mắt, nhưng cô vẫn rất kiên định, bướng bỉnh, đặt hai tay vào túi áo.

Đường như tàu điện ngầm ở xung quanh không liên quan đến họ.

Người đi đường vội vàng, cầm cái ô ướt sũng, để lại một vệt nước dài trên sàn sáng bóng.

Một cái tàu điện ngầm đi qua, đường hầm trở nên trống vắng, đèn biển quảng cáo sáng lên, là quảng cáo điện thoại của Sony, trên đó viết:

___ Bây giờ giữa chúng ta không có bí mật nữa.

Anh đánh thừa nhận, "Không có."

"Vậy anh có muốn có bạn gái không?"

Tạ Đạo Niên cười khẽ, "Em như vậy là đang ép mua ép bán."

"Có muốn hay không?" Cô cầm tay anh.

Nếu như đối phương không có tình cảm với bạn, sao có thể nhiều lần để bạn tùy ý thăm dò rồi theo đuổi cơ chứ?

Đúng là không thông minh!

"Có."

Cô đến gần anh, "Lặp lại lần nữa?"

Anh cúi đầu nhìn cô, "Có."

"Ôi mẹ ơi." Cô che miệng mình lại, nước mắt chảy xuống.

Bỏ tay khỏi túi áo, ảnh chụp rơi đầy đất.

Tạ Đạo Niên ngồi xổm xuống, Lục Yên nhanh tay nhặt lên, không muốn anh nhìn thấy.

Anh cười, "Chụp nhiều vậy?"

"Đừng nhìn, đừng nhìn." Cô vội vã nhặt lên.

Tạ Đạo Niên cũng không trêu cô nữa, cầm ảnh chụp bỏ vào túi áo của cô.

"Nào, đi về thôi."

Lục Yên ôm chặt cái túi của mình, bị anh kéo vào cửa tàu, bây giờ chắc không đi nhầm tàu nữa a.

.....

Đi đến đường Phan Phương, trời quang mưa tạnh, dưới đất hoa rơi rải rác, nước đọng lại trên cành cây, xa xa có ánh sáng mờ mờ.

Tạ Đạo Niên đi cùng cô vào trong ngõ hẻm, suốt đường đi Lục Yên đều nhìn anh, mỗi lần nhìn xong đều cười trộm.

Anh không nhận được cười, "Sao em vẫn cười vậy?"

"Vui về."

Câu trả lời rất đơn giản, rất thẳng thắn.

Các hạt mưa tích ở cành hoa rơi xuống, biến mất vào vũng nước. Nước ở hai bên cống liên tục chảy vì đợt mưa vừa rồi.

Cô kéo áo anh, "Em có phải người bạn gái đầu tiên của anh không?"

Tạ Đạo Niên gật đầu.

Lục Yên lại cười, dừng lại đánh một đấm vào tường.

Anh kéo tay cô qua, "Em làm gì thế? Đau."

"Đau, thi mới chứng tỏ đây là thật." Cô không cau mày, ngược lại rất vui vẻ.

Anh nên làm gì đây?

"Việc anh cần làm là phải thích em rất thích em." Cô đưa ra yêu cầu.

Tạ Đạo Niên xoa xoa đầu cô, "Lúc nào thì bắt đầu thích anh?"

"Mua táo đó."

Thì ra là vậy, tháo nào tay đấm vào tường mà vẫn còn cười được.

"Đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau."

Tạ Đạo Niên lắc đầu, "Không phải."

"Gi cơ?"

"Trước đây anh từng gặp em rồi." Anh suy nghĩ, "Em đứng ở bên dòng sông, còn nhảy ở quảng trường."

Bước chân vui vẻ dừng lại.....

Lục Yên cắn môi, cô cứ nghĩ rằng, chỉ mình cô đơn phương*, không nghĩ đến anh đã biết cô từ lâu rồi.

(*đơn phương từ gốc là 剃头刀子—头热" - thế đầu đao từ nhất đầu nhiệt: có ý nghĩa là chỉ có một bên nguyện ý, bằng lòng còn bên kia không bằng lòng, trong tình yêu thì một bên thì yêu mãnh liệt một bên lạnh nhạt không có tình cảm)

Ở trước mặt anh hết nhảy rồi đùa nghịch, a, thật là xấu hổ.

Cô ngồi xổm xuống hai tay ôm mặt.

"Sao vậy?"

"Để cho em yên tĩnh một lúc." Cô ôm mình co lại như một quả bóng, dự định không đứng dậy.

Tạ Đạo Niên cảm giác được cô đang xấu hổ, ngồi xổm xuống muốn đưa tay sờ lên mặt cô, không ngờ cô nhích sang một bên, anh suy nghĩ một lúc, hô to to một tiếng. "Rét kia."

Quả nhiên, Lục Yên lập tức nhảy dựng lên, chạy đến bên cạnh anh, "Đầu đâu?"

Tạ Đạo Niên mỉm cười, Lục Yên nghe thấy tiếng anh cười, biết mình bị anh trêu đùa, cô đánh anh, "Anh lừa em, nhìn anh không giống người sẽ đi lừa người khác."

"Sao anh lại không giống người đi lừa người khác?"

"....."

Lục Yên không nói gì, chỉ ôm anh, tóc đen làm nổi bật bộ quần áo màu trắng của anh, rất nổi bật.

Ánh nắng chiều ngày càng gay gắt hơn, bài hát vẫn tiếp tục phát, chàng trai để mặc cho cô gái ôm.

"Lục Yên."

"Dạ?"

"Em không biết ý nghĩa của từ đoạn chương sao?"

Có ý nghĩa gì?

___ đoạn chương

Cô bỗng đứng ngẩn đầu, ngạc nhiên nhìn anh, "Thì ra anh đã sớm nói."

Tạ Đạo Niên nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của cô, không được tự nhiên gạt đầu.

"Trời ơi! " Cô lại vùi mặt vào ngực anh.

"..."

Khi đó em chỉ biết nhìn phong cảnh, mà không biết rằng, có người ở sau nhìn em *. (* đoạn này là lời viết ngắn gọn của bài thơ "đoạn chương" của tác giả Biện Chí Lâm, đã chú thích ở chương trước.)

Buổi tối cô đến dưới cửa sổ phòng anh nói chuyện với anh, mà cô không biết rằng, đáng về tuổi cười kia của cô đã vào giấc mộng của anh.

Trên đời này, đáng ngưỡng mộ là sự chân thành.

Mà cô, lần nào cũng khiến anh cảm nhận được điều đó. (Yang ý Niên ca là cảm nhận được sự chân thành của cô.)

"Thật sự là bất ngờ à! "Tạ Đạo Niên vuốt tóc cô, không nói gì.

Trong hẻm nhỏ, hoa Thắt Lý Hương rơi xuống vũng nước, nhuộm một màu trắng.....

(Yang: hoa TLH màu trắng, đã chú thích ở chương trước.)

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6-1: Trái cấm (1)

Hoa Thắt Lý Hương ngày càng nở nhiều, hương thơm ngày càng thơm ngát.

Chàng trai ngồi sau khung cửa sổ, mỗi khi cô gái đến, chàng trai sẽ đi xuống, hai người ngồi rất lâu ở trong ngõ hẻm.

Lục Yên làm tặng anh một cái ví tiền, mặt trên cái ví có thêu một chữ Niên.

Nhìn rất đẹp, thật là muốn đem cả người và tiền cất đi.

Một buổi chiều hoàng hôn bình thường, Tạ Đạo Niên đưa tay ra sau đầu, trong ánh mắt phản chiếu hình ảnh những đám mây trên bầu trời.

"Tiểu Yên!"

"Dạ?" Cô nằm lên đùi anh, nhìn anh.

"Em có thể gọi anh là Trường Canh."

"Trường Canh?"

"Ừm, anh sinh ra vào lúc hoàng hôn, ở xa có một ngôi sao Trường Canh*, nên bố đặt cho anh cái nhũ danh** này, người nhà đều gọi anh như vậy."

(*ngôi sao Trường Canh: Hay còn gọi là sao Kim)

(**nhũ danh: tên thân mật ở nhà)

Lục Yên ôm cổ anh, cười nói, "Xem ra chúng ta rất có duyên với nhau đó."

"Tại sao?"

"Em cũng sinh ra vào lúc hoàng hôn, mẹ em nói lúc đó bên ngoài bệnh viện trên trời có một dải mây đỏ, nên đặt tên em là Lục Yên*."

(*Lục Yên: Lục - đất đai, Yên - đỏ)

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, xoa mặt cô, "Xem ra chúng ta rất có duyên với nhau."

Chàng trai vờ người cao lớn, đem cô ôm vào trong ngực, Lục Yên cứ ôm anh như vậy, hai người cùng nhìn dạng mây đỏ trên trời, đến khi nó biến mất mới thôi.

.....

Đào Nhạc biết được cô đang yêu, thờ phào nhẹ nhõm, bà cứ tưởng rằng cô con gái của mình sẽ vẫn tiếp tục ngốc nghếch mãi cơ chứ.

Tuy nhiên, cậu khóc kia cũng được, Lục Yên kiên trì theo đuổi, ngày ngốc một năm mới theo đuổi được.

"Con phải giữ mình cho tốt, đừng dễ bị thiệt thòi."

"Mẹ, anh ý sẽ không làm gì con đâu." Có mà có làm gì anh thì có, hôm qua cô còn mới sờ soạn anh, khiến Tạ Đạo Niên cương cứng tại chỗ, khuôn mặt kim nén mà đỏ bừng.

Như vậy cô rất vui.

"Con thì to gan rồi, mẹ mà không nhắc nhở con, chỉ sợ con sẽ xằng bậy."

Lục Yên lần một vòng trên giường, cười khúc khích ôm gấu bông của mình, "Mẹ, con nghĩ con đã gặp được một người rất tốt."

Đào Nhạc hút thuốc, không nói gì.

"Nếu con cảm thấy được, thì dừng cảm lên, hai người yêu nhau mà đến được với nhau đó là một chuyện hạnh phúc."

Hai người đều có tình cảm với nhau, đúng là không phải ai cũng may mắn như vậy.

.....

Gần đây, buổi tối nào Tạ Đạo Niên cũng có điện thoại, cho dù đang luyện thư pháp, anh cũng dừng bút lại ra ban công nghe điện thoại.

Mấy người bạn cùng phòng tụ lại một chỗ nói nhảm....

"Tớ đoán, nhất định là cái cô gái tên Lục Yên gọi."

"Tớ cũng nghĩ vậy, chắc chắn là em ý, mỗi lần Đạo Niên gặp em ý đều rất lạ."

Khi Tạ Đạo Niên đi vào, bị bọn bạn cùng phòng truy hỏi đến cùng, quả nhiên, đúng như dự đoán của bọn họ.

"Đã nói rồi, theo đuổi Đạo Niên cần phải kiên trì đến cùng, các cậu nhìn cậu ta đi, không phải là bây giờ đang đã rơi vào tay con gái nhà người ta rồi sao?"

Tạ Đạo Niên cười cười, không nói gì.

Kiên trì theo đuổi, cũng không phải, bọn họ không biết. (Yang: câu này có nghĩa là - không phải như các bạn của Niên ca thấy, không phải cứ kiên trì theo đuổi là anh "đổ", thật ra là do anh cũng thích Lục Yên trước rồi, chẳng qua do chưa yêu bao giờ nên không biết đó là yêu, đến khi được Lục Yên theo đuổi thì mới nhận ra tình cảm của mình dành cho Lục Yên.)

Mọi người xung quanh đều cảm nhận được, đạo này Tạ Đạo Niên thích cười hơn xưa, cảm giác bớt đáng sợ hơn, trước đây muốn nói đùa với anh cũng không dám.

La Âu nói, "Sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại, bao giờ ông trời mới ban cho tôi một cô gái nhiệt tình như vậy đây a?"

Những người khác trả lời, "Cậu cứ mơ tiếp đi."

.....

Sau khi chính thức qua lại với Lục Yên, Tạ Đạo Niên mới thấy được tinh thần phấn chấn của cô, có thể nói là tình lực* dồi dào.

(*tình lực = tình thần + thể lực)

Nhiều lần đi tìm cô, đứng ở dưới chung cư nhà cô, đã thấy cô đang ngồi ở ban công chờ anh, trên tay cầm một bát ô mai, nhìn thấy anh, liền đặt bát ô mai xuống mở cửa chạy xuống, lần nào Tạ Đạo Niên cũng phải dùng lực đứng thẳng mới tiếp được cô.

Tay đặt lên cái mông mềm mại căng tròn của cô, nụ hôn của cô liên tục rơi xuống mặt anh, Tạ Đạo Niên ngửi thấy hương thơm ngọt ngào trong miệng cô.

Cảm giác có chút say.

Đôi chân của cô kẹp chặt vào eo anh, anh cảm nhận được một loại ấm áp chưa từng có trước đây.

Lục Yên rất đẹp, bây giờ anh mới nhận thức được điều này.

Hoa thất lý hương tỏa hương thơm khắp các con phố.

Chỗ nào đó của chàng trai ngẩng đầu lên khi thể bùng bùng, cơ thể không nhận được mà rung động.

Đêm đó, tỉnh lại sau một giấc mộng tươi đẹp, đứng quần Tạ Đạo Niên bị ướt một mảng.

Anh cầm cái quần đó đi giặt.

Tạ Đạo Niên vẫn luôn là một học sinh ngoan ngoãn, trong học tập, anh có thể duy trì sự xuất sắc và chăm chỉ, giáo viên rất thích anh. Anh là một người có nguyên tắc, không ai có thể tiếp cận anh quá gần, cũng không có ai biết được suy nghĩ thực sự của anh, anh giống như một bông hoa kiêu ngạo và lạnh lùng.

Mà lúc này, bàn tay của Lục Yên đang không ngừng thăm dò cơ thể anh, sờ không biết mệt.

Tạ Đạo Niên chịu thua cô.

Anh liên tục để mặc cô sờ mó mình khiến cho anh bị thất bại.

Khi hai người đi xe về nhà, Lục Yên vuốt ve lồng ngực anh, Tạ Đạo Niên mở to hai mắt, cúi đầu cảnh cáo cô, Lục Yên không nhận sai, ngược lại còn tựa vào ngực anh nờ một nụ cười.

Cơ thể anh vừa rắn chắc vừa cao lớn, tuy có cơ bắp nhưng cũng không cảm giác quá đồ con hay là hung dữ gì.

Lục Yên rất thích vuốt ve anh, ngón tay của cô từ thắt lưng đi lên trên, xuyên qua lớp áo, xoa nắn nơi cứng rắn trên ngực anh, giữa mùa hè nóng nực anh dường như muốn nổ tung.

Cô làm việc gì cũng nghĩ đến anh, vừa quan tâm vừa chu đáo, ngoại trừ việc có chút gian xảo, còn những thứ khác đều khiến anh rất vui thích. Lâu ngày, ngay cả chút gian xảo của cô cũng khiến anh thích thú. Lục Yên giống hệt con mèo nhỏ của nhà cô ý, vẻ ngoài nhìn không có nguy hại gì, nhưng khi đến gần, đều khiến người ta hít thở không thông.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, anh vừa cảm giác tê dại, vừa cảm giác dễ chịu không nói thành lời được, cảm giác này anh chưa bao giờ trải qua, dường như có một dòng điện chạy khắp người anh.

Mỗi lần cô dựa vào anh, anh sẽ nghĩ càng nhiều, muốn nhiều hơn, dần dần suy nghĩ càng ngày càng bay xa. (Yang: Mọi người biết Niên ca nghĩ gì không?))

Có một hôm đi học, trong lớp, giảng viên giảng đến vấn đề bạn đời, anh vốn đang ghi chép bài, nhưng lại nghĩ đến Lục Yên, vô thức nở nụ cười, La Âu hỏi anh, "Đang nghĩ đến Lục Yên?"

"Sao cậu lại nói vậy?"

"Cậu rất hiếm khi cười, chỉ có khi nhớ đến Lục Yên mới cười."

"Các cậu đều thích quan sát người khác như vậy à?"

"Không." Mấy bạn cùng phòng đồng thanh nói, "Tại vì quan sát cậu rất có giá trị."

"....."

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-2: Trái cảm (2)

Tạ Văn Bằng và Trần Lộ biết anh đang yêu đương, cũng từng gặp Lục Yên, Tạ Văn Bằng bảo anh đưa Lục Yên về nhà, ông còn rót trà cho cô uống, về ngoài ông nhìn trông khá nghiêm khắc, cũng yêu cầu khá nhiều quy củ, từ nhỏ Lục Yên đã được sống tự do, cô cố gắng để làm tốt nhất, sát ngôn quan sắc*,nom nớp lo sợ, nhưng vẫn không tránh khỏi một vài chỗ thể hiện không tốt, Tạ Văn Bằng đều nhìn ra được.

(*sát ngôn quan sát: thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt.)

Hỏi đến nhà có bao nhiêu người, Lục Yên nói không có bố, chỉ có mẹ, Đào Nhạc làm quản lý ở hộp đêm, tuy mọi người đều biết hộp đêm hoạt động hợp pháp, nhưng sau khi nghe cô nói Tạ Văn Bằng liền nhủ mảy lại, nhìn về phía Tạ Đạo Niên, trong ánh mắt có tia trách móc.

Tạ Đạo Niên gật đầu, không trả lời ánh mắt chất vấn của ông.

Khi Lục Yên mất mát đi về, Tạ Đạo Niên cũng cô đi về.

Nước mắt của cô gái lưu lại trên bà vai của anh, Tạ Đạo Niên thả cô xuống, ở khúc quanh nơi ngõ nhỏ, anh hôn lên những giọt nước mắt của cô.

"Có anh ở đây."

"Bác trai không thích em, em nhìn ra được."

"Đồ ngốc, yêu đương là chuyện của hai ta, không có liên quan gì đến người khác."

"Nhưng mà sau này vẫn phải đối mặt với điều đó."

Tạ Đạo Niên ôm lấy cô, "Em chỉ cần tin tưởng anh, những chuyện khác để anh lo."

"Em không thể để cho anh một mình gánh vác được."

"Vậy chúng ta cùng nhau cố gắng"

"Vâng."

Anh lại cống cô lên, dường như đang cống cả tương lai trên vai.

Tạ Đạo Niên chưa bao giờ cảm giác được rõ như bây giờ, anh muốn có một tương lai tươi đẹp với cô.

Trái tim, lại một lần nữa rung động mãnh liệt.

.....

Sau nửa năm yêu nhau, Tạ Đạo Niên mới chỉ hôn cô, thỉnh thoảng cũng sờ eo của cô, sau đó không có bất kì động tác nào vượt rào nào nữa, Lục Yên nhìn khuôn mặt nghiêm trang và giọng nói hơi lạnh lạnh của anh. Cô thật sự không tưởng tượng ra được đáng vẻ của anh khi ở trên giường với cô, thỉnh thoảng ngắm nghĩ cảm thấy rất hứng thú, nếu như Trường Canh không không chế được bản thân, thì không biết sẽ quyền rũ đến mức nào a?

Không thể tưởng tượng ra được, càng nghĩ càng muốn thăm dò, càng thăm dò càng muốn tiến thêm một bước.

Lục Yên đã từng nói chuyện cùng mấy bạn cùng phòng về chủ đề tình dục, mấy người bạn đều là người không có kinh nghiệm, bàn luận một lúc lâu, cuối cùng mọi người quyết định, xem video người ta dạy.

Gần đây Lục Yên đang làm đồ ăn bằng vải, từng cái bánh bao tinh xảo và đáng yêu, bạn cùng phòng gọi cô, "Tiểu Yên, ra đây xem, có khi sau này lại áp dụng được đó." Nói xong cả hội cười trừu cổ.

Lục Yên ngừng tay lại, kéo ghế ngồi gần vào, giọng nói hào hứng, "Nào, xê ra, tớ muốn xem "

Mấy cô gái khóa cửa, trong phòng chỉ có tiếng nhai snack khoai tây răng rắc, hình ảnh trên máy tính không ngừng thay đổi, chuẩn bị đến đoạn cao trào, tiếng nhai snack biến mất.

Điều chỉnh âm thanh nhỏ lại, cả hội tập trung tinh thần, hồ hấp dẫn dần nặng nề.

Lục Yên nhìn một nửa, khuôn mặt nóng bừng lên, cô đứng dậy, "Tớ ra ban công hít thở không khí chút."

Hội bạn cười châm biếm.

Lục Yên lấy hai tay hứng nước rồi hắt lên mặt, ngừng đầu nhìn khuôn mặt hồng hào tràn đầy nét xuân của bản thân trong gương, thờ dài một cái.

Quần lót phía dưới đã ẩm ướt.

Thật là nhớ Trường Canh quá.

Cô lấy tay che mặt mình lại, không kiềm chế được rên rỉ thành tiếng.

Khi còn bé Lục Yên đã nhìn thấy cảnh người ta ve vãn nhau, trong góc phòng mờ tối của quán bar, người phụ nữ cầm một viên đá đưa vào miệng ngậm, sau đó truyền sang miệng người đàn ông đối diện, hai người hôn nhau không rời trên ghế sofa.

Lục Yên đưa ngón tay vào miệng mút, tưởng tượng ra hơi thở của Tạ Đạo Niên.

.....

Tạ Đạo Niên chạy bộ xong đi về, cả người đầy mồ hôi, nhìn thấy mấy bạn cùng phòng đang nói chuyện điện thoại, sau đó ghé đầu vào nhau nói gì đó.

"Có chuyện gì vậy?"

Về mặt La Ấy đau khổ, "Bạn gái của thằng Hàn mang thai, giờ đang muốn mượn tiền của bọn mình để đi phá."

Anh lấy tay lau mồ hôi, hỏi. "Sao cậu ta không tự mình trả?"

"Thằng Hàn là người thế nào cậu cũng biết rồi đấy, làm cho bụng con gái nhà người ta to lên, sẽ chịu trách nhiệm sao? Chỉ biết bản thân được thoải mái mà không nghĩ đến người khác."

Tạ Đạo Niên im lặng.

Bạn cùng phòng thờ dài, "Cô gái kia thật là đáng thương."

"Bây giờ phải tìm cách mượn tiền đã."

"Tớ không muốn cho loại người như vậy vay tiền."

Đúng là mẫu thuẫn a.....

Anh tắm rửa sạch sẽ bằng nước lạnh, buổi tối viết thư pháp xong, mấy đứa bạn cùng La Ấu chơi game, liên tục kêu gào.

Nhớ tới lời của bọn họ nói, anh liền mạng tìm hiểu thêm thông tin, nhìn vài trang, hình ảnh máu me và các mối nguy hiểm khác được liệt kê ra rõ ràng, sau khi đọc xong, về mặt của anh không được tốt cho lắm, anh tắt máy vì tính.

Móc khóa táo đỏ vẫn còn đây, anh cảm nó lên nhìn chăm chú, động tác của anh nhẹ nhàng mà thương yêu.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-3: Trái cấm (3)

Chuẩn bị đến tết tết đoàn ngo, Lục Yên hẹn anh đến nhà gói bánh chưng, Tạ Đạo Niên mang theo một ít hoa quả khô đến.

Trần Lộ bảo anh mang một ít quả sung đến để cho Lục Yên ngâm nước uống, Lục Yên vui vẻ nhận lấy rồi cất đi.

Nhà của Lục Yên rất đẹp, vừa gọn gàng vừa sạch sẽ, Đào Nhạc có yêu cầu khá cao trong việc trang trí nhà cửa, ở ban công nhà Lục Yên trồng rất nhiều hoa sen đá, bên cạnh có một con mèo mập mập đang liếm móng vuốt, cái đuôi mập mập uốn lên uốn xuống.

Tạ Đạo Niên rửa sạch lá rồi đưa cho cô, Lục Yên thái thịt để làm nhân bánh, bật bếp đun nước nóng.

Chần giò hun khói, đậu xanh, đậu đỏ, thịt lợn, lòng đỏ trứng muối, lạp xưởng, nấm hương, hạt sen, hoa bách hợp.

Trộn đều nhân bánh lên, cho gạo nếp, cô khéo léo gói bánh lại, sau đó dùng lạt cố định bánh, một cái bánh chưng hình tam giác được hoàn thành.

Tạ Đạo Niên ở bên cạnh đưa nhân bánh cho cô, thỉnh thoảng lau mồ hôi cho cô, hai người phối hợp với nhau hết sức ăn ý.

Gói bánh xong, Lục Yên cầm bánh cho vào nồi luộc, Tạ Đạo Niên thò dụn bản giúp cô, Lục Yên đi lấy trần bị khô đã ngâm trà hôm qua ở trong tủ lạnh ra, cho thêm mấy viên đá vào, rót ra hai cốc.

Hương thơm của bánh chưng lan tỏa khắp căn phòng, A Bảo mập mập vẫn nằm lười biếng ở ban công, thời gian như đang dần chậm lại.

Hai người uống trà trần bị, trên người Tạ Đạo Niên ướt đẫm mồ hôi, anh cúi người, thỉnh thoảng lại dùng khăn tay lau mồ hôi.

Chàng trai có bờ vai rộng, lúc anh tới đã vuốt tóc mái lên cao bằng gel tạo kiểu, cái trán sạch sẽ khoan khoái, anh cầm cổ tay, xoa bóp cái vòng đeo tay thể thao, ánh mắt gọn sóng, môi mím lại.

Mỗi khi Trường Canh yên lặng nhìn rất đẹp.

Lục Yên đặt chân lên đùi anh.

"Có chuyện gì vậy?"

Cô không trả lời, hai chân cọ sát lên đùi anh.

Viên đá trong cốc nước va chạm vào thành cốc tạo lên tiếng kêu, anh uống trà xong cầm cốc đặt lên bàn, nhớ đến chưa vận nhò lửa nôi bánh, anh định đứng lên nhưng không ngờ Lục Yên trực tiếp kéo anh xuống rồi ngồi lên người anh.

Tạ Đạo Niên cúi đầu nhìn cô, thấy cô vẫn đang núu chặt lấy anh, anh nghĩ rằng cô đang lười, "Muốn anh ôm em qua kia?"

Lục Yên để cằm lên vai anh, cảm nhận được cơ thể rắn chắc mạnh mẽ của anh.

Cô vuốt ve khuôn mặt của Tạ Đạo Niên, bộ dạng rất nghiêm túc, dường như nhìn mãi cũng không đủ, ghé vào tai anh để lại một nụ hôn ở đó.

Mắt Tạ Đạo Niên sáng lên, có chút ướt át, nhìn cô chăm chú, ngọn lửa trong anh dần bốc cháy.

Cô vẫn mạnh dạn hôn lên cổ anh, từng cái hôn từ từ rơi xuống phía dưới.

Mái tóc dài đen mượt của cô mon trớn cánh tay anh, tựa như lông chim, đâm vào tim anh.

Trái tim Tạ Đạo Niên đập ngày càng nhanh, cầm tay cô, "Tiểu Yên! "

Cô thở dốc không đều, dường như đang đề nén cái gì đó, trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có cô và anh, không còn ai khác nữa.

Lục Yên hôn lên môi anh, ôm anh bước đi, liên tục kéo anh về phía trước.

Trái cảm rất ngọt, anh có muốn ăn thử không nhỉ?

Môi lưỡi của hai người như quện vào nhau, kéo ra một sợi chỉ chạc, đôi môi đỏ mọng của cô không ngừng cắn mút đầu lưỡi của anh, Tạ Đạo Niên cảm thấy cả người tê dại.

Ngọn lửa thuận theo tự nhiên mà không ngừng bốc cháy.

Mùi thơm ngát của bánh chưng không ngừng bay khắp căn phòng, dường như nó muốn nói với anh rằng:

Nào, tiếp tục đi, buông thả đi.

Âm thanh chuyển động trên ghế sofa khiến người khác nghe thấy liền có ý nghĩ đen tối, biết họ đang làm gì trên đó.

Lục Yên cúi áo sơ mi, lộ ra một mảng lưng trắng nõn, bên trong là một cái áo lót đen, viền bằng ren hoa,

Tạ Đạo Niên nhìn thấy khe ngực sâu hun hút, nếu như đưa tay chạm vào, chắc là nó sẽ nảy lên vì có tính đàn hồi tốt.

Lục Yên cọ sát vào thân dưới của anh, cầm tay anh sờ vào bắp đùi của mình, Tạ Đạo Niên cảm nhận được bắp đùi trắng mịn màng của cô.

Vừa đẹp vừa thuần khiết.

Anh nghiêng rặng giữ cô lại, dừng nụ hôn đang ngày càng mãnh liệt của cô lại, "Tiểu Yên, không được."

Chúng ta vẫn chưa nên tiến đến bước này.

Anh ngại ngại, không có nghĩa là cô cũng vậy.

Lục Yên ôm anh, lấy má mình ma sát má anh, cảm nhận được sự lo lắng của anh.

"Trường Canh, em muốn cho anh."

Em muốn đem lần đầu tiên cho anh.

Trong mối quan hệ yêu đương này, Lục Yên sắm vai người làm cán.

Tránh đi ánh mắt chán thành của cô, Tạ Đạo Niên sợ rằng bản thân sẽ mềm lòng mà đồng ý với cô.

Trong không khí có mùi thơm của thịt chân giò hun khói, lạp xường...

"Chúng ta cần phải bình tĩnh..."

"Không cần, em chỉ thích anh, em muốn ở cùng anh, muốn cho anh tất cả mọi thứ." Cô ôm chặt anh.

Bàn tay của Tạ Đạo Niên xiết ngày càng chặt, xoa lưng của cô, "Ng Sloan, ngồi xuống, chúng ta đừng nghĩ đến chuyện này nữa."

"Nhưng anh cũng cứng lên rồi mà! "

Đương nhiên Tạ Đạo Niên biết, anh không có khả năng chờ đợi nữa, anh sắp không khống chế được nữa rồi.

Anh đứng dậy, "Anh đi xem nôi bánh."

Lục Yên kéo anh lại, anh đứng tại chỗ, ánh mắt đang giãy dụa.

Lục Yên hôn bàn tay của anh, từng nụ hôn rơi xuống từng ngón tay, mang theo ẩm ướt, ánh mắt nghiêm túc, đôi môi đỏ mọng đặt nụ hôn cuối cùng xuống mu bàn tay của anh.

Hồ điệp trên chân cô đang không ngừng ma sát bắp chân của anh.

Anh nhắm mắt lại, "Tiểu Yên..... "

Lục Yên trực tiếp cởi váy xuống, lộ ra quần lót chữ T, cô khom lưng quý gối trên ghế sofa, bờ mông trắng nõn dung đưa như đang vẫy chào anh.

Con người mất của anh co lại, "Tiểu Yên....."

Suy nghĩ cẩn thận lại, xem cô có phải đã có sự chuẩn bị từ trước hay không.

Nếu như là đã có sự chuẩn bị, thì hôm nay anh không có hy vọng "thoát" được.

Cô đi từ từ đến gần anh, tóc xỏa ra hai bên, vẻ mặt quyến rũ động lòng người.

Cảm giác hít thở không thông ập tới, đập vào mắt là cơ thể trắng nõn, cảm xúc trong anh ngày càng trào dâng.

Tiếp tục ở lại thì anh sẽ nổ tung mất, anh xoay người muốn bước đi.

Lục Yên từ phía sau ôm lấy anh, bàn tay đặt ở cơ bụng anh dẫn đi xuống phía dưới, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Trường Canh ~ "

Bộ ngực của cô áp sát vào lưng anh, da đầu anh từng đợt tê dại, máu chảy dồn vào một nơi.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, trong mắt như có ngàn điều muốn nói, động tác ở tay vẫn lưu luyến không muốn rời.

Tạ Đạo Niên, hãy nghĩ cho thật kỹ, trong Luận Ngữ đã nói gì?

___ Ngổ nhếch tam tính ngổ thân*

___ Vì nhân mưu nhi bất trung hồ? **

(*Ngô nhật tam tính ngô thân: đã chủ thích ở các chương trước, là ba điều phản tính hàng ngày mà Khổng Tử viết trong Luận Ngữ.)

(** vì nhân mưu nhi bất trung hồ?: Đây là điều thứ nhất trong ba điều phải phản tính hàng ngày = Lo việc cho người đã làm hết mình chưa?)

Một tay của cô vuốt ve lồng ngực của anh, khiến trái tim anh đập ngày càng nhanh, tay cô dừng lại trên trái anh đào* của anh, từ từ để xuống. Một tay còn lại của cô run rẩy luồn vào trong quần của anh, trực tiếp chạm vào vật cứng rắn của anh.

(*anh đào: từ gốc là quả "thù du", thù du có màu đỏ, dài và nhỏ như quả anh đào.)

Tạ Đạo Niên hít vào một hơi thật sâu, cái trán ngày càng đỏ nhiều mồ hôi.

___ Ngô nhật tam tính ngô thân

Tiếp theo là câu gì nhỉ?

Đầu lưỡi của cô nhẹ nhàng liếm cổ anh, cảm giác ngứa ngứa, tay của anh bị cô cầm, đặt lên cái mông căng tròn của cô.

Nơi đó vừa mềm, vừa mịn, vừa có tính đàn hồi.

Gây thịt của anh đã cứng lên hoàn toàn, quần cũng không chứa được nó nữa.

___ Ngô nhật tam tính.....

Đầu nắm bị đè lại, nhẹ nhàng xoa nắn, cảm giác nóng, ngày càng nóng, đầu lưỡi của cô không ngừng liếm mút cổ anh, hơi thở của cô phả vào cổ anh khiến anh ngày càng ý loạn tình mê.

Gây thịt bị lòi ra, bất thường bất hạ*.

(*bất thường bất hạ: thành ngữ Trung Quốc dùng để mô tả tình trạng khó xử, bị bắt ở giữa, tiến không được mà lùi cũng không xong.)

Yang: Mọi người đoán xem "Đường Tăng" liệu có bị "yêu nữ" ăn thịt không? □□□□□□. Hôm nay đã có không ngắt nhưng vẫn phải ngắt ở đoạn này vì đã 1700 từ rồi □□□ □

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6-4: Trái cấm (4)

Editor: Yang3S

___ Thôi, không kiểm chế nữa.

Tất cả sự dạy dỗ của Tạ Văn Bằng, sự luyện tập hàng ngày hàng đêm, sự tu thân dưỡng tính, những nguyên tắc, tất cả những thứ đó đến giờ phút này đều văt đi hết.

Tạ Đạo Niên bế cô lên, nghiêng rắng nói, "Phòng em ở đâu?"

Cô nở nụ cười, kiều ngao vì đã thực hiện được gian kế, chỉ về một hướng.

Tạ Đạo Niên đứng chân đá văng cửa phòng, lập tức một hương thơm dễ chịu xông vào mũi anh, anh đặt cô lên giường, cúi đầu hôn cô.

"Sau này không hối hận?"

"Không hối hận."

"Được, em nói đó."

Anh bắt đầu cời từng cúc cái áo sơ mi từ dưới lên trên, cơ thể cường tráng dần lộ ra, sau đó cời quần dài, lộ ra quần lót màu đen, sau đó kéo quần lót đen xuống, lộ ra cây gậy thịt đang ngẩng cao đầu hướng về phía cô tỏ ý chào hỏi.

Bộ dạng này của anh Lục Yên chưa từng thấy.

Đôi mắt đỏ ngầu, hơi thở vô cùng gấp gáp.

Người quân tử thanh tâm quả ục*, bị quyến rũ nên lửa tình bốc cháy không kiểm chế được nữa.

"Người" em trai của anh rất có tính hiếu chiến.

Bây giờ nó đã thức tỉnh, khu vườn bí mật của Lục Yên, là nơi cuối cùng mà nó muốn "đánh chiếm".

Tạ Đạo Niên sờ lên áo lót của cô, tìm mãi mà không thấy nút cời ở đâu, hỏi cô, cời ra thế nào vậy?

Lục Yên nở nụ cười, cô đưa tay ra sau, cời móc cài ra, quai áo ở hai bên vai tuột xuống, bộ ngực trắng nõn đang run rẩy trong không khí, hình dáng đầy dả cao ngất, vừa trắng vừa mềm, trên đỉnh có quả anh đào đỏ mọng.

Trong phòng của Lục Yên, có một cái rèm cửa màu cam, mặt trên có hoa văn, ánh nắng chiếu vào, in cái bóng đẹp đẽ lên sàn nhà. Trong phòng không tối lắm, bầu không khí ái muội, hai người nằm trên giường, hình ảnh sống động đẹp đẽ.

Tạ Đạo Niên nằm đè lên cô, hôn cô vô cùng mạnh mẽ, "Anh đoán, em đã mua BCS* rồi."

(*BCS = bao cao su, từ gốc là "套" = bộ = vật bao ngoài.)

Lục Yên lấy một hộp BCS trên tủ đầu giường, mở hộp ra lấy một cái đưa cho anh.

Đúng như anh đoán!

Anh lấy tay tách hai đùi cô ra, nơi đó đã ẩm ướt một mảng, hạt châu hồng hào ở giữa hai cánh hoa đầy đặn, anh đưa ngón tay sờ thử vào "nó", rồi nói "Đáng yêu quá."

Lục Yên cầm lấy cánh tay anh, "Trường Canh, anh có từng nghĩ đến việc muốn em không? Có nghĩ đến em sẽ như này không?"

Tạ Đạo Niên không phủ nhận, "Có."

Lúc em ngồi lên người anh rồi quàng chân qua eo anh, lúc em cho anh ăn dâu tây, những lúc em đùa bỡn anh thì anh đều muốn em.

Có đây anh xuống, "Trường Canh, em có phải người phụ nữ anh yêu nhất không."

Anh hôn lên tay cô, "Còn có mẹ của anh nữa chứ."

Lục Yên nở nụ cười, ôm lấy anh, cảm nhận được nhịp tim đập nhanh của anh, "Trường Canh, chúng ta làm tình đi."

Tạ Đạo Niên xoay người, đè lên người cô.

"Em có biết điều này có ý nghĩa gì không?"

"Biết."

Cô trả lời chần chẫn.

"Nếu anh làm không tốt, em đừng cười anh."

"Không sao đâu."

Tạ Đạo Niên hôn cô một lúc, sau đó xé BCS ra, đeo vào, Lục Yên tiến đến xoa nắn gầy thịt của anh.

"Có phải rất khó nhìn đúng không?"

"Máu hồng nhạt." Cô tự lẩm bẩm, nằm xuống giường, mở rộng hai chân ra, "Trường Canh, vào đi."

Làm rách tấm màng thuần khiết kia, em sẽ trở thành người của anh.

Tạ Đạo Niên hôn cô, hít một hơi thật sâu, cảm gầy thịt để ở miệng huyết, từ từ khám phá, Lục Yên nhủu này lại, Tạ Đạo Niên hôn cô, "Nếu đau quá thì nói cho anh biết."

Lần đầu tiên của ai cũng không được tốt đẹp cho lắm.

"Em đã mua thuốc giảm đau, em sẵn sàng rồi."

"Đồ ngốc, uống thuốc không tốt cho cơ thể."

Anh bắt đầu từ từ cắm vào, mất Tạ Đạo Niên đó lên, cả người như bị kéo căng ra, cảm nhận được vách tường của cô đang từ từ ngấm chặt lấy gầy thịt của anh, còn Lục Yên đang cố gắng kiềm chế, trán cô đỏ đầy mồ hôi.

Anh không có kinh nghiệm gì, chỉ biết cố gắng nhẹ nhàng đi vào từ từ, chỉ đi vào được một nửa, cảm giác vô cùng khó chịu.

Cúi đầu ngấm lấy quả anh đào đỏ mọng trên bầu ngực của cô, thân dưới từ từ cắm vào, muốn mở ra cánh cửa thiên đường.

Lục Yên dè dặt anh xuống, kéo anh về phía mình, quyết tâm "mở cánh cửa thiên đường" đến cùng.

Hai người không ai có kinh nghiệm gì, chỉ có thể dựa vào bản năng mà khám phá từng chút một, nơi đó của Lục Yên quá chật, thậm chí đã chảy ra một chút máu.

Thấy vậy, Tạ Đạo Niên nhìn cô bằng ánh mắt sâu sắc.

___ Em đem thứ tốt đẹp nhất cho tôi.

___ Tôi sẽ không bao giờ phụ em.

Nghĩ vậy khiến tinh thần anh càng phấn chấn, cố gắng đưa vào hoàn toàn, Lục Yên đau đến mức các ngón chân cong lên, cô khóc.

Thì ra hạnh phúc quá nước mắt cũng chảy ra.

Im lặng một lúc, hơi thở dồn dập....

"Tiểu Yên, còn đau không?"

"Trường Canh, động đi."

Tạ Đạo Niên cắn răng, từ từ đâm vào rút ra, ái dịch và máu chảy ra, nhìn rõ ràng như vậy khiến anh giết mình, nhưng cô vẫn cười, cười hết sức chân thành.

Một loại hạnh phúc vì đã mang thứ quý giá nhất của bản thân dâng tặng cho người quan trọng nhất.

Tạ Đạo Niên cảm nhận được điều đó, anh hôn cô không ngừng, phía dưới nhẹ nhàng chuyển động.

Anh nghe thấy rất nhiều âm thanh, tiếng ván giường kêu "kéo cọt", tiếng tim cô đập, tiếng nước nơi hai người giao hợp, tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ.

Sau khi các giác quan được mở ra, nghe được rất nhiều âm thanh của thiên nhiên.

Lục Yên ôm anh, hai chân quăn chặt, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Tạ Đạo Niên bị cô kẹp chặt lại không chịu nổi nữa, nơi đó vừa ẩm ướt vừa non mềm, giống như đi xuyên qua con đường bằng tơ lụa.

Anh cảm một chân cô nhấc lên cao, thân dưới không ngừng đâm vào rút ra, dựa vào bản năng mà liên tục đâm vào thật sâu, đi vào chỗ sâu nhất.

Đâm vào điểm nhạy cảm của cô, Lục Yên kêu lên tiếng.

"Là chỗ này à?" Anh hỏi.

"Trường Canh, chỗ đó, làm lại đi."

Anh không ngừng cố gắng, liên tục đâm vào rồi lại rút ra, cánh tay nổi đầy gân xanh, cố gắng kiềm chế đến cùng.

Làm cô vui sướng, làm cho cô trầm mê*.

(*trầm mê = mê muội = làm mê mết)

Cái giường lắc lư, không khí như ngưng tụ, cả căn phòng đều là tiếng hít thở dồn dập, tiếng nước, kèm theo tiếng rên rĩ, kèm theo sự dẩy đưa, hàng nghìn thứ kèm theo.

Ra vào mấy trăm cái, Tạ Đạo Niên liên bản, cả người toàn là mồ hôi, anh nằm phủ lên người Lục Yên, thở vừa gấp vừa dồn dập, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô.

Như này đã là tốt đẹp rồi, tuy rằng bọn họ không biết thế nào là cao trào, nhưng trong khoảnh khắc đó, tâm hồn của họ đã giao nhau và được kéo vào gần nhau đến mức không có khoảng cách, Lục Yên thậm chí có thể cảm nhận được anh đang nghĩ cái gì.

Trường Canh, có thể gặp được anh, là điều tuyệt vời nhất.

Rời khỏi người cô, Tạ Đạo Niên "cờn" áo mưa ra, vứt vào thùng rác.

Chân của Lục Yên rất mới, cô nhìn vết máu ở bắp đùi, rồi lại nhìn Tạ Đạo Niên, trên người anh cũng dính một ít.

Lúc này anh đang nhìn cô với ánh mắt thâm trầm.

Lục Yên nghĩ, hình như anh không giống như trước, cụ thể không giống ở chỗ nào thì vẫn không nghĩ ra được.

Tạ Đạo Niên đặt một nụ hôn xuống trán cô, rút khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau người giúp cô.

"Sao lại to gan như vậy?" Anh cọ sát người vào cô, hỏi.

"Em đã muốn ăn anh từ lâu rồi." Cô đồng đặc* nói.

(*đồng đặc: nói to rõ ràng không biết ngại ngùng là gì.)

Tạ Đạo Niên cười cười, "Giỏi lắm."

"Gi cơ?"

"Không có gì, còn đau không?"

"Chút chút."

"Em nằm xuống đi, anh đi lấy nước lau người cho em."

Lục Yên mơ mơ màng màng, đã sớm đem tét đoan ngo vút ra sau đầu.

.....

Hoàng hôn, có rất nhiều chim én đang đậu trên những sợi dây điện, ánh tà dương đỏ đỏ, chiếu xuống tòa nhà như phủ một lớp sơn màu cam đỏ.

Tạ Đạo Niên đứng dưới tòa nhà cảm theo bánh chưng của nhà cô, Lục Yên đứng ở ban công tiễn anh, hai người nhìn nhau một lúc lâu, trong ánh mắt đều là tia thích thú, vui vẻ.

Cô khẽ tay lên lan can, trên cổ vẫn còn vết hôn của anh.

Trên lưng anh vẫn còn dấu vết của cô.

Cô đưa ngón trỏ và ngón giữa chạm vào môi, tặng cho anh một nụ hôn, đôi mắt chăm chú nhìn anh.

Tạ Đạo Niên cũng đưa tay lên môi, làm mấy lần, cho đến khi biến mất ở ngã tư đường rẽ.

Hương thơm của cuộc "Yêu" trong phòng, một lúc lâu rồi vẫn chưa tiêu tan.

Chương này cũng hơn 1700 từ □□□, muốn ngắt mà sợ mọi người cụt hứng nên lại có □□□. Nhớ ấn bình chọn & bình luận nhá các babe □□□

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-1: Người chung thủy (1)

Editor: Yang3S

"Dừng."

Một cái thùng gỗ được thả xuống dưới đáy giếng.

Thời gian trôi qua cũng không nhanh, nhưng lại nghĩ rất xa vời.

Tạ Đạo Niên mức nước vào chậu để rửa anh đào, Lục Yên ở bên cạnh giúp anh phân loại thư pháp.

"Lại đây, ăn thử." Tay anh vẫn còn mang theo hơi lạnh, cầm một quả anh đào đưa vào miệng cô.

Lục Yên nhìn nét chữ phóng khoáng trên tay, hỏi anh, "Trường Canh, anh luyện thư pháp được bao lâu rồi?"

"Luyện từ hồi nhỏ."

"Bác trai bắt anh luyện?"

"Ừm. Còn em, hồi nhỏ em học cái gì?"

"Bình thường mẹ em không ở nhà, em tự lên mạng học cách làm các món đồ thủ công*."

(*Thủ công = làm các món đồ bằng tay = handmade)

Tạ Đạo Niên xoa đầu cô, "Chắc lúc ý em rất buồn chán?"

"Không đâu, anh tưởng làm việc đó là đơn giản à?"

Thực sự là không đơn giản, muốn làm được một món thật đẹp không phải là dễ, không phải chỉ cần kiên trì là sẽ làm được, hơn nữa cô còn có thể coi việc đó thành công việc chuyên môn của mình.

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, đưa vào miệng cắn một quả anh đào, "Em rất giỏi."

Lục Yên tiếp tục phân loại thư pháp, giúp anh xếp gọn lại, Tạ Đạo Niên đi đến phía sau ôm lấy cô, Lục Yên quay đầu lại nhìn anh, hai người hôn nhau một lúc, sau đó nhìn nhau cười.

Trần Lộ đang ở ban công thu dọn củ cải khô, nhìn xuống dưới nhà, nở nụ cười nhẹ. Tạ Văn Bằng ở bên cạnh hút thuốc, không nói gì.

Một con chim én bay qua, tốc độ nhanh như chớp.

.....

Khi Lục Yên về nhà, đi ngang qua tiệm giặt của chị Bạch Mân, thấy bên ngoài cửa tiệm có một đám người, đột nhiên, trong đám người đó có một người bị đẩy ra ngoài, Lục Yên vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, sau khi thấy rõ người bị đẩy ra, liếc mắt, đi sang một bên.

Người bị đánh là Triều Cường, lúc này anh ta đang ngã chổng vó, một người phụ nữ quần áo xộc xệch chạy ra từ tiệm giặt, đầu bù tóc rối, lớp trang điểm đã phai nhòa, nhìn rất chật vật.

Trên khuôn mặt của chị Bạch Mân in một dấu bàn tay, chị ra sức cầm chổi đuổi đánh người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia lần mình mấy vòng rồi biến mất trong đám người.

Triều Cường đứng dậy sau đó to mồm chửi mắng, "Đồ đàn bà tồi tệ, dám đánh ông đây."

Có một người cao lớn đi ra khỏi đám người, là Triều Thành anh trai của Triều Cường, anh ta kéo Triều Cường lại, "Mau xin lỗi em dâu đi."

Triều Cường luôn rất sợ anh trai mình, hần ta đi giầy vào, sau đó run rẩy nói, "Ai bảo cô ta hung dữ cơ chứ."

Chị Bạch Mân ở trong đám người trừng mắt lườm hần ta, Triều Thành giờ nắm đầm lên, mọi người tự giác tránh ra, Triều Cường ngã xuống.

Lục Yên thấy nước mắt của chị Bạch Mân vẫn còn vương trên khuôn mặt, chị xoay người đi về phía tiệm giặt, đóng cửa rầm một cái, mọi người không thấy hình ảnh nào nhiệt nữa, đều giải tán đi, còn Triều Thành nhìn cánh cửa kia, nắm đầm cuối cùng cũng mở ra.

Lục Yên đứng yên tại chỗ, không nói gì.

Trên con phố này, có quán táo phở của thím Vương, thím Vương có một cô con gái, khi sinh ra vì sốt cao mà não kém phát triển, về sau khi lớn lên cô bé thích cầm một cái micro đồ chơi hát trước cửa quán, Lục Yên nhiều lần bị cô bé kéo vào bắt làm khán giả nghe cô bé hát, đối với việc này thím Vương chỉ biết ngại ngùng không nói gì.

Vợ chồng nhà bác Thất thì đang chờ con trai tinh lại, còn chị Bạch Mân thì có một ông chồng tồi tàn, không biết làm gì ngoài thờ dài ngao ngán.

Vẫn còn rất nhiều số phận khác, sống chật vật như vậy, mọi người đều sống cùng nhau, hít thở bầu không khí giống nhau, nhưng số phận cuộc đời lại khác nhau rất nhiều.

Lục Yên về nhà làm cơm xong ăn, đi đến ban công cảm bình phun nước tưới hoa sen đá*, A Bảo đang tiếm cơ thể, Lục Yên cho nó ăn một chút thức ăn của mèo, nghỉ ngơi một lúc, đi vào phòng lấy tuýp thuốc mỡ mang đến tiệm giặt của chị Bạch Mân.

(*hoa sen đá: có ý nghĩa tượng trưng cho lòng son sắt trong tình bạn, tình yêu...)

Đi đến tiệm giặt của chị Bạch Mân, đi vào từ cửa sau, cô nhìn thấy chị Bạch Mân đang ngồi trên ghế, bóng lưng nhìn vào yếu ớt vừa cô đơn.

Lục Yên gõ cửa, Bạch Mân đột nhiên rung mình một cái, quay người lại, nhìn thấy cô, nở một nụ cười, "Tiểu Yên, tìm chị có chuyện gì à?"

"Chị Bạch Mân, em mang thuốc xoa bóp cho chị." Lục Yên để tuýp thuốc mờ lên mặt bàn.

Bạch Mân vỗ vỗ bả vai của cô, "Cảm ơn em nhé."

Ánh đèn chiếu vào người Bạch Mân, nhìn chị khá nhợt nhạt, vết tát trên mặt nhìn còn đỏ và dữ tợn hơn lúc này.

Lục Yên tự dưng không biết mình nên làm cái gì nữa.

"Tiểu Yên, em có cảm thấy chị rất vô dụng không?"

"Không hề, em chưa bao giờ nghĩ chị như vậy."

Bạch Mân cười buồn bã, "Trước khi anh ta cưới chị, anh ta không phải là người như vậy, suốt ngày nói lời ngon ngọt, giờ chị biết tự trách bản thân không tìm hiểu kĩ."

Giọng nói Lục Yên chắc chắn, "Anh ta cũng có lỗi." Cô nhìn Bạch Mân với cái nhìn rất nghiêm túc, "Anh ta cũng có lỗi, có rất nhiều lỗi."

Tại sao mọi người lại chỉ biết khiển trách người bị hại cơ chứ?

Bạch Mân nở nụ cười, "Tiểu Yên, cảm ơn em, chị Bạch Mân sẽ cố gắng, sẽ sớm ly hôn với anh ta."

Lục Yên vội vàng gạt đầu.

Cửa trước đột nhiên bị mở ra, Triều Thành cảm thấy gì đó đi vào, nhìn thấy Lục Yên, có chút ngạc nhiên.

Lục Yên mỉm cười với Triều Thành, sau đó đứng dậy, "Chị Bạch Mân, em về đây."

Bạch Mân đứng dậy tiễn cô ra cửa, chờ đến khi không nhìn thấy bóng dáng cô, chị mới đóng cửa, khóa lại, bên trong khôi phục lại sự yên tĩnh.

Côn trùng bay xung quanh bóng đèn điện.

Người đàn ông phía sau từ từ bước đến.

Ánh đèn rất sáng, cái bóng của bọn họ phản chiếu lên bức tường, người đàn ông càng ngày càng đi đến gần, cho đến khi cơ thể hai người sát vào nhau.

Bạch Mân nhắm mắt lại.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-2: Người chung thủy (2)

.....

Buổi tối, mặt trăng trốn sau những đám mây có màu xanh đen, trên bầu trời thưa thớt vài ngôi sao, chậu hoa anh đào nở tươi tốt bên bệ cửa sổ, báo hiệu hoa sắp rụng.

Tạ Đạo Niên đang ở trong phòng đọc sách, tháng 11 này bắt đầu kỳ thi cấp quốc gia, thời gian không còn nhiều, cần phải tập trung ôn tập thật kĩ.

Két! Cửa phòng bị mở ra.

Cái bóng chuyển động, bước chân vững chãi.

Tạ Văn Bằng chấp tay sau lưng đi vào, Tạ Đạo Niên để sách xuống, "Bố."

Tạ Văn Bằng gạt đầu, kéo ghế ra ngồi xuống, "Đang đọc sách?"

"Vâng ạ."

"Chuẩn bị kỳ thi thế nào rồi?"

"Vẫn đang ôn tập ạ."

Cuộc đối thoại kiểu như này đã diễn ra nhiều năm, từ nhỏ đến lớn Tạ Văn Bằng quan tâm nhất đến các cuộc thi, việc đọc sách, việc giáo dục anh.

Tạ Đạo Niên chưa bao giờ được mua những quả bóng bay nhiều màu sắc như những đứa trẻ khác, chỉ được mua và cho đọc những quyển sách học tập gầy cho trẻ em.

Tạ Văn Bằng luôn luôn nghiêm khắc kiểm tra bài tập về nhà của anh, khi còn bé thỉnh thoảng anh có ham chơi mà làm cản một chút, sau đó về đến nhà thấy bố đang ngồi ở phòng khách với gương mặt đen lại, anh nhát gan đưa hai tay ra, bị ông cầm cái móc áo đánh một trận.

Tạ Văn Bằng dập tắt điếu thuốc, hỏi anh, "Trường Canh, năm nay con 23 rồi à?"

"Vâng ạ."

Tạ Đạo Niên lật sách, trả lời đơn giản.

"Yêu đương với cô nhóc kia thế nào rồi?"

"Bố, cô ý tên là Lục Yên."

Mỗi lần Tạ Văn Bằng nhắc tới Lục Yên đều với giọng điệu không tốt đẹp cho lắm, anh biết, ông không hài lòng về tính cách của Lục Yên, cũng không hài lòng về gia đình của Lục Yên.

Chỉ có cô gái khôn ngoan, dịu dàng, hiểu chuyện mới là người con dâu hoàn hảo trong mắt ông, ông vẫn tận tâm chỉ bảo Tạ Đạo Niên về chuyện này.

Ban đầu Tạ Đạo Niên cho rằng, về sau anh sẽ cưới một người vợ có tính cách như vậy.

Nhưng bây giờ đã khác.

Tạ Đạo Niên khép quyển sách lại, duỗi thẳng eo, "Bố, con biết bố không thích Tiểu Yên, con hi vọng bố có thể sớm bỏ thành kiến với cô ấy."

Tạ Văn Bằng cười nhạt, "Thành kiến gì, thành kiến việc đứng ở ngay bên đường hôn nhau?" Nói xong chỉ tay vào anh, "Bố thấy con ngày càng vượt quá giới hạn rồi đấy."

Tạ Đạo Niên xoa bóp mi tâm*, có chút bất lực, "Bố, kì thi này con sẽ thi nghiêm túc, nhất định không phụ lòng của bố, nhưng Tiểu Yên, cô ý là một cô gái rất tốt."

"Bố không quan tâm con thấy nó tốt hay không tốt, dù sao đi chăng nữa thì cô gái này cũng không thể cưới vào cửa nhà chúng ta, bố là người đầu tiên không đồng ý việc này."

Ánh mắt Tạ Đạo Niên trầm lắng, "Bố, chuyện kết hôn của con, là việc chỉ có con mới có quyền quyết định."

"Bây giờ con thấy mình đủ lòng đủ cánh rồi đúng không?"

"Tất cả đều là nhờ vào sự dạy dỗ của bố ạ."

Tạ Văn Bằng bật dậy, trong ngực ông như có một con sóng mạnh đánh đập tới.

Đây là lần đầu tiên trong bao nhiêu năm qua anh chống đối lại ông. "Con dám nói chuyện với bề trên như vậy à?"

Tạ Đạo Niên nhìn ông, ánh mắt kiên định, giọng nói hết sức nhẹ nhàng, "Bố chưa từng cảm thấy phương thức dạy dỗ của mình là sai à?"

Tạ Văn Bằng không nghe rõ, ông nhìn anh, "Cái gì cơ?"

Tạ Đạo Niên nở một cười nhạt nhẽo, "Thôi ạ, nói bố cũng không nghe."

Tạ Văn Bằng còn muốn nói nữa thì Trần Lộ gọi ông. "Ông Tạ, ông ở đâu đấy? Xuống đây cắt củ từ đi."

Tạ Đạo Niên gấp sách vào, Tạ Văn Bằng nhìn anh, thờ dãi, trước khi bước ra cửa, ông nói, "Cửa hàng của bố về sau cũng là của con, bố cũng chỉ có một người con, nên bố hy vọng con luôn sinh sinh tính tính*."

(*sinh sinh tính tính: hiểu chuyện, biết nghe lời... Nguồn: Baidu)

Cánh cửa được nhẹ nhàng đóng lại, căn phòng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tạ Đạo Niên đưa tay lên trán xoa bóp, nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ gì. Khi mở mắt ra thì thấy cái móc khóa táo đỏ trên mặt bàn, cẩn thận cầm lên nhìn ngắm, sau đó đặt một nụ hôn nhẹ lên đó.

....

Ngày qua ngày cứ thế mà trôi qua một cách bình thường, Tạ Đạo Niên đang chuẩn bị cho kì thi sắp tới, Lục Yên không có quấy rầy anh, dạo này cô cũng đã chăm chỉ làm bài tập, Đào Nhạc không can thiệp vào việc học tập của cô, hầu như việc học tập của Lục Yên đều do cô tự mình quản lý.

Ban đầu, đối với công việc làm đồ thủ công này của cô thì Đào Nhạc không hề đồng ý, nhưng do sự kiên trì theo đuổi của Lục Yên, nên bà cũng không nói gì nữa.

Gần đây có một cuộc thi về thủ công mỹ nghệ, giáo viên đề cử cô tham gia, thời gian rảnh rỗi Lục Yên đều luyện tập may vá, cô giành thời gian khá nhiều để luyện tập, hàng ngày, điều đầu tiên cô nghĩ đến khi mới ngủ dậy là nên mang tác phẩm gì đi thi đâu, nhắm mắt lại thì nghĩ nên làm tác phẩm đồ như thế nào.

Lúc trước cô rất lười, bây giờ hình như cô đang bù lại khoảng thời gian lười biếng lúc trước.

Bạn cùng phòng rời giường sau đó đi rửa mặt đánh răng, các bạn của cô vẫn đang học môn học tự chọn, chương trình học của Lục Yên khá ít, cô đem toàn bộ tinh lực của mình giành cho việc chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới.

Mấy cô bạn cùng phòng thấy vậy, nói, "Tiểu Yên, cậu chăm chỉ như vậy, những người lười như bọn tớ sao chịu nổi à?"

"Đó là do bị bắt buộc, chứ tớ cũng lười a."

Tác phẩm lần này của cô có chủ đề là thể giới động vật, từng con thú một, con nào con đấy cũng vô cùng tinh xảo, phí không ít tinh lực* của cô đó.

(*tinh lực = tinh thần + thể lực)

"Cậu định làm những món đồ như này làm tác phẩm tốt nghiệp?"

"Ừm"

"Cậu giỏi thật đấy, đã nghĩ ra tác phẩm đề thi tốt nghiệp, tớ còn đang phân vân không biết làm gì đây."

Lục Yên cắt sợi chỉ thừa, cười nói, "Các cậu còn có nhiều sự lựa chọn, còn tớ chỉ biết làm cái này thôi."

"Tớ cũng muốn giỏi một thứ gì đó, như vậy còn có thể chuyên tâm làm."

Ai mà không muốn mình giỏi chuyên một lĩnh vực chứ? Cái gì cũng biết nhưng cuối cùng lại không giỏi cái gì cả.

"Nhưng mà lại có ít sự lựa chọn hơn."

Cuộc sống đại học của Lục Yên, vẫn đang trên đường đi tìm mục tiêu.

Thật là lười biếng a.

Các bạn cùng phòng đều đi học, Lục Yên tiếp tục làm mấy món đồ thủ công, cuối cùng cũng xong, thờ phào nhẹ nhõm, ngồi đờ người trên ghế.

"Một muốn chết."

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7-3: Người chung thủy (3)

Editor: Yang3S

Vi hai chương nhỏ còn lại của chương 7 không dài lắm (khoảng 2000 từ, nên ta gộp luôn lại thành một chương 7.3 này nhé

Cuối tuần về nhà, Lục Yên dừng chân ở cửa vào, thấy có một đôi giày cao gót để ở đó, cô đặt túi xách lên tủ giày, đi vào phòng khách, nhìn thấy Đào Nhạc đang ngồi dưới sân nhà, lưng dựa vào sofa, đang cầm một bức ảnh, nước mắt rơi.

".... Mẹ."

Đào Nhạc giật mình, giấu bức ảnh đi, lau sạch nước mắt, "Về rồi à."

Lục Yên gạt đầu, bước đi từ từ đến phía bà.

Trên sân nhà còn có một chai rượu, Lục Yên đi đến dọn dẹp, "Mẹ, đừng uống nhiều rượu quá, không tốt cho sức khỏe đâu."

Đào Nhạc chỉnh sửa lại quần áo, rồi nở nụ cười, nhưng nụ cười đó có chút yếu ớt và cô đơn, "Không sao đâu, chỉ uống một chút thôi mà."

Ánh mắt của bà có chút ngán ngao, Lục Yên biết, mẹ lại đang nhớ bố rồi.

Bàn tay cầm chai rượu của cô dừng lại....

Có đôi khi cô nghĩ, nếu như mẹ có thể thích một ai đó nữa thì thật là tốt.

Nhưng mỗi khi Lục Yên nghe mẹ kể lại chuyện của mẹ và bố, thì suy nghĩ muốn khuyên mẹ tìm tình yêu mới lại thu lại.

Đào Nhạc là một người cổ chấp, bà ngay trang về ngoài mạnh mẽ, đối mặt với sự sợ hãi của người đời, bà hận không thể nói cho họ biết, bà có thể làm một người mẹ đơn thân, bà có thể nuôi dạy cô thật tốt.

"Mẹ, mẹ nghỉ ngơi một lúc đi."

Đào Nhạc xoa bóp mí mắt*, nói với cô, "Yên Yên, mẹ xin lỗi con."

(*mí tâm: chỗ giữa hai đầu lông mày.)

Đã để con thấy bộ dạng này.

"Không sao đâu ạ, để con dọn dẹp cho, mẹ đi nghỉ ngơi đi."

Miệng Đào Nhạc mở ra định nói gì đó, sau đó lại im lặng không nói gì, hai vai run lên.

Lục Yên ngồi xổm xuống thu dọn đồ đạc, loảng choảng, ánh mắt có chút hoảng loạn, khuôn mặt biểu hiện sự xấu hổ.

Mắt của Đào Nhạc đỏ ngầu, thấy vậy cũng không nói gì.

Lục Yên nhìn cánh cửa phòng đang từ từ đóng lại, mím môi lại, tiếp tục dọn dẹp.

.....

Buổi tối, trong căn phòng ở tầng 7 của hộp đêm.

Đào Nhạc vừa hớp xong, xoay cổ mấy cái, ngả lưng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc trước bà không học ngành quản lý, nhưng vì để nuôi Lục Yên ăn học, nghề gì kiếm được nhiều tiền thì bà làm, cũng mặc kệ ánh mắt thành kiến của những người xung quanh về cái nghề này, dốc hết sức để làm mới được như ngày hôm nay.

Trong căn phòng yên tĩnh một lúc, bà kéo ngăn kéo lấy một bức ảnh ra.

Đào Nhạc trong bức ảnh rất trẻ, lúc đó bà đang học đại học, đứng cạnh một người đàn ông, mặc trang phục của giáo sư, nhất ti bất cầu*.

(*nhất ti bất cầu: thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ những việc nhỏ nhặt nhất.)

Bà xúc động, nước mắt trào ra.

Lau nước mắt, bà đứng lên đi đến cạnh cửa sổ hút thuốc, trái tim hỗn loạn, định xuống dưới quầy bar uống chén rượu.

Đi đến quầy bar, Tôn Hàm - người pha chế thấy bà đầu tiên, niềm nở đi lên, "Quản lí Đào, con gió nào đưa chị đến đây vậy?"

Đào Nhạc gạt đầu, "Cho tôi hai ly rượu."

"Được, em mời khách."

.....

Tối nay, mặt trăng không tròn.

Lục Yên vừa tắm xong, đang lau khô tóc, chuông cửa vang lên.

Cô tò mò, "Muộn như này ai còn đến nhỉ?"

Nhìn qua mắt mèo trên cửa, là Đào Nhạc, bà say rượu, đang được một người đàn ông đỡ.

Lục Yên mở cửa, "Mẹ, sao mẹ uống rượu nhiều đến mức say thành như này vậy?"

Thần chí* Đào Nhạc mơ hồ, mơ mơ màng màng, cười cười với Lục Yên, "Mẹ không say mà."

(*thần chí = tinh thần + ý chí)

Tôn Hàm đỡ Đào Nhạc vào nhà, mỉm cười với cô, "Tiểu Yên à? Quản lí Đào uống say, nên chú đưa mẹ cháu về nhà."

Lục Yên từng gặp người này rồi, là người pha chế ở hộp đêm, nhiều lần cô đến tìm Đào Nhạc thì người này thường ngỏ ý mời cô uống rượu.

Trong nhà tự dưng có thêm một người đàn ông, cô cảm thấy có chút không được tự nhiên, kéo cổ áo hơi rộng của mình lại, cô đi qua ôm bà vai Đào Nhạc, "Cảm ơn chú, cháu đưa mẹ cháu đi nghỉ ngơi đây ạ."

Tôn Hàm buông Đào Nhạc ra, đưa tay ra làm cử chỉ xin cứ tự nhiên.

Lục Yên đỡ Đào Nhạc vào phòng, đắp chăn cho bà, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tạ Đạo Niên.

Anh trả lời lại rất nhanh, Lục Yên thở phào nhẹ nhõm.

Đi ra ngoài phòng khách thì thấy Tôn Hàm vẫn chưa đi, hai tay để sau lưng, thấy cô ra thì nở nụ cười với cô.

Lục Yên cảm giác có chút nguy hiểm, A Bảo chạy đến dưới chân cô, cô bế nó lên, ôm thật chặt.

"Meo meo ~", A Bảo nghi hoặc.

Lục Yên cố giữ bình tĩnh, "Cảm ơn chú đã đưa mẹ cháu về, để cháu tiễn chú ạ."

Tôn Hàm vẫn chấp hai tay sau lưng, trên người mặc một bộ com lê, hần khá gầy, mặc com lê nhìn trông vẫn gầy, nở một nụ cười tiêu chuẩn, khoe miệng nhếch lên, nhìn rất xáo quyet.

Nhìn như rắn độc, mỗi lần thấy hần đều có cảm giác này.

Chỉ vừa nhìn thấy hần ở ngoài cửa thôi, trái tim của Lục Yên đã thất lại.

"Tiểu Yên, chú mời cháu đi ăn tối nhé."

Lục Yên mỉm cười, thờ nhẹ ra, để bản thân cố giữ bình tĩnh, "Bạn trai cháu hẹn cháu ra ngoài chơi rồi ạ, cháu xin lỗi ạ."

Tôn Hàm biểu hiện ra vẻ mặt đáng tiếc, hần tiến đến, "Cùng đi đi, chú cũng muốn biết cậu nhóc như thế nào mà có thể theo đuổi được Tiểu Yên."

Lục Yên lùi về sau vài bước, "Đợi một lát nữa thì chú sẽ biết ạ."

Tôn Hàm rõ ràng không tin, hần cười đi về phía trước, "Tiểu Yên, sao mỗi lần thấy chú cháu đều có biểu cảm bài xích vậy?"

A Bảo cảm giác người này không phải người tốt, bắt đầu gờ móng vuốt, kêu meo meo vô cùng hung dữ.

"Quản lí Đào xinh đẹp như vậy, con gái đúng là cũng xinh đẹp không kém." Hần nói với giọng điệu khen ngợi, trong lòng thầm hận Đào Nhạc không thức thời, hần theo đuổi lâu như vậy cũng không rung động một chút.

Trên thế giới này, có một số người thích sự tập tèm, còn Tôn Hàm, hần ta rất thích phao* tất cả các loại phụ nữ, dùng bất cứ thủ đoạn gì để làm được.

(*phao - 泡: là một môn học bao gồm nhiều bước kỹ thuật nghệ thuật tổng hợp lại tiếp cận, hấp dẫn, hẹn hò, quyến rũ, yêu đương, kết hôn,... Nguồn: Baidu. Yang: Đoạn này ta cũng không rõ lắm, ai biết tiếng Trung hay biết nghĩa từ này rõ hơn thì bình luận giúp ta với nhé)

Lục Yên cầm cái gạt tàn ở bên cạnh lên, lông của A Bảo dựng thẳng hết lên.

Chuông cửa vang lên, như một âm thanh cứu mạng, cô thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Hàm nhui mày lại, Lục Yên thả A Bảo xuống, vội vàng chạy ra mở cửa.

Tạ Đạo Niên đứng ở ngoài cửa, vẫn đang thở gấp, tay đặt lên khung cửa.

Lục Yên cảm thấy cảm giác an toàn của cô đã trở lại, ánh mắt đau xót, cô ôm cổ anh, "Trường Canh."

Tạ Đạo Niên ôm cô, "Không sao rồi." Nói xong ôm Lục Yên vào nhà, về mặt anh lạnh lùng nghiêm nghị, lông mày nhướn lên, hỏi Tôn Hàm, "Tôi muốn như vậy rồi còn có chuyện gì ạ?"

Tạ Đạo Niên dáng người cao lớn 1 mét 86, đứng trước mặt Tôn Hàm rất có cảm giác áp bức, hơn nữa khuôn mặt anh luôn biểu hiện vẻ nghiêm túc, nói năng thận trọng, nhìn rất có cảm giác uy nghiêm

Đối lập với anh, ánh mắt của Tôn Hàm nhìn trông bất chính và hèn mọn hơn rất nhiều.

Tôn Hàm chớp mắt, không biết đang suy nghĩ gì, sau đó thức thời mà cười, "Tiểu Yên, chú đã đưa quản lý Đào về đây rồi, cháu chăm sóc cho mẹ cháu cẩn thận, chú về đây."

Lục Yên hỏi, "Không ăn tối nữa ă?"

Tôn Hàm ngẹn lời.

Tạ Đạo Niên đứng trước Lục Yên, ngăn lại ánh nhìn của hắn ta, ánh mắt anh lạnh lùng, bàn tay nắm thành nắm đấm, cơ bắp ở cánh tay phồng lên, vung tay lên.

Tôn Hàm cúi người xuống, nhanh nhẹn né tránh, đáng vẻ chạy trốn nhìn có chút chật vật, hắn ta vội vã đi đến cửa, trước khi đóng cửa lại thì cười híp mắt, "Tiểu Yên, chú không làm phiền nữa, lần sau gặp lại."

Lần sau gặp....

Lục Yên nheo mắt lại.

Khuôn mặt của Tạ Đạo Niên đen lại, muốn đi lên, nhưng bị Lục Yên ngăn lại.

Sau khi cánh cửa đóng lại, Tạ Đạo Niên hỏi cô, hằm răng nghiền lại, "Hắn ta làm việc ở quán bar?"

Lục Yên thờ dài, "Em sẽ nói với mẹ."

Tôn Hàm xáo quyết như thế, nếu như đánh nhau với hắn thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Tạ Đạo Niên cầm tay cô, "Anh đi xử lý hắn."

Lần đầu tiên Lục Yên thấy anh hành động theo cảm tính như thế này, không nhịn được cười, "Anh mà cũng biết đánh nhau?"

"Anh không thích, không có nghĩa là không biết."

"Vậy anh định sẽ xử lý hắn ta như thế nào?"

"Anh khác có cách, không thể để cho hắn ta tiếp tục bắt nạt em như thế này được."

Anh nói đến đây thì trong ánh mắt đều là tia tức giận, lông mày nhíu lại, nhìn càng thêm uy nghiêm.

Thì ra bộ dạng anh khi tức giận là như này.

Cô ôm chặt anh, "Thôi mà, em không muốn anh mạo hiểm."

Tạ Đạo Niên nhìn cô, ánh mắt anh tỏ vẻ không nghe theo.

Giọng nói của anh chắc nịch, "Để anh giải quyết."

Lục Yên còn muốn nói gì đó nữa thì trong phòng của Đào Nhạc phát ra tiếng động, hình như là âm thanh cốc thủy tinh rơi vỡ, cô vội vàng chạy vào.

A Bảo chạy qua anh, nghiêng đầu nhìn Tạ Đạo Niên, Tạ Đạo Niên vỗ vỗ vào người nó, nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của người đàn ông kia, lông mày của anh nhíu lại, trái tim như bị thắt lại.

Không thể nào quên được.

Yang: ta không rõ Tôn Hàm lớn tuổi hơn hay nhỏ tuổi hơn Đào Nhạc (không thấy tác giả nhắc đến) nên tạm thời cứ để xưng hô giữa Đào Nhạc và Tôn Hàm là chị em, còn với Lục Yên là chú cháu nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Người đẹp của anh 1

Editor: Yang3S

Tạ Đạo Niên ở lại rất lâu, đến tối muộn mới về, trước khi đi dặn dò Lục Yên phải hết sức cẩn thận, chú ý an toàn.

Hôm sau Đào Nhạc mới tỉnh dậy, Lục Yên kể lại chuyện hôm qua với bà, bà tức giận đến mức cầm hộp phấn trang điểm ném xuống đất.

"Tên khốn*, không tự soi gương, nhìn lại bản thân, lại dám đến quấy rối con gái bà, bà đây thật muốn giết người."

(*tên khốn: Từ gốc là "王八燕子" = "Vương bát cao tử", có ý nghĩa chửi người, "vương bát" là chỉ người vợ ngoại tình, cảm ứng cho người chồng của mình "vương bát cao tử" là chỉ người vợ và đứa con của người vợ đó với người mình ngoại tình.)

Trang điểm xong, thay quần áo chỉnh tề, Đào Nhạc đi giày cao gót vào chân, rồi giận dưng dưng bước đi, cánh cửa bị đóng mạnh vào, A Bảo bị giật mình mà tỉnh giấc.

Lục Yên không biết bà định dùng cách gì để đối phó với Tôn Hàm.

Mấy ngày gần đây, buổi tối nào Tạ Đạo Niên cũng đều bận, ban ngày anh còn phải ôn thi, chỉ còn lại buổi tối, mà Lục Yên hẹn anh, anh nói anh có việc bận rồi, sau đó không nói gì nữa, Lục Yên buồn tè ở nhà một mình, chỉ biết nhớ đến anh, càng ngày càng nhớ anh.

Trong lúc rảnh rỗi, trong đầu liên nghĩ cách đối phó với Tôn Hàm, thừa dịp hần uống say mà chum bao tải lên người hắn rồi đánh cho hắn một trận nhớ đời, hay là lên cho thuốc xổ vào nước của hắn nhỉ?

Không được, những biện pháp này quá nhẹ tay rồi, nhưng mà lại không biết được điểm yếu của hắn ta.

Cả tối, Lục Yên viết xong luận văn, Đào Nhạc thì liên tục gọi điện về hỏi thăm.

Câu đầu tiên bà đã đột nhiên hỏi. "Có phải cậu nhóc kia của con gần đây rất bận?"

Lục Yên cảm thấy rất kỳ quái, "Vâng ă."

"Đến hộp đêm đi, mấy tối nay cậu nhóc đó đều ở đây, còn nữa, tên khốn kiếp Tôn Hàm bị cảnh sát bắt đi rồi."

Rất tốt, Đào Nhạc đỡ phí thời gian xử lý hắn.

Lục Yên nghe xong cảm thấy vừa hoảng sợ vừa lo lắng*, có không biết Trường Canh đến đó để làm gì, còn nữa, Tôn Hàm đã bị bắt?

(*hoảng sợ và lo lắng: Từ gốc là "心惊肉跳" = tâm kinh nhục kiều = hoảng sợ và lo lắng. Nguồn: Baidu)

Khi cô vội vàng chạy đến hộp đêm, thấy ở cửa có xe cảnh sát và xe cứu thương, Tôn Hàm bị cảnh sát còng hai tay lại kéo lên xe cảnh sát, khuôn mặt hắn xám xịt. Bên cạnh, một nhân viên y tế đẩy cái cáng xe cứu thương lên xe cứu thương, trên cáng có một cô gái, cửa xe đóng lại, tiếng còi cấp cứu vang lên inh ỏi.

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, vội vã chạy vào bên trong. Đào Nhạc đứng ở một góc, tay chỉ vào một chỗ.

Cô nhìn theo, thấy Tạ Đạo Niên ngồi nghiêng người dựa vào trong góc, đội một cái mũ lưỡi trai tán đầy đinh nhọn, miệng nhai kẹo cao su, quần áo mặc trên người không giống với ngày thường, anh mặc một chiếc quần jean rách màu đen, đôi chân vừa thẳng vừa dài, trên vành tai cô đeo một cái khuyên tai đinh nhọn, quần áo rất mát, rất phong cách.

Nhìn thoáng qua thì không thấy anh bị sao cả.

Đầu óc Lục Yên hết sức mơ hồ, lúc này cảnh sát đi vào, một người cầm máy ghi hình lại, một người hỏi các vị khách mấy vấn đề.

"Trường Canh?"

Tạ Đạo Niên quay đầu lại nhìn cô, đứng dậy, có chút ngạc nhiên, "Sao em lại đến đây?"

Trên cổ anh đeo một cái vòng cổ, trên áo thun có in hình đầu lâu xương chéo.

Vốn là một người dịu dàng lịch sự, bây giờ đã biến thành một người có phong cách hip-hop.

Trời ơi, tại sao anh lại ăn mặc thành như này?

Lục Yên sờ lên quần áo của anh, "Mẹ nói anh đã đến đây mấy tối rồi."

"Ừm, đến đây quay lại được cảnh Tôn Hàm cho thuốc mê vào ly rượu của khách hàng nữ, sau đó đưa video cho bác gái, bác gái báo cảnh sát." Tạ Đạo Niên nhả kẹo cao su trong miệng ra, cảm giác bản thân không quen với việc nhai kẹo cao su.

Tháo khuyên tai xuống, cảm thấy vành tai thoải mái hơn rất nhiều.

"Thì ra mấy ngày hôm nay anh đều ở đây để làm việc này?"

Anh cười, "Nếu không thì làm gì?"

Anh nói muốn xử lí hần ta, vậy chỉ có dùng pháp luật là công chính* nhất.

(*công chính = công bằng + chính trực.)

Bản thân Tôn Hàm vốn không trong sạch gì, anh lên quan sát mấy ngày, liền phát hiện ra hành động mờ ám của hắn, đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma, bị nắm thóp chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Không phải anh nói còn phải chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới sao? Sao anh làm vậy mà không bị phát hiện? Anh đã phải nằm vùng bao lâu? Một nơi ồn ào như này mà anh cũng chịu được sao?

Lục Yên ôm cổ anh, "Sao anh không nói với em."

Đào ở bên cạnh nở nụ cười, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Tạ Đạo Niên đưa cô ra ngoài, hai người rời khỏi nơi đèn màu lấp lánh*, cả mắt và tai liền cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Trong ngõ hẻm có một đồng gỗ, một số cây đã được sơn, mùi khá hôi. Lục Yên đứng dựa vào tường, nước mắt tự dưng chảy xuống.

"Sao lại khóc?"

"Anh như này, sao em có thể cười được chứ?"

Anh nghẹn lời, không thể làm gì khác ngoài việc ôm cô, "Hắn ta bị bắt rồi, không sao rồi, bác gái nói hắn không bao giờ... có thể làm việc ở chỗ này nữa, có tiền án tiền sự rồi, hắn ta sẽ không dám xằng bậy nữa đâu."

"Nếu như anh bị phát hiện ra thì sao?"

"Không phải là không phát hiện ra rồi sao?"

Anh làm việc gì cũng cẩn thận, Lục Yên biết anh suy nghĩ chu đáo, nhưng vẫn không kiểm chế được mà cảm động.

Bộ dáng này của Tạ Đạo Niên rất đẹp trai, nhưng lại khác xa hình ảnh thường ngày của anh.

Anh vì cô mà làm nhiều việc như vậy.

Lục Yên ôm lấy anh, cọ cọ má mình vào gò má của anh.

"Anh đưa em về nhà."

Lục Yên hỏi anh, "Cần đây anh không ôn tập để chuẩn bị cho kì thi à?"

Anh xoa má cô, "Em nghĩ anh không thể đối phó với kì này à?"

Trong ngõ hẻm, cái bóng cao lớn của anh chiếu lên người cô, hơi thở nóng bỏng của anh phả vào người cô, Lục Yên có cảm giác được bảo vệ, mũi của cô uớt ướt, nhìn không được mà lại ôm chặt lấy anh.

"Sao vậy?"

"Tối hôm nay ở lại với em được không?"

".... Được."

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8-2: Người đẹp của anh 2

Editor: Yang3S

.....

.....

A Bào là một trong những con mèo mập mạp nhất khu nhà chung cư này, cơ thể của nó tròn vo như một quả bóng, nó phải đi đến một dãy phố khác để tìm con mèo mẹ của nó.

Tầng ba của Từ Trúc Uyển, sofa lác lư đứ dộị, một bộ ngực trần cao ngất rủ xuống, đung đưa, cái móng của Lục Yên liên tục bị kéo lại gần, một cái gậy thịt đang ra vào liên tục ở trong huyết non của cô.

Cô rên rì thành tiếng, âm thanh lúc trầm lúc bổng, khiến lòng người ta ngứa ngáy, càng ngày càng ngứa ngáy không nhịn được.

Tạ Đạo Niên cảm thấy ngày càng nóng, bối rối, chỉ biết chăm chỉ ra vào.

Quần áo trên người của anh vẫn chưa cởi ra cái nào, chỉ để lộ gầy thịt ra bên ngoài, Lục Yên nằm ở dưới thì người trần như nhộng, cái móng đung đưa, thỉnh thoảng nhấc móng lên phối hợp với động tác ra vào của anh.

Cô vừa rên rì vừa hô, "Anh trai, làm khô em đi."

Lục Yên không cho anh cởi quần áo, cô muốn nhìn anh mặc quần áo nghiêm chỉnh mà làm cô, bóc một viên kẹo cao su ra cho anh nhai, muốn anh vừa nhai vừa "làm" cô.

Anh không quen ăn kẹo cao su, chỉ ngậm trong miệng, cầm lấy cái móng của cô bóp mạnh, gây thịt liên tục ra ra vào vào huyết non mềm của cô, khiến một mảnh thịt non màu đỏ hồng bị lòi ra ngoài.

"Sao em lại có sở thích biến thái như vậy nhỉ?"

"Mới nhìn thấy anh.... " Lục Yên bị anh đâm vào thật sâu, rên rì, "Thì em ngay lập tức đã uớt rồi."

Tạ Đạo Niên cười, trên đầu vẫn đang đội mũ lưỡi trai, cái bóng của mũ chiếu xuống mặt cô, vẻ mặt không thể đoán trước, "Thì ra em thích tàn suất như này a."

"Trường Canh..... Em nghĩ..... anh rất thích hợp vào vai... một... thầy giáo... hoặc một bác sĩ... biến thái."

Thay đổi tư thế, Tạ Đạo Niên và cô mặt đối mặt, gây thịt lần thứ hai đâm vào, anh hôn cô, "Nhưng anh là một người công dân tốt."

Cái gì mà bác sĩ biến thái, thầy giáo biến thái, cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

Anh lấy dĩa từ trên cao đâm mạnh xuống, gây thịt không ngừng đâm mạnh vào huyết non của cô, bắp đùi của Lục Yên bị kéo căng ra, để anh tùy ý đâm vào rút ra.

"A ~, Trường Canh, vào từ cùng." Cô kẹp chặt eo của anh, hai bắp đùi run run, bụng từng đợt từng đợt nhấp nhô.

"Anh đây sẽ đâm vào sâu hơn nữa, để cho em biết như thế nào là biến thái."

Anh cầm hai chân cô, kéo rộng sang hai bên, ra sức đâm vào huyết non, vừa mạnh vừa sâu, cái loại kích thích không coi ai gì này khiến lưng anh từng đợt tê dại.

"Trường Canh ~, đánh em đi, đánh vào móng của em."

Tạ Đạo Niên nghe theo cô, đánh nhẹ một cái, móng của Lục Yên run rẩy lên như thạch rau câu.

"Dùng lực mạnh hơn nữa a ~."

"Dùng lực mạnh hơn nữa thì sẽ sung đỏ lên đó."

"Nhanh lên, không sao đâu."

Lời nói này của cô đã kích thích anh, mắt Tạ Đạo Niên đỏ lên, dùng lực đâm vào vừa sâu vừa mạnh, bàn tay nhiều lần đánh mạnh lên cái móng căng tròn của cô, căn phòng liên tục vang lên tiếng tay anh đánh vào móng cô, mỗi khi cái tay của anh đánh xuống, thì dịch ngọt của cô càng tiết ra nhiều, đánh thêm cái nữa, thì lại càng chảy ra nhiều hơn.

Tạ Đạo Niên không nghĩ cô miễn cảm như vậy.

"Trường Canh, thoải mái quá, lại đánh tiếp đi."

Anh đánh mạnh vào móng của cô, lần thứ hai Lục Yên rên rì thành tiếng, bức tường trong huyết non xiết chặt lấy gây thịt của anh, anh sung sướng đến mức suýt nữa bắn ra.

"Em, em đúng là cô bé đảm đang."

Móng của Lục Yên dụng vào đùi anh, huyết non run rẩy từng đợt, nhìn từ phía sau, tóc đen eo nhỏ mỏng to, thì giác bị kích thích quá lớn. Tạ Đạo Niên để cô xuống ghế sofa, phía dưới ra vào mạnh mẽ như một cái máy chạy bằng điện, dịch ngọt chảy ra từ huyết non, rơi vài khắp nơi, Lục Yên bật khóc vì quá sung sướng.

"Trường Canh, Trường Canh ~.... "

"Sao em lại có thể đảm đang như vậy chứ? Hửm?"

Anh lại đánh mạnh vào móng cô, gây thịt không ngừng ra vào, đầu Lục Yên từng đợt tê dại, thấy bộ dạng điên cuồng vì tình (dục) của cô, lòng Tạ Đạo Niên càng bị kích động, không nhận được nữa mà bắn.

Hai người ướt đầm mồ hôi như mới lội từ dưới nước lên.

Cái vòng cổ bằng bạc trên cổ Tạ Đạo Niên rung lên từng đợt, làn da của anh vẫn trắng sáng, nhưng cái móng của Lục Yên đã đỏ bầm lên, vết bàn tay in đỏ trên đó, nhìn rất đáng thương.

Tạ Đạo Niên cời BCS ra, thấy cô vẫn đang run rẩy, trên móng toàn là dấu vết hồng hồng đỏ đỏ, anh đau lòng xoa xoa, "Đau không?"

Lục Yên lắc đầu, rúc vào trong ngực anh, "Không đau, rất thoải mái, Trường Canh, lần sau anh cứ đánh em như này đi."

Anh véo má cô, giọng điệu ghét bỏ, "Đúng là sở thích biến thái."

"Đây gọi là tình thú*, anh không hiểu a, đồ cô hù."

(*tình thú: niềm vui khi làm tình)

Tạ Đạo Niên liếc xéo có một cái, cầm gây thịt cho vào lại trong quần, thở hỗn hển, một giọt mồ hôi từ trên cằm của anh rơi xuống, dọc theo xương quai xanh biến mất ở trong lồng ngực.

Lục Yên cảm giác cả người ê ẩm, cô vuốt ve khuôn mặt anh, ghé vào lỗ tai của anh, nói một câu.

Tạ Đạo Niên ngẩn người, "Gì cơ?"

"Có được hay không?"

Ánh mắt của anh ý vị thâm trường*, "Trong đầu luôn nghĩ đến chuyện này, hửm?"

(*ý vị thâm trường: thích thú, hứng thú...)

"Có được hay không?"

Ánh mắt cô chán thành, liên tục gắng hỏi anh, Tạ Đạo Niên không chống đỡ lại được ánh mắt đó, gạt đầu.

Thân thể Lục Yên trần truồng bước xuống giường, vào phòng ngủ cầm ra một hộp gi dỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8-3: Người đẹp của anh 3

Editor: Yang3S

Mở hộp đồ ra, bên trong có một cái máy rung*, màu hồng nhạt, cô nhét vào trong tay của Tạ Đạo Niên, anh che mắt lại, có chút sụp đỏ, "Sao em lại mua thứ này?"

(*máy rung: từ gốc "跳蛋" = khiêu đàn = love egg = quả trứng tình yêu, là một loại máy rung gọi cảm hình trứng hoặc hình viên đạn thường được sử dụng để gây kích thích cho phái nữ.)

"A, vì muốn chơi đùa với anh mà, yên tâm, ngày thường em không sử dụng nó."

Tạ Đạo Niên nhìn cái máy rung ở trong tay mình, chỉ vào sofa, "Nằm xuống."

Lục Yên ngoan ngoãn nằm xuống, Tạ Đạo Niên tách hai bắp đùi của cô ra, hai cánh hoa uớt ớt, dịch ngọt vẫn đang chảy ra từ huyết non, cực kì đậm nĩ.

Anh hít vào một hơi thật sâu, bật máy rung lên, Lục Yên co người lại, huyết nhỏ ngày càng chảy nhiều dịch ngọt hơn.

Tay anh run run cầm máy rung đặt lên hạt đậu đỏ, Lục Yên hét lên.

Trượt qua trượt lại, Lục Yên sung sướng liên tục lắc đầu, nước mắt chảy xuống, tay bám vào thành ghế, chân liên tục cọ xuống sofa, nhìn rất đáng thương.

Hô hấp của Tạ Đạo Niên ngày càng dồn dập, vừa thay đổi tần suất của máy, hoa huyết liên liên tục run lên, dịch ngọt chảy ra không ngừng.

Hai chân của Lục Yên run rẩy lên, bám chặt vào anh, máy rung liên tục đâm vào vách tường của cô, ban đầu Tạ Đạo Niên chỉ là nghe theo lời cô mà làm cô vui vẻ. Nhưng bây giờ anh trực tiếp đè cô xuống, động tác trên tay vẫn tiếp tục, không ngừng di chuyển ấn vào rút ra, hạt châu nhỏ bị anh dẫn vật trông rất đáng thương.

Đây là lần đầu tiên cô dùng cái máy này, không ngờ nó tác dụng mạnh như vậy.

Nước mắt Lục Yên tuôn rơi, cô cầm lấy tay anh, "Trường Canh, em chịu không nổi, không chơi, không chơi nữa." Vừa nói xong, một dòng chất lỏng bắn ra, Lục Yên dạt cao trào.

Tạ Đạo Niên không có ý định buông tha cho cô, anh cầm cái máy lên nhìn, lông mày nhíu lại, "Thì ra nó có tác dụng tốt như vậy a." Nói xong nhét vào trong huyết non của cô, điều chỉnh tần suất lớn nhất, Lục Yên mờ to hai mắt ra hết cỡ, Tạ Đạo Niên đưa tay vào huyết non của cô, chuyển động, giống như ngày đó, khi cô vừa mới cao trào xong, liền bị anh đùa giỡn như này, bắt đầu nói năng lộn xộn.

"Trường Canh, không chơi, không chơi nữa." Cô vừa khóc vừa cầu xin anh, Tạ Đạo Niên kéo cô vào ngực, bàn tay to lớn đè bập đùi của cô xuống, thổi khí vào mặt cô, "Không phải em nói muốn chơi trò này sao? Anh chơi cùng em a."

Gậy thịt của anh đã cương cứng lên, Lục Yên đưa tay luôn vào trong quần của anh.

Anh vẫn muốn nhìn bộ dạng dâm dăng này của cô, nên đã cho thêm một ngón tay nữa vào, không ngừng "đào bới" sâu vào huyết non của cô, Lục Yên gầy dựa liên tục, Tạ Đạo Niên vừa giữ vừa đè người cô lại, cô như một con cá sắp chết, gầy dựa quay cuồng, muốn quay về nơi biển cả.

"Không chơi... Em sai rồi, Trường Canh ~.... Em muốn tiết ra."

"Tiết đi, phun hết ra ngoài đi." Ngón tay của anh không ngừng làm điều ác, cộng thêm tần suất rung của máy rung, Lục Yên vừa khóc vừa rên rì, hai chân liên tục co xoắn lại một chỗ, vẻ mặt vừa biểu hiện sự sung sướng vừa biểu hiện dự đau khổ, tóc đen xòa ra dính đầy khuôn mặt trắng hồng, nhìn hết sức mê người.

Bàn tay kia của anh chạm lên hạt châu nhỏ, không ngừng nhấn nhá, cả người Lục Yên co quắp lại, dịch ngọt chảy ra liên tục.

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, "Em có biết em dâm dăng đến mức nào không?"

Đám đến điểm G, Lục Yên kêu đau một cái, một lượng lớn dịch ngọt phun ra ngoài, cả người cô đều là mồ hôi, trước mặt cô hiện ra tiền cảnh, da đầu tê dại, cả người dường như đang bay bổng, mất đi trọng lực.

Rút máy rung ra, tắt công tác đi.

Anh nở một nụ cười mơ hồ, "Nhìn thấy thiên đường?"

Lục Yên vẫn đang trong bộ dạng ngây ngốc, Tạ Đạo Niên xoa xoa khuôn mặt cô. "Bây giờ đến lượt anh."

Nói xong liền cởi quần, một lực mạnh tiến vào huyết non của cô.

"Úm ~.... " Vừa chặt vừa ẩm ướt, cảm giác ẩm áp muốn chết.

Trên ghế sofa, cô gái vẫn đang ở cõi tiên bị chàng trai đè xuống ra sức đâm vào rút ra, một chân bị nhấc cao lên, nhìn rất đáng thương.

Cuộc yêu này vẫn còn tiếp tục đến nửa tiếng sau...

.....

Tạ Đạo Niên tắm ở nhà Lục Yên xong mới quay về Văn Phú Cư, khi đi đến cầu, thì sắc trời đã tối, cây liễu hai bên bờ sông liên tục lay động, dòng nước dưới sông chảy róc rách, mặt nước gợn sóng lăn tăn, ánh trăng tỏa sáng, một con gó mắt thỏ qua.

Anh nở nụ cười, nhìn ánh trăng một lúc, sau đó tiếp tục đi về.

Về đến Văn Phú Cư, anh đi lên cầu thang với tâm trạng vui vẻ thoải mái, Trần Lộ cầm quần áo đi xuống, buồn cười hỏi anh, "Trường Canh, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

Tạ Đạo Niên dừng chân, thu bớt lại vẻ mặt tươi cười, "Không có chuyện gì ạ."

"Nhóc con xấu xa, dám cười mẹ hà."

"..... "

"Mới ở chỗ Tiểu Yên về?"

"Vâng ạ."

Trần Lộ phát hiện ra quần áo anh đang mặc không giống với thường ngày, "Con mới mua quần áo?"

Tạ Đạo Niên cúi đầu xuống nhìn, nói "Muốn thử phong cách mới ạ."

Trần Lộ cười cười, "Con trai mẹ đẹp trai như vậy, mặc cái gì cũng đều đẹp hết."

"... " Anh đã quá quen với mấy lời trêu đùa của mẹ.

"Thấy con vui vẻ như vậy, mẹ rất an tâm, mẹ còn sợ rằng con sẽ có bộ dáng "người lạ chó lại gần" giống như bố con cơ, đã bớt buồn phiền chưa?"

"Mẹ,..... con không buồn."

Trần Lộ cảm khái, "Từ khi gặp Tiểu Yên, con đã cười mở hơn rất nhiều." Lại nghĩ tới cái gì đó, bà nói với anh, "Bà của con sắp sang đây chơi."

Tạ Đạo Niên ngạc nhiên, "Bao giờ ạ?"

"Tết trung thu, đến lúc đó đưa Tiểu Yên qua đây ngồi chơi cùng nhà."

"..... Vâng ạ."

Tạ Đạo Niên về đến phòng, cầm phi tiêu phi vài cái, lần nào cũng trúng hồng tâm

Người bà sắp sang đây là em gái ruột duy nhất của bà nội anh, sau khi kết hôn thì sang Hồng Kong định cư, con trai và con gái của bà đều là người tài giỏi, bà có vài căn hộ cho người khác thuê, mở mấy chỗ chơi cờ vua, tính tình của bà rất thoải mái, đối xử rất tốt với Tạ Đạo Niên.

Trước đây Tạ Đạo Niên thích (truyện) thầy đồ, tranh biếm họa của Hoàng Ngọc Lang, bà không nói hai lời liền mua cả bộ cho anh, mấy bộ sách kia đến bây giờ anh vẫn còn cất ở dưới giường.

Điều quan trọng là, bố rất kính trọng người bà này, nếu như bà thích Lục Yên, thì anh sẽ không phải lo lắng gì nữa.

Lại tiếp tục phi tiêu mấy cái, văng văng rơi đúng vào hồng tâm, anh từ từ nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8-4: Người đẹp của anh 4

Chương trình học tập đã gần hết, sinh viên năm thứ tư đã bắt đầu đi thực tập và tìm việc làm rồi, anh đang chuẩn bị cho kì thi vào tháng 11 này, lúc rảnh rồi vẫn về nhà bán hàng giúp bố mẹ.

Tác phẩm dự thi của Lục Yên đã giành được giải thưởng, các tác phẩm đoạt giải trong cuộc thi này đều sẽ được trao giải và trưng bày ở phòng triển lãm ở trung tâm thành phố, Tạ Đạo Niên đặc biệt đi một chuyến đến đó.

Đào Nhạc cũng thu xếp thời gian đi đến đó tham gia lễ khai mạc, cuộc thi thủ công mỹ nghệ này là cuộc thi cấp quốc gia, có rất nhiều người đến, Lục Yên giành giải nhì, được xếp ngồi vào hàng ghế đầu.

"Mẹ, mẹ nhìn kia, đó là con làm đó." Lục Yên chỉ vào những con vật nhỏ xíu vô cùng đáng yêu được làm bằng vải bông trong tủ kính, giọng điệu vô cùng vui mừng.

Đào Nhạc chụp ảnh lại, véo má cô, nói "Biết rồi, giỏi lắm, giỏi lắm."

Lục Yên cười, lắc cánh tay của bà, "Mẹ, sau này mẹ cho con làm nghề này đi."

Ban đầu Đào Nhạc không thích chuyên ngành mà cô theo học lắm, khả năng kiếm việc thấp, nhóm người tiêu dùng những món đồ này cũng ít, nói không chừng sau này tốt nghiệp ra trường đi làm kiếm tiền không đủ nuôi sống bản thân.

Nhìn cô làm được đến như bây giờ, Đào Nhạc cảm thấy con đường này cô có thể đi được, nếu như cô có thể dùng nhiệt huyết của mình vào công việc mình yêu thích, đó cũng là một loại vui vẻ.

Tạ Đạo Niên dùng máy quay, quay video lại, quay 360 độ mà tác phẩm không có góc chết, Lục Yên ở bên cạnh hỏi anh, "Trường Canh, anh thấy sao?"

Tạ Đạo Niên gật đầu, "Rất đẹp, không nhìn ra em có hề làm được một tác phẩm xuất sắc như này a, cũng không ngốc lắm."

Lục Yên lườm anh, "Cái gì mà ngốc, em tuyệt đối không ngốc."

Anh cười, "Sau này không cần lo đến vấn đề đồ chơi cho con nữa rồi."

Anh vỗ ý thức mà nói ra.

Hai người đều sững sốt, ánh mắt Lục Yên sáng rực, từ từ đến gần anh, "Trường Canh, anh nói gì cơ?"

Tạ Đạo Niên giả vờ ho nhẹ, xoa đầu cô, "Ừm..."

"Thật sao?"

"Ừm."

"Vậy sau này là khi nào?"

"Vẫn còn sớm, em lo học hành cho tốt đi."

"Anh cũng sắp tốt nghiệp rồi mà."

"Thời nào, đợi đến lúc kiếm được thật nhiều tiền đã."

Lục Yên che mặt lại, nhưng không che lại được sự vui mừng của mình.

Người khác có thể nói dối, nhưng nếu là lời Tạ Đạo Niên nói, cô sẽ tin, đây không chỉ là cảm giác an toàn mà anh mang lại cho cô, mà cô biết, anh không phải là người dễ dàng buông lời hứa hẹn.

Lục Yên đứng tại chỗ cười như một đứa ngốc.

Tạ Đạo Niên chụp lại được cảnh cô đang cười ngây ngốc.

Đào Nhạc vừa đi vệ sinh về, nhìn thấy miệng cô cười rộng đến tận mang tai, tò mò hỏi, "Có chuyện gì mà cười vui vẻ thành như này?"

Tạ Đạo Niên đứng ở bên cạnh nở nụ cười nhẹ, liếc mắt qua nhìn Lục Yên, "Chắc vì giành được giải thưởng nên vui vẻ a."

Đào Nhạc liếc mắt nhìn cô với vẻ mặt ghét bỏ, "Không phải đã biết từ trước rồi sao?"

Lục Yên vẫn đang che mặt lại, cười không nói gì.

Người dẫn chương trình đọc giải thưởng, Lục Yên hít vào một hơi thật sâu, chỉnh sửa lại trang phục, nhấc váy lên bước đi.

Tạ Đạo Niên ngồi ở dưới ghi hình lại, thấy cô nhận cúp, còn có giấy chứng nhận, có một cảm giác như con gái nhà mình đã lớn.

Đào Nhạc hỏi anh, "Có thể gọi cháu là Trường Canh được không?"

Tạ Đạo Niên bỏ máy ảnh xuống, "Có thể, bác gái."

Ánh mắt kiên định, không kiêu ngạo không nịnh bợ, trước sau đều lễ phép, Đào Nhạc gật đầu.

Ánh mắt Đào Nhạc nhìn Lục Yên đang được người ta trao giải thưởng, cô cười vô cùng rực rỡ, "Phải đối xử với con gái bác cho thật tốt đấy."

Đây là một sự khẳng định.

"Cháu sẽ."

Đào Nhạc nhìn chàng thanh niên chừng chạc này, bà đánh giá anh rất cao, "Cháu là đứa trẻ tốt, gặp được cháu là may mắn của Yên Yên."

"Đó cũng may mắn của cháu."

Đào Nhạc rất hài lòng, "Chuyện lần trước, đã khiến cháu đã khổ cực rồi."

Bà đang nói đến chuyện của Tôn Hàm.

"Đó là điều cháu nên làm ạ."

Đào Nhạc nở nụ cười, cầm máy ảnh lên chụp Lục Yên, trong lòng vô cùng xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Đẹp

Một ngày trước tết Trung Thu, Lục Yên đến đại học Z chờ Tạ Đạo Niên, anh nói tới nay đi ra ngoài một lúc, có một vấn đề học tập cần thảo luận với bạn học của anh.

Cô đeo cặp sách chờ anh ở cổng trường, ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện trên cành cây treo rất nhiều những bông hoa giả màu đỏ, nhìn từ xa rất giống hoa thật, không biết ai lại giành thời gian để trang trí như vậy.

Trong lúc rảnh rồi, cô ngồi nghịch những bông hoa, cây cỏ trên mặt đất.

Lúc Tạ Đạo Niên chạy đến, nhìn thấy cảnh cô đang ngồi xổm xuống, chiếc quần sooc jean bao quanh bắp đùi trắng nõn của cô, chiếc áo ngắn nên để lộ ra một chút da thịt trắng ngần ở phần eo của cô, dưới chân đeo một đôi dép quai, lộ ra hình xăm một con hổ điệp nhìn rất đẹp.

Anh từ từ dừng bước chân lại, tiến lên xoa đầu cô.

"Trường Canh."

"Xin lỗi, đã để em phải đợi lâu." Nói xong kéo tay cô lên, "Đi thôi, chúng ta đi về."

"Trường Canh, tối mai em làm một ít bánh quy rồi mang sang cho bác trai bác gái được không?"

"Được, khi nào em đến thì anh sẽ xuống đón."

.....

Hôm nay là tết Trung Thu, sáng sớm, có một xe ô tô con đỗ trước cửa hàng Văn Phú Cũ, một bà cụ khuôn mặt phúc hậu bước xuống xe, trong tay sách túi to túi nhỏ quà cáp, bước chân rất có sức sống, khuôn mặt hồng hào, người chưa vào cửa mà tiếng đã vào trước.

"Trường Canh, bà đến thăm cháu rồi đây!"

Tạ Đạo Niên dừng lại đôi tay đang gầy bàn tính, Trần Lộ đi ra ngoài trước anh một bước. Cười nói: "Di tới rồi ạ."

Tieu Diệu Thường bỏ một đồng quả cáp xuống, ra sức lau mồ hôi, "Ai ui, đây là sầu riêng Miêu Sơn Vương*, nếu không phải thấy nhiều người khen ngon thì đi không mua đâu, mau chia nhau đi."

(*Miêu Sơn Vương = (phiên âm địa phương) Mao Shan Wang = (phiên âm tiếng anh) Musang king, là loại sầu riêng ngon và đắt nhất thế giới, có nguồn gốc ở Malaysia.)

Tạ Đạo Niên đi đến cầm đồ mang vào phòng giúp bà, "Bà, bà đến là được rồi, sao lại mang nhiều quà cáp theo như này?"

"Muốn mang đến để cho Trường Canh ăn thử, nào, để bà nhìn cháu bà nào, ai ui, sao lại đẹp trai như này chứ?"

Tieu Diệu Thường có khuôn mặt rất phúc hậu, từ nhỏ bà đã được mọi người yêu thích, lấy chồng làm kinh doanh, có hai người con, một trai một gái, bà rất chiều con cháu, đặc biệt thương Tạ Đạo Niên.

Điều mà Tạ Đạo Niên mong muốn nhất trước đây là người bà này có thể từ Hồng Kông sang đây chơi với anh, như vậy thì Tạ Văn Bằng sẽ không lúc nào cũng làm bộ mặt nghiêm khắc nữa.

Tieu Diệu Thường ngồi trên ghế, Tạ Đạo Niên bật điều hòa, đi pha trà cho bà.

Bà lau mồ hôi trên mặt, "Cửa khẩu La Hô đông người quá, bà già như bà đây phải đợi những nửa ngày mới về được đến đây."

Tạ Đạo Niên đưa chén trà cho bà, "Bà, bà uống trà ạ."

"Ừm, ừm."

Trần Lộ cầm một ít quả khô đến, "Di, quả óc chó mà di thích ăn nhất đây ạ."

Tieu Diệu Thường vui vẻ cười đến mức cả hai mắt đều híp lại, "Các cháu còn nhớ rõ di thích ăn gì cơ ả? Di còn tưởng rằng các cháu đã quên bà già này rồi chứ."

Tạ Đạo Niên cầm quả óc chó bóc hạt ra cho bà, từng hạt từng hạt được bóc ra, miệng Tieu Diệu Thường cười vô cùng thoải mái, trên mặt có khá nhiều nếp nhăn.

"Trường Canh vẫn chu đáo như vậy ả."

Tạ Đạo Niên cười, hỏi, "Bà có định ở đây qua tết Trung Thu không ả?"

Tieu Diệu Thường gật đầu, "Bọn A Phương đều đi Indonesia nghỉ mát rồi, bà nghỉ đã lâu không được gặp Trường Canh, nên về đây chơi nhân dịp tết Trung Thu."

Tạ Đạo Niên cười nhẹ, "Bà cứ ở lại đây chơi lâu lâu đi ạ."

Tạ Văn Bằng đi ra ngoài nhập hàng mới vừa trở về, vội vàng đi vào nhà.

"Di, sao đi đến mà không gọi điện trước cho cháu?"

"Không sao đâu, đi đến đây chơi nên các cháu không cần phải tiếp đón long trọng đâu."

Tạ Văn Bằng hỏi Trần Lộ, "Đã mua thức ăn chưa?"

"Vẫn chưa."

Tạ Văn Bằng cầm chìa khóa lên tay, "Để tôi đi cho, Trường Canh, tiếp chuyện với bà đi."

Tạ Đạo Niên gật đầu, Tieu Diệu Thường đứng lên, "A Bằng, đừng mua nhiều thức ăn, bà già này không ăn hết đâu."

Trần Lộ nở nụ cười, Tạ Đạo Niên tiếp tục rót trà cho bà, đáng vẻ tập trung tinh thần nhìn vô cùng đẹp trai, Tieu Diệu Thường nhìn anh, mắt chớp chớp, không biết đang suy nghĩ việc gì.

Tieu Diệu Thường hỏi Trần Lộ, "Lộ Lộ à, đưa đi ra ngoài thăm quan đi, từ lúc cửa hàng được trang trí lại đi vẫn chưa được nhìn thấy."

Trần Lộ đưa bà ra ngoài, đi đến góc nhà, Tieu Diệu Thường nhỏ giọng hỏi, "Trường Canh đang yêu đúng không?"

Trần Lộ che miệng cười, "Vâng, đang yêu ả."

Tieu Diệu Thường thích thú, hỏi vội: "Thế nào? Có bé đó thế nào?"

"Rất xinh đẹp, tính tình cũng tốt, nhà cô bé cách nhà mình mấy con phố."

Tieu Diệu Thường không che giấu được sự hài lòng, "Thật tốt ả, bao giờ dẫn đến đây cho đi xem được không?"

Trần Lộ cười vô cùng vui vẻ, "Hình như Trường Canh đã có dự định tối nay đưa cô bé đó đến đây cho đi xem đó."

"Được, được, đúng là chuyện tốt ả."

.....

Đêm nay trăng tròn, nhìn vô cùng đẹp.

Tạ Văn Bằng đặt bánh trung thu lên bàn thờ, xào một đĩa óc to, Trần Lộ thì đang bóc sầu riêng, Tạ Đạo Niên ở dưới nhà rửa nho, Tieu Diệu Thường nấu một nồi chè táo đỏ hạt sen*.

Hạt dẻ, bưởi Sa Điền*, cộng với pháo hoa trên trời, buổi tối hôm nay vô cùng ý nghĩa. Tạ Đạo Niên đưa một quả nho vào miệng, ngẩng đầu lên ngắm trăng rằm đang tỏa sáng.

(*bưởi Sa Điền, Sa Điền là tên một huyện của Trung Quốc, nơi nổi tiếng có giống bưởi ngon.)

Không biết cô đang làm gì nhỉ?

Yang: Cũng sắp trung thu rồi, có ai thích ăn bưởi Đoan Hùng và bánh trung thu nhân đậu xanh không □□□□. Nhớ tương tác nhiều nhé □

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-2: Đẹp 2

Editor: Yang3S

Không biết cô đang làm gì nhỉ?

Tầng ba của Từ Trúc Uyển.

Lục Yên đang chuẩn bị đồ ăn, mở hộp bánh trung thu Thất Tinh Bạ Nguyệt cho lên bàn thờ, thấp hương, Đào Nhạc dành chút thời gian rảnh về nhà ăn Trung Thu với cô, sau khi ăn xong còn phải đi đến hộp đêm luôn.

A Bảo ở dưới liên tục nhảy lên xuống.

Lục Yên đã phải mất vài miếng thịt với nó.

"Mẹ, mẹ cũng thấp hương đi."

Đào Nhạc cầm lấy thê hương, cúi người hướng về mặt trăng, trong miệng nhắm đọc ước nguyện, sau đó cầm hương cầm xuống bát hương.

Mọi người đều nói ngày mười sáu mặt trăng tròn nhất, nhưng Lục Yên nghĩ, ngày mười lăm trăng cũng rất tròn.

Bên ngoài có pháo hoa nổ, vô cùng náo nhiệt.

Lúc trước Đào Nhạc cũng thường mua pháo hoa cho Lục Yên chơi, hôm qua Lục Yên đã đi mua mấy cái đèn lồng giấy.

Trong lúc ăn bánh trung thu thì có mấy cuộc điện thoại gọi đến, đều tìm Đào Nhạc có việc gì đó.

Đào Nhạc rất giỏi trong việc xã giao, khả năng kinh doanh giỏi, quản lý nhân viên cũng vô cùng tốt, lại cộng thêm ngoại hình xinh đẹp, nên có rất nhiều người theo đuổi, nhưng những người đó cũng chỉ theo đuổi được hai, ba ngày là từ bỏ.

"Ngại quá, tôi còn phải ở nhà với con gái của tôi."

Cúp máy xong, Đào Nhạc dùng đĩa xiên một miếng bánh trung thu, ăn không nhiều, cầm đũa gấp thức ăn do Lục Yên làm, ném thử xong gật gật đầu, "Yên Yên, nấu ăn ngày càng ngon a."

Lục Yên bóc hạt dẻ cười*, hai mắt cười cong lên như trăng lưỡi liềm, "Cảm ơn mẹ đã khen ạ."

*hạt dẻ cười: sẽ chú thích ảnh sau

Đào Nhạc xoa đầu cô, dịu dàng nói, "Việc học có nặng nề quá không? Tiền có đủ tiêu không?"

"Đủ ạ."

"Sao ăn tiêu ít như vậy?"

Lục Yên không nói gì, uống một hớp sữa tươi, cười ngại ngùng với bà.

Đào Nhạc biết cô nghĩ gì, liếc mắt nhìn cô, "Có bạn trai liên quên mẹ."

Lại nói thêm một câu, "Ồ trong mắt con, cậu ta cái gì cũng tốt a."

"Cũng không hoàn toàn như vậy ạ."

Có đôi khi cũng rất xấu xa.

Hai mẹ con cứ nói chuyện phiếm như vậy, hai tiếng sau, ông chủ của Đào Nhạc gọi điện thoại đến, kêu bà trở về làm việc. Đào Nhạc lau miệng xong đứng lên, cầm túi xách đi ra ngoài, "Mẹ đi làm đây, nếu ra ngoài chơi thì nhớ khóa cửa cho cẩn thận vào."

"Vâng, mẹ đi cẩn thận ạ."

Cánh cửa khép lại, A Bảo dụi đầu vào chân cô, Lục Yên véo mặt nó một cái, đúng lúc này Tạ Đạo Niên gọi điện thoại đến.

"Trường Canh, em đang định sang nhà anh."

"Em sang đây đi, khi nào đến thì gọi anh xuống đón."

"Vâng ạ."

Cúp điện thoại, Lục Yên đi vào phòng thay quần áo.

.....

Trên sân thượng của Văn Phủ Cư, cả gia đình đang vừa ăn bánh trung thu vừa ngắm trăng, hiếm khi về mặt của Tạ Văn Bằng ôn hoà như này, Tạ Đạo Niên rót cho Tiêu Diệu Thường một cốc nước đường, "Bà, bà uống nước đường ạ."

"Ừm, ừm." Tiêu Diệu Thường cười tủm tỉm nhận lấy, nhìn xung quanh, ghé đầu sát vào Trần Lộ, nhỏ giọng hỏi, "Sao cô bé kia vẫn chưa đến vậy?"

Có tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Tạ Đạo Niên cầm máy lên nhìn, đứng dậy đi sang chỗ khác nghe máy.

Trần Lộ cười cười, "Như này là đã đến rồi đó?"

"Tốt, tốt!"

Tạ Đạo Niên nghe điện thoại xong đi về chỗ ngồi, "Bà, cháu xuống dưới nhà một lúc ạ."

Tiêu Diệu Thường vẫy tay, cười nói, "Đi đi, đừng để người ta đợi lâu."

Tạ Đạo Niên chạy xuống nhà, Tạ Văn Bằng lấy một liều thuốc ra hút, hỏi Trần Lộ, "Là cô nhóc Lục Yên?"

Trần Lộ gật đầu, Tạ Văn Bằng không nói gì, nhà ra một hớp khói.

Thảo nào chạy nhanh như vậy, tí nữa chiều chi tâm lộ nhân giải trĩ*.

(*tí nữa chiều chi tâm lộ nhân giải trĩ (hán việt) = (việt hóa) lòng của Từ Mã Chiều, người qua đường cũng biết; đây là thành ngữ của Trung Quốc, ý là suy nghĩ trong lòng thể hiện rất rõ lên trên khuôn mặt, người ngoài nhìn vào là biết.)

Cánh cửa của sân thượng được mở ra, Tạ Đạo Niên nắm tay Lục Yên bước vào, hôm nay cô xõa tóc sang hai bên, mái tóc đen mượt óng ả, mặc một chiếc váy màu xanh đậm, mặt không hề dùng phấn trang điểm, nhìn vừa tự nhiên lại vừa trang nhã.

Tiêu Diệu Thường nhìn cô, hạ thấp giọng nói với Trần Lộ. "Xinh quá."

"Trường Canh rất thích cô bé. "

"Bà, đây là Lục Yên ạ."

Lục Yên không nghĩ đến rằng còn có một người trưởng bối* nữa ở đây, nhất thời có chút khẩn trương, hơi cúi đầu xuống, "Cháu chào bà ạ."

(*trưởng bối: người bề trên, bậc cha chú, bậc ông bà, bậc dân anh...)

Tiêu Diệu Thường kéo tay cô lại gần, cười hỏi, "Con gái nhà ai mà xinh thế này, cháu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Dạ, cháu 22 tuổi, vẫn đang học đại học năm ba ạ."

"Ồ, lớn thế rồi à, bà còn cứ nghĩ cháu mới 18 tuổi thôi ý."

Tạ Đạo Niên kéo ghế ra cho cô ngồi xuống, Lục Yên chào hỏi từng người một, Tạ Văn Bằng hồ hững nói ừ một tiếng, Trần Lộ cảm một mùi bưởi đưa cho cô, "Tiểu Yên, ăn bưởi đi."

"Vâng, cháu cảm ơn bác ạ."

"Cháu để gì trong túi này vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 9-3: Đẹp 3

Editor: Yang3S

"Trong túi này của cháu đựng gì vậy?"

Lục Yên mở túi ra, "Dạ, cháu làm một ít bánh quy ạ."

Tiêu Diệu Thường cầm túi vải lên, phát hiện trên túi còn có hình hoa văn rất tinh xảo, hỏi, "Cháu biết làm bánh quy à?"

Tạ Đạo Niên nói xen vào, "Tay nghề của cô ý cũng khá giỏi đó ạ."

Tiêu Diệu Thường nghe xong càng cảm thấy cao hứng, "Khéo tay như vậy à?"

Lục Yên có chút khiêm tốn, "Dạ, cái này do cháu được học ở trên trường ạ."

Cô nhìn Tạ Đạo Niên, ánh mắt trung cầu ý kiến, Tạ Đạo Niên rút trà cho cô, nói nhỏ: "Làm quen một chút thôi, đừng khẩn trương."

Lục Yên gật đầu, Tạ Văn Bằng vẫn ngồi hút thuốc, nhìn ánh mắt thân nhiên của cô, Lục Yên cảm hộp bánh quy đưa qua cho ông, "Bác trai, bác ăn một chút đi ạ."

Giọng Tạ Văn Bằng nặng nề, "Tôi không thích ăn đồ ngọt."

Lục Yên ngẩn người, thu tay lại.

Tiêu Diệu Thường nhìn Lục Yên, rồi lại nhìn Tạ Văn Bằng, hai đầu lông mày nhú lại.

Tạ Đạo Niên tách một mũi sầu riêng ra đưa cho ông, "Bố, bố ăn sầu riêng đi ạ."

Tạ Văn Bằng nhận lấy, vừa định đưa vào miệng, lại nghĩ đến lời mình vừa nói, trong nháy mắt khuôn mặt ông đỏ lên, bàn tay ông giữ nguyên vị trí một lúc, lúc sau mới đặt miếng sầu riêng xuống.

Ông nhìn về phía Tạ Đạo Niên, "Đám trẻu học bố anh hả?"

Tiêu Diệu Thường nói, "A Bằng à, Trường Canh đã lớn như vậy rồi cháu còn quần lì nó chặt chẽ như vậy làm gì cơ chứ?"

Tạ Văn Bằng nhìn Lục Yên, nói, "Không quần nó, là nó sẽ đi nhầm đường."

Cổ họng của Lục Yên đau thắt lại.

Tạ Đạo Niên không nói gì, Tiêu Diệu Thường cảm thấy đau lòng cho anh, "Di thấy Trường Canh rất giỏi, sao lại đi sai đường gì chứ? Con gái nhà người ta còn làm đồ ăn mang sang đây để biếu cháu đây này."

Lục Yên cảm thấy nội dung cuộc nói chuyện đã đi quá xa, cái tay đặt ở dưới bàn của cô lắc lắc tay Tạ Đạo Niên, Tạ Đạo Niên nói nhỏ, "Nào, cứ để bà nói đi."

Tiêu Diệu Thường rất hiểu Tạ Đạo Niên, bà là trưởng bối, nên Tạ Văn Bằng cũng đương nhiên không dám cãi lại lời của bà.

"Trước đây, khi Trường Canh còn nhỏ, cháu nào là cầm móc áo, cầm giấy gỗ dầy đồ nó, nó muốn mua một cuốn truyện tranh thôi mà cũng không dám nói ra, bây giờ cháu vẫn muốn ép buộc nó, thẳng bẻ cũng lớn như này rồi, cháu cần gì phải lo lắng, ép buộc nó nữa chứ?"

Tạ Đạo Niên uống trà, cũng rót cho Lục Yên một chén.

Sao cô lại cảm giác được anh có chút hà hê nhỉ?

Bầu không khí trên sân thượng rơi vào yên tĩnh, Tạ Đạo Niên rót một chén trà cho Tiêu Diệu Thường, "Bà uống trà đi ạ."

Tiêu Diệu Thường gật đầu, thờ dãi, "Thật là, từ xa xôi về đây, mà vẫn để cho cháu ngoại của bà phải khó xử như này."

Tạ Văn Bằng đuối lý, không nói lời nào.

Tiêu Diệu Thường hỏi Lục Yên, "Cháu thích ăn sầu riêng không?"

Lục Yên gật đầu, "Thích ạ."

"Đến đây, bà cho cháu một miếng."

Lục Yên nhận lấy, "Cháu cảm ơn bà ạ."

Tạ Đạo Niên nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, đưa cho cô một cái khăn giấy, "Ăn đi, không lát nữa dính đầy tay đấy."

Tiêu Diệu Thường che miệng lại cười nói với Trần Lộ, "Ai ui, di chưa từng thấy Trường Canh như này đâu đấy."

Trần Lộ trả lời, "Tiểu Yên là một cô gái coi mở, hay cười, nên từ khi Trường Canh yêu cô bé thì cũng coi mở, vui vẻ hơn trước."

"Yêu được bao lâu rồi?"

"2 năm."

"Mới 2 năm mà đã đưa đến đây gặp di, yêu đến mức như vậy?"

"Thật ra cũng không phải là 2 năm, chắc là lâu hơn nữa cơ, nhưng Trường Canh là người cái gì cũng giữ trong lòng, nên không nói chuyện gì với cháu cả."

Lục Yên nghe thấy được cuộc trò chuyện thì thăm giữa hai người, khuôn mặt đỏ bừng lên, cô nhìn Tạ Đạo Niên, anh cười ý vị thâm trường, rồi lại nhìn Tạ Văn Bằng, trong lòng có chút buồn phiền.

Lục Yên là một cô gái tốt.

Cô rót trà cho Tiêu Diệu Thường, "Bà, bà uống trà ạ."

Tiêu Diệu Thường cảm giác giọng cô rất nhỏ nhẹ, dễ nghe, đáng về lại ngoan hiền, không nhịn được liền hỏi, "Cháu học đại học nào vậy?"

Lục Yên nhìn Tạ Đạo Niên, "Dạ, cháu học ở đại học H, ở ngay trong nội thành ạ."

Tiêu Diệu Thường cười lớn, bà vỗ vỗ tay cô, "Gần như vậy à, rất tốt, rất tốt."

Tạ Đạo Niên không nhìn cười được, tay Lục Yên để ở dưới mặt bàn véo bàn tay của anh.

Tạ Đạo Niên chạm vào bắp đùi của cô, sờ mó một lúc.

Hai người liên tục làm chuyện mờ ám dưới mặt bàn, nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì khác thường.

Bầu trời được phủ hoa thấp sáng rực, hương thơm của hoa Thất Lý Hương lan tỏa khắp trong không khí, nồng nặc, đi sâu vào từng tế bào trong phế quản, hoa ở trong chén, trắng cũng ở trong chén, pháo hoa nổ lóe sáng trên bầu trời, chiếu sáng màn đêm đen tối.

Tiêu Diệu Thường đã lớn tuổi, không có nhiều sức lực, bà hỏi Lục Yên mấy vấn đề, Tạ Đạo Niên ngồi ở bên cạnh "thêm dầu vào lửa", hỏi đến trong nhà có bao nhiêu người, Lục Yên thành thật trả lời, ngay cả công việc của Đào Nhạc cũng không giấu diếm, Tạ Văn Bằng có chút bất ngờ, nhìn cô một cái, sau đó lại hút thuốc.

"Tối nay mẹ cháu không rảnh à?"

"Dạ vâng, mẹ cháu phải đi làm ạ."

"Vất vả như vậy à?"

Lục Yên gật đầu, ánh mắt rất chân thành, Tiêu Diệu Thường nhìn không được, lại hỏi, "Cháu lớn lên ở thành phố Ngô à?"

"Dạ không phải ạ, lúc trước cháu sống ở nơi khác, sau đó chuyển đến sống ở mấy thành phố khác nhau, thì đậu đại học ở đây, nên mới chuyển đến đây sống ạ."

Tiêu Diệu Thường nghe cô nói sơ qua thôi, cũng đã cảm thấy cô đã trải qua rất nhiều khó khăn, bà nói, "Đứa nhỏ này, cháu đã phải chịu nhiều vất vả rồi."

"Không vất vả ạ."

Tạ Đạo Niên ngồi bên cạnh chen vào một câu, "Cô ý rất đúng cảm."

Lục Yên liếc xéo anh một cái, Tiêu Diệu Thường nở nụ cười.

Trần Lộ bóc hạt dẻ, thấy Tạ Văn Bằng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, lấy tay đẩy ông một cái.

"Ông Tạ, nghiêm mặt làm gì đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9-4: Đẹp 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tạ Văn Bằng chọc mấy cái lỗ trên bánh trung thu, "Thằng nhóc xấu xa, lại dám ngăn chân ông đây."

Tiêu Diệu Thường hỏi, "A Bằng, nói gì vậy?"

".... Không có việc gì đâu đi."

Hương thơm của hoa Thất Lý Hương ngày càng nồng, tâm trạng của Tạ Đạo Niên vô cùng vui vẻ.

Trong lúc Lục Yên vẫn chưa hiểu gì, Tạ Đạo Niên đã đưa cô đi gặp người bà được cả gia đình anh kính trọng, tối hôm đó, ăn hai miếng sầu riêng, trong miệng tràn ngập hương vị sầu riêng. Tiêu Diệu Thường lại tiếp tục đưa cho cô, "Cái này ăn ngon lắm, ăn nhiều chút đi."

Bà cụ đưa ba miếng sầu riêng qua, tối hôm đó đã ăn hai miếng rồi lại bị Tạ Đạo Niên đưa cho mấy chén trà hoa nhài, cái bụng căng phồng lên. Trước khi về, bà giữ cô lại nói, thỉnh thoảng đến chơi với bà.

Tạ Đạo Niên đưa cô về nhà, Lục Yên đánh anh không ngừng.

"Hừ.... sao cả một buổi tối, hừ.... anh đều chỉ biết cười thôi hả?"

"Tối nay gặp bà rồi, em cảm thấy thế nào?"

Lục Yên suy nghĩ một chút, "Rất hoạt bát, ừm... cũng rất nhiệt tình."

"Bà là người ăn chay, tâm địa vô cùng tốt, đối xử với anh rất tốt."

Lục Yên nghĩ đến dáng vẻ kinh ngạc tối nay của Tạ Văn Bằng, không nhìn được véo anh, "Anh thật xấu xa."

Tạ Đạo Niên và cô định đi đến một chỗ, anh gỡ đầu cô, "Anh mà không đi đường vòng để cứu nước, thì sau này em sẽ gặp rắc rối."

(Yang: đường vòng cứu nước, ý chỉ là đường thẳng không đi được thì phải đi đường vòng, ở đây là chỉ việc Tạ Văn Bằng không thích Lục Yên, mà TVB lại rất kính trọng Tiêu Diệu Thường, nên Tạ Đạo Niên đã "dùng" Tiêu Diệu Thường để "đầu" lại TVB, khiến ông nghe theo TDT mà chấp nhận Lục Yên.)

Lục Yên dừng chân lại, liên tục đánh anh.

Tạ Đạo Niên đứng đó cười đến mức hai vai run lên.

Cô ôm anh, "Trường Canh.... Hừm... Sao anh lại tốt như vậy chứ?"

Anh để cằm lên đầu cô, "Ừm"

Cô nhớ lại khuôn mặt xám xịt của Tạ Văn Bằng, hỏi anh, "Tối nay... em... có thể hiện tốt không?"

"Tốt, thành thật nhưng hơi ngốc."

"Anh mới ngốc."

Tạ Đạo Niên cười cười, véo má cô, Lục Yên véo lại anh.

Trăng tròn lơ lửng trên bầu trời, hai người đi chậm chậm vào ngõ hẻm

.....

Khi Tạ Đạo Niên trở về, thấy bà và bố đang ngồi nói chuyện ở ngoài sân, sắc mặt của Tiêu Diệu Thường trông khá nghiêm trọng, hai tay không ngừng lần tràng hạt*, Tạ Văn Bằng ngồi đối diện im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

(*tràng hạt: cái vòng tay mà các nhà sư hay đeo, thỉnh thoảng vừa niệm kinh vừa lần tràng hạt.)

Tạ Đạo Niên dừng lại chào hỏi, Tiểu Diệu Thường nhìn anh, "Trường Canh đã về rồi à, đi nghỉ ngơi sớm đi, bà và bố cháu còn ngồi đây nói chuyện một lúc nữa."

Tạ Đạo Niên gật đầu, nhìn Tạ Văn Bằng, về mặt ông không thay đổi, nói với anh, "Vào nhà đi."

Anh đi vào nhà, Trần Lộ đang thu dọn bát đĩa.

"Mẹ, để con giúp mẹ một tay."

"Tiểu Yên về đến nhà chưa?"

"Rồi ạ."

Tạ Đạo Niên cầm bát đĩa mang vào nhà bếp rửa sạch sẽ, Trần Lộ bước đến hỏi anh, "Trường Canh, đã chuẩn bị gì cho cuộc thi sắp tới chưa?"

"Chuẩn bị tốt rồi ạ."

Bà nhìn người con trai đã lớn, trong lòng rất vui mừng, hạ thấp giọng nói, "Nói cho mẹ nghe đi, có phải con quyết định ở cùng với Tiểu Yên không?"

Hai từ ở cùng này, có mấy nghĩa liền.

Nhưng mà Tạ Đạo Niên và Trần Lộ đều có cùng một suy nghĩ, anh dừng tay đang rửa bát lại, gật đầu.

Trần Lộ nở nụ cười, bà cũng nhìn ra được tình cảm mà con trai mình dành cho Lục Yên, nhưng bà không ngờ, người con trai của mình mới lần đầu tiên yêu thôi mà đã yêu sâu đậm như thế, không hề giống tính cách vốn có của con bà a.

Như vậy cũng tốt, tình cảm sâu đậm, cuộc sống vợ chồng mới hạnh phúc.

"Tiểu Yên là một cô bé tốt, yêu đương với con gái nhà người ta cho từ từ một chút, bố con là kiểu người cổ hủ, không cần để ý đến ông ấy, sớm muộn gì con cũng thuyết phục được ông ấy thôi."

"Vâng ạ." Anh cũng không quan tâm đến việc này, anh chỉ sợ Lục Yên nghỉ ngơi lung tung thôi.

Trần Lộ rất thích trêu ghẹo anh, "Không ngờ Trường Canh mà cũng có lúc như này nhà."

Trần Lộ che miệng cười đến mức không ngừng lại được.

Tối nay, có người vui mừng, cũng có người buồn, chuyện gì cũng sẽ có lúc thay đổi, sẽ có cả tốt và xấu.

Yang: mọi người cho ta hỏi, nhờ đâu mà mọi người biết đến chuyện này vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10-1: Âm thanh mê người (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Sáng sớm, một số cửa hàng trên phố vẫn còn chưa mở cửa, Tiểu Diệu Thường đã đặt chỗ ở một nhà hàng trong thành phố Ngô, báo mọi người ra đó ăn sáng, uống trà.

Vẫn còn sớm nên Tạ Đạo Niên không muốn đánh thức Lục Yên. Sau khi cả nhà ngồi xuống, Tiểu Diệu Thường nhìn trái nhìn phải, hỏi, "Sao không thấy Tiểu Yên?"

Tạ Đạo Niên đang tráng lại cốc chén, Trần Lộ cười nói: "Vi không nhớ lòng nào gọi ai đó dậy sớm a."

Tiểu Diệu Thường cười, "Ai ui, thật là biết quan tâm a."

Tạ Đạo Niên rót trà Thiết Quan Âm * cho mọi người, "Bà uống trà ạ."

(*thiết quan âm: là tên một loại trà, trà Thiết Quan Âm nổi tiếng với vị trà đậm ngọt thơm ngon, làm tinh thần nhẹ nhàng, sáng khoái.)

"Được rồi, mau ăn đi, đừng khách sáo với bà a."

Tạ Văn Bằng nhìn vào thực đơn, nói: "Dì, cháu nó không còn nhỏ nữa, dì đừng nuông chiều nó quá."

Tiểu Diêu Thường nói, "Nhưng đi vẫn muốn nướng chiều, Trương Canh rất hiểu chuyện, chẳng lẽ lại không được đối xử như vậy với một đứa bé hiểu chuyện à?"

"...."

"Bố uống trà ạ."

Tạ Văn Bảng nhận lấy chén trà, liếc xéo anh một cái, không nói gì nữa.

Gọi rất nhiều món, nhân viên mang lên đầy một bàn, sủi cảo tôm bốn màu(1), bánh gạo cuộn(2), bánh bao nhân đậu(3), bánh rán mặn(4), DimSum(5), bánh bông lan quảng đông(6), chân gà...

(1) sủi cảo tôm bốn màu sủi cảo nhân tôm, có bốn cái, bốn màu khác nhau.

(2) bánh gạo cuộn: từ gốc là "腸粉" = (hán việt) tràng phẩn = (việt hóa) bột ruột, bánh bột gạo hình cái ruột (lông).

(3) bánh bao nhân đậu

(4) bánh rán mặn: từ gốc là "咸水角" = bánh mặn. Nguyên liệu và cách làm khá giống với bánh rán mặn của Việt Nam nên ta để là "bánh rán mặn".

(5)dimsum: từ gốc là "叉烧包" = bánh bao nhân thịt nướng, còn có tên gọi khác là Dimsum, Dim sum là phiên âm quốc tế của "điểm tâm", hiểu đơn giản là bữa ăn lót dạ, nhưng nó còn mang một nghĩa khác là "chạm vào trái tim" (điểm - chạm, đánh vào và tâm - tim).

(6) bánh bông lan quảng đông: tên gọi khác của bánh maza

Hầu như đều là các món mà Tạ Đạo Niên thích, bà vẫn nhớ rất rõ.

Tạ Đạo Niên cảm thấy ấm lòng, liên tục gấp thức ăn cho Tiêu Diệu Thường. Cả gia đình vừa ăn vừa trò chuyện, nói về chuyện tương lai của Tạ Đạo Niên, nói về những sự thay đổi gần đây, bầu không khí vô cùng ấm cúng.

"Trường Canh, muốn làm công chức thì cứ làm đi, nhà mình có khá nhiều người làm công chức, về sau có gì có thể giúp đỡ lẫn nhau."

"Vâng ạ."

Kết thúc bữa ăn, Tạ Đạo Niên lấy lý do đi vệ sinh, đi ra sảnh thì cũng thấy Tạ Văn Bằng đang ở đấy.

Tạ Văn Bằng lấy tiền ra thanh toán, hỏi anh, "Nhà vệ sinh đi hướng này?"

..... "....."

Tạ Văn Bằng cảm hóa đơn thanh toán trên tay, hừ một tiếng, "Nhóc con xấu xa, đừng nghĩ rằng ông bố này không biết con nghĩ gì."

"Con không dám ạ."

"Con ngược lại rất dám đó."

Quay về phòng ăn, Tạ Đạo Niên gọi mấy món ăn để mang về, cả nhà đứng lên chuẩn bị ra về, bà đến quầy thanh toán thì người ta báo đã có người thanh toán rồi, bà tò ra bắt lặc, nói: "Sao các cháu lại cướp việc tính tiền với bà vậy? Bà già này khó khăn lắm mới về đây được một chuyến, muốn mời các cháu ăn một bữa thôi mà."

Tạ Đạo Niên đi đến ôm vai của bà, thì thầm, "Bà, không phải bà còn muốn đi núi Quan Âm với mẹ cháu à? Nếu đi muộn thì sẽ phải chen lấn vì có đông người lắm đó ạ."

Trần Lộ được bà nói thêm luôn, "Đừng ròi, hai đi cháu mình đi đi, còn phải mất thời gian gọi xe nữa."

Mẹ con bà quá quen với việc xử lý tình huống như này, Tiêu Diệu Thường ngây ngốc bị dụ dỗ đi.

Hai mẹ con, mẹ một câu, con một câu, khi xe đến Tiểu Diệu Thường liền bị kéo lên xe, lời muốn nói còn chưa nói hết. Tạ Đạo Niên và Tạ Văn Bằng đi sau, hai bố con, bố thì nhìn con, con lại nhìn bố, nhìn thế nào cũng cảm thấy không vừa mắt nhau, nên mỗi người đều tự đi làm việc riêng của mình.

.....

Khi Tạ Đạo Niên đi đến sân của chung cư Từ Trúc Uyển, thì đã thấy Lục Yên đang ngồi ở ban công chờ anh, sau khi vào nhà, nhìn thấy cô mặc một cái áo sơ mi trắng cùng với một cái quần short, vừa mới gội đầu xong, tóc vẫn còn ướt sũng.

Anh để đồ ăn sáng xuống, "Sao lại gội đầu vào giờ này?"

Lục Yên nhìn túi đồ ăn sáng trong tay của anh, "Tối qua không kịp gội, Trường Canh, sao tự dừng lại đến nhà hàng Ngô Thành mua đồ ăn sáng thế?"

"Sáng sớm hôm nay đến đó ăn sáng."

Lục Yên lau tóc, ẹ lưỡi, "Lúc đó em vẫn còn đang ngủ."

"Anh hiểu rõ em mà, qua đây, ăn sáng đi." Anh lấy cái khăn trong tay cô để giúp cô lau tóc, Lục Yên ngồi ăn trên ghế sofa.

"Sùi cào tôm này ăn ngon quá."

Tạ Đạo Niên hỏi cô, "Bác gái đâu?"

"Mẹ đi làm rồi."

Cô gấp một cái sùi cào đưa đến bên miệng anh, Tạ Đạo Niên nói, "Anh ăn rồi." Cô không nghe, anh nhìn cô, đánh phải* há miệng ăn.

*đánh phải từ gốc là 无奈"= bắt đắc dĩ, không biết làm sao, không có cách nào.)

A Báo liền tục kêu meo meo dưới chân hai người, cái mũi thính của nó đã sớm ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, thân thể mập mạp thể hiện rõ sự thèm thuồng. Tạ Đạo Niên lấy tấm xiên một cái chân gà đưa xuống cho nó, sau khi được cho đồ ăn con mèo mập mạp màu cam chạy nhanh đi như một con gió.

Ăn sáng xong, Lục Yên hỏi anh, "Trường Canh, anh về cửa hàng luôn à?"

"Tối mới về, bà và mẹ đều đi lễ chùa rồi."

Lục Yên đứng dậy đi vào phòng cầm một cái khăn tay ra, đưa cho anh xem, "Theo anh thì bà có thích cái này không?"

Lúc trước Tạ Đạo Niên đã thấy cái khăn tay này rồi, khi đó họa tiết vẫn chưa được thêu xong, thế mà bây giờ đã làm xong rồi, anh nhìn thấy quãng thắm dưới mắt của cô, hỏi cô, "Em thích cả đêm qua để thêu cái này?"

Lục Yên gật đầu.

Anh im lặng một lúc ----- "Đồ ngốc, bà vẫn còn ở đây hai ngày nữa cơ mà."

"Tại em lo lắng mà."

Anh hôn nhẹ lên trán cô, "Lo lắng cái gì? Có anh ở đây rồi."

Lục Yên ôm lấy anh, "Em không muốn anh phải lo lắng một mình."

"Đừng lo lắng, bố không "đánh" lại được bà đâu." Bây giờ Tạ Văn Bằng đã tức giận với anh rồi, nếu như là trước đây, ông sẽ chỉ im lặng không nói gì*, đến bao giờ anh nhận sai thì mới thôi.

(*im lặng không nói gì từ gốc là 不声不响"= vô thanh vô tức, âm thầm)

"Anh có một tấm kim bài miễn tử* to như vậy à?"

(*kim bài miễn tử: thẻ bài miễn chết)

Anh nhéo mũi cô, "Phải nói là, các trường bồi đều là kim bài miễn tử."

Lục Yên nở nụ cười, vui mặt vào trong ngực anh.

Bộ ngực đầy đặn dè lên ngực anh, còn có thể cảm nhận được quả anh đào đang cứng lên.

Tạ Đạo Niên ghé vào tai cô, "Em không mặc đồ lót?"

Nó đâm vào người anh!

Lục Yên lùi người ra, lấy tay che ngực, gật đầu.

Yang: Lại trò chơi cũ, trong tối hôm nay, nếu chương này được 150 lượt bình chọn + 50 lượt bình luận thì sẽ có Thập đề ăn ngay trong tối nay nhá mọi người ☐☐☐♥♥♥♥♥.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-2: Âm thanh mê người (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Hôm nay anh mặc một bộ quần áo thể thao của Nike*, khuôn mặt trông rất sáng sủa, anh từ từ đi đến gần cô, khẽ nói: "Em có muốn anh mặc giúp không?"

(*Nike: hãng đồ thể thao, gồm có quần áo, giày dép...)

Lục Yên nở một nụ cười, hạ mắt xuống, nhẹ nhàng nói "Không cần mặc đâu."

Tạ Đạo Niên cúi đầu xuống hôn vào môi cô, Lục Yên đặt hai tay qua cổ anh, Tạ Đạo Niên đặt tay lên eo cô rồi kéo cô sát vào anh, hai người hôn nhau kịch liệt ở phòng khách.

Ánh nắng chiếu vào khe hở giữa hai người, khiến không khí trong phòng càng nóng thêm, đôi môi của họ như hòa vào nhau, đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau, cuốn hút đến từng kẻ răng, một lúc lâu sau, khi hai đôi môi tách nhau ra thì có một sợi chỉ bạc được kéo ra.

Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy ngọn lửa đang bùng cháy trong mắt của đối phương.

Cô kéo khóa áo khoác của anh xuống, sau đó cởi ra, kéo anh vào phòng của mình.

Cánh cửa phòng được đóng sầm lại, phòng khách được trả lại sự yên tĩnh.

.....

Căn phòng chỉ sáng lờ mờ, rèm cửa màu vàng nhạt hơi lay động.

Máy xông tinh dầu thả ra từng đợt khí, cả căn phòng tràn ngập hương thơm

Trên giá sách không chỉ có sách, mà còn có cả một số giấy chứng nhận của các cuộc thi, và còn có rất nhiều gấu bông được bày trên đó.

Ngoài ra ở góc phòng cũng có rất nhiều gấu bông, tất cả đều là chiến lợi phẩm do cô chơi gấp thú mà có được.

Tóc của Lục Yên vẫn còn ướt, lúc này thân dưới của cô đang trần truồng, hai chân đang quàng qua eo anh, các cúc áo trên áo sơ mi trắng của cô đã được mở tung ra, đang ngồi trên đùi của Tạ Đạo Niên, nhấp nhô lên xuống.

Hai nụ hồng trên bầu ngực ẩn ẩn hiện hiện qua lớp áo sơ mi trắng, theo động tác của cô, vạt áo thỉnh thoảng bị kéo ra, cùng với một đôi chân trắng nõn, nhìn rất quyến rũ.

Anh đặt tay lên đùi của cô, cái mông căng tròn của cô từng đợt từng đợt nhấp nhô lên xuống.

Mềm mại, căng tròn, ấm áp, xiết chặt, khiến anh say mê.

Anh thì trần như nhộng, còn cô thì nửa kín nửa hở.

Cô ân người xuống, ghé vào tai anh, nói, "Ăn no rồi lại sinh ra ham muốn*."

(*ăn no rồi lại sinh ra ham muốn: từ gốc là "饱暖思淫欲" = bão nảo tư dâm dục (hán việt), thành ngữ Trung Quốc, có ý nghĩa là, Khi ăn no rồi sẽ sinh ra lòng ham muốn, "ham muốn" ở đây là chỉ việc làm không tốt, ham muốn không tốt, khiến người ta mê muội, buông thả, không thể thoát ra được.)

Anh nở nụ cười, xoay người lại, ép cô nằm xuống, úp mặt vào giữa bộ ngực sữa của cô, "Nói rất đúng."

Lớp vỏ bánh của sùi cào bị xé ra, nước canh chảy ra, khi nhai thật tôm thì vừa mềm vừa ngọt.

Lục Yên nằm ở trên giường, áo sơ mi trắng bị mở rộng ra, lộ ra bộ ngực đầy đặn trắng nõn, anh dùng tay nắm lấy nó, nhưng không nắm hết bằng một tay được, dịch ngọt ở giữa hai bắp đùi càng chảy ra nhiều hơn, vừa trơn vừa mềm, anh mút mạnh.

"Úm~ "

Tạ Đạo Niên dùng lưỡi chơi đùa qua anh đào nhỏ của cô, Lục Yên ngửa đầu lên, hơi thở dồn dập, các ngón tay nắm chặt vào mái tóc của anh, anh ôm chặt lấy bắp đùi của cô, miệng mút ngày càng mạnh, dường như đang ăn một món ăn vô cùng ngon.

"Có ngọt không?"

Anh buông tha cho bộ ngực của cô, cười nói, "Rất ngọt."

Anh đè hai chân cô lại, dùng lực đâm ngày càng mạnh, Lục Yên vì động tác đâm mạnh của anh mà người bị đẩy đến mép giường, bàn tay nắm chặt lấy ga giường, một tia nắng chiếu vào bộ ngực đang rẩy lên không ngừng của cô, nhìn rất vui mắt.

Căn phòng bắt đầu có tiếng nước nhóp nhép vang lên, dường như đang "khuaáy" cái gì đó, âm thanh khiến người nghe vô cùng xấu hổ.

Cô hét lên, "Trường Canh~, thật là tuyệt vời, dùng lực mạnh hơn chút nữa."

Thấy cô vờn đầu lờn ra, Tạ Đạo Niên cùi người xuống ngâm cái lưỡi thơm tho đó vào miệng mình, bên dưới vẫn tiếp tục ra vào không ngừng, cơ thể hai người như quyến vào nhau, nhấp nhô lên xuống, tay anh liên tục vuốt ve khắp cơ thể của cô.

Tạ Đạo Niên chống hai tay xuống giường, sau đó cầm hai chân cô vòng qua eo anh, "Tiểu tao hóa*, kẹp chặt."

(*tao hóa: được sử dụng để miêu tả phụ nữ có ý nghĩ tương đối phóng dăng, dâm dăng, quyến rũ, thông qua cơ thể để trêu chọc người khác giới, có ham muốn tình dục tương đối mạnh; Cũng được coi là lời đùa giỡn thân mật giữa hai người yêu nhau.) Yang: Ai biết từ nào thuần Việt thay cho từ "tao hóa" này thì bình luận bên dưới ngay để ta thay nhá @@

Hai chân Lục Yên lập tức kẹp chặt eo của anh lại, để mặc anh đâm vào rồi lại rút ra, nơi đó vừa ấm áp vừa ướt át, rất thuận tiện cho việc ra ra vào vào.

"A ~ Sao em lại có thể ấm áp như này? Đúng là dâm dăng*?" Nói xong liền bóp mạnh vào một bên ngực của cô.

(*dâm dăng: từ gốc là "浪" = lãng (hán việt), có nhiều ý nghĩa: 1 - dâm dăng; 2 - phóng tình vạn chủng, dịu dàng động lòng người; 3 - lăng lơ, quyến rũ, phóng dăng, ở phương diện tình dục khá là cỏi mờ, buông thả...)

Cô nhích người lên hôn anh, "Cho anh hết đó, em là của anh mà."

Tạ Đạo Niên dùng tay ghi chặt cổ xuống, xoay qua một bên, đưa đầu lưỡi vào chơi đùa trong lỗ tai của cô, Lục Yên thét lên một tiếng chói tai, huyết non càng thêm ướt át, "Trường Canh, đừng liếm chỗ đó, em sắp phát điên lên rồi."

Anh không nghe theo lời của cô, ghì chặt hai tay của cô lại, gây thật vẫn tiếp tục đâm mạnh vào rồi lại rút ra, hai cánh hoa bên dưới của cô liên tục mở ra rồi lại khép lại, chặt vật ngâm lấy gây thật của anh, Lục Yên mở hai bắp đùi ra, nhìn thấy nơi đó đang bị động tác ra vào của anh "hánh hạ" vô cùng mạnh bạo, cô run rẩy hết lên, "Sắp hỏng rồi, huyết nhỏ sắp hỏng rồi."

Anh thở mạnh ồ ồ, ôm cô lên, "Sao có thể hỏng được chứ? Đã đã "Làm" nhiều lần như vậy rồi, nó vừa sâu vừa ẩm ướt, lại co giãn tốt, không hỏng được đâu."

Bộ ngực của cô áp lên lồng ngực của anh, Lục Yên nhìn thấy đôi mắt của anh sáng rực lên, liên tục thở dốc bằng miệng, nhìn vừa đáng yêu vừa thương (xót), không nhịn được liền đặt một nụ hôn lên bầu mắt của anh.

Giọng nói của cô run rẩy, "Anh khơi dậy bản năng làm mẹ* của em đó."

(bản năng làm mẹ*: từ gốc là "母性大发" = (hán việt) nhân mẫu đại phát, đây là một câu nói của người Trung Quốc, khi một cô gái nói với chàng trai câu này thì có nghĩa là: khi cô ấy nhìn thấy chàng trai đó liền muốn đặc biệt chăm sóc chàng trai đó.)

Anh nở nụ cười, "Vậy người con trai này có làm em thích không?"

Anh mà cũng nói ra được những lời như này, huyết non của Lục Yên không nhịn được liền xiết chặt lại, anh hít vào một hơi thật sâu, "Thật muốn chết mà!"

Lục Yên ngồi dậy, nhếch mông lên, dùng tay đánh lên đó hai cái, dịch ngọt vẫn đang chảy ra ở nơi đó, cô nói, "Nào, mau đến đây."

"Dâm dăng!"

"Mau đến nào."

Cây gây thật của Tạ Đạo Niên cương cứng đến mức khiến anh đau nhói, anh cùi người xuống cắn vào cái mông căng tròn của cô, Lục Yên rùng mình một cái, sau đó bật cười nằm úp xuống giường, anh nằm đè lên người cô, thuận lợi đưa vật nam tính vào, Lục Yên rên lên một tiếng, hai tay bị anh vắt chéo kéo về phía sau, mạnh mẽ ra vào.

"Trường Canh.... Chậm lại... Chậm lại đi."

"Vậy em có thích như này không?"

"Thích, rất thích."

Sự dâm dăng của cô khiến cả người Tạ Đạo Niên muốn bùng cháy, anh bóp mạnh vào mông của cô, cái mông liên tục nhích lên phối hợp với động tác của anh, cả người Lục Yên đều đỏ mỏ hôi, mái tóc chẳng khác gì lúc chưa gội, cô khóc nức nở, sự sáng khoái sắp bao trùm lên người cô, vách tường bên trong xiết chặt lại, cô nghe thấy anh kêu rên lên một tiếng thỏa mãn, gây thật co giật, run rẩy mấy cái, cô cảm nhận được một dòng chất lỏng cực nóng, từ từ "rót" vào huyết non.

Hai tay của Tạ Đạo Niên chống về phía trước, cô bị anh nhốt vào trong lồng ngực, mồ hôi trên cơ thể hai người hòa quyện vào nhau.

Hai người nằm xuống giường, trao nhau ánh nhìn đắm đuối, anh kéo cô lại gần, tặng cho cô một nụ hôn sâu.

Cô gái ngốc!

.....

Yang: Tặng cả nhà vì đã ủng hộ ta rất nhiệt tình ♥♥♥♥♥ (dù chưa đạt chỉ tiêu). Nhớ bình chọn + bình luận để ta có động lực nhá □□□.

Chương 10-3: Âm thanh mê người 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Đến giữa trưa, Tạ Đạo Niên đưa Lục Yên về nhà của mình, trên đường đi, chân Lục Yên vẫn còn run rẩy, bước chân không vững, phải bám vào cánh tay của Tạ Đạo Niên, anh áp sát vào cô, hỏi, "Còn muốn làm tiếp nữa?"

"Còn, lúc nào cũng muốn."

Anh ghen lời, Lục Yên nở nụ cười, bóp mông anh một cái.

Lại dám trêu chọc anh.

"Nào, đi thôi, em muốn ăn cơm."

Khi Tạ Đạo Niên đưa Lục Yên vào đến cửa, thì thấy Tiêu Diêu Thường đang vừa xem hí khúc trên tivi, vừa vỗ tay vừa hát theo.

(*hí khúc: là một loại hình nghệ thuật truyền thống của Trung Quốc.)

"Bà, cháu về rồi ạ."

Tiêu Diêu Thường quay người lại nhìn, cười nói, "Đã về rồi à?" Nhìn thấy Lục Yên, bà vờn tay ra, Lục Yên đi về phía bà, cô nở nụ cười với bà, bà nói, "Hình như ban ngày nhìn xinh đẹp hơn nhà, khuôn mặt hồng hào, khí sắc* rất tốt."

(*khí sắc: vẻ ngoài, thường là trên mặt, biểu hiện thần sắc và sức khỏe con người. Nguồn: Từ điển soha.)

Nghe được lời này của bà thì khuôn mặt của Lục Yên đỏ bừng lên như tôm luộc, hai chân vẫn mềm nhũn, đứng không vững.

Cô dựa vào người của Tạ Đạo Niên, anh đỡ lấy eo của cô, Lục Yên có thể cảm nhận được lồng ngực của anh đang rung.

Anh đang cười!

Còn Lục Yên thì đang xấu hổ muốn chết đi được.

Tiêu Diêu Thường nhìn hai người thân mật tự nhiên như vậy, che miệng cười khúc khích.

Trần Lộ đang bụng một rổ hoa quả ra, "Đến rồi à, mau ngồi xuống đi, chuẩn bị ăn cơm."

"Cháu chào bác ạ."

"Tiểu Yên ngoan quá."

Lục Yên mở túi lấy khăn tay ra đưa cho bà và Trần Lộ, "Cháu tặng cho bà và bác ạ."

Tiêu Diêu Thường nhận lấy rồi đưa gần vào mắt để nhìn cho rõ, "Ai ui, cái khăn này tinh xảo quá a."

Trần Lộ cũng cầm lên nhìn, liên tục gật đầu đồng ý.

Tiêu Diêu Thường vừa sờ khăn tay vừa khen ngợi, "Bây giờ hiếm có cô gái nào biết làm cái này."

Lục Yên xua tay, "Bà, thật ra cháu cũng chỉ biết làm cái này, những việc khác cũng không gọi là đâu ạ."

Tiêu Diêu Thường nở nụ cười, liên tục xoa bàn tay của cô, "Ừm, cháu như vậy là giỏi rồi."

Tạ Đạo Niên đi đến gần cô, thì thầm, "Em là người thành thật như vậy à? Sao ngày thường không thấy em thành thật như này nhỉ?"

Lục Yên cố hạ thấp giọng xuống, "Tại vì anh quá xảo quyệt."

Tạ Văn Bằng mới từ cửa hàng xuống, nhìn thấy Tiêu Diêu Thường đang cầm một cái khăn tay, tiến lại gần nhìn, ngay lập tức hiểu ra.

Ông tức mắt nhìn Lục Yên, miệng nhả ra một hụm khói, "Nếu đã đến rồi thì ở lại ăn cơm trưa đi."

Trần Lộ quay người lại nói với ông, "Mục đích Trường Canh mang con bé sang đây là để ăn cơm mà."

Lại cái lại, khỏe mắt của Tạ Văn Bằng giật giật, nhìn đi đang vui vẻ nói chuyện không ngừng với Lục Yên, ông trừng mắt với Tạ Đạo Niên, xoay người đi vào phòng bếp.

....

Đồ ăn được bày ra đầy cả một bàn, hương thơm xông vào mũi.

Lúc ăn cơm, Tạ Văn Bằng hỏi Lục Yên có biết uống rượu không?

Tiêu Diêu Thường ngăn ông lại, "Cháu muốn cho con gái nhà người ta uống rượu?"

Tạ Văn Bằng im lặng không nói gì, cầm chén rượu nhìn Lục Yên.

Tạ Đạo Niên nhìn cô, nói, "Không uống cũng không sao đâu." Anh nhìn về phía Tạ Văn Bằng, "Bố, để con uống."

Đây là rượu thuốc, nồng độ khá cao.

Tạ Văn Bằng không đưa chén rượu cho Tạ Đạo Niên, tay trái ông vẫn cầm chai rượu, tay phải cầm chén rượu đưa đến trước mặt Lục Yên, muốn thử, cũng muốn nhìn thái độ của cô.

Đào Nhạc làm công việc gì chứ? Làm ở quán bar đó.

Lục Yên nhận lấy, "Cháu cảm ơn bác ạ."

Mọi người nhìn Lục Yên cầm chén rượu đưa vào miệng uống, uống xong mà sắc mặt vẫn không thay đổi, ánh mắt vẫn sáng, vẫn rất tỉnh táo.

Trần Lộ im lặng, bà đặt bát com xuống, "Chai rượu thuốc này đã ngâm được ba năm a."

Tiểu Diệu Thường cũng rất ngạc nhiên.

Khuôn mặt Tạ Đạo Niên cũng biểu hiện ra sự ngạc nhiên, anh hỏi cô, "Em biết uống rượu từ khi nào thế?"

Bàn tay cô để dưới bàn, vuốt ve bắp đùi của anh, nhỏ giọng nói, "Không nói cho anh biết."

Bình thường Tạ Văn Bằng không nói gì nhưng bây giờ lại nở một nụ cười, ông cũng cầm chén rượu lên uống cạn, sau đó cầm chén lên úp ngược xuống, để biểu hiện là không còn giọt rượu nào trong chén nữa.

Bữa ăn này có chút kỳ lạ, Tạ Văn Bằng lại rót rượu cho Lục Yên, Lục Yên vẫn nhận lấy, uống cạn, vậy mà mặt vẫn chưa đỏ, người vẫn tỉnh táo, Tiểu Diệu Thường thấy vậy còn vỗ tay, nói giỏi.

"A Bằng à, di biết cháu thích uống, nhưng cháu nó là một cô gái mà, cháu đừng làm khó cháu nó nữa."

Tạ Văn Bằng nhìn Lục Yên, cô nở một nụ cười với ông, ông nói, "Điều này chưa chắc đúng."

"Đừng uống với nó nữa, Tiểu Yên, nào, ăn sườn đi, uống nhiều rượu như vậy không tốt cho dạ dày đâu."

"Cảm ơn bà ạ."

Trần Lộ nhìn hai cha con giống như hai con gà đang chọi nhau, không nhìn được cười, sau đó quay sang nhìn Lục Yên đang ăn sườn lợn.

Đúng là oai đá chính trứ*!

(*oai đá chính trứ: là thành ngữ của Trung Quốc, có nghĩa ẩn dụ là không thích hợp nhưng có đủ may mắn để vượt qua.)

Ăn xong xong, Lục Yên thụ dọn bát đĩa giúp Trần Lộ, còn bà di thì ngồi ở bên cạnh, lấy một mặt dây chuyền hình quan âm bồ tát* ra đưa cho cô, "Cháu cầm đi, chiều nay bà mới xin được ở chùa, mang về để niệm kinh phật, để được bình an."

Lục Yên thụ sùng nhọc kinh*, cô lắc đầu, "Bà, cháu không dám nhận đâu ạ?"

(*thụ sùng nhọc kinh: được sùng ái/yêu thương mà kinh sợ)

Tiểu Diệu Thường cầm mặt dây chuyền đó nhét vào trong túi của cô, "Lần đầu gặp mặt mà bà già này không cho cháu được cái gì, nên lần này cháu cứ cầm lấy đi." Bà vỗ nhẹ lên tay của cô, "Cháu và Trường Canh phải thật hạnh phúc nhé."

Trần Lộ ngồi ở bên cạnh, nói "Tiểu Yên, nhận lấy đi."

Lục Yên nhìn bà, cảm thấy cái mặt dây chuyền Quán Âm Bồ Tát đang cầm trong tay rất nóng, cô do dự một lúc, gạt đầu, "Cháu cảm ơn bà ạ."

"Không cần, không cần cảm ơn."

Tạ Đạo Niên đưa Lục Yên về nhà, trên đường về, cô cầm mặt dây chuyền, ban đầu không cảm thấy say, nhưng một lúc sau lại cảm thấy có chút chóng mặt.

Tạ Đạo Niên cốc tay vào đầu cô, "Uống nhiều như vậy, tập uống rượu từ khi nào?"

"Mẹ em uống rượu rất giỏi."

Thì ra là do di truyền?

Lục Yên kéo tay anh, "Trường Canh, anh sẽ...." cô thay đổi cách hỏi, "Từ khi nào thì anh..."

Thật sự là cô nói không nên lời.

Cái mặt dây chuyền này có ý nghĩa vô cùng lớn, giống như là lời gửi gắm của bà cụ, Lục Yên không muốn bị áp lực như này.

Tạ Đạo Niên nhìn ra được suy nghĩ của cô, tiến lại gần ôm cô, "Đồ ngốc, đừng nghĩ nhiều lắm gì, em chỉ cần lo việc học tập cho tốt, rồi làm tốt những chuyện của mình là được."

"Anh cũng chưa tốt nghiệp mà."

"Anh sẽ ra trường trước em, chắc chắn sẽ luôn bước đi cùng em."

"Trường Canh, sau này anh sẽ làm nghề gì?"

Anh xoa đầu cô, "Sau này sẽ nói cho em biết."

"Bao giờ, sau này là bao giờ..." âm thanh ngày càng nhỏ dần.

Tạ Đạo Niên ôm cô, cười nói, "Trước tiên là tốt nghiệp đã, tốt nghiệp xong nói tiếp."

Anh đưa cô về nhà, Lục Yên đứng ở ban công nhìn anh đi về, Tạ Đạo Niên quay người lại đi lùi, nhìn cô, cho đến khi đến ngã rẽ mới xoay người lại.

Lục Yên cầm mặt dây chuyền Quán Âm, đi vào nhà, ngồi lên sofa, lật qua lật lại mặt dây chuyền.

"Lục Yên, mày không thể lười biếng được nữa."

A Bào ngồi liếm móng vuốt dưới chân cô, Lục Yên đứng dậy, nhìn xung quanh, "Sao giờ này mẹ vẫn chưa về nhỉ?"

.....

Chập tối, Đào Nhạc lái xe đến một cửa hàng sửa xe ở trong thành phố Ngô, bà đi vào cửa hàng, các nhân viên đều đang bận rộn sửa chữa, một cậu nhóc đi đến hỏi bà, "Tiểu thư, có muốn sửa xe à?"

"Ừm, hình như phanh không được ăn lắm, có thể sửa nhanh giúp tôi được không? Tôi phải về nhà sớm."

Bà mới mua hải sản tươi, định tối nay nấu một nồi lẩu cho Yên Yên ăn.

"Các nhân viên đều đang bận rồi, để tôi hỏi ông chủ xem sao, có ngồi chờ một chút."

Đào Nhạc gạt đầu, đi sang bên cạnh ngồi xuống chờ.

Đôi giày cao gót màu trắng của bà không hợp với cỡ sửa xe này cho lắm, chớp mắt người thấy toàn là mùi xăng dầu, các nhân viên ở đây người thì đang sửa xe người thì đang rửa xe, đáng người Đào Nhạc thon thả, xinh đẹp, ngồi ở giữa đám người này nhìn rất chói mắt.

Đào Nhạc không hề ghét cái mùi dầu máy này, ngược lại cảm giác nó có mùi giống mùi của nước của cây Tùng, có chút hương cỏn.

Ánh chiều tà chiếu vào cửa hàng, cánh cửa ra vào có một nửa màu vàng, một nửa màu xanh.

Ánh chiều tà từ từ chiếu đến chân của bà, Đào Nhạc vừa đứng lên, hai chân đắm chìm trong ánh chiều tà.

Phía sau vang lên tiếng bước chân.

"Tiểu thư, chào cô, các nhân viên của cửa hàng đều đang bận, tôi có thể sửa cho cô được không?"

Đào Nhạc quay đầu lại, nhìn thấy rõ người mới đến, cô nhìn một lúc, ánh mắt có chút hốt hoảng.

Làn da bị ánh nắng chiếu vào nên có cảm giác ấm áp, đôi giày của Đào Nhạc nghiêng sang một bên.

Ngụy Tinh Hàm hỏi cô, "Có thể không?"

"... Có thể."

Một cái máy bay phản lực bay ngang qua bầu trời, để lại một vệt khói trắng.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tương lai 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Sắp đến ngày Quốc Khánh*, nên Đào Nhạc khá bận rộn, thời gian hai mẹ con ở chung với nhau khá ít.

(*Quốc Khánh: ngày quốc khánh của Trung Quốc là ngày 1/10 hàng năm)

Trước khi bay về Hồng Kông, Tiểu Diệu Thường nói chuyện một lúc lâu với Tạ Văn Bằng trên sân thượng, khi xuống nhà, Tạ Đạo Niên thấy vẻ mặt của bố đang cố kiềm chế sự không bằng lòng, khi ông đi ngang qua anh thì dừng lại, hai bố con nhìn nhau không nói gì.

Anh đang chuẩn bị cho kì thi cấp quốc gia sắp tới, Lục Yên không quấy rầy anh, buổi tối nào hai người cũng gọi điện thoại nói chuyện, nói về những việc anh và cô làm gần đây, nói đủ thứ chuyện trên đời, kể cả sinh hoạt hàng ngày cũng nói đến.

Lục Yên và anh không có nhiều thời gian để hẹn hò, hai người thỉnh thoảng gửi cho nhau một cái album nhạc cổ điển, hoặc có lúc thì viết một vài câu gửi cho nhau.

Ngày cứ vậy mà trôi qua, không nhanh cũng không chậm, ngày bình thường thì hai người không gặp nhau, chỉ có lúc nào nhớ nhau quá mới gặp nhau một lúc, thuê một nhà nghỉ ở gần trường, say mê "làm" không biết trời đất là gì, chỉ muốn ở cạnh nhau, muốn thời gian trôi chậm hơn, muốn được ở bên nhau lâu hơn nữa.

Anh hứa với Lục Yên, sau khi tốt nghiệp, sẽ đưa cô đi nghỉ mát ở khu đầm sen nằm ở ngoại thành thành phố Ngô.

"Nhà anh có đầm sen?"

"Vậy em nghĩ những hạt sen trong cửa hàng nhà anh ở đâu ra?" Anh còn chưa nói cho cô biết, nhà anh không phải chỉ có một cửa hàng Văn Phù Cừ.

"Vậy chúng ta phải nhặt hạt sen à?"

"Không cần, ở bên đó có một căn nhà, chúng ta đến đó chơi mà, cứ thoải mái đi."

....

Vào lúc hoảng hốt, Lục Yên đi tìm anh, hai người ngồi ở bãi cỏ của đại học Z.

Lục Yên nhìn hai cuốn sách dày cộp bên cạnh anh, hỏi anh, "Trường Canh, anh đọc nhiều sách như vậy, không cảm thấy mệt?"

"Không, anh đọc vì thấy nó rất bổ ích." Tạ Đạo Niên ăn một miếng bánh cookie* do Lục Yên làm, xoa xoa đầu cô, "Còn em, em đọc sách gì?"

(*Bánh cookie: Bánh quy, còn gọi là bánh bích quy, là một loại bánh nhỏ và dẹt, làm từ bột, đường, dầu ăn, bơ và có thể bổ sung một số nguyên liệu khác như nho khô, sô cô la, hạt dẻ, vãn vãn - Wikipedia)

"Em đọc truyện cổ tích, anh sẽ không cười em chứ."

Tạ Đạo Niên cầm cuốn sách "Họa Mĩ và Hoa Hồng*" của cô lật vài trang, nở nụ cười, "Em vẫn rất đam mê với công việc thường ngày nhì."

(*Họa Mĩ và Hoa Hồng: tên xuất bản của cuốn sách "The Nightingale and the Rose" của tác giả Oscar Wilde)

Không có việc gì làm thì thích làm mấy món đồ thủ công, khi làm việc nhà cũng nghĩ ra được những thứ hay ho, trong đầu toàn là những ý tưởng kỳ lạ.

"Hình như em không có thiên phú với việc đọc sách, nên phải cố gắng vào những việc khác, em không giống anh, học cái gì cũng nhanh cũng giỏi, đúng là siêu nhân."

Anh cốc nhẹ vào đầu cô, "Giỏi lắm"

Cô nằm trên đùi anh, cầm cây cỏ đuôi chó* khua khua trước mặt anh, "Em khá lười, ngoại trừ việc đi học, cũng chỉ biết thụ thừa may vá."

Anh dùng tay vuốt ve khuôn mặt cô, "Có rất nhiều người không biết phải làm gì sau khi tốt nghiệp, lập kế hoạch trước cũng là một việc rất quan trọng."

"Vậy còn anh, anh có kế hoạch gì cho sau này chưa?"

Anh cầm cây cỏ đuôi chó chọc vào mặt cô, "Em nói đi?"

"Trường Canh, em cảm giác việc gì anh cũng có thể làm tốt được?"

"Anh không giỏi* đến mức vậy đâu, chẳng qua là thói quen thôi."

(*giỏi: từ gốc là "大神" = thần - thần trong thần thông, thông minh, tháo vát...)

Lục Yên nghĩ đến khuôn mặt nghiêm nghị của Tạ Văn Băng, rùng mình một cái, "Trường Canh, lúc trước anh có từng chống đối lại bố anh không?"

"Không." Anh trả lời rất nhanh.

Cô đứng dậy, "Tại sao?"

Anh suy nghĩ một chút, "Sợ."

Từ nhỏ anh đã có một loại cảm giác kinh nể đối với bố mình.

Sau khi lớn lên, mới biết cách giáo dục đó là không đúng, nhưng anh cũng không nói ra, cũng không có chống đối, lúc đó anh nghĩ, cứ tiếp tục như vậy cũng rất tốt.

Anh có thể thoát ra khỏi sự kiểm soát này, nhưng khi đó anh cảm thấy mình có thể sống trong sự kiểm soát này.

Anh không có nhiều nguyện vọng, tham vọng của anh cũng không cao, anh có thể dùng khả năng của chính mình để đạt được những gì xứng đáng với anh.

Anh vẫn còn rất nhiều chuyện muốn làm

"Tại sao vậy?"

"Em đừng cho rằng anh rất dũng cảm, con người ai cũng có kỵ* một điều gì đó."

(*cố kỵ: bản khoăn, lòng lảng do dự, kiêng nể, kiêng dè.)

Cùng một việc, nhưng lại có rất nhiều cách làm và cách nghĩ khác nhau.

"Vậy anh đã từng phản kháng việc gì chưa?"

Tạ Đạo Niên nhìn cô, đặt một nụ hôn lên môi cô, "Em đoán đi."

Lục Yên nhìn sâu vào mắt anh, miệng khẽ mở ra, còn chưa nói, nhưng anh cũng có thể đoán ra.

Anh đặt ngón tay lên môi cô, "Anh biết rồi."

Cô xấu hổ, mặt đỏ bừng, trán của Tạ Đạo Niên chạm vào trán cô, anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

"Bác trai mà biết sẽ nổi giận?" Giọng của cô trầm xuống

Anh xoa đầu cô, "Em nghĩ đến cái gì thế?"

Anh đứng dậy, kéo cô lên, phẩy bót cô dính trên mông cô xuống, "Đi nào, đi dạo sân trường mấy vòng."

Đi ngang qua một cái tổ kiến bị vỡ, Lục Yên ngồi xổm xuống để nhìn cho rõ, "Trường Canh, bọn chúng đồng tâm hiệp lực* làm việc."

(*đồng tâm hiệp lực: cùng nhau, cùng một lòng làm một việc gì đó, một lòng một dạ...)

Một số con kiến đang khuôn một quả trứng màu trắng nhỏ xíu, mang đi giấu, còn những con còn lại thì đang khuôn cát để sửa chữa lại cái tổ bị hỏng.

"Đó là vì sự tín nhiệm* chúng dành cho nhau rất lớn."

(*tín nhiệm: tin tưởng lẫn nhau...)

Nghe được lời anh nói, Lục Yên cắn môi, "Vậy thì chúng ta phải tín nhiệm nhau."

"Trước tiên là phải bỏ cái bệnh hay suy nghĩ nhiều của em đã."

"Biết rồi."

Chạng vạng tối, Lục Yên đi ở phía trước, để giấy màu trắng bước lên đường chạy màu đỏ*, cô bước lùi lại, trong tay cầm một đầu của dải ruy băng lúc nãy cô dùng để buộc túi bánh cookie, còn Tạ Đạo Niên thì cầm đầu còn lại của ruy băng.

(*đường chạy màu đỏ: hay dùng cho thi đấu)

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-2: Tương lai 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Bầu trời một màu xanh sẫm, hôm nay anh mặc mặc một cái áo sơ mi màu đen, làn da của anh rất trắng, khuôn mặt sáng sủa, đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng, rất đẹp trai, ánh sáng chiếu hắt lên khuôn mặt anh, nhìn lại càng đẹp* hơn. Một tay của anh nắm chặt dải ruy băng mà cô đưa cho, tay còn lại cầm hai quyển sách, bước chân vừa đều vừa vững vàng.

(*đẹp: từ gốc là "立体" = lập thể, các khối hình học ba chiều, có thể hiểu ở đây là nhìn càng rõ ràng góc cạnh...)

Trường Canh đúng là một người rất kiên định* a.

(*kiên định: thiết thực, ổn định, không bốc đồng, nóng nảy...)

Anh nhìn cô không chớp mắt, Lục Yên nhìn anh, cảm nhận được một tương lai tươi đẹp đang đợi hai người.

Từ lúc được tặng tấm phật bài, tối nào cô cũng mang ra nhìn.

Không hiểu sao, mũi cảm giác hơi ươn ướt.

Tạ Đạo Niên nhìn cô cứ bước lùi lại, chiếc váy màu đen làm nổi bật đôi chân vừa dài vừa trắng nõn của cô, con gió thổi qua, tóc bị thổi bay, nhìn lại càng xinh đẹp hơn, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười.

Cô lúc nào cũng tràn đầy năng lượng, trong ánh mắt luôn có sự chân thành.

Mặc dù ngốc nghếch nhưng thỉnh thoảng cũng có chút thông minh.

Cô ôm một cuốn sách, gió thổi bay mái tóc dài của cô, tầm nhìn bị che mất, Tạ Đạo Niên hoa mắt, nhìn cuốn sách trong tay hóa thành một con búp bê.

Anh cọ sát dải ruy băng, một cảm giác mềm mại truyền đến đầu ngón tay của anh.

Bỗng dưng, Lục Yên dừng bước chân lại, khóe miệng kéo ra một nụ cười, kéo dải ruy băng, Tạ Đạo Niên bị cô kéo lại từng bước một, khoảng cách dần được thu hẹp lại, cho đến khi dừng lại trước mặt cô.

Cô ôm lấy anh, "Anh làm gì vậy?"

Tạ Đạo Niên cảm thấy có một con gió đến, thổi qua người anh, anh sắp không nhìn rõ đường nữa rồi.

Tạ Đạo Niên vén tóc lên giúp cô, "Ừm, đến gần em*."

(*đến gần em: tên tiếng trung là "靠近些" đây cũng là tên một bài hát do ca sĩ Hoàng Lễ Cách trình bày, không biết tác giả có ngụ ý gì không. Lời bài hát sẽ up ở dưới bình luận - nếu có nhiều yêu cầu.)

Mãi mãi, dù có thế nào cũng không rời xa nhau.

Câu nói này đã thành công trong việc khiến cô cảm

động, cô vùi người vào ngực anh, Tạ Đạo Niên và cô đi dạo mấy vòng sân trường, cho đến khi mặt trăng ngó đầu ra khỏi những đám mây.

....

Tối thứ sáu, các nam sinh đang ăn lẩu, ăn uống no say rồi nói chuyện tương lai.

Tạ Đạo Niên chịu trách nhiệm rửa bát, La Âu hỏi anh, "Đạo Niên, chuẩn bị cho kì thi thế nào rồi?"

"Tạm ổn."

Bọn họ ai cũng biết, anh là đang khiêm tốn.

Những người khác mở nắp chai bia, ngồi xuống dưới đất, ông Tất là người nhiều chuyện nhất, cậu ta hỏi Tạ Đạo Niên, "Đạo Niên à, hai người yêu nhau cũng được hai năm rồi, đến giai đoạn kia* rồi chứ?"

(*giai đoạn: đại loại là trong tình yêu có bốn giai đoạn: Giai đoạn 1 - nắm tay; Giai đoạn 2 - hôn môi; Giai đoạn 3: Đại khái là sờ mó, vuốt ve các kiểu hết rồi nhưng chưa "đi vào"; Giai đoạn 4 - Đã "làm" hết. Ý của bạn Niên ca là đã đến giai đoạn 4 chưa ^.^)

Tạ Đạo Niên chỉ uống bia, không nói câu gì, La Âu nói, "Đạo Niên là kiểu người chính nhân quân tử*", sao có thể ăn kem trước công được chứ? Các cậu thấy đúng không?"

(*Chính nhân quân tử: đại loại là người đàn ông tốt, đáng hoàng, luôn làm những việc không trái lẽ thường...)

Những người khác đồng loạt gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, xem ra hẳn đã khiến mọi người thất vọng rồi.

Lần đầu tiên anh thử bát quai* một lần, "Vậy các cậu thì sao?"

(*bát quai: nhiều chuyện, hóng hớt....)

"Ba năm."

"Cần đây, tớ và cô ấy hay cãi nhau*."

(*cãi nhau: từ gốc là "走下去", ta tra trên mạng thì thấy nó có nghĩa là hai người yêu nhau cãi nhau, tình yêu bị rạn nứt nhưng vẫn không muốn chia tay nhau.)

"Trái tim của tớ đang rất rối, muốn đi du học."

"Đạo Niên, cậu có hay cãi nhau với bạn gái không? Tớ thì chán muốn chết, như thế tớ làm cái gì cũng sai."

Tạ Đạo Niên suy nghĩ một lúc, "Thỉnh thoảng cô ấy cũng có tức giận, nhưng tớ không thích cãi vã, cô ấy cũng không thích cãi vã, nên chuyện đó cũng cứ vậy mà qua."

Lục Yên sợ nhất vấn đề qua đêm*, mà Tạ Đạo Niên cũng biết mức độ nghiêm trọng của việc đó, cả hai đều biết rằng muốn duy trì mối quan hệ lâu dài thì đòi hỏi hai người phải bao dung và thấu hiểu nhau hơn, như vậy thì việc gì cũng giải quyết được, rồi dần dần, tính cách càng hợp nhau hơn.

La Âu hỏi anh, "Đạo Niên, cậu có dự định gì cho tương lai chưa?"

Lúc đó Tạ Đạo Niên đang cầm một chai bia, đầu tựa vào cầu thang, ánh mắt sáng ngời, nói ngắn gọn, "Sẽ kết hôn."

Những người khác có vẻ ngạc nhiên, cậu nhìn tớ, tớ nhìn cậu.

"Không ngờ nhá, thì ra cậu vội vàng muốn kết hôn như vậy à."

Anh hỏi lại bọn họ, "Chẳng lẽ các cậu không thấy đúng?"

Câu nói này là hỏi tất cả mọi người.

Ông Tất cười nhẹ, "Nếu như có thể, ông đây cũng không ngại gì mà kết hôn."

Tại sao không thể?

Tạ Đạo Niên không giải thích được, La Âu vỗ vai anh, "Cậu tưởng rằng ai cũng may mắn như cậu?"

Có thể gặp được một người yêu mình và mình cũng yêu người đó, hai người một lòng một dạ yêu nhau, cùng nhau phấn đấu, nếu được như vậy thì vô cùng may mắn.

Tất cả mọi người ai cũng ngưỡng mộ anh, làm việc gì cũng có chừng mực, lại có thể kiểm soát được bản thân không làm gì vượt quá giới hạn.

Ánh mắt của một người đang yêu không thể che giấu được, bọn họ đã học cùng nhau bốn năm, có thể nhìn thấy được tình cảm mà Tạ Đạo Niên dành cho Lục Yên, cũng chỉ có Lục Yên mới có thể khiến Tạ Đạo Niên yêu như vậy.

Đúng là đáng ngưỡng mộ à.

Tạ Đạo Niên nhìn về mặt biểu hiện sự cô đơn của bọn họ, đột nhiên hiểu ra.

Ông Tất* giờ chai bia lên, "Cạn ly, vì tình bạn bốn năm của chúng ta, không say không về."

(*Ông Tất: hay gọi là Lão Tất, bạn bè thân thiết hay gọi nhau kiểu ông này bà kia...)

5 người nâng chén rượu lên, chạm vào nhau, đến khi được 5 năm thì chắc lúc đấy mỗi người một ngà.

.....

Kì nghỉ cuối tuần, buổi tối, Lục Yên đưa anh về nhà.

Thời tiết bắt đầu trở lạnh, Lục Yên đưa cho anh một cái khăn quàng cổ, màu xám tro, ở góc khăn có thêu hai chữ Trường Canh, Tạ Đạo Niên hài lòng* nhận lấy.

(*hài lòng: vừa lòng, vừa ý...)

Cây hoa gạo cao to ngoài cửa sổ đang rụng đưa qua lại.

Hai người vừa hôn nhau vừa bước vào phòng Lục Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11-3: Tương lai 3

Editor: Yang3S

Hai người vừa hôn nhau vừa bước vào phòng Lục Yên.

Lục Yên bật một bản nhạc Concerto Oboe in D minor* lên, tiếng đàn piano chậm rãi vang lên, như tiếng nước suối chảy róc rách, khiến người nghe không thể không chậm lại được.

(* Concerto Oboe in D minor: hình như là một bản nhạc piano nổi tiếng của thế kỉ 18, ai am hiểu lĩnh vực này thì bình luận nhá.)

Nhẹ nhàng, dịu dàng.

Cửa sổ đã được đóng lại, nhưng vẫn không thể ngăn lại được ánh trắng luồn qua khe cửa, chiếu ánh sáng xuống cơ thể hai người.

Lục Yên nằm trên đùi anh, hai người đều đang trần truồng, cô cảm thấy thịt của anh, ngược mắt lên nhìn anh, mạch nước ngầm ở nơi nào đó bắt đầu chảy ra, cô há miệng, muốn nói gì đó, Tạ Đạo Niên đưa tay xuống khu vườn bí mật của cô, từ từ vuốt ve.

Anh vẫn đang nghĩ về câu nói đó.

----- gặp được một người yêu mình mà mình cũng yêu người đó, đó là một việc vô cùng may mắn.

"Ừm..." Cô cọ sát hai chân lại với nhau, đôi chân vừa dài vừa trắng mịn.

Hai tay anh cầm bộ ngực của cô, nhẹ nhàng kéo quả anh đào ra.

Nơi đó của anh đã dựng thẳng lên, Lục Yên vẫn đang xoa nắn "nó", ánh mắt chưa từng rời khỏi anh.

Anh dùng ngón trỏ của mình đưa đến miệng cô, "Muốn làm gì thì làm đi."

Cô nở nụ cười, ngón cái xoa nhẹ lên đầu nắn đang rỉ nước, nhích đầu lại gần, há miệng ngậm vào.

Tạ Đạo Niên hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại cảm nhận được sự áp ép và ướt át trong miệng của cô, lồng ngực phập phồng, ngón tay đang vuốt ve khu vườn bí mật đột nhiên chui vào cánh cửa của khu vườn rồi bắt đầu công việc "đào" mọi góc ngách của khu vườn lên.

Anh muốn cô phun nước.

Không sao, cô cũng có thể khiến anh bắn.

Tay của Tạ Đạo Niên xâm nhập vào huyết non của cô, ra sức đâm vào rồi lại rút ra, thỉnh thoảng cong ngón tay lên móc dịch ngọt ra ngoài, còn Lục Yên vẫn đang dùng miệng liếm mút gầy thịt của anh, tiếng nước bọt vang lên liên tục trong không khí.

Hai người đang ra sức lấy lòng nhau, căn phòng tràn ngập hương thơm của cuộc yêu.

Đây là lần đầu tiên Lục Yên dùng miệng, Trương Canh là người thích sạch sẽ, chỗ nào cũng sạch sẽ, cô mất ngày càng hăng say.

Hai bên đường trần ngập cây Thất Lý Hương, một con gió thổi qua, cả con phố tràn ngập hương hoa Thất Lý Hương.

Tiếng đàn piano vẫn đang từ từ vang lên.

Anh thờ hồn hên, ra sức ra vào huyết non của cô, Lục Yên cũng đang phun ra nuốt vào với tốc độ nhanh chóng, bàn tay đặt trên gáy thịt liên tục làm việc xấu, thỉnh thoảng xoa nắn hai viên ngọc ở phía dưới.

Huyết non bắt đầu có nước chảy ra, cô cũng cảm nhận được gầy thịt đang run rẩy trong bàn tay của cô.

Cùng nhau đè nén lại tiếng rên rỉ sung sướng.

Dịch ngọt chảy ra ngày càng nhiều, Lục Yên cố gắng mở rộng hai chân hết cỡ, để động tác tay của anh dễ dàng ra vào hơn.

Cô không nhận được rên rỉ thành tiếng.

Đã bắt đầu có nước chảy ra.

Tạ Đạo Niên biết cô sắp đạt cao trào, tốc độ ra vào càng nhanh hơn, Lục Yên ra sức liếm mút gầy thịt của anh, hai người không ai nhường ai.

Dường như là vì hai người mà tiếng nhạc piano càng vội vã hơn.

Cuối cùng, anh bắn, cô phun, bắt phần thắng bại*.

(*bắt phần thắng bại: ngang nhau, không ai hơn ai, không ai thắng cũng không ai thua.)

Tạ Đạo Niên giờ ngón tay dính đầy dịch ngọt của cô lên cho cô nhìn.

Lục Yên đứng lên, đi đến thùng rác, mở miệng ra, một dòng chất lỏng màu trắng rơi xuống, biến mất vào bóng tối.

Tạ Đạo Niên đưa khăn tay ra lau miệng giúp cô, "Khó chịu không?"

Lục Yên lắc đầu, ôm lấy anh, "Không hề, em cảm thấy rất hạnh phúc."

"Vây, anh vào nhé?"

"Ừm"

Anh đặt cô nằm xuống giường, tách hai chân cô ra, Lục Yên nằm trên giường, tóc đen xỏa tung ra, bộ ngực phập phồng, có mấy ngọn tóc lọt ở giữa khe ngực sâu hun hút.

Anh hạ lưu* dùng tay vỗ lên nơi đó của cô, khiến cô rên rỉ một lúc.

"Gọi tên anh đi."

"Trương Canh ~"

"Ừm, gọi lại đi." Nói xong, anh đưa mũi khoan của mình vào cửa vào của cô, từng hạt mồ hôi lớn rơi xuống bụng, sau đó từ từ rơi xuống bụi cỏ màu đen.

" Trương Canh ~"

Anh đột nhiên đánh mạnh vào mông cô, nắn vào thành giường để mượn sức, nhấc hai chân của cô lên cao, đâm vào một phát thật mạnh.

Giọng nói buồn bực, "Gọi lại."

Nước mắt cô chảy ra, "Trương Canh~"

Tạ Đạo Niên ôm cô nhấc lên, để hai chân cô vòng qua eo anh, hai tay cầm mông cô bắt đầu ra vào vào.

Ngư trường thiên đế, phong hồi lộ chuyển*.

(*Ngư trường thiên đế, phong hồi lộ chuyển: Đây là một câu thơ (?) của Mao Trạch Đông; Nội dung được dịch nghĩa là bởi vì độ trong của nước, cộng thêm độ sâu của con sông nên con cá thả sức bơi lội tự do. Nó ngụ ý sự khao khát của tác giả, ước muốn theo đuổi sự tự do, muốn được giải phóng bản thân. Trong trường hợp này thì con cá là gầy thịt của TDN còn con sông là huyết non của LY □□□)

Anh hôn cô, lau bớt mồ hôi trên trán giúp cô, giọng nói thì thầm, "Em yêu anh, nhưng anh còn yêu em dữ dội hơn.*"

(*một câu thơ của tác giả Quán Đạo Thăng, ta đã dịch sang nghĩa tiếng Việt luôn)

Lục Yên nghe xong câu đó, ôm anh càng chặt hơn.

Động tác ra vào của Tạ Đạo Niên càng ngày càng nhanh, "Tĩnh nhiều lúc, nóng như lửa; Cầm một chút bùn, nặn thành hình anh và em.*"

(*đây là mấy câu thơ, ta dịch ra nghĩa tiếng Việt luôn @@) Niên ca đúng là... làm tình mà cũng đọc thơ được @@)

Lục Yên vui mặt vào cổ anh, nước mắt chảy xuống làm ướt vai áo anh.

Anh đặt cô nằm úp xuống giường, nhấc một chân cô lên, đâm vào, nói thì thầm vào tai cô, ".... Trong bùn của anh có em, trong bùn của em có anh; anh với em nằm chung một chân, chết cũng nằm chung một quan tài..."

(*lại là thơ và ta đã dịch nghĩa luôn rồi @@. Niền ca ơi, em khổ vì mấy câu thơ của anh quá, câu "trong bùn của anh..." bùn ở đây chắc kiểu ẩn dụ là những dục vọng, ham muốn đen tối...)

Lục Yên bật khóc, càng ôm anh chặt hơn, "Trường Canh, em muốn kết hôn với anh, em muốn kết hôn với anh."

Tạ Đạo Niên đang mạnh mẽ ra vào thì đột nhiên rút ra, một dòng dịch trắng được bắn lên bụng của cô.

Sau đó, anh thở hổn hển bên tai cô, nằm đè lên người cô.

Khi lấy đi nụ hôn đầu của em, khi lấy đi đêm đầu của em, khi em đem tất cả sự thánh thiện của em cho anh.

Thì anh đã tự thề với trái tim mình.

Trong những năm qua, anh đã học cách kiềm chế, học cách trưởng thành, và học cách chống lại sự cám dỗ.

Sau đó anh gặp được em.

Lục Yên hôn anh, "Trường Canh, em muốn kết hôn với anh."

Tạ Đạo Niên ôm cô, "Ừm."

Anh biết, anh vẫn luôn biết.

Lục Yên xoay người lại ôm chặt lấy anh, Tạ Đạo Niên để cằm lên đỉnh đầu của cô, ôm cô rồi nghiêng người để cô nằm lên người mình.

Mặt trăng đã lên cao, ánh trăng cũng sáng hơn, hai người im lặng một lúc lâu.

Tiếng đàn piano đã phát đi phát lại nhiều lần, nhưng bây giờ, cũng đã dừng lại.

Tạ Đạo Niên hỏi cô, "Tiểu Yên, em lớn lên như thế nào?"

"Ngày thường thì mẹ không rảnh, em tự ở nhà chơi một mình, sau khi chuyển đến thành phố Ngô, em mua A Bảo, nó cứ vậy mà chơi cùng với em."

"Thế còn bạn học? bạn bè của em đâu?"

"Có a, nhưng đều ở rất xa."

"Sao em lại xăm hình ở chân?"

"Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, em bị ngã, bị thương ở chân, về sau thành sẹo, nhìn rất xấu xí, nên em đã đi xăm."

Anh mỉm cười, bàn tay không an phận xoa xoa cái mông căng mọng của cô, "Chắc chắn lúc đó em vừa đi vừa nghịch điện thoại."

Bị nói trúng nguyên nhân, Lục Yên lạnh lợi né tránh chuyện quá khứ, hai chân của cô vòng qua eo anh, đặt những nụ hôn đầy đặc lên khuôn mặt anh, "Trường Canh, sao tự dưng lại muốn biết chuyện quá khứ của em?"

Anh cúi đầu xuống nhìn cô, "Điều tra lý lịch để xem em có làm điều gì sai trái hay không."

Tay cô luôn xuống dưới chui vào quần cảm thấy thịt to lớn của anh lên, "Vậy anh có muốn kiểm tra những nơi không đoan chính của em không?"

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, xoay người lại nằm đè lên người cô, dùng miệng ngăn lại lời cô nói.

.....

Mùa đông đã đến, thành phố Ngô vẫn còn nóng, cái gì của thành phố này cũng chậm hơn nơi khác nửa nhịp, những bông hoa rơi xuống, bị cơn gió thổi bay ra xa.

Gần đây Lục Yên thấy Đào Nhạc thường hay ngăn người, thỉnh thoảng đứng ở ban công một lúc lâu, cũng không thường xuyên đến hộp đêm nữa, thỉnh thoảng lại lấy ảnh chụp ngày xưa ra nhìn một lúc lâu, như người mất hồn, hỏi bà thì bà cũng không nói lý do.

Cô nghĩ, mẹ lại nhớ bố rồi.

Sau một kì nghỉ dài, hai người trở lại trường học, thỉnh thoảng Tạ Đạo Niên đeo cô trên chiếc xe đạp, đi một vòng quanh con đường xanh của thành phố Ngô, có một lần đi đến một con suối nhỏ nấu cơm dã ngoại, Lục Yên có tài nướng cá, Tạ Đạo Niên ăn xong thì giặt đầu, "Có vẻ như sau này anh rất có phúc."

Một ngày nào đó, Lục Yên và Tạ Đạo Niên đi dạo phố, cô hỏi anh, "Trường Canh, sau này anh chỉ định làm công chức thôi à?"

Anh chọn đồ dùng văn phòng cho cô, nói, "Cũng không hẳn, chắc chắn lúc đó cửa hàng sẽ được bàn giao lại cho anh."

"Anh không muốn làm ở công ty à?"

Tạ Đạo Niên lắc đầu, "Lúc trước có gặp mấy vấn đề với công ty hợp tác, nên không có ấn tượng tốt, anh cũng không thích môi trường làm việc ở đó cho lắm, yên tâm, anh vẫn có đủ khả năng để lo cho cuộc sống tương lai của em."

Lục Yên dùng đầu dựa vào bả vai của anh, "Đừng coi thường em, em cũng có thể kiếm tiền."

Tạ Đạo Niên cầm tay cô, nhẹ nhàng nói, "Anh biết, chúng ta cùng nhau cố gắng."

"Nhưng mà anh rất thích hợp làm công chức a, anh xem..." Lục Yên ho nhẹ mấy tiếng, đứng thẳng người, tay để sau lưng, "Lúc nào anh cũng trong bộ dạng này, nhìn rất đáng ghét."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, "Đó là vì em là một cô gái ngoan."

"....."

Đi đến khu đô sinh hoạt, một dãy hộp áp mưa với các màu sắc sặc sỡ đủ loại, Tạ Đạo Niên cầm một hộp ở giữa lên, Lục Yên ghé vào tai anh nói, "Chọn vị hoa quả ý."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, nhặt lấy vài hộp bỏ vào xe đẩy, Lục Yên vui mừng vào bả vai của anh không dám ngừng mặt lên, anh buồn cười nâng cằm của cô lên, "Này này này, là ai lần nào gặp cũng đều bóc lột sức lao động của anh hả?"

Lục Yên không nói gì, nhéo một cái vào eo anh.

Tạ Đạo Niên kêu a lên một tiếng, bóp một cái vào mông cô, "Đám nghịch lần nữa là cho em vào xe đẩy đấy."

Lục Yên ngẩng đầu lên, "Trường Canh, bác trai có bắt anh phải cảnh giác với em không?"

"Không có."

"Chắc chắn bác ấy nghĩ em làm hư anh, bảo anh không được làm loạn, đúng không?"

Đúng là có chuyện này, Tạ Văn Bằng không biết rằng, con của ông đã sớm thất thân*.

(*thất thân: mất trinh, không giữ được trinh tiết.)

Còn thất tâm* nữa.

(*thất tâm: đánh mất trái tim.)

"Tình bố anh là vậy, khi anh còn nhỏ cũng không biết câu nào là thật câu nào là giả, chuyện yêu đương của hai chúng ta là chuyện của chúng ta, tuy ông ấy là bố anh, nhưng cũng không quản việc này được, bà cũng rất thích em mà?"

Nghĩ đến bà, Lục Yên liền nở nụ cười.

Trước khi đi bà còn nói với cô là muốn cô và Trường Canh phải thật sống hạnh phúc với nhau.

Nghĩ đến thời cũng cảm thấy lòng ảm áp.

Cô ôm cổ anh, Tạ Đạo Niên đang chọn dao cạo râu, không nhìn cười được, "Nào, nào, sao cứ nghịch ngợm vậy?"

Bầu không khí tốt như vậy đã bị anh phá vỡ, Lục Yên cũng không giận anh, cô cười nói, "Bắt cái bị em nhỏ rồi, em muốn đem anh nhỏ tận gốc."

Tạ Đạo Niên buồn cười, "Em là heo à?"

"Là heo thì em cũng là con heo xinh đẹp nhất."

Anh mỉm cười, "Được, nhỏ sạch anh đi."

Cô ôm chặt anh, cắn vành tai anh, tựa vào vai anh, đan mười ngón tay vào tay anh.

Tạ Đạo Niên trầm xúc động.

Sao anh lại có thể thích cô như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12-1: Không giới hạn 1

Editor: Yang3S

Lật sang một trang mới, năm mới cũng đã trôi qua, hoa Thất Lý Hương cũng đã rụng hết, cây hoa gao thì đang nở những bông hoa đỏ thắm. Một cơn gió thổi qua khiến những chiếc lá rụng dưới đất bị cuốn vào tạo thành một cơn lốc nhỏ hình nón, sau đó lại có một cơn gió khác thổi qua, hai cơn gió va chạm vào nhau, rồi tan biến.

Tạ Đạo Niên đã hoàn thành bài thi viết, Lục Yên rất hồi hộp về kết quả của anh, anh hỏi cô, "Em không tin anh?"

"Không phải, nhưng mà, nhưng mà, em nghe đồn rằng kỳ thi này sẽ chỉ chọn những người con ông cháu..... " giọng nói ngày càng nhỏ.

Tạ Đạo Niên véo vào má của cô, "Vớ vẩn, không cần lo lắng cho anh."

Nếu anh đã nói như vậy rồi thì cô cũng cảm thấy yên lòng hơn.

Gần đây Lục Yên liên tục tham gia các cuộc thi, Tạ Đạo Niên cảm thấy cô cứ như vậy sẽ quá sức, nên đã khuyên cô cứ từ từ.

Cô trả lời một cách hùng hồn, "Anh đã đi làm rồi, nếu em không tích lũy ít vốn, thì sau này sẽ phải uống gió Tây Bắc."

Vào đầu tháng 5, đã có kết quả vòng thi viết, Tạ Đạo Niên đứng thứ hai của cuộc thi.

Lục Yên nhìn màn hình máy tính, tự lẩm bầm, "Em phải nỗ lực hơn nữa."

Sau vòng thi viết là vòng phỏng vấn, Lục Yên không làm phiền anh, để anh có thể chuẩn bị tốt cho cuộc thi, trong khi đó thì cuộc thi mà cô tham gia cũng đã có kết quả, người ta gửi giấy thông báo về báo cô đã đoạt giải.

Các bạn cùng phòng đều hỏi, Tiểu Yên, cậu đã chuẩn bị tốt cho việc tốt nghiệp rồi à? Còn một năm nữa mà, sao lại vội vàng như vậy?

"Tớ muốn phần đầu cho bằng anh ấy."

Bạn bè cùng phòng cảm khái, "Bao giờ tớ mới gặp được một người bạn trai đôn đốc mình học hành đây a?"

Lục Yên đi đi về về, tham gia nhiều cuộc thi hơn, tay nghề của cô ngày càng được nâng cao, trong căn phòng Từ Trúc Uyển, các tác phẩm của cô được trưng bày kín cả một tủ kính, Đào Nhạc thấy cô ngày nào cũng đềuu thừa may vá, không nhìn được nói, "Mất sắp cận đến nơi rồi, mau đi nghỉ ngơi đi."

"Sắp xong rồi, sắp xong rồi, còn mấy mũi kim nữa thôi ạ."

Đào Nhạc thấy cô nghiêm túc như vậy, lời nói đã chuẩn bị mấy ngày hôm nay lại nghẹn lại nơi cổ họng rồi nuốt xuống bụng.

Sáng sớm Lục Yên đi mua đồ ăn sáng, thấy bác Thất, vẻ mặt bác ấy đang rất vui vẻ, bàn tay nặn bánh cũng rất mạnh mẽ, Lục Yên hỏi bà, "Bác Thất, có chuyện gì khiến bác vui như vậy?"

Mỗi lần nghe được câu hỏi kiểu này, bác Thất đều không che giấu được khuôn mặt tươi cười.

"A Lâm tỉnh lại rồi."

A Lâm là tên con trai của bác ấy.

Lục Yên cười nói, "Thật ă? Vậy thì tốt quá rồi."

Bác Thất chấp hai tay lại thành hình chữ thập (+), cảm thán, "Đúng vậy, đúng vậy, ông trời phù hộ a."

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của bác Thất, Lục Yên lại nghĩ đến cuộc trò chuyện lúc trước của mình và Trường Canh.

Cuộc sống đã khó khăn như vậy rồi, vậy mà hy vọng duy nhất cũng không còn, thì còn biết hy vọng điều gì nữa?

Thật may, bác Thất đã chờ được đến ngày hy vọng của bác trở thành sự thật.

Lục Yên đi đến tiệm giặt để lấy quần áo cho Đào Nhạc, Bạch Mân bước ra, mặc một cái váy freesize màu xanh lam, nhìn cái váy không được chỉnh tề cho lắm, buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt phúng phính, khí sắc rất tốt.

Bạch Mân đưa quần áo cho cô, "Tiểu Yên, quần áo của em đây."

Lục Yên giặt đầu rồi đưa tay ra nhận lấy, "Cảm ơn chị Bạch Mân."

"Em chào chị Bạch Mân ạ."

"Ừm, lần sau gặp a."

Sau khi thấy cô đi khỏi tầm mắt, Bạch Mân đi vào nhà, Triệu Thành đã làm xong bữa sáng, cô từ từ bước tới, nhẹ nhàng ôm eo anh từ phía sau.

Anh hôn cô một cái "Có mệt không?"

Bạch Mân lắc đầu, cô bám vào áo anh, khuôn mặt lo lắng, "Anh, chúng ta rời khỏi đây đi?"

Ở đường Phân Phương này, bọn họ quen khá nhiều người, nếu cứ tiếp tục như này thì sớm muộn cũng bị đồn thổi những lời không hay.

Triệu Thành ôm cô vào lòng, "Ừm, đợi em ly hôn với nó, anh sẽ đưa em đi."

Bạch Mân giặt đầu, vui mặt vào ngực anh.

Hai người ôm nhau thắm thiết trong căn phòng bếp chật hẹp, giống như mối quan hệ của hai người, ngay cả chỗ xoay người cũng không có.

Một mối quan hệ bị người đời coi là loạn luân, hảo hức chờ một tia sáng chiếu vào góc nhà, ở trong cuộc sống vô cùng tăm tối này, cô vẫn phải bước ra một bước.

.....

Một vài ngày sau, cuối tuần.

Lục Yên về đến nhà, dọn dẹp nhà cửa một chút, A Bảo lần qua lần lại trên sân nhà, cầm cuộn len của cô chơi đùa, cái bụng sấp to tròn như trái bóng rổ.

Lục Yên kéo cuộn len ra, nhưng bị A Bảo dè lên nên không kéo ra được.

"Em nhìn lại mình đi, mập ù thành hình đáng gì rồi? Mau đứng lên!"

"Meo meo~~ "

Có tiếng chuông cửa vang lên, Lục Yên ra mở cửa, có một người đàn ông mặc quần áo lao động đứng ở bên ngoài, lịch sự giữ một khoảng cách với cô, hỏi, "Xin hỏi, đây có phải nhà của Đào Nhạc không?"

Người đàn ông nhìn chỉ khoảng 40 tuổi, rất cao, khuôn mặt đoan chính, bộ quần áo lao động mặc trên người là của nhân viên sửa chữa, Lục Yên nhận ra đây là đồng phục của một cửa hàng ở phía nam của thành phố Ngô.

"Đứng rồi, có chuyện gì vậy bác?"

Người đàn ông đó lấy ra một thoi son, "Đây là đồ cô ý để quên lại."

Mẹ đi đâu mà lại để quên thoi son lại chỗ người ta?

Lục Yên vừa định giao tay ra nhận thì Đào Nhạc bước đến, giọng nói lười biếng, "Đứng ở bên ngoài làm gì? Vào nhà đi a."

Bọn họ quen nhau?

Về mặt có người đàn ông này vốn đã có chút kỳ lạ, sau khi nhìn thấy Đào Nhạc thì lại càng kì lạ hơn. Ông đưa thoi son cho Lục Yên, "Tôi vẫn còn giữ thoi son màu đỏ của em"

Nói xong thì xoay người rồi đi.

Lục Yên đóng cửa lại, xoay người lại thì thấy Đào Nhạc đang cười, tò mò hỏi, "Mẹ, bác ấy là ai vậy?"

Đào Nhạc lấy lại thoi son, xoay thoi son lại nhìn, phát hiện chỗ bị sứt của thoi son đã được gắn lại, bà càng cười tươi hơn.

Đào Nhạc chỉ nhìn cô rồi cười mà không trả lời câu hỏi của cô.

.....?

Lục Yên thấy mẹ bước đi từng bước duyên dáng, nhìn có vẻ rất vui vẻ?

Hình như gần đây xảy ra rất nhiều chuyện tốt a.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-2: Không giới hạn 2

Editor: Yang3S

Sau khi hoàn thành vòng thi phỏng vấn của cuộc thi công chức, là đến buổi lễ tốt nghiệp, Lục Yên mặc một bộ trang phục đặc biệt, cầm một bó hoa đến đại học Z tìm Tạ Đạo Niên.

Trên sân cỏ của đại học Z, có rất nhiều sinh viên, cùng với tiếng cười đùa ồn ào lẫn nhau.

Tạ Đạo Niên mặc bộ đồ cử nhân*, đội mũ cử nhân, khí chất ôn hòa trong sáng, dáng người cao lớn như hạc lạc giữa bầy gà.

(*bộ đồ cử nhân: thường được mặc khi tốt nghiệp đại học.)

Mấy người bạn cùng phòng đứng ở bên cạnh liên tục trêu chọc anh, cầm một bông hoa cho vào trong túi của anh, lúc chụp ảnh thì lấy tay tạo những kiểu đáng kỳ lạ trên đầu của anh, mọi người đều nháy mắt ra hiệu cho nhau.

Tạ Văn Bằng và Trần Lộ đứng ở một góc nhìn, rất hiếm khi thấy Tạ Văn Bằng cười như đón gió xuân thế này, Trần Lộ nhìn ông, "Ông Tạ a, nhìn ông có vẻ rất vui a?"

"....."

Tạ Đạo Niên cảm thấy rất bất lực với sự trêu chọc của lũ bạn, "Các cậu trêu đủ rồi đấy."

Bọn La Ân nói, "Đù, sao có thể đủ chứ? Hôm nay các anh đây cần phải dẩy đồ cậu đến nơi đến chốn."

Ai bảo cậu bốn năm học liền lúc nào cũng trong bộ dạng nghiêm túc đứng đắn, nên bọn bạn này phải trêu chọc cậu một lần mới được.

Bọn họ nói đi nói lại, nhưng mà vẫn không dám trêu chọc anh quá đà, năng lượng của Tạ Đạo Niên quá mạnh, khuôn mặt không biểu hiện gì nhưng mà vẫn khiến cho người khác phải kính nể, sợ hãi.

Có mấy nữ sinh chạy đến, cười e thẹn, "Bạn học, có thể chụp chung một bức ảnh không?"

Tạ Đạo Niên gật đầu, các nữ sinh đột nhiên đổ xô vào muốn chụp ảnh cùng anh, anh bước lùi về sau mấy bước, không ngờ rằng các bạn nữ sinh còn chen vào nhiều hơn, nhìn thấy cảnh này mặt Trần Lộ không che giấu được sự vui vẻ, "Ông nhìn con trai của chúng ta nổi tiếng không kia."

Tạ Đạo Niên đứng ở giữa một nhóm nữ sinh mà khuôn mặt không có biểu tình gì, chỉ khi người chụp ảnh nói cười lên thì anh mới cười một cái, các nữ sinh vẫn còn thấy chưa thỏa mãn lắm, anh đã nói một câu xin lỗi rồi rồi đi.

Đi đi đâu? Ai đến thế kia?

Lục Yên cầm bó hoa bước đến bên anh, Trần Lộ cảm thấy áy náy, kéo tay áo của Tạ Văn Bằng, "Ông Tạ, ông nhìn kìa, Tiểu Yên đến."

Cô gái kia không phải là cô nhóc kia thì là ai?

Cô mặc một bộ áo yếm, mái tóc đen bóng xõa sang hai bên vai, đeo đôi hoa tai mà Tạ Đạo Niên tặng cho, lông mày lá liễu, đôi môi đỏ cùng với hàm răng trắng, đang cầm một bó hoa, nở một nụ cười vô cùng rực rỡ.

"Đến rồi!"

"Vâng."

Mấy người bạn cùng phòng cùng ồ lên một tiếng, các nữ sinh nhìn thấy vậy thì đều cảm thấy trái tim tan nát.

Thì ra người ta đã có bạn gái từ lâu rồi!

"Cháu chào hai bác ạ."

"Tiểu Yên đến rồi à."

Tạ Văn Bằng nhìn Lục Yên từ trên xuống dưới, hừ nhẹ một tiếng, "Ừ."

Bỗng lễ được bắt đầu, Tạ Đạo Niên là sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc, một lúc nửa anh phải lên khán đài đọc bài phát biểu, anh đưa cô đến một góc khuất không có ai, hỏi cô, "Sao gần đây không gọi điện thoại cho anh?"

Cô gio mấy ngón tay bị thương của mình lên, "Bận thi đấu."

Tạ Đạo Niên cầm mấy ngón tay bị thương của cô lên, vẽ mặt biểu hiện sự đau lòng "Anh đã nói với em là không cần găng sức thi đấu như vậy rồi mà?"

"Em không mệt."

Lục Yên nhìn anh mặc bộ đồ cử nhân màu đen, đáng vẻ sạch sẽ gọn gàng, các đường nét trên khuôn mặt vô cùng đẹp, anh đứng thẳng người nhìn rất cao, sự nhớ nhung bao ngày qua tuôn trào, cô đặt một nụ hôn lên cổ của anh.

Tạ Đạo Niên cúi đầu, ôm cô vào lòng.

Ở khoảng cách xa như vậy vẫn có thể nghe thấy giọng người hiệu trưởng đang đọc diễn văn, bầu không khí náo nhiệt đằng đó cũng không hề ảnh hưởng đến hai người, hai người chỉ biết đến người đang đứng ở trước mặt mình, cùng với một nụ hôn vô cùng nồng nhiệt.

Trần Lộ đi tìm Tạ Đạo Niên thì thấy cảnh này, che miệng cười chạy đi.

"Ai ui, hai đứa nhỏ này đúng là nhiệt tình như lửa a."

.....

Đợi Tạ Đạo Niên đọc xong bài phát biểu rồi bước xuống, Lục Yên ngồi ở dưới cầm bó hoa chờ anh, anh bước nhanh đến phía cô, bộ đồ cử nhân tung bay theo gió, qua ngày hôm nay, cô không thể đến đây tìm anh nữa rồi.

Tạ Văn Bằng và anh đi ở phía trước, hai bố con đang nói chuyện gì đó, Trần Lộ và Lục Yên đi ở phía sau.

Trần Lộ vẫn nhìn có vẻ cười, Lục Yên rất tò mò, nhưng lại không dám mở lời ra đề hỏi, cho đến khi Trần Lộ kéo tay cô qua, giọng điệu nghiêm túc, "Tiểu Yên a, hai đứa phải thật hạnh phúc đấy."

Cô mơ mơ màng màng nói, "Nhất định rồi bác."

Tạ Văn Bằng bước đi, thỉnh thoảng nhìn Tạ Đạo Niên, "Phòng vấn thế nào rồi?"

"Tạm được, vẫn đang chờ kết quả a."

"Trong nhà mình có người làm trong nhà nước, sau này có việc gì thì cũng có thể giúp đỡ nhau."Giọng nói của ông rất chắc chắn, Tạ Đạo Niên nhìn ông một cái, có chút nghi ngờ.

Tạ Văn Bằng nhìn về hướng khác, "Bố tin tưởng vào năng lực của con, mấy cái thể chế gì đó, vẫn phải có quy tắc của nó, cứ thoải mái đi."

Bây giờ thì Tạ Đạo Niên đã hiểu, anh gật đầu.

"Đã nghĩ đến làm việc ở đâu chưa?"

"Tổng cục thuế quốc gia a."

Tạ Văn Bằng nhìn anh, rất đồng ý, "Được đấy."

Các sinh viên cầm hoa trên tay thì nhau chụp ảnh trên sân cỏ, khuôn mặt người nào người đấy đều tươi như hoa, ai cũng dẫn theo người nhà hoặc bạn bè của mình.

Tạ Văn Bằng nhìn bọn họ, lại nhìn Tạ Đạo Niên, nhoáng một cái, con trai đã tốt nghiệp đại học, hình như bọn họ còn chưa chụp một bức ảnh chung với nhau.

Lời nói tối hôm đó của đi còn vọng lại trong đầu ông, mấy ngày hôm nay Tạ Văn Bằng suy nghĩ rất nhiều.

-----Tức nước vỡ bờ*, A Bằng, cháu cứ muốn ép buộc Trường Canh phải đau khổ mà lựa chọn và từ bỏ tình yêu như vậy sao?

(*tức nước vỡ bờ: từ gốc là "物极必反" = vật cực tất phản, nghĩa là sự vật khi phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại.)

Tạ Văn Bằng lấy một điều thuốc ra hút, cổ họng cảm giác chua chua.

Lục Yên cầm cái máy ảnh chụp choẹt phong cảnh xung quanh, Tạ Văn Bằng nhìn thấy vậy, ông quay đầu lại nói với cô, gọi to, "Cô nhóc."

Lục Yên có chút ngạc nhiên, đi lên phía trước, hỏi, "Bác trai, có chuyện gì ạ?"

Tạ Văn Bằng bỏ điều thuốc ra, giọng nói bình tĩnh, "Chụp giúp bác và Trường Canh một tấm ảnh."

Tạ Đạo Niên đứng lại, nhìn ông, khẽ gật đầu.

Trần Lộ bước đến vỗ vai cô, "Nhanh nào."

"A... vâng ạ." Lục Yên gật máy ảnh lên, nói với bọn họ, "Bác trai, Trường Canh, hai người đứng gần vào nhau một chút."

Tạ Đạo Niên chọn đài tưởng niệm để làm nền chụp ảnh, nhìn lại gần Tạ Văn Bằng, hai bố con đã lâu không có gần gũi nhau như này, thoáng cái, trái tim dường như được lấp đầy bằng sự ấm áp.

Trần Lộ nói, "Ông Tạ này, ông phải cười lên chứ, Trường Canh, con cũng cười lên đi."

Lục Yên nói với bọn họ, "Cười lên nào."

Khóe miệng Tạ Văn Bằng hơi nhếch lên, khuôn mặt của Tạ Đạo Niên cũng được thả lỏng, Lục Yên ấn nút chụp ảnh, tách tách, một lúc sau đã có một tấm ảnh được in ra.

Trần Lộ tiến lên, "Công nghệ hiện đại đến mức tách một cái là đã có một bức ảnh a?"

Lục Yên cầm bức ảnh lên nhìn, trong ảnh có hai người, chiều cao của hai người không chênh nhau lắm, khuôn mặt có nét hao hao nhau, ngay cả khí chất cũng không khác nhau lắm.

Chỉ khác nhau ở nụ cười trên khuôn mặt của hai người, cho dù nhìn khác nhau, nhưng vẻ mặt hai người đều biểu hiện sự hạnh phúc.

Hai người trong bức ảnh đã bỏ đi, một người thì hút thuốc, một người thì đang chụp ảnh cùng các bạn cùng lớp.

Trần Lộ hỏi, "Tiểu Yên, có thể đưa bức ảnh đó cho bác không?"

"Dạ, đương nhiên là được ạ."

Trần Lộ đi đến gần Tạ Văn Bằng, nhét bức ảnh vào trong tay của ông, "Giữ gìn cho tốt."

Tạ Văn Bằng nhìn tấm ảnh trong tay, Tạ Đạo Niên trong ảnh đang khẽ mỉm cười, khí chất sạch sẽ tươi mát như ánh trăng.

Ông cất ảnh chụp vào túi, sau đó lại tiếp tục hút thuốc.

Trần Lộ liếc mắt nhìn ông, sau đó quay đầu lại nói chuyện với Lục Yên.

.....

Buổi tối còn có một bữa tiệc với bạn bè cùng lớp, Tạ Đạo Niên phải tham gia, trước khi rời đi, Lục Yên nói với anh rằng, cô ở nhà chờ anh về, bàn tay còn không an phận vuốt ve cánh tay của anh.

Anh nhìn cô, nắm chặt tay cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12-3: Không giới hạn 3

Editor: Yang3S

Chạng vạng tối, những hạt mưa rơi xuống, không khí oi bức, xe buýt bắt đầu hòa, trên lớp kính thủy tinh được phủ một tầng hơi nước, Lục Yên hà hơi lên đó, dùng ngón tay viết tên của anh lên cửa kính. Sau khi xe khởi động, anh và cô vẫn nhìn nhau đắm đuối, Tạ Đạo Niên nhìn chiếc xe biến mất ở ngã tư đường, mới từ từ hoàn hồn lại.

Cánh tay vẫn cảm giác ngưa ngưa.

Ngón tay của cô viết tên của anh lên cửa kính, nhưng dường như lại là viết lên trái tim anh.

Một bữa ăn vui vẻ với các bạn cùng lớp, sau khi ăn xong thì lại đi tầng 2 - đi hát Karaoke, mọi người cùng uống rượu cùng nhau cất tiếng hát, tạm biệt thời đại học, Tạ Đạo Niên uống một chút rượu, gương mặt ửng đỏ lên, có một số bạn học cùng lớp đến trò chuyện với anh, nhân cơ hội này nói chuyện với bông hoa cao ngạo này, nếu không về sau sẽ không có cơ hội nữa.

Tối nay Tạ Đạo Niên rất bình dị gần gũi, phải nói là cởi mở hơn so với ngày thường rất nhiều, còn kể mấy câu chuyện cười, thỉnh thoảng còn trêu đùa lại, lưỡi xán lên hoa*. Mọi người nói chuyện với nhau một lúc, đều cảm giác buồn man mát vì bữa tiệc nào cũng có lúc tàn.

(*lưỡi xán lên hoa: là một câu nói dùng để khen tài năng văn học vô cùng tài giỏi, tuyệt vời.)

Thì ra bạn ý còn có một bộ dáng như này a, nếu biết sớm thì đã bắt bạn ý lại rồi.

Tạ Đạo Niên uống nước trái cây, cười cười không nói gì.

Điện thoại di động liên tục vang lên tiếng có tin nhắn đến, anh đi vào WC và đóng cửa lại rồi mở điện thoại ra nhìn, mỗi một bức ảnh đều do cô tự chụp, có bức thì cô chụp bộ ngực nửa kín nửa hở, còn có bức thì lại chụp lại cái mông căng tròn đang vênh lên, cùng với búp đùi trắng mịn nõn nà.

Mở tin nhắn thoại lên, để gần vào tai lắng nghe, tiếng cô thờ gấp ập vào trong đầu anh.

Tạ Đạo Niên mở vòi nước sau đó lấy tay hứng rồi té nước lạnh lên mặt, trả lời tin nhắn của cô: Chờ anh một chút.

Trong lúc chờ cô nhắn lại, anh cảm thấy cơ thể anh đang sôi sùng sục, chống tay vào bồn rửa mặt để chống đỡ mấy cái, các bắp thịt trên lưng dường như được giãn ra, mồ hôi liên tục chảy xuống, lúc này anh mới cảm thấy đỡ hơn lúc này một chút.

Tiếng tin nhắn Wechat vang lên.....

Lại là hình ảnh, lần này Lục Yên chụp lại cảnh huyết non của cô đang hé mở ra, màu hồng hồng đỏ đỏ, còn đang có nước chảy ra, ngay cả vườn cỏ màu đen cũng đã ướt, một ngón tay còn đang cắm vào bên trong.

Cơ thể vừa mới hạ nhiệt mà giờ đã lại bùng bùng khí thế rồi.

Tạ Đạo Niên cầm chặt điện thoại trong tay, nghiêng răng nói, "Đứng là dám đăng"

Cơ thể như đang bốc cháy, người chiến sĩ trong đồng quần như muốn nhảy ra, căng trương đến phát đau.

Không thể nhịn được nữa, anh không muốn nhịn nữa.

Tắt điện thoại, anh bước ra ngoài WC, về chỗ ngồi cảm ly rượu lúc này vẫn chưa uống hết lên uống cạn, sau đó nói với La Âu và các bạn cùng lớp, "Tớ về trước đây, hẹn dịp sau gặp lại mọi người."

"Sao lại về sớm thế?"

"Trong nhà có chút việc."

Nói xong liền đi ra ngoài, bước chân rất vội vàng.

Tạ Đạo Niên đi taxi luôn chứ không đi tàu điện ngầm nữa.

Sau khi lên xe, tiếng báo tin nhắn thoại vang lên, anh đeo tai nghe vào, ngoài cửa xe ánh đèn neon đầy màu sắc rực rỡ, mờ mờ ảo ảo, đỏ thắm, xanh nhạt, đập vào mắt anh, mờ ảo không rõ ràng.

Một loạt tin nhắn thoại, cái dài cái ngắn.

Trường Canh ~ Trường Canh ~

Quá mức dám đăng.

Cổ và khuôn mặt của anh đều đỏ bừng lên, mắt cũng bắt đầu có tơ máu, lồng ngực liên tục phập phồng lên xuống.

.....

Sau khi đến dưới sân Từ Trúc Uyển, anh đi thẳng lên tầng ba, bấm chuông cửa, cánh cửa được mở ra, thấy rõ người mở cửa, anh liền kéo cảm cô lại, hôn mạnh xuống.

Bóp mông của cô, dùng lực bóp rất mạnh để khiến cô phải rên rì thành tiếng.

"Trường Canh, cuối cùng anh cũng đến rồi, em biết là anh sẽ đến mà."

Tạ Đạo Niên buông cô ra, vuốt ve gò má của cô, thấy cô mặc một cái áo màu trắng, cổ áo trễ xuống để lộ ra hơn nửa bộ ngực đầy đặn, bên dưới chỉ mặc một cái quần lót nhưng cũng không che giấu được khu vườn bí ẩn, chân cũng không đi gi.

"Dám đăng."

Lục Yên ôm lấy anh, dịu dàng nói, "Em là người phụ nữ dám đăng của anh."

Tạ Đạo Niên nhấc bổng cô lên, đi vào phòng ngủ, đặt cô lên giường, bắt đầu cởi quần áo, vừa cởi vừa nói, "Không nhịn được đến như vậy?"

Lục Yên lần người một vòng, sờ lên gáy thịt của anh, "Vậy anh muốn giang son hay là muốn mỹ nhân?"

Tạ Đạo Niên cúi đầu xuống hôn cô, không chút do dự gì trả lời, "Muốn mỹ nhân."

Lục Yên mắng anh, "Anh đúng là hôn quân."

Tạ Đạo Niên nâng cảm cô lên, hỏi cô, "Nói, vừa nãy tự an ủi như thế nào?"

Lục Yên nở nụ cười, mở rộng hai chân, cởi cái quần lót đã ướt xuống, dùng ngón tay tách hai cánh hoa ướt át ra, sau đó cho một ngón tay vào, "Như này...." rồi lại rút ra, dịch ngọt dính đầy ngón tay, sau đó đưa hai ngón tay vào, "Rồi lại như này."

Đôi mắt anh đỏ bừng lên, ấn cô xuống, kéo ngón tay của cô ra, "Cần gì phải khó chịu như vậy?" Nói xong liền cầm em trai của mình vào, huyết non đột nhiên bị lập đầy.

Lục Yên nằm trên giường, hai chân kẹp chặt eo anh, "Ừm.... em trai của Trường Canh vào được rồi."

Tạ Đạo Niên dùng tay đánh vào mông của cô, mỗi một cái đánh giáng xuống là lại nói một câu, "Dám đăng."

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-4: Không giới hạn 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Cả hai tay hai chân của Lục Yên đều quấn chặt lấy anh, cơ thể của cô liên tục uốn về phía trước, Tạ Đạo Niên tìm được điểm nhạy cảm, đâm vào, chỗ đó vô cùng mềm mại, độ đàn hồi cũng vô cùng tốt, thật là muốn chết chìm bên trong mà.

Đèn của máy xông tinh dầu tỏa ra ánh sáng lờ mờ tối, hơi nước liên tục bay ra, hương thơm quanh quẩn trong bầu không khí tươi đẹp của căn phòng.

Anh liên tục ra vào, khiến nước xuân của cô liên tục chảy ra ngoài, anh hỏi, "Hương gì vậy?"

Đôi mắt của cô lấp lánh ánh nước, đôi môi hơi hé mở, "Thật Lý Hương."

Ngày anh đồng ý qua lại, ngày đó khi hoàng hôn, hai ta đi vào con hẻm nhỏ, đều là mùi hương này.

Mê say, xa xăm, ngấm vào tận ruột gan.

Tiếng rên ri của Lục Yên lúc trầm lúc bổng, giống như giọng nữ trong một bài hát tình ca, nhẹ nhàng, rõ ràng, dường như được phát ra từ một ngọn núi xa xa.

Như hồ tiên* câu hồn đoạt phách, như yêu nữ trong rừng sâu.

(*hồ tiên: hồ ly đã độ kiếp thành tiên)

Tạ Đạo Niên kéo cằm cô xuống, đặt một nụ hôn sâu xuống, hút hết nước bọt của cô, nói, "Em càng ngày càng đậm đà."

Cô cao xuống lưng anh, anh cảm nhận được sự đau đớn.

"Úm~ chuyện này chẳng phải là do anh?"

Anh cắn xuống ngực cô, ngừng đầu lên, "Ai quyến rũ trước hả?"

Lục Yên cắn lên vành tai của anh, ghé đầu vào lỗ tai của anh rồi nói, "Con cá lớn dù sao thì cũng đã bị mắc câu."

Giọng nói tràn đầy sự đắc ý và kêu hãnh, Tạ Đạo Niên bế bổng cô xuống giường. Lục Yên từ hai tay xuống bệ cửa sổ, anh đâm vào từ phía sau, mỗi một lần ra vào đều như gió táp mưa sa, những bông hoa rơi rụng biến mất sau khung cửa sổ, nơi đây chỉ còn lại sự giao hợp liên tục không ngừng nghỉ.

Những tiếng rên ri liên tục được vang lên.

Mở rộng cánh cửa, mở rộng cánh cửa.

Tiếp nhận anh, tiếp nhận anh.

Bộ ngực của cô đung đưa không ngừng, hai nú hồng cũng liên tục lắc lư, đôi nú trắng nõn cùng với sự co giãn tuyệt vời, giống như bánh Custard* được bán trên đường phố, size lớn như này, cắn vào một miếng thôi là nhân bánh cũng muốn trào ra ngoài.

(*bánh Custard: từ gốc là "流沙包" = túi cát trắng, là tên một loại bánh nổi tiếng của tỉnh Quảng Đông của Trung Quốc)

Tạ Đạo Niên cầm lấy sờ nắn, giống như một quả bóng nước.

"To ra nhiều rồi."

Cô ngược cổ lên, cắn vào ngón tay của anh, "Càng bóp nhiều thì nó sẽ càng to ra a."

"Vậy thì em bám chắc vào." Nói xong liền ra sức xoa bóp bộ ngực của cô, khiến nước xuân của cô chảy ra văng vãi khắp nơi, bức tường bên trong huyết non ngày càng nóng rực co thắt lại.

Càng mãi càng nóng, mở, rồi khép lại, ra ra vào vào, những cơn sóng lớn liên tục đánh vào bờ.

Mặt trắng dần lộ mình ra khỏi những đám mây, ánh trắng dần sáng hơn, cảnh vật nhìn cũng rõ ràng hơn.

Đem tất cả sự nhiệt tình trả lại cho cô, bắt đầu từ cô, thì kết thúc cũng phải trên người cô.

Cuối cùng, anh đột nhiên ôm chặt cô lại, Lục Yên tựa lên ngực anh, "Úm... anh đang run rẩy."

Rất nóng, rất thoải mái, một dòng dịch nóng chảy được bắn ra.

Anh liếm khuôn mặt cô, khiến cô không nhịn được cười vô cùng rạng rỡ.

"Em cảm nhận được à?"

"Cảm nhận được."

Cái gì cũng cảm nhận được.

Anh rút BCS ra, tính dịch bên trong nhiều hơn ngày trước rất nhiều, chắc trong khoảng thời gian này anh đã phải kiềm nén rất nhiều.

Lục Yên ôm anh, nghịch ngợm mái tóc của anh, trên người vẫn mặc cái áo ngắn màu trắng.

Anh bóp mạnh vào mông cô, "Còn muốn làm tiếp?"

"Bạn học của anh có biết anh thô lỗ như này không?"

"Không biết."

"Muốn tao*! " Cô nằm úp sấp trên người anh, cười khanh khách.

(*muốn tao: dùng để chỉ những người bề ngoài có vẻ bình tĩnh, lạnh lùng, chu đáo, ít nói. Những người này không dễ dàng thể hiện cảm xúc cá nhân ra ngoài nhưng trong một số trường hợp thì cũng có hành động bất ngờ...)

Chớp mắt đều là mùi hương của hoa Thất Lý Hương, anh lật người cô lại, liếm lên vùng rách trắng nõn của cô, Lục Yên né tránh, cười liên tục không ngừng lại được.

Cô tỉnh nghịch cảm lấy gậy thịt của anh, xoa xoa nắn nắn lên xuống.

Tạ Đạo Niên nhìn cô cười, để mặc cô nghịch ngợm.

Càng sờ càng nóng, càng muốn nhiều hơn nữa.

"Tháng 6, anh sẽ dẫn em đi tắm sen ở vùng ngoại thành, đi nghỉ mát, chuẩn bị đồ đi."

"Vâng."

Tạ Đạo Niên nhìn lên trần nhà, nói một câu cảm khái, "Sao mới như vậy mà đã không nhận được nhỉ?"

"Nói gì thế!? Nhất định là nói xấu em."

"Không phải."

"Vậy anh hôn em một cái đi."

Trong đêm tối, anh chặn miệng cô lại, không chỉ hôn một cái, mà còn tách hai đùi cô ra, tìm cửa vào rồi nhét gậy thịt cứng rắn vào.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-1: Tắm ngày 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Sau đêm hôm đó, thời gian Tạ Đạo Niên và Lục Yên gặp nhau ngày càng nhiều, anh đang trong thời gian chờ kết quả thi, còn cô vẫn đang bận rộn với các kỳ thi, anh thường đến đại học H tìm cô, hai người cùng nhau xem phim rồi đi ăn. Tạ Đạo Niên bắt đầu dạy Lục Yên viết thư pháp, tuy chữ viết của cô như con sâu, nhưng chỉ cần Lục Yên kiên trì, thì Tạ Đạo Niên luôn sẵn lòng dạy cô.

Tháng 6 đã đến, Lục Yên thi xong tất cả các kỳ thi, thu dọn đồ đạc về nhà. Trung tuần*, Tạ Đạo Niên đến đón cô, hai người cùng nhau đến tắm sen ở vùng ngoại thành chơi mấy ngày.

(*trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng.)

Chạy thẳng một mạch về hướng nam, chiếc xe rời khỏi nội thành, bắt đầu thấy những cánh đồng lúa, và người bù nhìn mặc bộ quần áo màu đỏ ở giữa cánh đồng, để bảo vệ cánh đồng. Xa xa là những ngọn núi cao thấp thấp, xanh ngắt, trải dài mấy trăm dặm*, trên lá cây vẫn còn đọng lại những hạt sương, trong không khí tràn ngập mùi sương mù ẩm ướt.

(*đặm 1 dặm= 1,609344 km)

Tạ Đạo Niên lái xe chậm lại, Lục Yên lấy điện thoại ra chụp ảnh lại.

Có một phiên chợ ở trong ngôi làng nhỏ, những con gà tre*, gà đen** được nhốt trong lồng, kêu cục ta cục tác.

(*gà tre)

(**gà đen)

Anh xuống xe mua cho cô hai cái bánh dày* sau đó tiếp tục lái xe đi, Lục Yên ăn bánh dày, mở một bản nhạc piano, phong cảnh ngoài cửa xe đều mang ý thơ.

(*bánh dày: từ gốc là "糰粿" = (hán việt) từ ba, có tên tiếng anh là "glutinous rice cake", là một loại bánh được làm bằng cách nghiền gạo nếp, nhào bánh tùy vào từng địa phương, sau đó hấp, là một loại bánh phổ biến ở miền nam Trung Quốc.)

Xe đi vào một con đường nhỏ, ở hai bên đường bắt đầu xuất hiện những ao sen, hai màu xanh và hồng đập vào mắt, hoa sen vừa mới nở, những chiếc lá xanh ngắt, tràn đầy sức sống.

Tạ Đạo Niên xuống xe mở cổng sắt ra, sau đó lái xe vào rồi đóng cổng lại.

Trong tầm mắt xuất hiện một ngôi nhà màu xám tro, 4 tầng, bên ngoài không được lân son, nên nhìn thoáng qua tương đối sần sùi, Tạ Đạo Niên dừng xe ở dưới gốc cây, còi đây an toàn ra.

Lục Yên cầm đồ xuống xe giúp anh. Trên cây phát ra tiếng ve sầu kêu ve ve, ven hai bên đường dẫn đến ngôi nhà là những hàng cây lựu, đã chín, roi rụng đầy xuống đất và đang bị những con chim mổ ăn bừa bãi.

Tạ Đạo Niên đem đồ đạc cho vào xe đẩy nhỏ, dắt tay cô, "Đi nào."

"Trường Canh, trước đây anh ở đây à?"

"Ừm, trước năm bảy tuổi đều sống ở đây."

"Đây là một nơi ở tốt a."

"Lúc trước, khi anh học tiểu học đều tự chơi một mình."

"Như vậy chắc là rất buồn?"

"Không hề, ở đây có rất nhiều thứ để chơi." Tạ Đạo Niên chỉ tay vào một cây lựu cao to ở phía trước, "Lúc trước anh thường hay trèo lên đó xong bị ngã xuống, nhưng vẫn bò dậy tiếp tục trèo lên."

Lục Yên nở nụ cười, thì ra từ nhỏ anh đã kiên trì bất khuất* như vậy rồi.

(*kiên trì bất khuất: là một thành ngữ của người Trung Quốc. Có ý nghĩa là: Kiên định mà có tôn nghiêm, nhất định không khuất phục trước các thế lực tà ác. Trình: Kiên định. Khuyết: Khuyết phục...)

Trường khi đến đây, Tạ Đạo Niên đã nói với cô, điều kiện ở đây có chút thô sơ, nên Lục Yên cũng chỉ mang một ít quần áo và đồ dùng sinh hoạt cơ bản đến.

Sau đó cô mới biết thế nào là điều kiện thô sơ.

Mở cửa ra, đồ dùng trong nhà đều được phủ bằng một lớp vải trắng, có rất ít đồ dùng bằng điện, lâu không có người ở, nên có một mùi gì đó hơi khó ngửi.

Lục Yên tự động vào nhà tắm mức nước, tìm khăn lau lau lại bàn ghế cho sạch sẽ, Tạ Đạo Niên đem đồ đạc mới mang đến vào phòng, khi đi ra thì thấy Lục Yên đang lau bàn, còn tìm được một cái tạp dề để mặc lên người.

Anh lặng lẽ nhìn cô, cho đến khi cảm thấy lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn mới thôi.

Tạ Đạo Niên cầm chổi quét nhà, Lục Yên ngăn anh lại, "Nhiều bụi bẩn lắm, nên lau bằng nước trước đã."

Hai người quét dọn phòng khách sạch sẽ tinh tươm, Tạ Đạo Niên đưa Lục Yên lên tầng hai, đi thẳng vào phòng trong.

Lục Yên nhìn cánh cửa màu nâu, hỏi, "Phòng của anh?"

Tạ Đạo Niên mở cửa ra, "Ừm, trước anh ngủ ở đây."

Căn vật trong phòng dần hiện ra, có một cái bàn học nhỏ, còn có một cái giường đơn, trên sàn nhà có một tấm thảm màu xám, trên tường treo bốn chữ "Thiên đạo thủ căn*".

(*thiên đạo thủ căn: là thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là Đạo trời ban thưởng đến đáp cho những người biết căn cù phần đầu.)

Giống như anh, vừa cẩn thận tỉ mỉ, vừa ngăn nắp sạch sẽ gọn gàng.

Lục Yên đưa tay phủi những hạt bụi bám trên cầu gối, hỏi anh, "Từ nhỏ anh đã nhặt nhèo như vậy rồi?"

"Không thích nhiều thứ lắm." Anh kéo cô ra, "Chúng ta không ngủ ở phòng này, những phòng khác đã từng bị người khác ngủ qua rồi, còn một phòng để đồ đạc linh tinh, có lẽ chúng ta phải ở căn phòng ở tầng trệt*."

Kỷ nghỉ mát này đúng là qua loa, nhưng Lục Yên cũng không quan tâm lắm, cô đứng dậy phủi sạch hai tay, "Vậy xuống tầng trệt đi."

Tạ Đạo Niên đưa cô đến sảnh sau, từ sảnh sau đi ra sân sau, ở đây trồng khá nhiều loại rau, dưới cây cầu dẫn đến vườn rau có một con suối nhỏ, chảy từ trên núi xuống, nước khá sâu nhưng lại rất trong, nên có thể nhìn thấy những con cá đang bơi lội rất linh hoạt, đi một lúc thì đến chỗ khác. Một bên bờ suối trồng một hàng cây lựu, bờ bên kia thì trồng một rừng chuối.

"Trường Canh, sao ở đây lại trồng nhiều rau quả vậy?"

"Bác Quyền trông nom nơi này, thỉnh thoảng bác ấy sẽ đến đây xem một chút."

"Vậy bác ấy sẽ đến đây à?"

"Anh nói với bác ấy là đến đây chơi mấy ngày, nên bác ấy về nhà với ông bà rồi."

Yang: Thế là đi được 1/3 chặng đường rồi, CHỈ còn 22 chương (dài) nữa thôi. Mọi người tiếp tục ủng hộ ta nhé. Love all <3

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13-2: Tắm ngày 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Tạ Đạo Niên lấy một cái chiếu trúc* trải xuống đất, chiếu trúc này khá rộng, hai người ngủ vẫn còn thừa một ít, trải ga giường xuống, và đặt hai cái gối xuống để hai người gối đầu, một cái giường xuất hiện.

(*chiếu trúc: chiếu làm bằng trúc)

Lục Yên cầm cái gối lên nhìn, "Vẫn còn dùng gạo để làm gối."

"Cái này do mẹ làm từ ngày xưa."

Gia đình nhà họ Tạ tương đối tiết kiệm, cho dù có của cải cũng không tiêu xài, Tạ Đạo Niên cũng luyện thành thói quen, Lục Yên biết anh không thích làm những việc xa xỉ, mỗi sáng cũng chỉ uống một cốc trà táo đỏ* để giữ ấm

(*trà táo đỏ: có tác dụng nuôi dưỡng các dây thần kinh, bổ máu...)

"Đề em phải chịu khổ* rồi"

(*chịu khổ: từ gốc là "委屈" = (hán việt) uý khuất, có nghĩa là oan ức, uất ức, tủi thân,...)

Lục Yên ôm lấy anh, "Không khổ, có anh ở đây rồi em không cảm thấy khổ."

Tạ Đạo Niên ôm chặt eo của cô, đặt một nụ hôn xuống trán cô, "Anh đi hái rau, em đi nấu cơm, có được không?"

Lục Yên gật đầu, trước khi đi, Tạ Đạo Niên đội một cái mũ rom lên đầu, với vẻ ngoài đẹp trai của anh, đội mũ rom lên liền có một cảm giác không nói lên lời, Lục Yên cố gắng nhịn cười, Tạ Đạo Niên búng nhẹ tay vào trán cô, "Nồi cơm điện hỏng rồi, em chỉ có thể nấu cơm bằng bếp củi thôi."

"Anh cho rằng em không biết nấu bếp củi?"

Anh cười bước đi, Lục Yên bước gọn tốc lại, đi vào phòng bếp tìm một cái nồi, thấy cái nồi có dấu vết của việc đun bếp củi, cô cầm đi cọ rửa sạch sẽ, sau đó đổ hai bát gạo mà Tạ Đạo Niên mang đến lúc sáng vào nồi, vo sạch sẽ, đổ nước vào, sau đó thuận lợi tìm được cái bếp củi ở trước cửa nhà, mang đến sân sau để nhóm bếp.

Tạ Đạo Niên cầm một bó cây du mạch* về, ngồi thấy mùi bếp củi đang cháy, bỏ mũ xuống, tìm thấy Lục Yên, cô đang cầm ống tre thổi lửa, ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt có dính vài vết nhỏ.

(*cây du mạch: còn có tên gọi khác là "đuôi phượng hoàng", là loại cây thuộc họ cúc, giàu chất dinh dưỡng, vitamin A, B1, B2, canxi...)

Tạ Đạo Niên rửa sạch tay, không nhịn được cười, lấy tay lau sạch vết nhỏ trên khuôn mặt của cô, "Em là lính du kích á?"

Lục Yên lau mặt, "Đã lâu rồi em không nhóm bếp củi, nên mới bị vậy thôi."

Tạ Đạo Niên lấy một con gà ra khỏi lồng tre, Lục Yên hỏi anh, "Chúng ta sẽ ăn thịt gà?"

"Ừm, gà lá sen*, anh làm."

(*gà lá sen: có thể là gà bọc lá sen nướng hoặc món gà hấp lá sen.)

Lục Yên vội vả cho thêm củi vào bếp, đứng bật lên vì kích động, "Anh biết giết gà á?"

"....."

Thật ra mà nói thì, việc giết gà giết ngan vào dịp tết cuối năm đều là do Tạ Đạo Niên làm, Tạ Văn Bằng giao công việc này cho anh, vì vậy Lục Yên đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy kỹ thuật khéo léo của anh.

Cầm ấm nước nóng đổ xuống con gà, Tạ Đạo Niên bắt đầu nhỏ lông, hỏi cô, "Sao vậy? Nghĩ rằng anh rất thô lỗ?"

"Không phải, em chỉ không ngờ đến anh biết làm nhiều việc như vậy?"

Anh liếc nhìn cô một cái, cười ý vị thâm trường, "Sau này sẽ còn nhiều điều khiến em bất ngờ hơn nữa."

Cô sán lại gần anh, cả cơ thể đặt xuống lưng anh, Tạ Đạo Niên dừng lại, bất đắc dĩ nói, "Anh còn phải nhỏ lông nữa."

"Vậy anh công hay là không công hả?"

Anh nhỏ lông gà xong, hôn cô một cái, "Công."

Lục Yên cảm thấy thỏa mãn, tiếp tục dính vào anh.

Con gà đã được nhỏ lông sạch sẽ, lấy nội tạng ra, Tạ Đạo Niên đi lấy hai cái lá sen, Lục Yên đi lấy củi củi trắng ướp vào nồi, cô không nhận được mà nuốt nước bọt, cơm còn chưa chín mà bụng đã đói rồi.

Tạ Đạo Niên ướp các loại gia vị lên con gà, sau đó bỏ vào chảo dầu, chiên một lúc, hái hạt sen, lấy lõi sen, và một ít hoa hồi*, ngũ chi mao đảo**, nhét các thứ đó vào bụng gà, cầm lá sen gói lại thật kĩ, dùng dây vải và cây cỏ cố định lại, bỏ vào trong nồi để hấp.

(*hoa hồi: Hoa hồi hay còn gọi là đại hồi, quế hồi hoặc bát gác hồi hương, tiếng Trung có nghĩa là "tám cánh". Đại hồi là một thành phần của ngũ vị hương truyền thống trong cách nấu ăn của người Trung Quốc. Nó cũng là một thành phần được sử dụng trong nấu nước dùng cho món phở của người Việt Nam.)

(**ngũ chi mao đảo: Đã giải thích ở các chương trước)

Lục Yên đang cắt củ cải trắng để nộm, thỉnh thoảng còn cầm một miếng lên cho vào miệng ăn.

(*nộm củ cải trắng)

Tạ Đạo Niên ôm cô từ phía sau, "Thích ăn chua như vậy?"

Cô cầm một miếng lên đưa cho anh, "Ăn chua ngon mà."

Tạ Đạo Niên ăn thử một miếng, nhăn mày lại vì độ chua.

Lục Yên nở nụ cười, cắn môi anh một cái.

Bọn họ rời xa trốn đồ thành, đi đến nơi đây để thư giãn, không có ai khác, cho dù phải nấu cơm bằng bếp củi cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chỉ cần có anh/em, ở đâu cũng đều là thiên đường.

Lục Yên làm hai món ăn, nộm củ cải và du mạch luộc, trên đĩa du mạch luộc có rắc một ít tỏi, một ít nước tương, hương thơm ngát xông thẳng vào mũi. Cơm cũng đã chín, Tạ Đạo Niên đặt một cái bàn thấp xuống đất, hai người ngồi xuống chiếu trúc, mở lá sen ra, Lục Yên ngửi thấy một hương thơm nồng mũi.

Cô đến gần hơn, "Thơm quá a."

Con gà được bọc trong lá sen, tất cả các gia vị được nhét vào bên trong con gà, các loại gia vị thấm vào từng thớ thịt của con gà, ngay cả xương cũng có mùi thơm.

Tạ Đạo Niên xé một cái đùi gà ra cho cô, mới cầm lên thôi mà đã muốn nhỏ nước miếng, "Ăn thử đi."

Lục Yên đưa bát qua nhận lấy, sau khi cắn một miếng, giọng nói vô cùng kinh ngạc, "Ăn ngon quá."

Vừa mềm vừa giòn, vừa thơm.

Tạ Đạo Niên véo một cái vào má cô, "Ngon thì ăn nhiều một chút."

Lục Yên không thích ăn da gà, Tạ Đạo Niên liền tách da gà ra cho cô, Lục Yên chỉ lo ăn củ cải nộm, gà hầm lá sen sắp bị anh ăn hết một nửa, cô mới lấy phần lại, Tạ Đạo Niên không cho.

"Em mới chỉ ăn được một cái đùi gà."

"Không phải anh đã gỡ hết thịt vào bát của em rồi à?"

"Nhưng mà ở trong tay anh vẫn còn gà."

Tạ Đạo Niên cảm thấy bất đắc dĩ, xé phần thịt ở lưng gà đưa cho cô, khi Lục Yên há miệng định ăn, anh tình nguyện rút tay lại, không để cho cô ăn.

Cứ như vậy mấy lần, Lục Yên giận, "Anh thật xấu xa."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, đút thịt vào miệng cô, "Được rồi, không trêu em nữa."

Hai người ăn xong, gà hầm lá sen không còn sót lại một miếng nào, Lục Yên cảm thấy chưa thỏa mãn, xới nộm cơm cháy trong nồi vào bát.

"Em thích ăn cơm cháy?"

"Anh không cảm thấy cơm cháy rất thơm à?"

Anh gật đầu, rất đồng ý, khi còn bé anh cũng thường hay ăn.

Lục Yên cắn một đầu của miếng cơm cháy, đến gần anh, Tạ Đạo Niên sững sờ một chút, cô khiếu khích đem miếng cơm cháy trong miệng liếm đến bóng loáng, Tạ Đạo Niên ghé đầu lại, cắn đầu còn lại.

Hai người mỗi người cắn một đầu, từ từ ăn, ăn đến miếng cuối cùng thì, Lục Yên tăng tốc, lao đến hôn anh.

Tạ Đạo Niên ghì đầu cô lại, biến nụ hôn này thành một nụ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13-3: Tắm ngày 3

Editor: Yang3S

Bên ngoài căn phòng, một con chim sẻ đang mổ bộ lông của mình, bầu trời bắt đầu chuyển sang màu đỏ vàng, nắng nóng dần dịu, ánh nắng xuyên qua những tán cây xanh mướt, chuồn chuồn đậu trên lá sen, vỗ cánh vỗ cánh, hư hư ảo ảo, trong hoàn cảnh yên tĩnh như này còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

Anh ôm cô vào lòng, trao cho cô từng nụ hôn sâu vô tận, cơ thể dường như muốn bốc cháy, những giọt mồ hôi nóng bỏng bắt đầu chảy ra, hai người vẫn hôn nhau vô cùng đắm đuối.

Trong miệng vẫn còn sót lại miếng cơm cháy, cũng không biết là của ai, cùng nhau nhai nuốt, răng thỉnh thoảng va chạm vào nhau, đầu lưỡi quấn chặt lấy nhau, không muốn tách rời, nhĩ từ ngã hoạt*, tình ý triền miên.

(* nhĩ từ ngã hoạt: nghĩa việt là "người sống ta chết", mô tả sự mâu thuẫn giữa hai bên hoặc cuộc chiến đấu giữa hai bên vô cùng khốc liệt, chỉ kết thúc khi người chết và ta sống.)

Miệng giống như cái móc treo hút trần không*, Lục Yên hơi cựa cây mình một chút, thì nụ hôn này mới dừng lại.

(*cái móc treo hút trần không từ gốc là "吸盘" = (hán việt) giác hút, là cái móc không có lớp băng dính nhưng nó hút chân không nên khi gắn vào tường thường rất chắc chắn, dùng để treo đồ đạc)

Cô thở hổn hển, hai cánh môi đỏ tươi, áo sơ mi trắng mặc trên người không che giấu được lớp áo lót màu đen ở bên trong, mồ hôi ở ngực chảy ra, in một mảng lên áo sơ mi, nhìn vô cùng quyến rũ.

Ánh mắt của Tạ Đạo Niên tối lại, bên trong có một ngọn lửa đang bùng cháy, có xu hướng cháy lan ra khắp người.

Cô đưa tay vào trong quần của anh, một tay dè lên lồng ngực của anh, từ từ đến gần tai anh.

"Anh cứng rồi!"

Cô cúi đầu xuống hôn vào cổ anh, rồi hôn xuống xương quai xanh.

Chân bắt đầu leo lên cái eo rắn chắc của anh, tay đặt lên thắt lưng của anh.

Úm ~ Thật là cứng a!

Đến đây nào, mau đến đây đi!

Ngực của Tạ Đạo Niên phập phồng lên xuống, hai vai run lên từng đợt, đôi môi vẫn còn bóng loáng, để mặc cho cô làm điều xấu trên cơ thể mình.

Cô ngồi vào lòng anh, tay anh nâng cái mông căng tròn của cô lên, nhẹ nhàng xoa nắn.

Hai chân của Lục Yên bám chặt vào eo anh, thân dưới liên tục va sát vào đùi quần của anh, cho đến khi cảm nhận được sự đau đớn nhẹ mới dừng lại, Lục Yên ngẩng đầu lên, hai cánh môi hé mở tạo thành một đường vòng cung ngọt ngào.

Anh cắn vành tai của cô.

"Em ướt rồi!"

Sờ vào, nên biết.

Đã ướt!

Quạt điện vẫn đang quay, hai bắp đùi của Lục Yên toàn là mồ hôi, mồ hôi trên cổ của Tạ Đạo Niên chảy xuống không ngừng.

"Tắm không?"

Cô ôm cổ anh, "Có."

Anh bế cô lên, đóng cửa lại, đi đến phòng tắm.

.....

Mùa hè nóng bức như vậy, tắm nước lạnh dễ bớt nóng.

Phòng tắm này rất rộng, Tạ Đạo Niên có thói quen dùng xà bông, màu trắng, hương thơm nhẹ nhàng tinh khiết.

Cửa sổ trong phòng tắm được mở ra, Lục Yên ngồi trên chiếc ghế gỗ,

hai bắp đùi được mở rộng, vòi hoa sen phun xuống khu vườn bí mật của cô, những giọt nước theo hàng cò đen nhánh chảy xuống dưới.

Cả người anh trần truồng, đáng người ngây ngô khi xưa đã được thay bằng dáng người tam giác ngược*, bộ ngực rắn chắc tràn đầy sự mạnh mẽ, hai chân vừa thon dài vừa rắn chắc, trên cánh tay còn nổi lên gân xanh, cơ bụng từng múi từng múi, gầy thịt ở vùng tam giác đang dần lên.

(*dáng người tam giác ngược)

Anh xoa xà bông lên người cô, Lục Yên khẽ ưm ~ một tiếng, hai chân càng mở rộng ra hơn, anh có thể nhìn thấy hai cánh hoa được mở ra hoàn toàn, và còn thấy một lỗ nhỏ màu đỏ ở bên dưới nữa.

Đuôi tóc của cô ướt sũng, trên đầu vẫn khô, phần dưới tóc bị ướt dính lên ngực, nhìn vào có cảm giác đẹp đến đẩy mê hoặc.

Anh tắm giúp cô, bàn tay đi qua dưới nách, rồi lại đi qua phía sau lưng, không ngừng di chuyển xuống dưới, bóp cái mông căng tròn của cô, Lục Yên uốn éo cái eo, ườn bộ ngực đầy đặn của mình về phía trước, Tạ Đạo Niên há miệng ngậm nụ hồng của cô lại, bên trên bộ ngực non mềm trắng nõn vẫn còn những hạt nước lăn tăn, ánh sáng chiếu xuống, cánh xuân nhìn càng rõ ràng hơn.

Lục Yên bắt đầu xoa nắn gầy thịt lên lên xuống xuống, bọt xà phòng trên người đã được lau sạch sẽ, cô nhìn vào mắt anh, thấy vẻ kiềm chế lửa tình đang bốc cháy của anh, như một sự căm rổ, trỗi dậy cô lại. Cô khẽ mở miệng, le lưỡi ra, ỳnh nghĩ vừa giao hoạt vừa trắng trợn biểu hiện ra như vậy.

Tạ Đạo Niên ngậm đầu lưỡi của cô lại, liếm mát, Lục Yên cầm lấy vòi hoa sen, rửa sạch thân dưới cho anh, hai người hôn nhau một lúc, vòi nước cũng đã khóa lại.

Lục Yên cho tóc ra sau lưng, hơi ngửa cổ lên, hai chân mở rộng ra, ngón tay đặt trên cửa vào, chạm dãi ma sát, làm dịch ngọt chảy ra ngoài.

Về mặt của cô hiện lên vẻ đói khát, có chút làm nũng, có chút khiêu khích, mỗi một lần ma sát, là huyết non lại chảy ra nhiều dịch ngọt hơn, hô hấp cũng ngày càng dồn dập hơn.

"Úm ~ "

Tạ Đạo Niên từ từ quý hai gối xuống, hai tay nắm lấy bắp đùi của cô, "Lại muốn phóng túng rồi?"

Cô nở nụ cười, đưa ngón tay dính đầy dịch ngọt của mình đến gần miệng của anh, anh mở miệng ngậm lấy nó, liếm hết một lượt, cô cảm thấy hài lòng, ngoan ngoãn tách hai bắp đùi ra, để mặc đầu lưỡi của anh treu đùa nó.

Bầu trời bao quanh hai người, bên trong căn phòng tắm rộng rãi có một bồn rửa tay, sàn nhà màu đỏ, tường được sơn màu trắng, vòi hoa sen, bồn cầu, còn có một cái ghế gỗ đang lắc lư, cô gái ngồi trên đó có vẻ mặt tràn đầy nét xuân, khiến người nhìn vào muốn phạm tội.

Đầu lưỡi của anh len lỏi vào từng góc ngách, Lục Yên nắm chặt thành ghế, rên rì thành từng tiếng vô cùng dâm dăng, hình xăm hổ điệp trên mu bàn chân không ngừng trượt trên lưng anh, để lại một dấu vết hồng hồng đỏ đỏ trên lưng của anh.

Thỉnh thoảng anh ngẩng đầu lên nhìn cô, Lục Yên cảm mỉm, hai chân kẹp chặt lại, Tạ Đạo Niên hưng phấn một cách mạnh mẽ, cô càng kẹp chặt đầu anh hơn, trên mặt ghê ghê liền xuất hiện một vùng nước nhỏ nho.

Vừa dâm dăng vừa nhạy cảm!

Anh không nhịn được nữa, xoa xoa đầu cô, "Đứng lên, anh muốn làm em."

"Cứ vậy mà làm?"

Anh ôm lấy cô, "Đứng, cứ vậy mà làm."

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13-4: Tắm ngày 4

Editor: Yang3S

Khóa thân, như Adam và Eva.

Quay về tắm chiếu trúc, anh đẩy gối và chân bông ra ngoài, Lục Yên nằm lên cái đệm mềm mại, Tạ Đạo Niên ngồi xuống bên cạnh cô, ngón tay di chuyển trên khắp cơ thể cô, sau đó dừng lại trên bộ ngực của cô, bắt đầu vân vê nhào nặn nó như một quả bóng nước.

Bên ngoài là cánh đồng sen, xung quanh không có ai, mặt trời vẫn đang ở trên cao, có một hương vị là lạ, dòng suối nhỏ bên cạnh vẫn đang chảy róc rách không ngừng, con tôm bị ánh nắng chiếu vào phản chiếu thành một màu xanh nhạt, quả lựu chín đỏ rơi rụng xuống đất, để lộ ra một mảnh thịt màu đỏ bên trong.

Tạ Đạo Niên ngồi ở trên giường, hai chân được tách ra, tay phải chống đỡ cơ thể, hơi nghiêng về phía sau một chút, miệng không ngừng thờ ra tiếng, khi thì ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, khi thì vân vê nhào nặn bộ ngực của người mình yêu.

Lục Yên hé miệng ngậm lấy gáy thịt của anh, đầu lưỡi thỉnh thoảng chạm lên đầu nắm của anh, lấp kín lỗ nhỏ trên đó, anh nhắm mắt lại hồ hạp ngày càng dồn dập, Lục Yên ngậm toàn bộ gáy thịt vào, di thẳng vào tận sâu trong cổ họng, cảm thấy có một cảm giác áp bức, Tạ Đạo Niên không nhận được hết thành tiếng.

Thì ra đàn ông rên rĩ cũng nghe êm tai như vậy.

Cô như một nhà thám hiểm không biết mệt mỏi, liên tục khám phá từng chỗ trên cơ thể anh, kẹp chặt bắp đùi anh lại, liên tục ma sát, cho đến khi mặt trên có giọt nước lỏng lạnh xuất hiện, phong cảnh vô cùng đắm mê.

".... Âm ướt như vậy?"

Cô không trả lời, thay vào đó là cái miệng ngày càng mát mẻ hơn, Tạ Đạo Niên nắm lấy ga trải giường ở dưới, quay người lại đè cô nằm xuống dưới, "Anh không thể kiềm chế được ý nghĩ muốn ép khô em." Nói xong liền tách hai bắp đùi cô ra, ma sát của vào mấy cái, sau đó thể như chẻ tre mà đâm vào.

Lục Yên cảm nhận được bản thân như bị anh tách ra làm đôi, dịch ngọt tranh nhau bao vây lấy kẻ vừa mới xâm lược vào huyết non, Tạ Đạo Niên bóp chặt eo của cô, mạnh mẽ đâm vào tận hoa tâm.

"A...."

Người phụ nữ của anh, huyết non đúng là rất âm ướt a.

Bạn đã từng mở ngăn kéo chưa? Khi còn bé thích kéo ra, rồi lại đẩy vào, dường như bên trong ngăn kéo đó có rất nhiều kho báu.

Tạ Đạo Niên nhìn cô, mồ hôi liên tục rơi xuống ngực cô, hai bắp đùi của Lục Yên bám chặt lấy eo của anh, liên tục thúc đẩy.

"Trường Canh, mạnh hơn nữa, a..... thật to.... " Lục Yên nằm trên giường, thoải mái đến mức không kiềm nén được bản thân.

Mông của anh mạnh mẽ đánh về phía trước, hai túi ngọc ở dưới không ngừng đập vào da thịt của cô.

Bóp vào mông của cô, ra sức đâm mạnh, như vậy cô sẽ nhanh chóng đạt được sự sung sướng.

Cứng quá a, mọi thứ của anh, đều cứng rắn a.

Dường như Lục Yên đang đùa đùa cùng nhịp với những chiếc lá chuối bên kia bờ suối, gáy thịt của anh liên tục ra ra vào vào nơi riêng tư của cô, kéo ra một dòng chất lỏng nóng ẩm, thấm ướt cả ga giường, mà anh dường như có sức mạnh bất tận, không ngừng thúc mạnh về phía trước, tiếng nước vang lên, càng khiến anh háng hái hơn.

"Thật chặt, kẹp chặt đến mức không rút ra được."

Anh thở hổn hển, liên tục đâm vào huyết non của cô, dù chỉ làm bằng tư thế truyền thống*, nhưng cũng có thể khiến cô có được cảm giác sung sướng không gì sánh bằng.

(*tư thế truyền thống: nam trên nữ dưới.)

"Trường Canh, nhanh hơn, nhanh hơn nữa." Cô thích nghe anh nói những câu thô tục.

"Đâm đặng, hai chân kẹp thật chặt vào."

Lục yên xoay người, chống mông lên, tách hai chân ra, "Trường Canh, vào đi."

Tạ Đạo Niên cảm vào, hai tay nắm lấy bộ ngực đầy đặn của cô, dòng điện được tích lũy ở bên dưới, bắt đầu lay lan khắp cơ thể, anh dùng sức đâm mạnh, cô không nhận được thét chói tai, không nhận được phát cuồng lên.

"Trường Canh, anh thật là giỏi, vào sâu hơn nữa, đánh mông em, nhanh lên, đánh vào mông em"

Anh đánh vài cái lên mông cô, mỗi một cái đánh giáng xuống là hai bức tường của cô lại co chặt lại hơn nữa, cho đến khi gáy thịt bị kẹp chặt đến mức sung sướng.

Hai mắt của anh tràn đầy tơ máu, xoay mặt Lục Yên lại, hung hăng hôn mạnh xuống, "Đâm đặng"

Nói xong liền bắn vào huyết non, Lục Yên bị dòng dịch nóng tươi vào mà cả người cũng muốn bốc cháy, ngay cả cọng tóc cũng muốn bốc cháy.

Lửa tình bốc cháy, hừng hực không bao giờ tắt.

Tình yêu bất tận, làm cũng bất tận.

Tạ Đạo Niên ngã xuống đệm, ôm chặt cô lại, liên tục trao cho cô những nụ hôn nóng bỏng.

Lục Yên cảm nhận được tình dịch đang chảy ra, cô thở phì phò, vuốt ve khuôn mặt anh, giọng nói không có lực, "Trường Canh, đây là lần đầu tiên anh bắn vào trong"

Khuôn mặt Lục Yên ửng hồng, mái tóc ướt sũng, không phân biệt được đâu là mồ hôi đâu là nước. Đôi mắt sáng bừng lên, lấp la lấp lánh.

Anh ôm cô, "Xin lỗi."

Cô vuốt ve khuôn mặt anh, "Trường Canh, em rất vui."

Anh nở nụ cười, trên khuôn mặt đẹp trai toàn là mồ hôi, anh nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt say đắm, "Vui thì tốt rồi."

.....

Bầu trời trong trẻo, những giọt nước vẫn còn đọng lại trên lá sen, bị một cơn gió thổi qua, trượt rơi xuống hồ nước. Chuồn chuồn lướt qua, mọi thứ đều ồm. Một con bò vùi vãi đi, vừa đi vừa lắc đầu, phe phẩy cái đuôi đi đến mép cánh đồng, các ngôi nhà thưa thớt nhau, cánh đồng lúa trải dài khắp thôn làng.

Bên trong căn phòng đang bật quạt, hai người đều trần truồng. Một tay Tạ Đạo Niên ôm Lục Yên, một tay chạm rãi xoa bụng của cô, Lục Yên nằm trong ngực của anh, nhắm hai mắt lại, về mặt khi ngủ vô cùng ngoan ngoãn.

Một kỷ niệm dài, nên ngay cả một trời cưỡi lừa biếng chưa muốn xuống núi, tình cảm ngày càng sâu sắc hơn, lửa tình trong cơ thể ma sát vào nhau tạo thành ánh sáng lóa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Buổi tối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuồn chuồn bay là là mặt nước, đậu xuống lá sen, sau đó đột nhiên bay đi, khiến lá sen lắc lư một cái.

Một cái giỏ đồ thắm được thả xuống giếng, Lục Yên giật giật dây giỏ để nước chảy vào giỏ, sau đó kéo giỏ nước lên, đổ vào chậu cà chua.

Trong ba ngày qua, bọn họ sinh hoạt ở nơi này, sáng sớm Tạ Đạo Niên lái xe đưa cô đi chợ mua thức ăn, hai người cùng nhau làm cơm. Buổi tối nằm nói chuyện phiếm trên chiếu trúc, nói một ít chuyện khi còn bé, khi nói đến những bí mật hồi nhỏ thì còn chỉ vào nhau nói, thì ra anh/em là một đứa bé hư a, thì ra anh/em cũng đã từng làm chuyện này chuyện kia.

Sau khi chia sẻ bí mật nhỏ với nhau, hai người nằm trên chiếu trúc cười như một kẻ ngốc.

Tạ Đạo Niên đội mũ rom lên đầu, Lục Yên hỏi anh, "Anh muốn đi ra ruộng?"

Mấy ngày hôm nay, cứ đến trước giờ cơm là Tạ Đạo Niên đều đi hái rau quả, Lục Yên đã quen với cách ăn mặc và chuẩn bị đạo cụ để mang đi của anh, nhìn một chàng trai đẹp trai, nhã nhặn lịch sự biến thành một chàng trai thôn quê chân chất, nhìn vào trang phục của anh thời Lục Yên cũng đã thấy thích thú rồi.

Mấy ngày hôm nay Tạ Đạo Niên bị ăn nể, anh buộc sợi dây thừng lại, cười hỏi cô, "Em có muốn đi cùng không?"

"Có."

"Đi thôi."

Tạ Đạo Niên đưa cho cô một cái mũ rom khác để đội vào đầu, hai người nắm tay nhau đi ra ruộng.

Xung quanh đều là ao sen, đất trồng rau ở bên cạnh ao sen, Tạ Đạo Niên ngồi xổm xuống hái đậu Hà Lan, Lục Yên cầm một cái rổ đứng ở bên cạnh.

Khi một đàn ông làm việc đều tóa ra một nét gì đó rất quyến rũ, bộ dạng nghiêm túc sẽ luôn khiến cho người khác cảm thấy đặc biệt an toàn.

Các cô gái đều có cùng một loại cảm nhận này đối với anh.

Lục Yên nhìn những bông hoa sen ở khắp nơi, hỏi anh, "Trường Canh, sao em không nhìn thấy ai bán củ sen ở xung quanh đây vậy nhỉ?"

Động tác tay của Tạ Đạo Niên rất nhanh nhẹn, chỉ một lúc thôi đã hái được nửa rổ.

"Bỏ bán củ sen cho khách sạn và quán rượu, còn hạt sen thì được phơi khô để bán đồ khô, nhà của anh còn có mấy chi nhánh tương đối lớn ở mấy thành phố khác nữa."

Văn Phú Cư này là được tổ tiên để lại cho, nên nhà anh cũng đương nhiên được để lại chỗ đất này.

Lục Yên rất ngạc nhiên, "Còn có chi nhánh nữa?" Cô còn không biết gì cả.

"Trước đây, khi anh có thời gian thì liền đến mấy chi nhánh đó để xử lý chút chuyện, từ năm ba đại học thì không đến đó nữa, thay vào đó là bỏ đi."

Chuyện này nằm ngoài suy nghĩ của cô, cô hỏi, "Nhà anh làm ăn lớn như vậy, chắc là kiếm được rất nhiều?"

Tạ Đạo Niên ngẩng đầu lên nhìn cô, nở nụ cười, "Sao vậy, sợ anh không nuôi được em?"

"Đương nhiên là không phải rồi."

Mặc dù là nói như vậy, nhưng cái lỗ tai đó ửng lên của cô đã bán đứng cô rồi.

Hai bên bờ sông trồng một hàng cây ngải*, những đóa hoa màu vàng dong đưa theo trong gió, dòng sông trong vắt, chảy róc rách thành từng dòng, trái tim của Tạ Đạo Niên cũng rất hiểu điều mà bản thân mình muốn.

(*cây ngải)

Anh hái xong cây đậu Hà Lan*, đứng dậy đuổi người một cái, "Đi thôi, về nhà nào, phơi nắng lâu mặt của em sẽ bị đỏ đó."

(*đậu Hà Lan)

Phơi nắng lâu không tốt đúng là một lý do rất tốt.

Lục Yên không nhìn anh, nhưng mà khuôn mặt vẫn không thể che giấu được niềm vui sướng trong lòng, vừa rồi anh hỏi lại cô, câu hỏi đó đã xác định được ý muốn sau này của anh. (Yang Ý muốn của Niên ca là tương lai mang Lục Yên về nhà nuôi béo tốt rồi ăn a:))

Con gió thổi khẽ qua, thổi vào tận trái tim của những người ở đây.

Tạ Đạo Niên dừng lại, khi ra khỏi nhà anh đi một đôi ủng cao, nhìn thấy hoa sen đang nở vô cùng rực rỡ, muốn đi xuống hái một bông sen tặng cho cô.

"Cẩn thận a."

"Đừng lo."

Tay của Tạ Đạo Niên rất nhanh nhẹn, đứng ở chỗ nước cạn, vươn tay ra, hái được một bông hoa sen, khi đứng lên thì dậm chân nhảy một cái, bùn trong ao lún xuống, thuận lợi lên bờ thành công.

"Tặng em"

Lục Yên nhận lấy, nụ cười còn tươi đẹp hơn so với bông hoa sen đó.

Anh véo má cô một cái, "Cười hạnh phúc như vậy?"

"Anh tặng em hoa mà em không được vui à?"

Anh dắt tay cô, Lục Yên nhìn bông hoa sen trong tay, không nhận được hồn anh một cái.

Tạ Đạo Niên không nhìn cô, nhưng khóe miệng cũng đã nhếch lên cao, bước chân cũng tăng nhanh hơn.

"A!" Cô nắm chặt tay anh, cố gắng đuổi kịp bước chân của anh.

Sau khi ăn cơm tối, sắc trời cũng dần dần tối lại, Lục Yên bê bát đĩa đi rửa sạch sẽ.

Bình tắm nóng lạnh bị hỏng, ở đây là vùng xa nên thợ sửa cũng không đến sửa luôn được, Tạ Đạo Niên đang đun nước nóng, sau khi làm việc nhà xong Lục Yên đi tìm anh, nồi nước nóng đã được đun sôi, anh đang cầm một cái kẹp gấp than đỏ vào bếp.

"Làm gì vậy?"

Anh dùng cái kẹp gấp hai cái gì đó đen đen ra ngoài, "Nướng khoai *."

Đặt nó lên lá sen, để qua một bên. "Chín vừa phải."

Lục Yên lấy một cái ghế và ngồi xuống bên cạnh anh, ánh lửa màu đỏ chiếu lên gương mặt cô, thỉnh thoảng có tiếng nổ nhỏ phát từ bếp dùng cháy, ngọn lửa cháy mờ mờ ảo ảo, cô tựa vào bờ vai của anh, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, trong đêm hè oi bức này, phía sau lưng cô một trận mồ hôi.

"Trường Canh, thật không ngờ rằng anh biết làm nhiều việc như vậy, lúc trước em cứ nghĩ anh chỉ biết đọc sách thánh hiền."

Tạ Đạo Niên bóc vỏ khoai ra, mùi thơm liền xông vào mũi.

Anh đưa cho Lục Yên cắn một miếng, "Vậy bây giờ trông anh rất thô lỗ?"

Cô lắc đầu, "Không phải, em nghĩ, Trường Canh không phải là người khó gần như vậy, nhưng mà, vẫn rất xấu xa."

Tạ Đạo Niên lại đút cho cô một miếng nữa, "Lúc trước em nghĩ anh rất khó gần?"

Lục Yên suy nghĩ một chút, "Là một người rất lịch sự, nhưng mà, luôn có một cảm giác khó có thể ở chung a." Trong miệng cô vẫn đang nhai miếng khoai, thỉnh thoảng mở miệng thở vì khoai nóng, "Nhưng dù sao thì cũng chỉ có em mới có đủ lòng dũng cảm để bắt anh lại."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, cốc mấy cái vào đầu cô, "Lại tự trát văng lên mặt mình rồi."

Lục Yên ôm lấy cánh tay của hắn, "Trường Canh, sao anh lại tốt như vậy chứ?"

Anh bóc vỏ một củ khoai khác ra, cười nói, "Em cũng rất tốt mà."

"Em luôn có cảm giác mình không đủ tốt."

Tạ Đạo Niên cho một miếng khoai vào miệng, suy nghĩ một chút, "Không, em cứ tiếp tục duy trì như này là được rồi."

Cứ tiếp tục nhiệt tình, lạc quan, chuyên tâm, cứ duy trì như vậy là được rồi.

Như vậy mới là chính em, chính những điều đó khiến anh yêu em.

Tạ Đạo Niên ăn xong khoai nướng, phũ sạch hai tay, "Nào, cầm chậu ra đây để lấy nước cho em tắm nào."

Lục Yên vào phòng tắm cầm chậu ra lấy nước rồi vào phòng tắm tắm rửa, còn Tạ Đạo Niên tắm ở sân sau, anh chỉ mặc một cái quần lót góc bẹt*, đang dội nước tắm rửa.

(*quần lót góc bẹt)

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14-2: Buổi tối (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Sau khi cô tắm xong đi ra thì thấy Tạ Đạo Niên đã quét dọn sân sau sạch sẽ gọn gàng, mang ra một cái giường gỗ, và một cái chiếu.

Anh mặc một cái áo ba lỗ màu trắng cùng cái quần xám, cơ thể cao to vạm vỡ, mái tóc vẫn đang nhỏ nước.

Lục Yên dùng khăn tắm để lau tóc, "Anh giặt quần áo rồi?"

"Ừm, nào, ngồi xuống đi."

Lục Yên ngồi xuống chiếu trúc, Tạ Đạo Niên ngồi bên cạnh cô, ngược đầu ngắm nhìn bầu trời.

Trời cao trong xanh, bầu trời ở vùng ngoại ô vô cùng rõ ràng, có nhiều sao, lấp la lấp lánh, rực sáng cả một bầu trời, dường như lung lay một cái là sẽ rơi xuống, ánh sáng xuyên qua lá cây, tạo thành một màu xanh đẹp mắt.

Thình thoàng có một con bướm bay ngang qua, vỗ cánh, lại bay tự do về hướng khác.

Lục Yên mặc một cái váy ngủ màu xám, vải rất mỏng, gương mặt mong nước, đôi mắt sáng rực, tóc đen vẫn còn ẩm ướt, Tạ Đạo Niên còn có thể ngửi thấy hương thơm.

"Tối nay đưa em đi ngắm sao."

"Ngắm sao?"

"Ừm."

Anh lấy tay che hai mắt cô lại, để cô ngược cổ lên.

Anh đến gần cô, "Đọc thơ cho em nghe."

Lục Yên nở nụ cười.

Anh đặt một nụ hôn xuống má của cô, sau đó bắt đầu đọc thơ, giọng nói vang lên trong sân, xua tan cái nóng của mùa hè.

"Nơi đây, anh yêu em

Trong rừng thông tối tăm, ngọn gió phải tìm cách tự gỡ mình

Mặt trăng chiếu sáng như ánh lân tinh chạy trên mặt nước lang thang.

Những ngày tháng như hết đuổi bắt lẫn nhau"*

(*bài thơ "Nơi đây, anh yêu em" của tác giả Pablo Neruda, lời dịch ở trên của bạn Vũ Hoàng Linh bên thivien.net. Sau đây là cả bài thơ: Nơi đây, anh yêu em

Trong rừng thông tối tăm, ngọn gió phải tìm cách tự gỡ mình

Mặt trăng chiếu sáng như ánh lân tinh chạy trên mặt nước lang thang.

Những ngày tháng như hết đuổi bắt lẫn nhau

Những bông tuyết nở ra những hình thù nhảy múa

Chìm hải âu ánh bạc nhào xuống từ phương Tây.

Có đôi khi, một cánh bướm Và những vì sao, xa, xa, xa tít.

Cây thập giá đen trên một con tàu

Đơn độc.

Có đôi khi, anh dậy sớm và ngay cả hôn anh cũng ướt.

Ngoài xa kia tiếng biển cất lên và vọng đến.

Nơi đây, một bến cảng

Nơi đây, anh yêu em

Nơi đây, anh yêu em, dù chân trời giấu em trong vô vọng.

Anh yêu em dù xung quanh anh mọi thứ đều giá lạnh.

Có đôi khi, nụ hôn anh vờn xa, đi theo những con tàu nặng nề vượt biển

Nhưng chẳng đến được đâu.

Anh thấy mình bị lãng quên, như chiếc mỏ neo già nua.

Những cầu tàu buồn rầu khi buổi chiều neo mình trên đấy.

Đòi anh thêm một mối, những khao khát không mục đích

Anh yêu điều anh không có được. Em xa quá.

Nỗi chán ghét đánh vật với hoàng hôn uể oải.

Nhưng rồi đêm xuống và đêm hát anh nghe.

Mặt trăng xoay giấc mơ đều đặn của mình,

Những vì sao lớn nhất nhìn anh bằng đôi mắt của em.

Và khi anh yêu em, những cây thông đu mình trong gió,

Hát tên em bằng những tiếng lá rì rào." Nhà thơ này có mấy bài hay phết, ta sẽ up ở phần bình luận cho ai muốn đọc.)

Lục Yên nheo mắt lại, miệng vẫn luôn mỉm cười, hai tay chống lên mặt, bắt đầu say sưa trong giọng nói của anh.

Tạ Đạo Niên tiếp tục đọc bên tai cô, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng:

"Nơi đây, một bến cảng.

Nơi đây, anh yêu em

Nơi đây, anh yêu em, dù chân trời giấu em trong vô vọng.

_____ Những ngôi sao lấp lánh trong ánh mắt em, là ngọn hải đăng ở nơi xa, mà chiếc thuyền này của anh, luôn ở bên cạnh em.

Anh hôn nhẹ lên má cô, buông hai tay ra, "Được rồi, em mở mắt ra đi."

Lục Yên nhìn lên bầu trời, trên đó có vô vàn vì sao, ánh sáng màu vàng tinh khiết, dường như còn cao hơn so với bầu trời.

Nhưng Lục Yên nghĩ, hình như mình chỉ cần vờn tay lên là có thể hái xuống.

Tạ Đạo Niên chỉ về một hướng, "Đó là chòm sao bắc đẩu*."

(*sao bắc đẩu)

Lục Yên nhìn theo hướng Tà Đạo Niên chỉ, liền nhìn thấy những ngôi sao đang tỏa sáng.

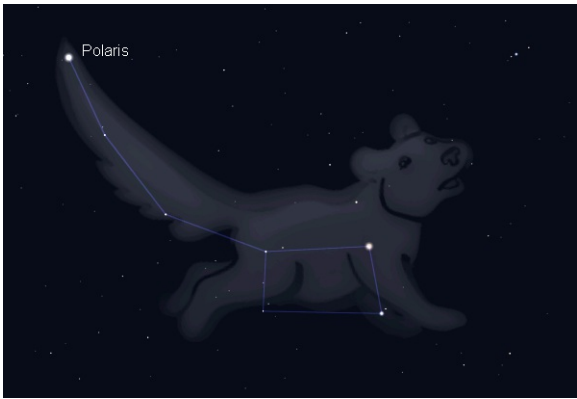
"Tại sao nó lại sáng như vậy?"

"Bởi vì nó có tinh vân*."

(*tinh vân: (từ Hán Việt nghĩa là mây sao; tiếng Latinh: nebulae có nghĩa là "đám mây") là hỗn hợp của bụi, khí hydro, khí helium và plasma.)

Tà Đạo Niên ôm cô, nói với cô, "Đi lên trên một chút, là sao bắc cực*, em nhìn thấy không?"

(*sao bắc cực)

Lục Yên háp mắt lại nhìn theo hướng anh chỉ, mỉm cười, "Có."

"Nếu đi lên cao hơn, sẽ nhìn rõ hơn, còn có những chòm sao khác, em có nhìn ra được đáng vẽ khi ghép bọn chúng lại không?"

Lục Yên đưa tay lên chỉ, "Có nhìn ra."

Anh nhìn bầu trời đầy sao, giọng nói chậm rãi, "Nếu đến sớm một chút nữa, là có thể nhìn thấy chòm sao orion* và chòm sao kỳ lân**."

(*chòm sao orion: Còn có tên gọi là chòm sao thợ săn.)

(**chòm sao kỳ lân.)

Lục Yên ôm cổ anh, "Trường Canh, anh học cách xem chòm sao khi nào vậy?"

Anh nhìn cô, cảm hơi hást lên, suy nghĩ một lúc, "Ông nội dạy."

Cô liếm môi, Tạ Đạo Niên hôn cô một cái, "Việc này không khó lắm"

"Trường Canh, em rất vui về kỳ nghỉ lần này."

Ngay cả khi không có các đồ dùng tiện nghi, chỉ cần nấu cơm, ngắm mặt trời mọc với anh thôi cô cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

Buổi tối hôm nay, anh mang em đi nhìn sao.

Ai nói anh không biết lãng mạn cơ chứ?

Tạ Đạo Niên ôm chặt cổ lại, "Em vui là được rồi"

Gió đêm thổi khô mái tóc của cô, để lại một mùi thơm, qua khe hở ở những ngón tay Lục Yên nhìn thấy bầu trời, đằng sau là cánh tay mạnh mẽ rắn chắc của anh, Lục Yên cảm thấy, mình và anh sắp hợp làm một thể, ngay cả hô hấp cũng hòa làm một.

"Trường Canh, có thể đọc lại bài thơ lúc này cho em nghe được không?"

"Được."

Mặt trăng xoay giấc mơ đều đặn của mình,

Những vì sao lớn nhất nhìn anh bằng đôi mắt của em.

Và khi anh yêu em, những cây thông đu mình trong gió,

Hát tên em bằng những tiếng lá rì rào

.....

Tối nay, hai người ngủ luôn ở trên chiếc giường gỗ ở sân sau, trên đỉnh đầu có hàng vạn vì sao, Lục Yên đếm được rất nhiều ngôi sao, đếm đến khi ngủ.

Tạ Đạo Niên đặt một nụ hôn xuống trán của cô.

.....Ngủ ngon, Ngôi sao của anh.

.....

Yang: Nhớ vote & comment nhá các tình yêu ☐☐☐

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14-3: Buổi tối (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Mấy ngày trước trời còn nắng nóng, vậy mà hôm nay nói mưa là mưa được ngay, không khí được phủ một lớp sương mù trắng xóa, thoát nhìn toàn bộ cánh đồng sen như rơi vào tiền cảnh.

Cánh cổng bên ngoài đảm sen đang đóng chặt, ngôi nhà màu xám bên trong cánh cổng đang đứng giữa màn mưa, tách biệt khỏi thế giới bên ngoài.

Tiếng mưa rơi truyên đến căn nhà kho bằng sắt đằng sau nhà, những hạt mưa rơi tí tách xuống dòng suối, hàng lựu ven bờ suối nhìn càng xanh tươi hơn, Lục Yên vươn tay hái một quả, sau đó rửa sạch với nước máy, đưa lên miệng cắn, thịt đỏ bên trong lộ ra ngoài, hương vị ngọt ngào lan khắp miệng.

Cô vừa mới gọi điện thoại cho Đào Nhạc, giọng Đào Nhạc trong điện thoại có vẻ ấp úng, bà nói rằng bao giờ cô về sẽ nói cho cô biết một chuyện.

Tạ Đạo Niên nói chuyện điện thoại ở bên cạnh, Lục Yên nghe thấy được một ít chuyện liên quan đến cửa hàng, gần đây Tạ Văn Bằng không quản anh chặt như ngày xưa nữa. Hơn nữa, mỗi lần Lục Yên đi tìm anh, mặt của Tạ Văn Bằng cũng không lạnh lùng như trước nữa.

Đây đúng là chuyện tốt mà.

"Phải về à?"

"Không, ngày mai mới về."

Con mưa ngày càng lớn hơn, Lục Yên đứng ở trong nhà, hôm nay cô mặc một cái áo sơ mi trắng kết hợp cùng quần sóc, đôi chân vừa dài vừa trắng nõn, dưới chân đi đôi dép sô ngón, lộ ra bộ móng chân màu hồng nhạt, khi đi chuyển, nhìn rất đáng yêu.

Tạ Đạo Niên kéo cô đến trước mặt, "Hôm nay chúng ta không ra ngoài, ở nhà đánh bài được không?"

Lục Yên gật đầu, "Được."

Anh cầm một bộ bài tú lơ khơ ra, Lục Yên ngồi xuống chiếu chờ anh chia bài.

Thấy kỹ thuật xào bài của anh rất điêu luyện, Lục Yên nói thầm, "Nếu có mặt chược thì tốt, đảm bảo đánh anh thành hoa rơi nước chảy."

"Đang nói thầm gì đấy?"

Lục Yên lắc đầu, "Không có gì đâu."

Hai người chơi bài cào(*), mỗi người được chia ba lá bài, sau đó cộng điểm lại, ai có tổng điểm cao hơn thì thắng.

(*bài cào: hay còn gọi là ba cây (miền bắc): Từ gốc là "斗三张" = (hán việt) đấu tam trương = (nghĩa Việt) đánh ba bài), còn có tên gọi khác là "hoa gián lận". Cách chơi: Các lá: A, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 mỗi lá có số điểm tương ứng con số đó.Các lá: J, Q, K mỗi lá tính mười điểm.Điểm của người chơi trong mỗi ván là số lẻ của tổng điểm ba lá bài. Ví dụ, tổng ba lá là 27 điểm thì được 7 điểm (hay gọi là nút), 10 điểm thì được 0 điểm (gọi là bù). Trường hợp đặc biệt là ai sở hữu được cả ba lá bài J, Q, K bất kỳ thì thắng ngay ván đó không cần tính điểm (gọi là ba cào hoặc ba tiền).)Bài cào không quan tâm đến chất (cơ♥, rô♠, chuồn♣, bích♠) của mỗi lá bài.)

Tạ Đạo Niên nhìn vào bài, nở nụ cười, "Thua thì phải bị phạt, được không?"

"Được."

"Ai thua thì phải còi một món đồ trên người xuống."

Lục Yên sững sốt, nhìn nụ cười không có ý tốt của anh, trừng mắt với anh, "Ai sợ ai, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có người phải còi truông a."

Tạ Đạo Niên gật đầu, "Em nói đó."

Anh ngồi xuống chiếu, bộ dạng không để ý, dựa lưng vào tường, nhìn vào bài xong liền đặt bài lên bàn, "Anh 6 điểm, em được bao nhiêu điểm?"

Lục Yên cẩn thận hơn anh, cô nhìn con số trên quân bài, sau đó cộng lại cẩn thận, cộng xong nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ, "Nhiều hơn anh 1 điểm."

Cô hất cằm, đưa bài lên bàn, 2 4 1, vừa đủ 7 điểm.

Lớn hơn đúng 1 điểm.

Thấy vẻ mặt cô há hê như vậy, Tạ Đạo Niên còi cái đồng hồ amazfit* ra.

(*amazfit: tên loại đồng hồ thông minh của Xiaomi, có giá 399NDT - khoảng 1 triệu 500 nghìn VND)

Anh xào bài, "Tiếp tục."

Ván thứ hai, Lục Yên được 8 điểm, Tạ Đạo Niên vẫn được có 6 điểm.

Anh đứng dậy cời cái áo ngắn tay của mình ra, cơ thể cường tráng lộ ra ngoài.

Nụ cười của Lục Yên ngày càng sáng lạn hơn.

Tạ Đạo Niên xào bài, "Tiếp tục."

Sự may mắn như một con gió, lúc hướng này lúc hướng kia.

Ván thứ ba, Lục Yên 5 điểm, Tạ Đạo Niên 8 điểm.

Lục Yên tháo vòng cổ ra, chớp chớp mắt, "Tiếp tục nào."

Tạ Đạo Niên nhìn về mặt buồn tẻ của cô, cười nói, "Tiểu Yên, vận may của anh rất tốt đó."

"Vận may của em cũng rất tốt."

"Lộc từ thùy thủ* a."

(*lộc từ thùy thủ = chẳng biết hươu chết về tay ai = chưa biết ai thắng ai thua.)

Ván thứ tư, Tạ Đạo Niên 9 điểm, Lục Yên 7 điểm.

Lục Yên cời dây buộc tóc xuống, nắm hai tay lại, "Tiếp tục a."

Cô vẫn còn có khuyết tai, so với anh thì đương nhiên nhiều đồ để cời hơn.

Tạ Đạo Niên lắc đầu, cười cười, tiếp tục chia bài.

Đến ván thứ 7, Lục Yên vẫn thua, cô bắt đầu có chút không bình tĩnh, quay lưng lại cời cái áo ngực bên dưới lớp áo sơ mi ra để xuống một bên.

Anh nhìn lên cái áo ngực đó, chia bài cho cô, "Dù sao thì một lúc nữa vẫn phải cời"

"Còn chưa biết ai phải cời đâu."

Ván thứ tám, Lục Yên vẫn thua, cô nghiêng rằng, "Ván sau để em xào bài."

Tạ Đạo Niên đưa bài cho cô, hai tay vô cùng trung thực đưa ra sau.

Thấy anh ngồi nghiêm chỉnh mà lại cười gian trá như vậy, Lục Yên nói, "Lời ra cái đuôi hồ ly rồi?"

"Anh không có giấu gì a."

Lục Yên đứng dậy, nghỉ ngơi một lúc, cời quần sóc bò xuống, lộ ra cái quần lót bên trong.

Tạ Đạo Niên về mặt tập trung nhìn vào đó, cô lại còn mặc quần lót chữ T, hai bên hông lại còn có dây buộc lại nữa chứ.

Bộ ngực đầy đặn nhô lên cao, núm hồng đứng thẳng.

(Yang: Này Yên tỷ không cời áo ngoài trước mà lại cời áo ngực ra trước.)

Muốn che đây lại, nhưng lại càng thêm quyến rũ.

Rất tốt, đi theo đúng hướng mà anh muốn.

Lục Yên xào bài, "Vận may đã trở lại"

Anh sờ lên mũi một cái, nín cười, nhìn lên lá bài.

Lục Yên thắng một ván, có 10 điểm, anh 8 điểm.

"Em đã nói mà, nhất định lúc trước anh chơi xấu."

Không ra được lại đổ lỗi tại bồn cầu*.....

(*không ra được lại đổ lỗi tại bồn cầu: câu này dân mạng bên Trung hay dùng, ý kiểu người nào đó có không làm được việc gì đó nhưng lại đổ lỗi cho một cái gì đó không liên quan.)

Tạ Đạo Niên phui hai tay, đứng dậy cời quần dài xuống.

Lục Yên nhìn thoáng qua liền đỏ mặt, lập tức cúi đầu xuống.

..... Sao anh đã cứng lên rồi?

Lục Yên cảm thấy bản thân sắp gặp nguy hiểm, ngẩng đầu lên nhìn, Tạ Đạo Niên đang nhìn xuống hai bắp đùi của cô.

Cô kẹp chặt hai chân lại.

"Tiếp tục a."

Lần chia bài này tay cô có chút run rẩy, sau khi nhìn thấy kết quả thì càng run rẩy hơn.

Tạ Đạo Niên đặt hai tay ra sau đầu, anh không nói gì.

Lục Yên cời từng cái cúc trên áo sơ mi ra, "Em có thể không cời nó ra không?"

Cô không muốn thua trước.

"Em muốn chơi xấu?"

Con sói đuôi lớn!

Sau khi cô còi áo ra, liền vén tóc về phía trước, để che đầy đi bộ ngực đầy đặn.

"Tiếp tục."

Ván tiếp theo, Lục Yên giấu bài của mình sang một bên, lần này Tạ Đạo Niên không thể nhận được cười nữa.

"Sao vậy? Cười?"

Lục Yên chấp hai tay lại thành hình chữ thập 十*, "Ván tiếp theo, nếu như em thua thì em sẽ cười."

(*chấp tay hình chữ thập)

Thấy cô đáng thương như vậy, Tạ Đạo Niên đồng ý, "Được, ván sau mà thua thì phải còi hết."

Cô gặt đầu như gà mổ thóc, "Được được được."

Cho tới bây giờ thì Lục Yên không phải là người thành thật trước mặt anh, lúc Tạ Đạo Niên xào bài thì ánh mắt của cô cứ hết nhìn đông lại nhìn tây.

Cô có dự cảm, có thể cô sẽ thua, nhưng mà, dù thua, thì cô vẫn muốn cứu vớt lại một chút gì đó.

Trong đầu nhắm tính khoảng cách từ chỗ ngồi cho đến cánh cửa, rồi lại chạy đến đó cần mất bao nhiêu thời gian?

Đến lúc anh chia bài, Lục Yên đột nhiên đứng dậy, hai tay che ngực lại rồi bỏ chạy.

Tạ Đạo Niên lập tức đuổi theo, "Biết ngay em không thành thật mà."

Lục Yên vừa chạy vừa quay đầu lại, thấy anh đuổi theo, mặt cô biến sắc, gào thét, "Mẹ ơi... Đừng đuổi theo em."

Hết chạy hướng đông rồi lại chạy hướng tây, đi vào nhà bếp ở sân sau, khi cánh cửa đang đóng lại, thì anh đá một mảnh gỗ vào, Lục Yên không đóng cửa vào được, chạy vào trong nhà bếp, phát hiện không còn đường chạy, Tạ Đạo Niên đã đuổi kịp, cô sợ đến mức áp lưng vào tường, ngồi bệt xuống, che lại bộ ngực, co người thành một quả bóng, miệng rên rí, "A... không còn đường nữa."

Trong tay Tạ Đạo Niên vẫn còn cầm bộ bài, đến gần cô, hung hăng bóp mạnh một cái vào cái mông của cô, "Chạy a, chạy tiếp đi."

"Không chạy chả lẽ ngồi ở đó chờ bị còi sạch ả?"

Tạ Đạo Niên nhìn về mặt hoảng sợ của cô, kéo cô lại gần hơn, "Thua thì thua không được giờ trò xấu."

Lục Yên hôn anh liền tiếp mấy cái, "Trường Canh, Trường Canh, chúng ta quay về chơi lại được không?"

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14-4: Buổi tối 4

Editor: Yang3S

Khuôn mặt Tạ Đạo Niên dính đầy nước bọt bởi kiểu hôn cún con của cô, anh lau mặt, mở bộ bài trên tay ra cho cô nhìn, Lục Yên vừa nhìn vào, cả khuôn mặt đều sụp đổ.

JKK, anh cầm những lá bài lớn nhất.

"Đến đây, anh có số điểm lớn như vậy, em còn có thể còi cái gì?"

Cô biết lần này không thể trốn được, lập tức ôm lấy anh nịnh hót, "Em thua, chúng ta chơi lại đi."

Cô thực sự không muốn thua dưới tay anh a.

Tạ Đạo Niên cúi đầu nhìn cô, Lục Yên chớp mắt mấy cái, quay mặt qua chỗ khác.

Cái tay của anh đang để dưới mông của cô từ từ di chuyển về phía huyết non, chạm rãi vuốt ve, Lục Yên kẹp chặt bắp đùi lại, "Trường Canh. Anh làm gì thế?"

Anh cắn vành tai của cô, "Em thử đoán xem?"

Bên ngoài, mưa vẫn đang tiếp tục rơi tí tách, thân trên của Lục Yên trần như nhộng, anh ôm cô đặt xuống bàn, bàn tay thô to còi cái quần lót của cô xuống.

Lục Yên cắn môi, vui mặt vào cổ anh.

"Lá gan của em lớn lắm cơ mà?"

Lục Yên rầu rĩ nói, "Thà chết chứ quyết không thể bị làm nhục."

Tạ Đạo Niên hôn một cái vào miệng cô, bàn tay không ngừng xoa nắn cái mông căng tròn của cô, "Anh thích làm nhục em."

Cởi quần lót ra, ở dưới đũng quần có dính một ít nước, Tạ Đạo Niên đưa cho cô nhìn, Lục Yên ngửi thấy một mùi động tình.

"Đang ở doanh trại của Tào nhưng lòng lại ở Hán*."

(*Đang ở doanh trại của Tào nhưng lòng lại ở Hán: Ý nói biểu hiện bên ngoài và trong lòng không giống nhau, ngoài mặt thì không thích, nhưng trong lòng lại thích và ngược lại.)

Cô đánh anh một cái, Tạ Đạo Niên cầm tay cô theo đưa vào trong quần của mình, vuốt ve lên cây gậy thịt cứng rắn đến mức muốn nổ tung.

Lục Yên nói khẽ, "Nóng quá."

"Lấy nó ra đi."

Lục Yên kéo quần lót của anh xuống một chút, cây gậy thịt lập tức được thả ra ngoài, nháy lên mấy cái.

Cô bước xuống bàn, từ từ xoa nắn gậy thịt của anh.

JQK cũng bị anh lấy được, cô không còn cái gì để coi nữa.

Lục Yên từ từ quỳ hai đầu gối xuống, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh, chậm rãi ngậm vào miệng.

Huyệt non đôi khát nên cứ ma sát, khu vườn cỏ màu đen ướt đẫm, Lục Yên vuốt ve hai túi ngọc của anh, cái đầu liên tục di chuyển, đầu lưỡi liếm dọc theo cây gậy, sau đó ngậm toàn bộ vào, hít mất lại, liếm lên lỗ nhỏ, sau đó liên tục liếm mát hai túi ngọc.

Tạ Đạo Niên vuốt mái tóc của cô.

"Ừm... ngày càng giỏi."

Cô liên tục liếm mát, cô còn muốn làm loạn, bàn tay vuốt ve cái mông của anh, rồi đánh xuống.

Đặng Đồ Từ*, làm càn!

(*Đặng Đồ Từ = yêu râu xanh, là tên một nhân vật có tính cách dâm dục, phóng dăng trong, nên được dùng để chỉ yêu râu xanh, người dâm dục, phóng dăng.)

Mưa ở bên ngoài đã ngừng rơi, mặt trời đang lộ mình ra khỏi những đám mây, ánh nắng chiếu lên gáy thịt của anh, khi Lục Yên bỏ ra, phía trên vẫn còn dính một ít nước bọt.

Mỗi lần ngậm vào, đều cảm thấy khó thở.

Gống như giọt sương, rơi xuống da bạn, có chút ngứa, bạn muốn bắt nó, nó liền chạy trốn.

Bộ ngực của cô ưỡn về phía trước, rất tròn rất đầy đặn, liên tục đung đưa theo động tác của chủ nhân.

Quá mức dâm dăng!

_____ Được rồi, anh muốn ngăn chặn cái người phụ nữ dâm dăng này lại bằng việc ép khô cô.

Tạ Đạo Niên kéo cô lên, "Đứng lên, bám chắc vào."

Lục Yên bám một tay vào cái tủ bát, Tạ Đạo Niên nhắc một chân cô lên, men theo cửa vào đâm vào.

"A.... vào rồi."

Tạ Đạo Niên cắn lên vành tai của cô, "Ừm, đi vào huyệt non của người phụ nữ dâm dăng."

"Đâm em đi, nhanh."

Cô vừa dứt lời, anh đã nắm chặt chân cô bắt đầu vận động, tốc độ vô cùng nhanh, Lục Yên bị anh đâm mạnh phải bám thật chặt vào tủ bát, ngay cả thở cũng có chút khó khăn, nơi nào bị anh đâm vào đều nóng lên, dường như nóng đến chín luôn.

Anh nắm lấy bộ ngực của cô, bắt đầu vắn về hai núm hồng, miệng quát, "Ngày thì chạy, chơi xấu này."

Cảm nhận được sự tạt đại khiến cô càng thêm hưng phấn, tay của Lục Yên dè lại hạt châu phía dưới, liên tục ma sát, dịch ngọt chảy ra ngày càng nhiều, ngay cả Tạ Đạo Niên cũng cảm nhận được.

"Đâm dăng, lại muốn ăn đòn đúng không?"

Lục Yên hôn anh, "Trường Canh, đánh em, mau đánh em."

Tạ Đạo Niên vừa ra sức ra vào vào vừa đánh xuống cái mông của cô, mỗi một cái đánh rơi xuống, Lục Yên lại rên rí một câu, muốn có bao nhiêu dâm dăng thì có bấy nhiêu dâm dăng.

Anh xoa nắn bộ ngực của cô, phía dưới vẫn liên tục làm điều xấu, thịt dỏ của Lục Yên bị kéo ra ngoài rồi lại bị đẩy vào, rõ ràng đã căng đến cực hạn rồi mà vẫn cố gắng phun ra nuốt vào.

"Em thích thô lỗ?"

Cô quay đầu lại hôn lên môi anh, "Ừm, thích anh thô lỗ."

Anh thuận theo cô nói, "Đâm dăng, đúng là quá mức dâm dăng."

"Em là người phụ nữ dâm dăng của anh, em thích anh làm em." Lục Yên kẹp chep cái mông lại, đầu dựa lên ngực anh, Tạ Đạo Niên cúi đầu xuống hôn cô.

Anh nắm lấy bộ ngực của cô, vừa bóp vừa kẹp, vô cùng thô lỗ.

"So về vận may, thì em không bằng anh."

"Em không muốn thua anh." Cô cắn vào môi của anh, muốn trừng phạt anh một chút.

"Nhưng cuối cùng em vẫn thua." Tiếng nói vừa dứt, anh ôm chặt cô lại, ra sức đâm vào rồi lại rút ra, hai cánh tay vững vàng nắm chặt bắp đùi của cô, hai cánh hoa và hạt châu đều đỏ bừng lên, nước chảy ra ngày càng nhiều, gáy thịt ra sức đâm vào, vẫn chưa rút ra hoàn toàn đã bị huyệt non kéo vào.

Tham lam, làm nũng.

Tốc độ ra vào của anh nhanh hơn, mồ hôi ở lưng chảy ra ngày càng nhiều, tay của Lục Yên bám lên cánh tay anh, nói không suy nghĩ, "Trường Canh, nhanh, bắn vào đi."

Anh ép cô lên tường, liên tục ra vào vào.

Con cá nhỏ lật mình trong dòng suối, lộ ra cái bụng màu trắng, sau đó lại ngoi mình xuống dòng suối.

Bọt nước văng khắp nơi!

Tạ Đạo Niên liên tục đâm mạnh, cuối cùng bắn vào trong cơ thể của cô.

"A....." Lục Yên lưu lại một dấu vết trên lưng của anh.

Ba con bài JQK lẻ loi nằm trên sàn nhà, chứng kiến cuộc làm tình của đôi tình nhân nhỏ.

Tạ Đạo Niên nằm lên ngực cô, thở hồng hộc, "Đâm dăng, kẹp chặt như vậy."

Cô cắn vành tai của anh, huyệt non càng ác ý kẹp chặt gáy thịt của anh lại.

"Ép khô anh."

Anh nở nụ cười, đứng lên khỏi ngực cô, ánh mắt sáng rực, cảm thấy mồ hôi như mưa rơi.

Rất gọi cảm!

Ôm cô lại, hai người trần truồng đi về phòng, Lục Yên vui mất vào ngực anh, ngừng đầu lên nhìn sân sau không có ai, cảnh cây đung đưa, còn có mấy con chim đang đậu trên đó, có một cảm giác thẹn thùng vì ban ngày ban mặt mà lại tuyên dâm.

Tinh dịch trong huyệt non chậm rãi chảy ra ngoài, rơi xuống mặt đất, rơi vãi cả đoạn đường.

Bọn họ không nhìn thấy.

Mái hiên vẫn đọng lại những hạt mưa ban nãy, thời gian ở đây vô cùng vui vẻ, trở lại thành phố Ngô, sau một thời gian nữa, anh phải đi vào xã hội, mà cô cũng phải đi học.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-1: Ảnh bình minh 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Sau chuyến đi đầm sen, hai người lại quay về với cuộc sống bận rộn.

Trước khi có kết quả của buổi phỏng vấn, Lục Yên đã mơ thấy một giấc mơ, trong mơ cô ôm một thời vàng rất lớn, sau lưng còn có vô số thời vàng khác đang rơi xuống, cô vui vẻ đến mức hai mắt hiện lên hình ngôi sao.

Ngày hôm sau cô đi đến cửa hàng, Tạ Đạo Niên đã đứng trước ở cửa sau, lưng dựa lên khung cửa, dáng người cao lớn, đẹp trai ngồi ngời.

"Trường Canh, em... mơ.... thấy mình có rất nhiều thời vàng, à, cuộc phỏng vấn của anh thế nào rồi?"

Tạ Đạo Niên rất ngạc nhiên, "Em giỏi như vậy à?"

Lục Yên ôm mạnh lấy anh, "Thật không?"

Anh gật đầu.

Cô vội vàng hỏi, "Trường Canh, anh làm ở đâu vậy?"

"Tổng cục thuế quốc gia."

"Ở thành phố Ngô à?"

"Không." Hầu hết những người nhà làm trong cơ quan nhà nước của Tạ gia cũng đều không công tác ở thành phố Ngô.

Cô cầm lấy vạt áo của anh, "Trường Canh, em có thể đi tìm anh được nữa không?"

"Đương nhiên là có thể, nhưng mà, trước tiên em phải lo việc học hành của mình cho tốt đi, còn có một năm nữa là tốt nghiệp rồi."

Cô ngoác nhìn anh, Tạ Đạo Niên nở nụ cười, "Có chuyện gì vậy?"

"Sau này không thể tùy ý đi tìm anh nữa rồi."

"Anh đâu có vào tù đâu, sẽ có ngày nghỉ, nghỉ gì thế hả?"

Lục Yên ôm chặt lấy anh, không nói gì.

"Không cho phép anh được nhìn cô gái khác."

"Có em là đủ rồi."

Lục Yên nhìn anh, bấu môi, bàn tay sờ lên tiểu Trường Canh, Tạ Đạo Niên đứng thẳng người, cô đến gần anh, nói nhỏ, "Nếu anh dám nhìn cô gái khác, em sẽ không bỏ qua cho anh đâu."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, ôm chặt cô vào lòng, "Đồ ngốc, em yêu anh như vậy, anh sao có thể bắt cả hai tay được chứ."

Tất cả tình yêu của anh đều dành cho cô hết, không bao giờ thay đổi.

Lục Yên nở nụ cười, cô ôm chặt lấy anh, gương mặt liên tục cọ vào cổ của anh.

"Cô gái ngốc."

....

Mọi thứ đều diễn ra một cách tốt đẹp.

Cuối cùng Tạ Đạo Niên làm việc trong Tổng cục thuế Quốc Gia ở thành phố Cẩm, cách thành phố Ngô khá xa. Ngày anh đi, Lục Yên ăn mặc rất xinh đẹp, hai người hôn nhau lưu luyến không muốn rời, Lục Yên nhìn theo chiếc xe đến khi nó khuất bóng ở đường rẽ mới thôi.

Tiếp đó Lục Yên đến trường, năm tự đại học rồi nên cô cũng bắt đầu nghĩ đến việc làm tác phẩm tốt nghiệp, cũng bắt đầu xem xét nơi để thực tập, cuối cùng chọn văn phòng "Kiến Vĩ Trí Trú*", để đến đó thực tập.

(*Kiến vĩ trí trú = nhìn thấy kiến thức vĩ mô, vĩ mô = danh từ là đối tượng có quy mô nhỏ trong hệ thống, được coi là cấp thấp nhất, tính từ thuộc cấp đơn vị kinh tế cơ sở.)

Bởi vì đặc thù công việc, nên Tạ Đạo Niên chỉ có thể về nhà vào dịp cuối tuần, Lục Yên thêm một cái khăn tay hình chòm sao bắc đẩu rồi gửi cho Tạ Đạo Niên, khi anh nhận được thì rất kinh hì*. Đến ngày nghỉ, hai người mặc đồ đôi đi dạo phố, khả năng chơi gấp thừ của Lục Yên ngày càng giỏi, Tạ Đạo Niên đi nhận quà cho cô, khi về thì hai tay ôm một đồng thừ bông.

(*kinh hì: vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ)

Bỗng dưng thời gian gấp nhau bị thu hẹp lại, may mà Lục Yên cũng tương đối bận rộn, bận rộn nên thời gian nhớ anh cũng ít đi.

Nhưng thỉnh thoảng khi nhìn thấy cảnh đẹp, đồ ăn ngon, thì vẫn vô thức nhớ đến Trường Canh, biết anh cách cô rất xa, nên trong lòng liền cảm thấy mất mát.

Bạn cùng phòng hỏi cô, "Tiểu Yên, cậu và người yêu cách nhau xa như vậy, bên ngoài đủ loại hoa thơm có lạ, cậu không lo lắng à?"

Ở đại học cũng đã có đủ loại hoa thơm có lạ.

Lục Yên lắc đầu, "Anh ấy không phải loại người như vậy."

Trường Canh tin tưởng cô, cô cũng tin tưởng Trường Canh.

Gần đây thời gian Đào Nhạc ở nhà nhiều hơn trước rất nhiều, Lục Yên bận rộn với việc thi đấu, rồi cả việc thực tập, nên rất ít khi về nhà, Đào Nhạc muốn tìm cô để nói chuyện cũng không dám làm phiền cô.

Buổi tối, hai người gọi video, anh đang đọc sách, cô đang thêu thùa, hai người đeo tai nghe nói chuyện với nhau, Tạ Đạo Niên thấy nơi nào đó đẹp cũng kể cho cô nghe. Lục Yên đang thêu một cái gì đó, đưa điện thoại lại gần cho anh nhìn, đến 10 giờ tối, hai người nói ngủ ngon, tắt đèn, đi ngủ.

Cứ như vậy, vào buổi tối Tạ Đạo Niên không phải làm việc, hai người đều gọi video cho nhau như vậy, chàng trai trong màn hình đã bước chân vào xã hội, anh đi trước cô một bước, vì vậy cô càng không thể rút lại phía sau.

Anh rất thích nhìn bộ dạng tập trung thêu từng đường kim mũi chỉ của Lục Yên, có mấy lọn tóc rơi xuống gò má trắng nõn, nhìn thế nào cũng cảm thấy vô cùng dịu dàng.

Lục Yên hỏi công việc của anh có vất vả không, hỏi đồng nghiệp của anh có dễ tính không?

Anh nói, em phải tin tưởng vào năng lực người đàn ông của em chứ.

Mỗi lần nghe được câu này, Lục Yên đều nở nụ cười, cười xong lại cảm thấy nhớ anh hơn, ngón tay sờ lên màn hình, dường như đang sờ lên khuôn mặt của anh.

Mấy người bạn cùng phòng ngồi ở đằng sau, tỏ nhìn cậu rồi cậu lại nhìn tớ, ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ.

Các tác phẩm trên bàn của Lục Yên ngày càng một nhiều.

.....

Buổi tối, ở sân sau của Văn Phủ Cư, yên tĩnh, ánh đèn chiếu xuống chiếc bàn bằng đá, có bốn người đang ngồi xung quanh.

Trên bàn bày một đĩa tủy gà*, gà lá sen (1), tôm bóc vỏ rang hạt điều(2), một nồi canh thập cẩm(4), đậu phụ sốt nấm kim châm(5).

(*tủy gà = cua say = món cua được chế biến cùng với rượu)

(gà lá sen)

(tôm bóc vỏ rang hạt điều)

(nồi canh thập cẩm)

(đậu phụ sốt nấm kim châm)

Đây là bữa liên hoan chúc mừng cho công việc đầu tiên của Tạ Đạo Niên, do Tạ Văn Bằng đề xuất.

Lục Yên ngồi bên cạnh Tạ Đạo Niên, Tạ Văn Bằng đưa cho cô một chén trà hoa*, cô vội vàng nhận lấy rồi nói lời cảm ơn.

(*trà hoa)

Chỗ nào có Tạ Văn Bằng thì Lục Yên luôn ngồi nghiêm chỉnh ngay ngắn.

Tạ Đạo Niên gấp cho cô một con tôm đã bóc vỏ, nhỏ giọng nói, "Em nếm gì đó vào lưng ả?"

"Không có." Cô vẫn giữ lưng cho thật thẳng.

Tạ Văn Bằng gấp thức ăn, mặt bất kinh tâm*, nói, "Khi ăn thì thả lỏng người một chút."

(*mặt bất kinh tâm thờ ơ, không để ý, không đếm xỉa tới...)

Lục Yên cúi đầu thấp xuống, Trần Lộ gấp thức ăn cho cô, "Tiểu Yên a, hôm nọ bác gặp mẹ cháu, bác và mẹ cháu còn vào quán trà ngồi nói chuyện một lúc nữa."

Lục Yên sặc một cái, Tạ Đạo Niên rót nước cho cô uống.

Trần Lộ vuốt lưng cho cô, "Không có chuyện gì đâu, chỉ nói mấy chuyện của phụ nữ thôi." Sau đó khen ngợi một câu, "Cháu lớn lên rất giống mẹ a."

Đều rất xinh đẹp.

Nhưng thật ra là Đào Nhạc tới tìm bà, hôm đó bà đang đi chợ mua thức ăn, một người phụ nữ mặc trang phục tinh xảo đi đến gần bà, chỉ cần nhìn khuôn mặt của người phụ nữ đó thôi Trần Lộ cũng đã biết con gái của người đó là ai.

Chỉ là không ngờ Đào Nhạc gần đi để gần như vậy, hôm đó hai người nói chuyện một lúc lâu, Đào Nhạc nói về tình hình công việc và gia đình nhà mình, Trần Lộ cũng biết làm một người mẹ đơn thân không phải là chuyện dễ dàng gì.

Thực sự thì bà cũng rất thích Lục Yên, tính cách của Lục Yên rất tốt, không những nhẽo không tiêu hoang, cũng rất lễ phép với người lớn.

Với lại, Trương Canh còn muốn lấy cô bé đó nữa.

Có thể khiến cho con trai bà vui vẻ như vậy, nhiều năm qua, ngoại trừ bà đi, cũng chỉ có Lục Yên.

Lục Yên không khỏi có chút lo lắng, "Tính của mẹ cháu tương đối thẳng thắn."

Trần Lộ xua tay, "Không đâu, rất dịu dàng."

Mẹ mà dịu dàng? Bà ấy mà mắng chửi người thì đến nhà cũng phải rung.

Lục Yên le lưỡi, không nói lại nữa.

Cô nhìn Tạ Văn Bằng, thấy ông không nói gì, sắc mặt cũng không còn căng thẳng nữa.

Hình như bắt đầu từ ngày Trường Canh tốt nghiệp, thái độ của ông cũng tốt hơn trước rất nhiều?

Thấy cô vẫn giữ vẻ mặt mơ màng, Tạ Đạo Niên gõ vào đầu cô, "Cổ mục không thể điều khác."

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15-2: Ảnh bình minh 2

Editor: Yang3S

Com nước xong xuôi, Tạ Đạo Niên liền bị Tạ Văn Bằng gọi lên phòng nói chuyện, Lục Yên cũng không thể kéo anh lên giường, nhân lúc rảnh rỗi, anh đưa cô vào trong hẻm nhỏ hôn một lúc lâu mới thả cô đi.

Về đến nhà, Lục Yên cảm thấy bất ngờ khi thấy một đôi giày của đàn ông được để trên kệ giày, còn có giày của Đào Nhạc.

Mẹ không cần đến quán bar à?

Cô bước nhẹ nhàng vào phòng khách, đứng im nghe xem có tiếng động gì không, sau đó, có một giọng nói của một người đàn ông phát ra từ phòng trong. A Bảo đi đến dưới chân cô, kêu meo meo meo meo, Lục Yên ôm nó lên, ra khỏi nhà, đóng cửa lại, đi ra vườn hoa ở giữa sân, ngồi ở đó một lúc lâu.

Hương thơm của hoa Thất Lý Hương nồng nàn khiến người ta say, Lục Yên bế A Bảo ôm vào lòng, không ngừng vuốt ve bộ lông mượt mà của nó.

Cô nhìn nó với đôi mắt sững nước, yên lặng một lúc lâu, lâu tới mức ngón tay có cảm giác tê tê, A Bảo liếm tay cô.

"A Bảo, em nói xem người đó có phải là người đàn ông đến nhà mình lúc trước không?" Lục Yên cẩn thận nghĩ lại chiều dài của đôi giày, găt đầu. "Nhất định là người đó."

"Em nói xem, lần này, mẹ có nghiêm túc không?"

"Meo meo ~"

Không phải là cô chưa từng gặp những người theo đuổi Đào Nhạc, nhưng những người trước Đào Nhạc đều từ chối, cũng chưa bao giờ có bạn trai cố định, mấy năm nay, hình như mẹ có một chút biểu hiện của sự cô đơn.

Thật ra cô rất muốn có một người đàn ông đối tốt với Đào Nhạc, Lục Yên không quan tâm người đời nghĩ gì, cô chỉ muốn mẹ được một người đàn ông yêu thương.

Lần này còn mang người đó về nhà, chắc là nghiêm túc rồi?

Lòng của Lục Yên cảm thấy có chút chua xót, biết rằng bà đã vì cô mà cố gắng làm việc rất nhiều, không chỉ là tiền bạc, còn có tình yêu, tới nay cô còn biết, mẹ vậy mà lại tự mình đi tìm Trần Lộ.

Hai người nói chuyện gì chứ?

"A Bảo? Em có cô đơn không?" Có hỏi câu này, cũng chính là muốn hỏi Đào Nhạc.

"Meo meo ~"

"Còn bao lâu nữa chứ?"

Những lời này, không chỉ là hỏi Đào Nhạc, cũng đang tự hỏi chính mình.

Một tiếng sau, Lục Yên hóng gió đã lâu, cô đặt A Bảo lên đùi, nặng muốn chết, Lục Yên ôm nó lên, để xuống bên cạnh, "Em đúng là nên giám sát, giám một nửa đồ ăn vật."

"----- meo meo!"

Lục Yên nhìn thấy người đàn ông lúc trước từng đến nhà mình đi xuống cầu thang, rất cao to, bước chân vội vã, lúc đi qua vườn hoa, thấy Lục Yên, sững sờ luôn tại chỗ.

Lục Yên ôm A Bảo, nhìn ông, dường như là muốn nhìn ra điều gì đó trên khuôn mặt ông.

Bác trai này thoát nhìn có vẻ đang rất khó chịu, ông im lặng, suy nghĩ một lúc lâu, chỉ nói một câu, "Cháu là... Tiểu Yên đúng không?"

Ánh đèn đường chiếu xuống, Lục Yên nhìn thấy vết son môi trên cổ của ông.

Lục Yên cúi đầu, "Vâng ạ."

"Chào cháu, bác là Ngụy Tinh Hàm."

Khi Lục Yên nghe thấy câu này, thì trái tim dường như bị vỡ ra, gió bắt đầu nổi lên, cơn gió lạnh lạnh, lại có chút vị chua.

Ngụy Tinh Hàm nhìn cô con gái giống hệt Đào Nhạc, nhìn cô thoát nhìn có chút hài lòng, lại có chút phiền muộn.

Ông còn muốn nói tiếp, Lục Yên nhanh chân hơn so với ông, cô nghẹn đỏ mặt, giọng nói có chút gấp gáp, "Đối xử với mẹ cháu cho tốt."

Nói xong vội vã ôm A Bảo bước đi.

Ngụy Tinh Hàm nhìn bóng lưng của cô, cho đến khi cô lên đến lầu mới rời đi.

Lặng lẽ mở cửa, Đào Nhạc đang uống nước, trên người mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, mái tóc xoắn rối tung, đáng vẻ lười biếng, ngón tay gõ xuống mặt bàn.

"Mẹ!"

Đào Nhạc giật mình, suýt nữa thì làm rơi cái chén đang cầm trên tay xuống đất, thấy Lục Yên đang đứng ở cửa ôm A Bảo, vẻ mặt trầm tĩnh.

Con gái trở về lúc nào? Sao lại ôm A Bảo? Có phải đã biết được điều gì rồi không?

Thực ra bà vốn là muốn tìm cô nói chuyện, nhưng lại không ngờ phải để cô gặp cảnh bất ngờ này.

"Sao nào, sao đã về rồi? Không phải còn phải đến trường sao?"

"Con đi thực tập."

Đào Nhạc hình như lại áo ngơ cho ngay ngắn, "Vậy à." Bà bước đến gần, cầm lấy tay cô, Lục Yên không có phản kháng, để mặc bà kéo mình ngồi xuống sofa, Đào Nhạc nhìn về mặt của cô, thờ hỏi, "Về được một lúc lâu rồi?"

Lục Yên gật đầu.

Đào Nhạc thờ dài, "Con biết hết rồi?"

Lục Yên gật đầu.

Khuôn mặt Đào Nhạc co lại, có chút đau đầu, "Ông ấy, là...."

"Con biết, là cái bác lần trước đến đây."

Đào Nhạc có chút lưỡng cố, bà rút một điếu thuốc ra định hút, suy nghĩ lại một lúc, lại từ bỏ ý định, không hút nữa.

"Có trách mẹ không?"

"Không trách, mẹ, mẹ nên tìm từ sớm, không nên chờ đến tận bây giờ."

Mẹ cũng đã 42, lãng phí mất một nửa cuộc đời.

Bà cười âm ỉ, "Nếu như có thể gặp được người đó thì đã tìm từ sớm."

Hai mẹ con đều giống nhau.

"Bác ấy, là người như nào ạ? Bác ấy có đối xử tốt với mẹ không?"

Nhắc đến ông ấy, vẻ mặt Đào Nhạc liền dịu đi, "Ừm, vô cùng tốt, đối xử với mẹ cũng rất tốt."

"Thật ra, mẹ vốn là muốn nói sớm cho con biết, nhưng con bận rộn việc thi đấu, mẹ sợ làm con phân tâm."

Thì ra là vậy.

"Bác ấy làm nghề gì ạ?"

Đào Nhạc nghĩ đến ông ấy, mỉm cười, "Là ông chủ của một tiệm sửa xe, từng sửa xe cho mẹ một lần."

Lục Yên nghĩ đến thời son phấn trước, một ý nghĩ hiện lên trong đầu, chậm rãi mở miệng, "Mẹ, mẹ theo đuổi bác ấy?"

Đào Nhạc liếc nhìn cô một cái, dùng tay cốc vào đầu cô mấy cái, Lục Yên cười cười ôm lấy tay bà.

"Vậy được rồi."

Đào Nhạc nhẹ nhàng xoa tóc của cô, nhẹ giọng nói, "Yên Yên, mẹ từ chức rồi."

Thảo nào gần đây mẹ không đi làm.

"Sao đột nhiên lại từ chức ạ?"

"Công việc này tuy kiếm được nhiều tiền, nhưng nếu làm tiếp thì cũng không tốt lắm, con còn phải lập gia đình, sao có thể để cho người khác coi thường được chứ?"

"Con vẫn còn trẻ mà."

"Không trẻ nữa, mẹ của con cũng tìm được người rồi, mẹ định cùng người khác mở một trung tâm giảm béo, không cần phải tăng ca về muộn nữa."

Đúng là yêu vào cô khác, Lục Yên ôm chặt lấy bà, "Mẹ, mẹ cực khổ rồi, để con nuôi mẹ được không?"

"Vẫn còn sớm, con lo học cho tốt đi."

Lục Yên hỏi bà, "Mẹ sẽ kết hôn với bác ấy?"

Đào Nhạc cúi đầu xuống suy nghĩ một lúc, "Không biết, đi du lịch khắp nơi đã."

Lục Yên nghe những lời này, cũng hiểu được tâm chấn phần, Đào Nhạc là người thận trọng* như vậy, nếu đã thừa nhận thì nhất định sẽ lâu dài.

(*thận trọng: hết sức cẩn thận, luôn có sự dấn đo, suy tính kĩ lưỡng trong hành động để tránh sai sót)

Đào Nhạc thở dài, "Con không biết được lúc con theo đuổi Trường Canh, mẹ đã sợ đến mức nào đâu, bộ dạng liều mạng theo đuổi cho bằng được rất giống mẹ hồi còn trẻ."

Nhưng may mắn là, đều gặp được người tốt.

"Mẹ, Trường Canh không phải là người như vậy."

Lục Yên nhớ tới cuộc nói chuyện vào kỷ nghỉ hè của cô của Tạ Đạo Niên, cô mỉm cười nhẹ nhàng, "Rất giống, ánh mắt của mẹ tốt, vận may cũng tốt."

"Mẹ, bác ấy bao nhiêu tuổi vậy?"

"Nguy Tĩnh Hàm, đã từng kết hôn một lần."

Hai người đều có con riêng, con trai của của Nguy Tĩnh Hàm đi theo người vợ trước, còn bà thì mang theo Lục Yên.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-3: Ánh bình minh 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Nói đến chuyện kết hôn, Đào Nhạc có chút mất mát, vẻ mặt mất mát nhìn lên bức ảnh đang đặt ở trên bàn, trong ánh mắt hiện lên vẻ áy náy.

Lục Yên biết, trong trái tim mẹ vẫn còn vết thương do bỏ để lại.

Tình yêu giống như một cơn dao cùn, trong lúc bạn không quan tâm, nó từ từ cửa vào tay bạn, cho đến khi tay bạn bị thương chảy từng giọt máu ra, bạn mới biết, lúc đó đã quá muộn, băng bó lại thì cũng sẽ để lại dấu vết.

Người từng bị tổn thương, trong tim vẫn còn lại những vết thương dường như không bao giờ liền lại.

Lục Yên nở nụ cười, "Mẹ, mẹ của con đúng là rất dũng cảm."

Đào Nhạc hắt tóc ra sau, nở nụ cười, khoe mắt có mấy nếp nhăn li ti, bộ dạng vô cùng kiêu ngạo, vô cùng xinh đẹp, "Đương nhiên, không việc gì là mẹ không làm được hết."

Lục Yên ôm lấy bà, khóc không thành tiếng.

Đào Nhạc vỗ vỗ lưng của cô, ghen ngào, "Con phải gọi hơn mẹ đấy, ngoan nào."

Tối nay, những ngôi sao lấp lánh phủ kín bầu trời, dường như những vì sao đó được làm từ nước mắt.

....

A Bão lần một vòng trên sân nhà, cái bụng to tròn dường như còn to tròn hơn trước, và thời gian cũng cứ vậy mà trôi qua.

Trong khoảng thời gian đó, Đào Nhạc có đưa Lục Yên và Ngụy Tĩnh Hàm đi ăn mấy lần, bác trai này dường như không biết đồ trẻ con cho lắm, lần đầu tiên gặp mặt thì đã mua tặng Lục Yên một con gấu bông to bự, Đào Nhạc cũng không nói cho ông biết con gấu bà là một tay chơi gấp thú cừ khôi, Lục Yên cũng vui vẻ nhận lấy.

Có một lần đi ăn, Lục Yên thấy Ngụy Tĩnh Hàm gọi cho Đào Nhạc một bát thịt cua, còn bản thân ông thì cũng không ăn nhiều, mà khi người ta mang bát thịt cua lên thì mẹ cô cũng nhận lấy vô cùng tự nhiên, dường như đã thành thói quen, phong thái khi ăn của Đào Nhạc có chút e ấp, dường như bà đã cởi bộ áo giáp đeo trên người bấy lâu nay ra.

Lục Yên quay lưng lại, bộ dạng giả vờ ăn phải ớt cay, lúc ngừng đầu lên thì mắt cô chút đỏ.

Cô họng nóng bùng, trong lòng cũng nóng bùng

Dù cảm thấy vui cho mẹ, nhưng trong lòng vẫn có chút buồn rầu.

.....

Lục Yên tốt nghiệp, tốt nghiệp loại xuất sắc, tác phẩm tốt nghiệp của cô được giữ lại để trưng bày ở trường, ngày tốt nghiệp, Tạ Đạo Niên đến, trong tay cầm một bó hoa lớn, Đào Nhạc và Ngụy Tĩnh Hàm cũng đến.

Mười ngón tay của cô đều bị thương, vì làm tác phẩm tốt nghiệp, ngón nào ngón đấy đều được dán băng urgo, nhìn có chút xấu xí.

Cô trang điểm, khi nở nụ cười thì xinh đẹp như đóa hoa ngày xuân, mặc áo cử nhân, tết tóc, vừa nhẹ nhàng vừa tinh xảo.

Tạ Đạo Niên ôm lấy cô, bàn tay vỗ vỗ mấy cái vào lưng cô.

Cô nở nụ cười, "Anh nghĩ em vẫn là trẻ con à?"

Tạ Đạo Niên vuốt ve những ngón tay bị thương của cô một cách tỉ mỉ, "Nhìn em như vậy anh thấy rất đau lòng."

Lục Yên nhìn anh, Tạ Đạo Niên nhìn lại cô, đột nhiên anh xoay cầm cô lại nhìn, nhìn một lúc lâu, Lục Yên nghĩ hình như trên mặt mình dính pháo hoa?

"Có chuyện gì vậy?"

"Em nghĩ thế nào, hình như em có gì đó thay đổi?"

"Nói linh tinh, em vẫn vậy mà."

Giữa những người yêu nhau có một linh cảm, dù đối phương có gì đó thay đổi một chút thôi cũng có thể cảm nhận được.

Lúc này, Tạ Đạo Niên có một cảm giác, cảm giác cô đã trưởng thành, không phải là tài năng hơn trước, mà dường như đã trưởng thành hơn một chút.

Ánh mắt cô nhìn anh rất kiên định.

Lục Yên vẫn giữ vẻ mặt nghi ngờ, Tạ Đạo Niên ôm lấy eo của cô, "Không có chuyện gì, em dẫn anh đi xem tác phẩm tốt nghiệp của em đi."

Lục Yên đưa anh đến phòng triển lãm của trường, chỉ tay vào một đồng hồ vải làm theo phong cách Rococo*, "Em làm cái này mất nửa năm."

(*Rococo: Kiến trúc Rococo là một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp thế kỷ 18. Các phòng thuộc phong cách Rococo thường được thiết kế thành một sản phẩm nghệ thuật tổng thể với vật dụng trang trí lộng lẫy và thanh tao, những vật phẩm điêu khắc nhỏ, những chiếc gương trang trí, thảm thêu, ngoài ra nó còn được bổ sung bởi những bức tranh tường tinh tế.)

Kiến trúc kiểu Rococo là một phong cách rất tinh tế và sang trọng. Lục Yên chọn làm cái này, độ khó rất cao.

Nhưng cô vẫn làm được.

Tạ Đạo Niên liên tục vuốt ve bàn tay của cô, đưa lên gần miệng nhẹ nhàng thổi thổi.

Có mấy nữ sinh cầm máy ảnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của cô, đáng vẻ ngượng ngùng, giọng nói cũng nhỏ nhẹ.

Một nữ sinh chạm hai tay lại, "Học tỷ, cô giáo Lâm bảo bọn em đến tìm chị, cô ấy bảo bọn em đến học hỏi chị một chút."

Lục Yên nở nụ cười, "Chị không giỏi như vậy đâu."

Cô giáo Lâm rất coi trọng cô, nhưng cô không cảm thấy mình giỏi đến mức như vậy, tất cả đều chỉ là do cô siêng năng mà thôi.

Nữ sinh đó nài nỉ, "Học tỷ, chị tiết lộ cách làm của chị đi ạ, em rất thích các tác phẩm của chị."

"Vâng ả." Lục Yên cân nhắc một lúc, "Các em đi theo chị, chị sẽ giải thích cho các em một chút."

Mấy nữ sinh thấy vậy vô cùng vui vẻ, đồng thanh nói, "Cảm ơn học tỷ ạ!"

Giải thích sơ qua một lượt, sau đó tỉ mỉ kể về quá trình làm như thế nào, rồi nói kinh nghiệm nên làm nó như thế nào cho đẹp, mấy em nữ sinh nghe xong hài lòng rồi đi, Lục Yên cảm giác miệng hơi khô, Tạ Đạo Niên đưa cho cô một chai nước khoáng.

Anh cười nói, "Rất ra dáng* đó."

(*ra dáng từ gốc là "有模有样" = (hán việt) hữu mô hữu dạng thành ngữ Trung Quốc, là hình dung việc làm hay mô phỏng mà kết quả rất giống với hình mẫu nào đó hoặc đạt được chuẩn mực nào đó; có thể nói là "ra dáng". Ở đây đại ý chỉ là phân tích có cơ sở, rất có lý...)

Cô liếc mắt nhìn anh với ánh mắt quờ trách, "Đã học bốn năm, đương nhiên là phải có ít kiến thức chứ."

Cảm giác được người khác hâm mộ rất là tuyệt, tác phẩm của mình được người khác thừa nhận, đó đúng là một sự cổ vũ vô cùng lớn.

Đào Nhạc đi đến, "Yên Yên, chụp cho mẹ bức ảnh."

"Vâng ạ."

Lục Yên chạy chậm đến, giọng máy ảnh lên, nhìn vào màn hình, Lục Yên nghe thấy Ngụy Tĩnh Hàm gọi Đào Nhạc là Nhạc Nhạc, ông nắm lấy tay của mẹ, cười e thẹn nhìn Đào Nhạc, trái tim Lục Yên dường như nở hoa.

Cần thận ngồi, là hương thơm của hoa Thất Lý Hương.

Nó lưu giữ những ký ức đẹp nhất của Lục Yên.

Ngụy Tĩnh Hàm vẫn đang cười nhìn Đào Nhạc, Lục Yên bước đến, hỏi ông:

"Bác Ngụy, để cháu chụp cho bác và mẹ cháu một bức ảnh nhé."

Khi đối mặt với Lục Yên, Ngụy Tĩnh Hàm vẫn có chút hơi mất tự nhiên, ông không biết làm thế nào để sống hòa thuận với cô bé này.

"Vậy thì phiền Tiểu Yên vậy."

Ông đứng ở bên cạnh Đào Nhạc, nhẹ nhàng ôm lấy bà.

Lục Yên ấn nút chụp, tách tách, liền có một bức ảnh được in ra.

Tạ Đạo Niên đứng ở đằng sau nhìn cô, Lục Yên đưa ảnh chụp cho Đào Nhạc, sau đó đi về phía anh, đặt một nụ hôn lên khuôn mặt anh, sau đó ấn nút chụp ảnh, tách tách, liền có một bức ảnh được in ra.

Tạ Đạo Niên lấy điện thoại ra nhìn, thấy có một vết son môi trên má, anh cười khẽ, "Vừa rồi không để ý nên mới bắt ngờ bị em đánh lén."

Lục Yên đưa bức ảnh vừa chụp được cho anh nhìn, cô gái trong bức ảnh thì đang cười vui vẻ, còn Tạ Đạo Niên thì lại có vẻ mặt nửa ngốc nửa hài lòng.

"Có thể nhìn thấy được bộ dạng này của anh đúng là không dễ dàng gì ạ, em phải giữ gìn bức ảnh này cho thật tốt mới được."

Tạ Đạo Niên lau đi vết son môi trên má, nhân lúc cô không chú ý, cắn xuống vành tai của cô, Lục Yên định véo đôi anh, thì anh nhanh nhẹn tránh né rồi chạy đi mất.

Đào Nhạc ở bên kia thì đang chi tay vào một loạt tác phẩm, miệng lầm bầm, Ngụy Tĩnh Hàm ngừng đầu lên nhìn Lục Yên, giờ ngón tay cái lên với cô.

Lục Yên chỉ tay vào Đào Nhạc, sau đó lại chỉ vào ông, rồi làm cử chỉ mười ngón tay lỏng vào nhau.

Ngụy Tĩnh Hàm hiểu được, nói khẩu hình miệng "cảm ơn", sau đó đặt tay lên vai Đào Nhạc, chăm chú lắng nghe bà đánh giá tác phẩm của con gái.

Tất cả mọi người đều có chuyện riêng để làm, Lục Yên đứng ở một chỗ, nhìn có chút cô đơn.

Cô nhìn lại, Tạ Đạo Niên đang dựa người vào cửa, nhìn thấy cô, cơ thể ngay lập tức liền đứng thẳng lên.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng.

Trong tình yêu, quần áo cũng mang theo một chút kỷ niệm, và nó cũng là một dấu hiệu, từng đường kim mũi chỉ đều cảm thấy quen thuộc, dù tay chỉ mới đặt ở phía trên thôi, nhưng vẫn có thể cảm nhận được độ ấm và sự rung động ở phía dưới.

Giống như mùi hương của hoa Thất Lý Hương ở trong ngõ hẻm, những bông hoa sen nở rộ ngày hè, và ánh sáng của bầu trời khi nhìn qua khung cửa sổ.

Lục Yên tiến lên ôm lấy anh, anh đặt một nụ hôn lên trán của cô.

Lúc này họ ôm nhau, dường như những tiếng động xung quanh đều biến mất không dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bay lượn

Editor: Yang3S

Sau khi buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, bọn họ đến nhà hàng ăn mừng.

Chiếc xe từ từ rời khỏi khuôn viên trường. Lục Yên quay đầu lại nhìn ngôi trường đại học mình đã học trong bốn năm, vẫy tay chào nó một cái, nói lời tạm biệt và cảm ơn.

Đến nhà hàng, Đào Nhạc gọi những món cô thích ăn, hai mẹ con đều thích ăn cua, hai người đàn ông trên bàn không hện mà cùng nhau tự giác bóc vỏ cua.

Bởi vì hôm nay đến dự lễ tốt nghiệp của con gái, nên Đào Nhạc đã đặc biệt chuẩn bị trang phục sáng sủa, nhìn lại càng trẻ hơn ngày thường, hai mẹ con ngồi cạnh nhau, vừa nói vừa cười, bà cặp tóc lại cho Lục Yên, sau đó lại buộc khăn ăn lên cổ cho cô.

Lục Yên có chút ngượng ngùng, ngăn Đào Nhạc lại, "Mẹ, con tự làm được mà."

"Ồi chào, con ăn đi, để mẹ làm giúp con cho."

Lục Yên ngượng ngùng cúi đầu xuống, trong miệng cô vẫn đang nhai thịt cua, Tạ Đạo Niên liếc qua nhìn cô một cái, sau đó lại tiếp tục bóc vỏ cua giúp cô.

"Trường Canh, anh ăn đi, em tự bóc được mà."

Tạ Đạo Niên lau tay sạch sẽ, Ngụy Tinh Hàm cảm chén trà lên mời anh, Tạ Đạo Niên hạ thấp chén xuống, hai người chạm chén vào nhau.

Ngụy Tinh Hàm nở nụ cười hài lòng, ông hỏi: "Cháu tên là Trường Canh đúng không?"

"Dạ, đây là nhũ danh của cháu, còn tên đầy đủ của cháu là Tạ Đạo Niên."

"Ừm, còn bác là Ngụy Tinh Hàm."

Tạ Đạo Niên nhìn người đàn ông trước mặt, ông có tướng mạo đoan chính, suy nghĩ lại một chút về những gì Lục Yên nói với anh trong mấy tối gần đây, trong lòng liền hiểu rõ, gật đầu, "Vâng, bác Ngụy ạ."

Tinh tinh của Ngụy Tinh Hàm tương đối thoải mái và đơn giản, ông cũng chưa từng nghĩ đến độ tuổi này rồi mà vẫn có thể gặp được Đào Nhạc. Ông chỉ biết cố gắng hết sức để đối xử thật tốt với bà, hai người cũng liên tục hâm nóng lửa tình, nhưng ông vẫn có chút câu nệ* đối với cô con gái của Đào Nhạc, không biết cách tìm chủ đề để nói chuyện, hôm nay vừa mới gặp Tạ Đạo Niên, hai người ngồi nói chuyện với nhau.

(*câu nệ: ngại ngùng, giữ kẽ, không được tự nhiên...)

Đào Nhạc gấp thức ăn cho cô, hỏi "Yên Yên, tốt nghiệp rồi con định làm việc ở đâu?"

"Ở văn phòng con đang thực tập ạ, ông chủ ở đó đã nhận con."

Đào Nhạc nở nụ cười, "Cũng không ngạc lắm, còn biết lo trước tính sau, vậy mẹ đây không cần lo lắng nữa rồi."

Lục Yên nói thăm, "Con là đại trí giả ngư*."

(*đại trí giả ngư ý chỉ người tài giỏi nhưng lại tỏ vẻ ra ngoài là ngu ngốc.)

"Khụ ~ "Tạ Đạo Niên sắc một cái.

Bàn tay Lục Yên để dưới bàn bóp nhẹ tiểu Trường Canh* một cái.

(*tiểu Trường Canh: từ gốc là "鳃" = (hân viết) đều = (thuần việt) chim); hình như có xuất hiện mấy lần rồi, không biết mọi người có ai không hiểu là gì không, nên ta cứ giải thích vậy, thừa hơn thiếu, tiểu Trường Canh = Em trai Trường Canh = cậu em phía dưới của Trường Canh.)

Lưng anh lập tức đứng thẳng lên.

Ngụy Tinh Hàm lấy một hộp quà ra, đưa cho Lục Yên, khẽ mỉm cười, "Tiểu Yên, đây là món quà bác tặng cho cháu."

Lục Yên nhận lấy, "Cháu cảm ơn bác ạ."

Đào Nhạc cười nhìn Ngụy Tinh Hàm, hai người nhìn nhau một lúc, bàn tay hai người để dưới bàn nắm lại với nhau.

Lục Yên nhìn cảnh này, sắc mặt vẫn rất bình tĩnh.

Com nước xong xuôi, Lục Yên đi vào toilet tẩy trang, Đào Nhạc đứng ở bên ngoài chờ cô, sau khi Lục Yên đi ra liền kéo lấy tay mẹ, nhỏ giọng hỏi, "Mẹ, mẹ có định kết hôn không ạ?"

Đào Nhạc sững sốt một chút, "Yên Yên....."

"Mẹ muốn hạnh phúc, con cũng rất mong muốn mẹ được hạnh phúc."

Cô không muốn mẹ phải lo lắng vì những lời đàm tiếu của người khác, cô chỉ muốn mẹ mình được hạnh phúc.

Đào Nhạc gật đầu, "Tạm thời mẹ vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, Yên Yên, ước muốn bây giờ của mẹ là, con phải sống thật hạnh phúc."

Ngon đèn ở hành lang có chút tối, khỏe mắt Đào Nhạc cũng đã có chút nếp nhăn, bà vẫn như trước đây, nở nụ cười phong tình vạn chủng.

Lục Yên chớp mắt mấy cái, gương mặt hóp lại, phải mất một lúc mới kim lại được những giọt nước mắt muốn trào ra ngoài.

"Con sẽ, mẹ, con sẽ hạnh phúc, mẹ cũng phải thật hạnh phúc đó." Cô ôm chặt lấy bà, "Mẹ, con lớn rồi, có thể tự đứng một mình, mẹ hãy theo đuổi hạnh phúc của mình đi."

Mỗi một câu cô nói ra đều vô cùng nghẹn ngào, Đào Nhạc và cô sống nương tựa vào nhau bao nhiêu năm nay, bây giờ mẹ đột nhiên tìm được một người đàn ông của đời mình, là con gái của bà, cô vừa cảm thấy vui mừng, vừa cảm giác cô đơn.

Nhưng điều này không quan trọng, vì ở trong trái tim cô, sự cô đơn của cô đều không đáng là gì so với việc Đào Nhạc được hạnh phúc.

Đào Nhạc xoa đầu yêu thương cô, ánh mắt chua xót, "Yên Yên, mẹ..... "

Khi cô đi ra, thì Tạ Đạo Niên đã đứng ở bên cạnh xe đợi cô, Đào Nhạc và Ngụy Tinh Hàm đã đi trước, trong tay Lục Yên đang cầm một bó hoa, nhìn bóng lưng hai người họ, im lặng một lúc lâu, sau đó quay đầu lại, đi từ từ đến bên anh. Cô tẩy trang đi rồi nên khuôn mặt nhìn trông rất sạch sẽ, ánh nắng chiếu vào da mặt cô, có một vẻ đẹp gì đó rất bình yên.

Tạ Đạo Niên sửa sang lại mái tóc giúp cô, "Muốn đi đâu?"

Lục Yên nhìn anh không chớp mắt, từ từ bước đến gần anh, đến khi hai người đứng chạm vào nhau, ngón tay của cô vuốt ve cánh tay của anh, cơ thể Tạ Đạo Niên dường như bị kéo căng ra.

Cô từ từ nói ra tên một địa điểm, "Đường Hải Đường!"

Anh cúi đầu xuống nhìn cô, nhìn hàng mi đang rung động của cô, và bó hoa ướt át xinh đẹp trong tay cô.

Đường Hải Đường là một con đường cổ của thành phố Ngô, trước kia nó dẫn đến một khu nghỉ mát, sau đó khu nghỉ mát đóng cửa, con đường đó cũng không còn người qua lại nữa.

Lục Yên vẫn đang nhìn anh, ngón tay vẫn tiếp tục vuốt ve anh.

Anh ôm lấy eo của cô, "Đi thôi."

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16-2: Bay lượn 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Trên ngọn núi, những con chim đang hót líu lo, xung quanh được bao quanh bởi những cây ngô đồng* cao lớn, thân cây màu trắng giống như vũ nữ, khi gió thổi qua, có một cảm giác xinh đẹp đến mê hoặc, có một con bọ hung sừng chữ Y nằm im trên thân cây, mọi cảnh vật xung quanh dường như đang ngủ.

(*cây ngô đồng)

Bên hồ có sóng nước lăn tăn, một chiếc xe dừng lại, một hàng cây cối rậm rạp trải dài ở phía bên kia đường, trên mặt đường còn có thể nhìn thấy dấu vết của chiếc xe mới đi qua.

Tạ Đạo Niên cúi đầu an toàn ra, lồng ngực của anh hơi phập phồng, hôm nay, lúc đầu anh có mặc một cái áo khoác màu đen, nhưng giờ nó đã bị ném ở ghế sau.

Một cái áo sơ mi trắng đơn giản cùng một chiếc quần dài màu đen, là trang phục anh thường xuyên mặc nhất. Lúc đầu chiếc quần còn bằng phẳng, bây giờ nó đã nhò lên cao, khóa quần bị kéo xuống, Lục Yên đưa ngón của mình vào bên trong vuốt ve, các ngón tay của cô vẫn dán băng urgo, nên cảm giác vuốt ve thô ráp hơn ngày thường.

Hai người không nhìn nhau nhưng vẫn có thể biết được cảm nhận của đối phương, bàn tay Lục Yên vẫn đang làm loạn, đang câu dẫn anh, còn anh thì vẫn im lặng không cử động, để mặc cho cô muốn làm gì thì làm.

Một con chim sè đậu lên mũi xe, nghiêng đầu sững sờ nhìn hai người một lúc, sau đó bay đi.

Bàn tay đang cầm vô lăng của anh xiết chặt lại.

Trong xe vẫn đang bật điều hòa, nhưng cơ thể anh lại đổ mồ hôi rất nhiều.

Lục Yên tới gần anh, thổi một đợt khí vào tai anh.

"Cứng quá!"

Anh đứng là rất cứng a!

Dáng vẻ kiêu chề, và ánh mắt khác chế của anh.....

Gậy thịt ở trong quần đang vùng lên, nó muốn chui ra ngoài, nó muốn được giải phóng bản thân.

Tạ Đạo Niên với tay cởi quần áo của cô ra.

Lục Yên rút tay ra, ngăn anh lại, "Chúng ta ra ngoài đi."

Ở ngoài trời, có thể nhìn thấy rõ hơn.

Anh nhìn sâu vào ánh mắt của cô, với tay mở cửa xe.

Sau khi hai người xuống xe, Tạ Đạo Niên bị cô ép vào cửa xe, rồi cời quần anh xuống, Lục Yên quý gối xuống đất, nhìn cây gậy thịt màu đỏ tím to lớn đang ngẩng cao đầu, bên dưới là bụi cỏ đen rậm rạp, đỉnh quy đầu đang rỉ nước, thân gậy vẫn còn đang run rẩy.

Lục Yên đưa tay lên chạm vào nó, nó liền gật đầu với cô.

"Tiểu Trường Canh có vẻ đậm màu, và lớn hơn a."

Anh nâng cằm cô lên, nói, "Em chạm vào nó đi."

Lục Yên vuốt ve cậu em trai của anh, lên lên xuống xuống, bộ dạng vô cùng chăm chú, giống như đang làm tác phẩm tốt nghiệp, "Tiểu Trường Canh rất háo chiến a."

Nói xong liền ngậm nó vào miệng, Tạ Đạo Niên rên lên một tiếng thỏa mãn, tay nắm chặt vào gương chiếu hậu, ngẩng đầu nhìn xung quanh xem có người hay không.

Trời đất chứng kiến, mọi thứ xung quanh đều rất im lặng, chỉ có tiếng cô đang ngậm mút vang lên.

A.... um... um....

Đầu của Lục Yên di chuyển qua lại, nhích xuống dưới liếm hai túi ngọc của anh, mút mạnh một cái, xong lại nhả ra, liếm dọc lên trên, ngậm lên đỉnh quy đầu, lại mút mạnh một cái.

"Ừm..." Tay của Tạ Đạo Niên run lên một cái, tim đập ngày càng nhanh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cảnh vật xung quanh nhìn rất rõ ràng, đáng vẽ của cô nhìn cũng rất rõ ràng, đôi môi hồng hào đang ngậm một cây gậy thịt màu đỏ tím, thỉnh thoảng còn nháy mắt với anh, hai gò má đang phồng lên, mũi thở ra từng đợt khí, lúc nhẹ lúc nặng, lúc ngậm vào thì nhẹ, còn lúc nhả ra thì hơi thở vô cùng nặng nề.

Bộ ngực sữa đầy đặn ma sát vào chân của anh, hai bàn tay của cô gấp gáp vào tham lam ma sát vào giữa bắp đùi của anh, ở nơi ít người qua lại, vuốt ve âu yếm người em trai của anh, lá gan đúng là rất lớn, lớn đến mức hút cả linh hồn của anh đi.

Cái miệng của anh căng cứng, khoái cảm ập đến, nơi yếu ớt nhất bị cô ngậm vào, trên trán Tạ Đạo Niên nổi lên đầy gân xanh, nhả mấy lại, đôi môi đang hé mở rên lên từng tiếng thoải mái.

Ngực anh ướt đầm mồ hôi, phập phồng lên xuống vô cùng mãnh liệt, cơ bụng cũng liên tục co rút.

Ngay từ đầu đã cố gắng kiềm chế không rên thành tiếng, nhưng bây giờ có vẻ là không kiềm chế được nữa rồi.

Cô ngậm vào rồi lại nhả ra, dường như cây gậy thịt của anh bị cô coi thành kẹo cao su, thổi một cái thì phồng to lên, để nó lại thì nó liền vỡ tan.

Cô vuốt ve cậu em trai của anh, vẻ mặt nghiêm túc, "Thật sự là muốn ngậm tiểu Trường Canh, không bao giờ nhả ra."

"Tiểu Yên, em..."

"Cứng quá... ~ " cô ra sức hút, mái tóc nhẹ nhàng lay động, đáng vẽ nhìn vừa phóng đảng vừa xinh đẹp động lòng người.

Lục Yên cảm hai túi ngọc nặng trĩu trĩu lên, vuốt ve, tốc độ ra liếm mút ngày càng nhanh, Tạ Đạo Niên run rẩy nói, "Đừng!"

Đã muộn, Lục Yên cảm nhận được cây gậy thịt trong miệng mình đang nhảy lên, run rẩy.....

Trong chớp mắt*!

(*Trong chớp mắt từ gốc là - (hán việt) điện quang hóa thạch: để cặp đến tốc độ nhanh chóng của sét đánh, và tốc độ di chuyển cực nhanh của thiên thạch, tóm lại nó có ý nghĩa là rất nhanh.)

Miệng cô tràn đầy tinh dịch, chảy ra khỏi khe miệng, rơi xuống bộ đồ cử nhân.

Đây giống như mặt hồ đang yên ả, nhưng ở bên dưới hồ thì sóng đang cuộn trào mãnh liệt.

Chờ cho trận khoái cảm qua đi, Tạ Đạo Niên kéo quần lên, ngồi xổm xuống lau đi lượng tinh dịch dính trên khe miệng của cô, thờ dốc và hỏi cô, "Ồ đây hay là trong xe?"

"Ồ đây."

Son thủy hữu tình, có mây có chim có hoa, đúng là rất thích hợp.

Lục Yên cời lớp áo choàng cử nhân ra, rồi lại cời quần xuống, áp người xuống mũi xe, mở rộng hai chân ra.

Tạ Đạo Niên tách hai cánh hoa bên dưới của cô ra, nhìn vào cửa vào, bên trong tầng tầng lớp lớp thịt đỏ, nước chảy róc rách, lan tràn ra tận bên ngoài.

Vỗ mạnh một cái vào mông của cô, trong nháy mắt mông cô hiện lên dấu vết năm ngón tay, Lục Yên rên lên một tiếng dâm dăng, cái mông lại càng nhích lên cao hơn.

"Trường Canh, vào đi, nhanh lên..."

Tạ Đạo Niên cầm lấy cây gậy thịt của mình để trước cửa vào của cô, cọ cọ mấy cái, sau đó mới từ từ chen vào trong.

"Ừm...." Cô kéo tay anh, tay anh đang cầm gậy thịt, bị cô kéo về phía trước, tiến vào ngày càng sâu.

Thật to, thật trưởng.

"Mới vào thôi mà đã kẹp chặt như vậy rồi." Anh ôm lấy cô, bắt đầu di chuyển.

Lục Yên cời áo trong, kéo áo lót xuống, bộ ngực liền nảy lên mấy cái, lòng bàn chân của hai người giẫm lên sỏi đá, phát lên tiếng theo từng động tác dâm vào rút ra.

A..... Ừm.....

Cô đứng đưa theo nhịp của anh, mái tóc dường như cũng đứng đưa theo nhịp của hai người.

Tạ Đạo Niên nhìn mái tóc cô đang đứng đưa, trong đầu ngập tràn những suy nghĩ xa vời.

Cô ấy sắp bước chân vào xã hội, sẽ phải đối mặt với nhiều loại cảm dỗ, và các thể loại dân ông khác nhau.

Cô tin tưởng anh, anh cũng rất tin tưởng cô.

Nhưng cũng có lo lắng.

Anh ngậm lấy vành tai của cô, hỏi cô, "Về sau em đi làm rồi, mấy lần một tuần?"

"Chỉ cần anh muốn, bao nhiêu lần cũng được."

Cho không ở cùng một thành phố, nhưng cũng chỉ cần một tiếng đi tàu điện ngầm là đến được với nhau.

Chỉ cần mua được vé, dù ngàn dặm xa xôi cũng đi được.

Bức tường bên trong huyết non xé chặt lại, gậy thịt của anh vẫn đang chăm chú ra vào vào, như đâm vào trái tim đang rạo rục của Lục Yên, cô nói tiếp, "Có lẽ, khi ra khỏi chiếc xe rồi, thì bên ngoài đều có thể biến thành chiến trường..."

Thật là dâm dăng, nói ra hết những lời anh muốn nói.

Anh xoay mặt cô lại hôn xuống môi cô, nhắc một chân cô lên cao, bên dưới vẫn tiếp tục dâm vào rồi lại rút ra, hỏi cô, "Sao em lại có thể dâm dăng như vậy?"

Lục Yên đưa tay xuống sờ tim hai túi ngọc của anh, sau đó vuốt ve chúng, "Em là người phụ nữ dâm dăng của Trường Canh mà."

Anh yên lặng nhìn khuôn mặt chìm đắm trong men tình của cô, trong lòng tràn đầy cảm xúc, thương thức một cách ti mỉ, cảm thấy ngập tràn hạnh phúc.

"Vậy em có đi nhìn người đàn không khác không?"

Anh mà cũng có lúc như này à?

"Trường Canh tốt như vậy, làm sao em có thể đi nhìn người khác được chứ." Cô vuốt ve gương mặt của anh, hôn lên đôi mắt anh, "Trường Canh là người đàn ông của em, là người đàn ông duy nhất của cuộc đời em."

Có một viên đá rơi xuống mặt hồ, bọt nước bắn lên tung tóe.

Những giọt nước đó dường như đang bắn lên người anh.

Tạ Đạo Niên xoay người cô lại, đối sang tư thế hai người đứng quay mặt vào nhau, sau đó tiếp tục công việc đắm vào rút ra, anh hôn cô, "Ừm."

"Trường Canh, anh có... yêu... em... hay không?"

Tạ Đạo Niên nâng mông của cô lên, gây thật không ngừng đâm mạnh vào huyết non, khi rút ra có cả một lượng nhỏ bọt trắng theo ra, nhìn vô cùng đắm mê.

"Yêu."

Anh rất ít khi nói lời yêu, nhưng mọi hành động lại đều thể hiện ra rằng rất yêu cô.

Người đàn ông của cô, cô yêu anh rất nhiều.

Lục Yên nở nụ cười, úp mặt vào ngực anh, "Ừm... em... cũng vậy... "

Cơ thể đang liên tục đụng đưa, bộ ngực cũng đụng đưa, cái mông cũng đụng đưa, hai người va chạm vào nhau liên hồi, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Cả người anh đỏ đầy mồ hôi, một tay anh giữ cô thật chặt, tay chân của Lục Yên đều quấn hết lên người anh, vẻ mặt rất thư thái khi được anh "yêu", trong người cảm giác ngày càng khó chịu, cảm giác chưa đủ, dường như phải có một dòng dịch nóng phủ lên thì mới cái xua tan đi được cái cảm giác trống rỗng này.

Anh nhìn cô không chớp mắt, "Thật là muốn làm em ở mọi nơi mọi lúc."

"Em đồng ý cho anh làm em cả đời, cả kiếp sau, kiếp sau sau nữa..... "

Nói xong, hai người không kim lòng được trao cho nhau những nụ hôn nồng cháy.

Anh đè cô xuống mui xe, liên tục đâm mạnh xuống, bơm bơm bơm bơm, dường như anh dùng sức quá mạnh nên âm thanh của chiếc xe cũng vang lên theo từng nhịp ra vào của anh, nhưng Lục Yên lại rất thích cảm giác anh dùng sức khiến cô đau đớn như này, sự đau đớn khi làm tình, khiến cô cảm nhận được tình yêu anh dành cho mình.

"A.... ưm.... Trường Canh thật là lợi hại..... huyết non sắp bị anh.... A..... "

Ngón tay của anh đè xuống hạt châu của cô, "Vậy đâm cho nó hồng luôn."

"Được... A..... Gây thật của Trường Canh thật lớn.... "

Hai mắt của Tạ Đạo Niên mở to ra, tiếp tục đè lên người cô, hai chân của Lục Yên bị anh cầm ép lên cao, anh đâm cô, tiếng dây lưng kim loại va chạm vào mui xe, vang lên từng tiếng leng keng leng keng, Lục Yên mở rộng hai bắp đùi ra, cây gậy thật to kìm đang ra ra vào vào huyết non, tốc độ ra vào ngày càng nhanh, da đầu cô bắt đầu cảm thấy tê dại, cô hét lên một tiếng, hai bức tường bên trong huyết non xiết chặt lại, Tạ Đạo Niên cúi đầu cắn xuống vành tai của cô, sau đó đột nhiên rút ra, bắn lên bụng cô.

Cây ngô đồng, chim đá điêu, mặt trời, hồ điệp, ong mật, cả người cô run rẩy, mắt dường như nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng lóe lên.

Tạ Đạo Niên ngã xuống người cô, lồng ngực phập phồng kịch liệt, mái tóc trên đầu cũng đã ướt sũng, quần thì cời xuống đến mắt cá chân, thân dưới của hai người đều trần trụi, quần lấy nhau không một kẽ hở, hơi thở dồn dập.

Chỉ một chút nữa thôi là đã thấy thiên đường.....

Nằm úp xuống người cô một lúc lâu, anh đứng dậy khỏi người cô, kéo quần lên, đi vào xe lấy khăn giấy, lau đi lượng tinh dịch dính trên bụng cô, sau đó mặc quần áo lên giúp cô, ôm cô xuống mui xe, Lục Yên đi lên xe, bước chân vẫn còn run rẩy, cô ngồi xuống vị trí phó lái, tóc tai rối bời, cả người tỏa ra mùi hương của đàn ông.

Hương vị của anh hòa cùng hương vị của cô, anh rất thích hương vị đó của cô.

Tạ Đạo Niên bật điều hòa trong xe lên, lau bớt mồ hôi cho cô, lau xong hỏi cô, "Bao giờ bắt đầu đi làm?"

"Ngày kia."

Tạ Đạo Niên chỉnh sửa lại mái tóc giúp cô, "Làm việc cho chăm chỉ, mà kiếm tiền."

Lục yên bĩu môi, "Mức lương khởi đầu của em không cao được như anh."

"Tiền lương của anh cũng không cao hơn em được bao nhiêu."

Lục Yên đến gần anh, cười như kẻ trộm, "Dù để nuôi vợ chứ?"

Tạ Đạo Niên bị cô nhìn nên có chút ngượng ngùng, anh véo mũi cô một cái, "Đù."

Lục Yên lấy tay che lại mũi, ngời đó cười như một cô ngốc.

Về mặt Tạ Đạo Niên rất nghiêm túc xoay mặt cô lại, "Trong lúc làm việc gặp chuyện không vui phải nói, không hiểu chỗ nào cũng phải nói, vui về cũng phải nói, buổi tối gọi điện thoại cho anh phải nói..... "

Thấy anh lải nhải như vậy, Lục Yên ôm lấy anh, "Biết rồi!"

Tạ Đạo Niên đứng lại một lúc, lại nói, "Nếu có ai theo đuổi em, em phải nói cho anh biết."

"Anh yên tâm đi, anh không đến thì em cũng tự mình đuổi hắn đi." Lục Yên leo lên người anh, hôn anh, "Trên đời này có hàng nghìn người tốt hơn anh, nhưng Lục Yên em đây chỉ yêu có một người là Tạ Đạo Niên thôi."

Có lẽ có nhiều người tốt hơn anh, nhưng em gặp anh trước, và em cũng yêu anh, nên những người khác cũng chỉ là phù du.

Anh chớp chớp mắt, sờ lên khuôn mặt của cô, "Tiểu Yên.... "

"Vâng à?"

"Không có gì." Anh không giới biểu đạt cảm xúc của mình, chỉ nói với cô một câu, "Anh cảm thấy rất vui."

"Vui là được rồi." Tay của cô từ lồng ngực của anh trượt xuống đùi quần, luồn vào trong, cầm lấy cây gậy thịt đang ngủ say, "Vật này cũng là của em, anh giữ gìn nó cho tốt, không là em sẽ chặt đứt nó đó."

Anh nở nụ cười, gật đầu, "Được."

Đều là của em hết, người khác muốn cướp cũng không cướp được.

"Chúng ta ở lại đây một lúc đi, phong cảnh ở đây khá đẹp."

"Được."

Tình cảm một khi đã sâu sắc, thì sẽ tế thủy trường lưu*

(*tế thủy trường lưu = dòng nước dài là thành ngữ Trung Quốc, Nghĩa là dòng suối nhỏ nhưng chảy dài. Ý nói một tình yêu không thuộc dạng chớp nhoáng, cả thềm chóng chán mà dần này nở theo thời gian từng chút từng chút âm thầm đến khắc cốt ghi tâm.)

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-3: Bay lượn 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

.....

Chập tối, Tạ Đạo Niên đưa Lục Yên về, sau đó quay về Văn Phù Cự, Tạ Văn Bằng đang làm sữa đậu nành, thấy anh về, chỉ vào ghế kêu anh ngồi xuống.

"Uống thứ đi, bổ vừa mới làm xong đó."

Tạ Đạo Niên uống một ngụm, gật đầu, "Rất ngon ạ."

Tạ Văn Bằng lấy một liều thuốc ra chấm, hỏi anh, "Hôm nay là ngày Tiểu Yên tốt nghiệp?"

Đây là lần đầu tiên Tạ Đạo Niên nghe thấy ông gọi Lục Yên là Tiểu Yên.

"Hỏi con đó."

"Vâng ạ."

"Cô bé định làm việc ở đâu?"

"Văn phòng tư nhân ở phía nam thành phố ạ."

"Lúc nào rảnh thì đi với nhau nhiều một chút, hai đứa ở hai nơi, ít nhiều cũng sẽ có khoảng cách."

Tạ Đạo Niên nhìn vào Tạ Văn Bằng, "Bố, con có thể hiểu là bố đã chấp nhận Tiểu Yên đúng không?"

Tạ Văn Bằng đứng lên, đập tắt liều thuốc, "Không có gì là không thể chấp nhận, không ai nói trước được chuyện tương lai."

Nghe được những lời này của ông, khóe miệng Tạ Đạo Niên hơi nhếch lên.

Tạ Văn Bằng rồi sữa đậu nành ra cốc, chop nủi ngập tràn hương thơm, hơi nóng của sữa phủ lên khuôn mặt của ông, ông mơ hồ nhìn thấy nụ cười ngạc nhiên của Tạ Đạo Niên.

"Mẹ của con đang ở trên sân thượng thu dọn hàng hóa, con lên đó giúp mẹ một tay đi."

"Vâng ạ." Anh đứng dậy, đột nhiên, nói với ông, "Bố, cảm ơn bố ạ."

"Còn không đi nhanh đi?"

Bóng lưng của Tạ Đạo Niên biến mất ở cuối hành lang, Tạ Văn Bằng đổ sữa đậu nành vào cốc, ngồi xuống và uống một ngụm, đôi mắt hơi ươn ướt, chắc là do khói xông lên mặt.

Trần Lộ đang nhặt hạt sen, Tạ Đạo Niên ở bên cạnh đóng vào tủ, bà dừng lại động tác, hỏi anh, "Trường Canh, có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

Tạ Đạo Niên ngăn người, hình như anh không cười mà nhì.

Trần Lộ liếc nhìn anh một cái, "Mẹ sinh con ra, mà còn không hiểu con nữa sao."

"Vâng ạ."

Trần Lộ cầm chậu cất đi, vừa thu dọn vừa nói, "Trường Canh, con có ghét bố con không?"

"Không ạ."

"Cứ nói thật đi!"

".... Cũng không đến mức đáng ghét quá ạ." Dù sao thì ông cũng là người rèn luyện cho anh có được những thói quen tốt như bây giờ.

Trần Lộ nhìn anh, giọng nói dịu dàng, "Mẹ không ép buộc con cái gì cả, con thích gì, đó là quyền tự do của con, nhưng mẹ vẫn muốn nói cho con biết, bố con cũng chỉ là lo lắng cho con thôi."

Tạ Đạo Niên nhìn bà, ánh mắt thăm dò.

Động tác của Trần Lộ chậm lại, cần cần môi, bà nhìn lên bầu trời rồi lại nhìn xuống dưới chân mình, giọng nói yếu ớt.

"Con có một người chú, đó là người em trai ruột của ông Tạ, nhưng chú con đã mất trước khi con được sinh ra."

Tạ Đạo Niên ngừng lại động tác ở tay, có chút bất ngờ.

Trần Lộ tiếp tục nhặt hạt sen, rơi vào ký ức, "Vì chết đuối, ngày xưa ông nội và bà nội của con bận việc buồn bán, ông Tạ cũng đi theo, chú con không được ai dạy dỗ, thường xuyên đánh nhau, hồi học cấp hai thì bị người khác xúi giục, đi trộm tiền của một cụ già, cụ già đó đuổi theo chú con nên bị ngã, đầu đập xuống đất, chết luôn tại chỗ."

Trần Lộ tiếp tục nói, về mặt có sự bất lực và buồn bã. "Chú con vẫn là trẻ vị thành niên, bị bắt về nhà dạy dỗ một trận, cũng đã đánh, đã mắng rồi, nhưng dường như lại làm sự việc càng thêm tồi tệ hơn. Vào mùa đông năm ấy, chú ấy uống quá nhiều rượu, ngã xuống sông, bị dòng nước lạnh lẽo làm chết đuối, đến ngày hôm sau mọi người mới phát hiện, tất cả đều là màu trắng."

Sắc mặt Tạ Đạo Niên càng thêm nặng nề.

Thì ra vào những ngày mà anh chưa được trao đổi, đã xảy ra một việc đau buồn như vậy.

Trong nháy mắt, cảm xúc* của anh lẫn lộn khó tả.

(*cảm xúc: từ gốc (hán việt) là "ngũ vị": năm vị - ngọt, chua, cay, đắng, mặn, ý nói nhiều cảm xúc lẫn lộn khó tả.)

"Niên Niên, bố con sợ, sợ con của mình thiếu sự dạy bảo của bố mẹ sẽ đi vào con đường sai trái."

Rất ít khi Trần Lộ gọi anh là Niên Niên, khi anh còn bé bà gọi tương đối nhiều, mỗi lần gọi đều mang theo sự yêu thương, Tạ Đạo Niên nghe được liền ngẩn ngơ.

"Bố con đúng là rất nghiêm khắc, tính tình của con cũng một phần vì vậy mà trở lên trầm tĩnh, có những lúc con có thể luyện viết thư pháp từ sáng đến tối, làm việc gì cũng giỏi, nhưng, có chuyện gì con cũng không nói với mẹ, mẹ sợ tính cách của con quá lạnh, nhưng, may là...., bố con không phản đối, bà đi trước khi đi đã nói chuyện một lúc lâu với ông ấy, đêm hôm đó là lần đầu tiên mẹ thấy mắt ông ý đồ lên."

"Mẹ.... con..... "

"Niên Niên, không phải là mẹ tỏ thái độ với con." Trần Lộ đi đến mép tường, đứng trên sân thượng nhìn xuống, đúng lúc thấy Tạ Văn Bằng đang ngồi uống trà ở sân sau, bà nói với Tạ Đạo Niên, "Đi xuống đó uống với bố con một chén đi."

Tạ Đạo Niên bỏ túi xuống, đi đến bên cạnh Trần Lộ, nhẹ nhàng quàng tay qua ôm lấy bà, mũi Trần Lộ cảm thấy chua xót, vỗ vỗ bà vai của anh, "Niên Niên của mẹ cao như vậy rồi, kể từ khi con lớn, đây là lần đầu tiên con gần gũi với mẹ như vậy."

Đôi mắt của Tạ Đạo Niên sáng lên, có thể là do ánh sáng của mặt trăng.

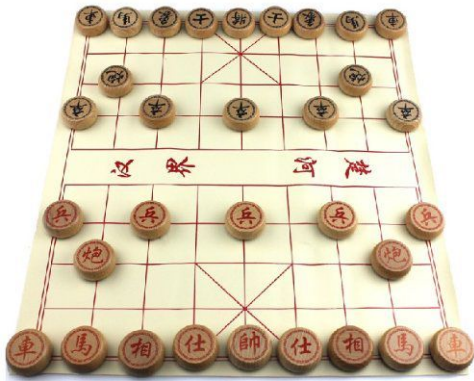
"Mẹ, con xuống đây."

"Đi đi."

Tạ Văn Bằng pha trà, đổ nước sôi vào ấm, dưới ánh trăng dòng nước chuyển sang màu bạc, khói trắng bốc lên nghi ngút.

Có tiếng bước chân truyền từ phía sau, ngoảnh đầu lại, thấy Tạ Đạo Niên đang cầm bàn cờ tướng* lại gần, đi ngược chiều ánh sáng, nên không nhìn rõ nét mặt.

(*cờ tướng: Trò chơi phổ biến của Trung Quốc, Trò chơi này mô phỏng cuộc chiến giữa hai quốc gia, với mục tiêu tối hậu là bắt được Tướng của đối phương. Ván cờ được tiến hành giữa hai người, một người cầm quân Trắng (hay Đỏ), một người cầm quân Đen (hay Xanh). Mục đích của mỗi người là tìm mọi cách di quân trên bàn cờ theo đúng luật để chiếu bí hay bắt Tướng (hay Soái) của đối phương.)

Anh ngồi xuống đối diện ông, hỏi, "Bố có muốn chơi cờ không ạ?"

Tạ Văn Bằng ngẩn người, đặt ấm trà xuống, giọng nói khàn khàn, "Có."

Ảo ảo, các quân cờ được đổ xuống bàn, hai bố con cùng nhau sắp xếp lại, dưới ánh trăng sáng, nhìn vừa yên bình vừa hài hòa.

Quần đầu tiên, Tạ Đạo Niên đi quân Tượng, bảo vệ chiếu tướng.

Tạ Văn Bằng nhìn anh, "Vẫn không thay đổi a."

"Lấy lui làm tiến, cũng là một cách đi."

Tạ Văn Bằng cảm chén trà lên, uống một ngụm nhỏ, sau đó cầm lấy một quân cờ, lựa chọn cách đi bảo thủ, cách đi này rất khác với cách đi lúc trước của ông.

Tạ Đạo Niên dừng tay lại nhìn ông, Tạ Văn Bằng lại uống một ngụm trà, hai đầu lông mày nhíu lại, nói, "Sao vậy? Thay đổi cách đi một chút? Không quen?"

Tạ Đạo Niên lắc đầu, nở nụ cười, "Không ạ."

Tạ Văn Bằng nở nụ cười yếu ớt, rót cho Tạ Đạo Niên một chén trà.

Hương trà lan tỏa trong không khí, thấm thấu vào tận trái tim.

Nhĩ lai ngã vãng*, một con người nhỏ bé dần dần vượt qua sông Chu sông Hán**.

(Nhĩ lai ngã vãng* = bạn đến với tôi, là một từ vựng tiếng Trung, có nguồn gốc từ truyện "Thủy Hử", có ý nghĩa là đề cập đến việc trao đổi thường xuyên giữa bạn bè và gia đình.)

(sông Chu sông Hán*: từ gốc (hán việt) là - sở hà hán giới - là một ám chỉ lịch sử. Vào cuối triều đại Tần, Chu và Hán, mùa hè năm 205 TCN, Hạng Vũ đã đánh bại quân Hán ở Bành Thành (nay là Từ Châu), và Lưu Bang rút lui về phía nam của sông Hoàng Hà ở thị trấn Huỳnh Dương, quân đội Chu giành chiến thắng và đuổi theo quân của Lưu Bang trong hai năm ở khu vực Phụ Dương.)

Ai thắng ai thua, đã không còn quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 17-1: Mùa xuân

Editor: Yang3S

Trời quang mưa tạnh, mặt trời đang ló đầu ra khỏi những rặng mây xanh, chiếu ánh nắng vàng xuống nhàn nhàn.

Mọi vật dường như được sống lại.

Hơi nước bốc hơi khỏi mặt đất, dùng tốc độ mắt thường không thấy được làm ấm da người.

Có một vài chuyện xảy ra ở trên con đường Phần Phương.

Người con trai của bác Thất đã nói được một vài câu đơn giản, từ khi trở thành người thực vật, gia đình nhà bác Thất đã cầu mong cho cậu rất nhiều, cuối cùng ước nguyện cũng thành sự thật, ngày nào bác Thất cũng nở nụ cười tươi rói, và nụ cười đó dường như không bao giờ tắt, chẳng bác Thất làm việc cang hăng say hơn, câu nói đầu tiên của những người đến cửa hàng mua đồ ăn sáng là "chúc mừng."

Tiệm giặt quần áo của chị Bạch Mân đã đóng cửa, Triều Cường nhiều năm liền mua xổ số, lần này may mắn trúng giải, hẳn ta muốn một mình nuốt trọn số tiền này, chị Bạch Mân nói hẳn chỉ cần đồng ý ly hôn, thì chị sẽ không cần hẳn ta chia số tiền đó cho mình, Triều Cường vui vẻ đồng ý.

Hai người nhanh chóng làm thủ tục ly hôn, có một số người không hài lòng với hành động này của Bạch Mân, còn một số người khác đều mừng Triều Cường là bạch nhãn lang*, chị Bạch Mân đều cười xùy cho qua những lời đồn đại đó, không bác bỏ cũng không thừa nhận.

(*bạch nhãn lang = con sói mặt trắng, ý chỉ người vô ơn, qua cầu rút ván...)

Ngày chị Bạch Mân rời đi, có một chiếc xe đỗ trong hẻm nhỏ, Lục Yên muốn đi tiễn chị ấy nên chờ chị ấy ở chỗ rẽ, một lúc sau thấy chị Bạch Mân kéo vali hành lý đi ra, gió thổi khiến áo chị bị hất lên, Lục Yên nhìn thấy bụng của Bạch Mân to hơn trước. Triều Thành đi đến đỡ Bạch Mân lên xe, hai người lên xe rời khỏi nơi này.

(Yang nhắc lại cho những ai đã quên, Triều Thành là anh trai của chồng cũ Bạch Mân - Triều Cường.)

Chiếc xe đi ngang qua, một chiếc lá rơi xuống chân Lục Yên, cô ngồi xồm xuống nhặt nó lên.

Triều Cường lấy được số tiền trúng số này, với tính cách của hẳn ta thì nhất định sẽ tiêu xài hết sạch trong một thời gian ngắn, mà bố của đứa bé trong bụng của chị Bạch Mân là ai, điều đó hình như cũng không còn quan trọng nữa.

Thà là cây xuống, Lục Yên xoay người bước đi.

Sau khi chính thức chuyển đến làm ở văn phòng "Kiến Vi Tri Trử", những ngày của Lục Yên trôi qua vô cùng bận rộn, Lục Yên cũng lên tục làm mới bản thân.

Văn phòng làm việc hiện tại được tân trang lại từ một quán bar cũ, lắp đặt lại các thiết bị mới, có một đội ngũ nhân viên đông đảo, mọi người ở chung với nhau cũng rất hòa hợp.

Khi đi làm ở một nơi nào đó, các ông chủ thường không đánh giá cao nhân viên của mình, nhưng Tịch Phong không vậy.

Tất cả mọi người trong văn phòng đều không gọi anh ta là Tịch tổng, mà gọi là Lão đại.

Anh ta để cho các nhân viên kỹ cữ hướng dẫn cho cô, thỉnh thoảng cũng sẽ tự mình hướng dẫn một số dự án cho cô, Lục Yên học hỏi được khá nhiều.

Cùng làm việc với cô là Tiểu Ngư, một cô gái không thích xem phim truyền hình, thích đi theo xu hướng hiện đại, cô ấy cũng giống cô, cũng mới tốt nghiệp, là một người rất nhiệt tình, nhưng tay chân tương đối vụng về.

Lục Yên đang dùng bút máy vẽ một bức tranh lên giấy, nói với Tiểu Ngư, "Cái này làm như vậy, khách hàng nói muốn tất cả đều có hoa văn, sở thích của cô ấy không giống với người khác, cậu có thể đi tìm hiểu một số dân tộc thiểu số, khác một chút cũng không sao, quan trọng là phải đặc biệt."

"Cậu có hiểu không?"

Tiểu Ngư cảm tài liệu lên, lấy lại tinh thần, gật đầu.

Lục Yên nở một nụ cười với cô, "Tớ đi đưa mẫu cho ông chủ xem, cậu có muốn đi cùng luôn không?"

"Có, đi thôi đi thôi."

Lục Yên vào phòng làm việc của Tịch Phong, Tiểu Ngư nhìn theo bóng lưng của cô, nói câu cảm khái, "Tiểu Yên đúng là một cô gái rất trang nhã."

Đặc biệt là đôi mắt kia, mỗi khi cô ấy nghiêm túc nhìn bạn, đều khiến bạn quên cả việc thở, chưa kể nụ cười của cô ấy cũng đẹp quá mức cho phép, lại còn có thể kiên nhẫn giảng giải với một người tay chân vụng về như cô, Tiểu Ngư lại càng quý mến Lục Yên hơn, đúng là một cô gái tốt a.

Cô đứng bên ngoài cửa kính nhìn hai người đang thảo luận bên trong, Tịch Phong mặc một bộ vest trang nhã, Lục Yên lõm lén thật là xinh đẹp mà, hai tay của Tiểu Ngư vô thức đưa lên má, hai mắt hiện lên hình ngôi sao, "A, Tiểu Yên và lão đại đúng là rất đẹp đôi a."

....

Trong lúc Lục Yên từ nhân viên thực tập trở thành nhân viên chính thức, Đào Nhạc góp vốn cùng với người khác làm kinh doanh, việc làm ăn cũng không đến nỗi nào, hiện tại Đào Nhạc đang cố gắng nắm giữ lấy tuổi xuân, cô có thể nhìn thấy mẹ đang rất hạnh phúc, về mặt lúc nào cũng tràn đầy sức sống, thậm chí nhìn còn yêu kiều hơn con gái nhỏ của bà.

Nếu ngày này đến sớm hơn thì thật tốt.

Ngụy Tinh Hàm thường xuyên đi qua mấy con phố, chỉ để đưa một bát canh cho mẹ cô uống, Lục Yên không biết họ quen nhau như thế nào, nhưng cô nghĩ, nhất định là thời son kia đã giúp đỡ họ rất nhiều.

Có những lúc đi ở phía sau, nhìn bóng lưng của họ, Lục Yên cảm thấy rất ảm lộng.

Cũng cảm thấy có một chút cô đơn.

Từ khi đi làm, Lục Yên đã độc lập hơn trước rất nhiều, cô cảm thấy trân trọng mọi thứ xung quanh mình hơn.

Tâm trạng của cô, cô sẽ không nói với Đào Nhạc, nhưng dường như Tạ Đạo Niên cảm nhận được cái gì đó, đến ngày nghỉ, đưa cô đến Văn Phú Cư, dạy cô cách nhận biết các mặt hàng khô, dạy cô viết thư pháp, dạy cô gảy đàn tỳn, cũng có những lúc hai người ở trong phòng của anh triển miên không rời.

Những ngày không gặp được nhau, những lời yêu thương qua điện thoại không thể đếm hết được, khi gặp thì như cùi khô bốc cháy, lửa tình muốn ngăn lại cũng không được, Tạ Đạo Niên cũng không kiểm soát được bản thân.

Dường như anh buông thả hơn so với trước kia.

Cách nhau một thành phố, phải mất một giờ lái xe, nỗi nhớ nhưng khiến hai người khó đi vào giấc ngủ.

Hai người đều còn trẻ, tràn đầy sức sống, tình lực* cũng còn nhiều, ngày mừng một tháng năm, hai người thuê nhà nghỉ, ở trong đó một ngày một đêm, ăn lo rồi làm, làm xong lại nằm, nằm xong lại nằm, lại vuốt ve cơ thể giúp đối phương, sau đó lại nằm đè lên nhau tiếp tục chuyện "yêu", BCS mang theo đều đã dùng hết, khi Tạ Đạo Niên rời giường, bước chân của anh mềm nhũn, Lục Yên ôm chặt lấy anh, giống như một con rắn xinh đẹp, anh lại bị cô kéo xuống giường.

(*tình lực = tình thân + thể lực)

Nỗi nhớ nhưng bao ngày hóa thành dục vọng, bốc cháy dữ dội, dường như không thể dập tắt.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17-2: Mùa xuân 2

Editor: Yang3S

Thành phố Cẩm, Tổng Cục Thuế Quốc Gia.

Tạ Đạo Niên có một người bác tên là Tạ Thanh Phàm, là trưởng ban kinh tế trong Tổng Cục, cũng là một cựu chiến binh.

Một năm trước, ngày đầu tiên anh đi làm, Tạ Thanh Phàm cũng đến tổ xem anh. Lúc đó có mấy nhân viên mới đến, Tạ Đạo Niên với chiều cao nổi bật, khuôn mặt anh tuấn, đứng yên lặng trong nhóm người đó, anh tự giới thiệu sơ lược về bản thân, khiến một số đồng nghiệp nữ xì xào bàn tán, còn một số khác thì nghĩ rằng anh là con của sếp lớn nào đó, nghĩ rằng anh sẽ chẳng làm được cái tích sự gì.

Tạ Thanh Phàm tranh thủ đưa Tạ Đạo Niên đến ký túc xá, vỗ nhẹ vào vai anh, "Trường Canh, làm cho tốt nhé, trước tiên phải đi từ dưới lên, bác tin tưởng vào năng lực của cháu, gặp khó khăn gì cứ nói với bác."

"Cảm ơn bác ạ."

Tạ Thanh Phàm gật đầu, "Đi thôi, về nhà bác ăn cơm, hôm nay trước khi bác ra cửa thì bác gái cháu đã nói muốn làm một bữa cơm cho cháu ăn."

"Dạ."

Người bạn cùng phòng với anh tên là Phương Tư Hiền, khá đẹp trai, nói tương đối nhiều, hay thích trêu chọc các em gái, chơi bi-a rất giỏi, thỉnh thoảng hay lôi kéo Tạ Đạo Niên chơi mấy ván. Ban đầu Tạ Đạo Niên chơi bi-a không được giỏi cho lắm, nhưng anh học trong một khoảng thời gian, cũng từ từ đuổi kịp bạn bè, cũng giao lưu với các phòng ban khác.

Tất cả mọi người đều rất tò mò về anh, nhưng anh không thích làm tâm điểm của câu chuyện, cũng cảm giác anh có chút xa cách, bình thường khi tan làm Tạ Thanh Phàm sẽ đi cùng Tạ Đạo Niên đến canteen ăn cơm, hai người vừa đi vừa trò chuyện, mọi người thấy vậy, lại càng thêm tò mò về Tạ Đạo Niên hơn. Khi đồng nghiệp tò mò hỏi anh thì anh cũng không nói gì nhiều, bởi vì anh cũng không có gì để nói, nói ra nhiều thì lời đồn lại càng đi xa hơn, cây ngay không sợ chết đứng, khi nào có thành tích công việc, thì người sáng suốt ắt sẽ nhìn ra được.

Ban ngày đi làm, buổi tối có thời gian, anh sẽ đi đánh bi-a, đánh xong sẽ gọi video cho Lục Yên, mỗi lần nhìn thấy nụ cười của cô, những kế hoạch cho tương lai của hai người lại hiện trong đầu anh ngày một nhiều.

Anh suy nghĩ khá nhiều, và cũng nghĩ khá xa.

Vào một buổi tối mùa đông, anh đang đi mua sắm trên phố, đi ngang qua một cửa hàng trang sức, một nhân viên nữ đang đứng trước cửa, con gió lạnh thổi qua khiến cô nhân viên đó co người lại, thấy anh dừng lại một lúc lâu, cô nhân viên liền biểu hiện ra vẻ mặt tươi cười, tiến đến hỏi anh, "Chào anh, anh vào trong xem đi ạ, cửa hàng của chúng em có rất nhiều mẫu mã, đính hôn, cầu hôn đều có đó anh."

Ánh sáng trong tủ kính lắt lắt một anh, bên trong tủ kính có rất nhiều đồ trang sức đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh, Tạ Đạo Niên đi vào trong, nhân viên nữ của cửa hàng đi theo sau anh, thấy anh đi đến trước tủ kính, không nhìn đồ vật gì cụ thể, cô hỏi anh, "Thưa anh, anh định mua đồ cho trường bối* hay là cho bạn gái ạ?"

(*trường bối người bề trên, người lớn tuổi hơn, những người đáng tuổi cha/chú/cô/bà....)

"Bạn gái."

"Anh muốn mua tặng đồ trang sức hay là mua nhẫn ạ?"

Tặng đồ trang sức, chắc có thể khiến cô vui, nhưng nếu tặng nhẫn thì chắc chắn sẽ có ý nghĩa hơn.

Ý nghĩa là cả đôi.

Khi nhân viên bán hàng nói những lời đó, Tạ Đạo Niên liền đi đến chiếc tủ kính trưng bày nhẫn, trên tường có một cái gương, hình dáng của anh hiện lên trên đó, nhân viên bán hàng vẫn đang đứng ở sau anh nữ nụ cười chờ anh trả lời.

Ánh đèn rất sáng, anh nghĩ đến buổi tối hôm đó, anh đọc cho cô nghe bài thơ "Lời của anh **", và lúc đi chơi hò, những hình ảnh hai người ở bên nhau trong nháy mắt hiện lên trong tâm trí anh, ánh mắt của cô long lanh tràn ngập sự chờ mong.

(*Lời của anh: là một bài thơ của nữ tác giả người Trung Quốc - Quân Đạo Thăng, có chú thích ở mấy chương trước. Sau đây là bài thơ đã được ta dịch nghĩa:

Giữa anh và em, nhiều hơn cả chữ yêu, tình nhiều lúc, nóng như lửa.

Cầm một mảnh bùn, nặn hình em, nặn hình anh.

Buộc hai ta lại một chỗ, cùng hòa tan xuống nước.

Lại nặn hình em, hình anh, trong bùn của em có anh, trong bùn của anh có em.

Cùng em chung một cái chân, chết cũng chung một cái quan tài.)

Một loạt ý nghĩ hiện lên trong đầu anh, hình ảnh cuối cùng hiện lên là ngày cô đăng hiển lần đầu tiên cho anh, cơ thể xinh đẹp của cô cùng anh đẩy đưa quần quýt lấy nhau, mồ hôi không ngừng chảy xuống, còn cả ánh mắt lưu luyến không muốn rời bên khung cửa sổ của cô.

Người nhân viên bán hàng vẫn đang chờ câu trả lời của anh.

Anh chỉ tay vào trong tủ kính, "Nhẫn."

Có lẽ, trước mắt anh cũng chỉ có thể làm được việc này cho tương lai của hai người.

.....

Bình thường không có việc gì thì Tạ Đạo Niên thường hay đi dạo mấy vòng quanh con sông ngay cạnh Tổng Cục Thuế, phong cảnh nơi đây vô cùng đẹp, anh chụp lại một bức ảnh gửi cho Lục Yên xem. Thành phố Cẩm có một sân bay rất lớn, Phương Tư Hiền và mấy người đồng nghiệp khác mua máy chai bia, mọi người cùng nhau ngồi xuống, ngắm đầu lên là có thể nhìn thấy máy bay bay ngang qua.

Bước chân của Tạ Đạo Niên chậm chậm, đi ở giữa nhóm người. Anh không uống rượu, cũng không hút thuốc lá, lịch làm việc của anh nhiều đến mức biến thái, khi làm việc thì rất nghiêm túc, nói chuyện với mọi người cũng rất lễ phép, ngay cả khi anh im lặng không nói gì trong nhóm, thì tất cả mọi người cũng không quên anh.

Anh có một nét gì đó rất quyến rũ.

Phương Tư Hiền đã từng cảm khái Đạo Niên a, cậu là người đàn ông ngoan nhất mà tớ từng gặp đấy.

Thực ra anh cũng không phải là người đàn ông ngoan, chẳng qua anh không đồng ý với lối sống cuồng hoan của bọn họ, ngoài điều đó thì họ cũng là những người bạn tương đối tốt.

Sự giáo dục hà khắc trước kia của Tạ Văn Bằng đã ăn sâu vào xương cốt của anh.

Phương Tư Hiền dừng lại, thấy anh đang cầm điện thoại nhắn tin, hỏi anh, "Bạn gái?"

"Ừm."

"Bao lâu rồi?"

"Ba năm."

"Mối tình đầu?"

"Ừm."

Những người khác nghe vậy đồng thanh hỏi, "Có ảnh chụp không? cho xem một chút đi."

Tạ Đạo Niên ấn nút tắt màn hình điện thoại, màn hình điện thoại liền biến thành màu đen, bọn họ không nhìn thấy cái gì, mạnh mẽ duy nhất mà cũng bị cắt đứt.

Phương Tư Hiền cười nói, "May mà cậu không đi làm tin tức, nếu không, chắc chắn sẽ thất nghiệp sớm."

Tạ Đạo Niên nghe thấy anh ta nói những lời này, rất nghiêm túc mà suy nghĩ một chút, ắc đầu, "Tớ sẽ không làm tin tức."

Không thích.

"Sao cậu lại chọn vào Tổng cục thuế?"

Thật ra Phương Tư Hiền rất tò mò về gia thế của anh.

"Thích."

"....."

"Thôi, nói chuyện với người ngây thơ thật là muốn chết a."

Tạ Đạo Niên nhũm mày lại, không nói gì.

.....

Chương 17-3: Mùa xuân 3

Editor: Yang3S

Khi đi làm, mấy người đồng nghiệp nam nói với nhau, trong Tổng cục này, ăn mặc trang phục chỉnh tề, Tạ Đạo Niên là đẹp trai nhất, thường xuyên có mấy em gái lợi dụng chuyện công việc để đến tìm anh để nói chuyện, còn có mấy em gái khác thì ngại ngùng chỉ dám nhìn anh qua lớp cửa kính, trong ánh mắt tràn ngập trái tim. Có một số đồng nghiệp nữ lớn tuổi tụ tập lại kéo anh ra nói chuyện phiếm, hỏi thăm có bạn gái hay chưa, nhà có mấy người, kinh doanh cái gì, anh thành thật trả lời, mấy cô mấy bác tiếp tục hỏi những câu khác nhưng cũng không khai thác thêm được gì.

Phương Tư Hiền nhiều lần nói với anh, "Làm việc với cậu, bọn tớ đều bị so sánh là không bằng cậu, đến cả các cô gái cũng không tới tìm bọn tớ."

"Vậy lần sau cậu đứng đầu đi."

"....."

Tạ Đạo Niên rất lễ phép với các đồng nghiệp trong Tổng cục, những lúc đi qua hành lang gặp bác gái lao công cũng gật đầu chào hỏi lễ phép, bác lao công thấy chàng trai này đẹp trai, bàn tay cầm cây chổi cũng ngại ngùng lại, cười híp cả mắt lại, sau đó Tạ Đạo Niên cũng cười lại với bác gái đó, mỗi lần mấy người Phương Tư Hiền đi ngang qua phòng trà nước, đều có thể nghe thấy mấy cô bác lao công nói chuyện:

Ai ui, hôm nay, chàng trai đó lại cười với tôi đó, tuổi đã lớn rồi nhưng vẫn chịu không nói a.

Trong năm đầu đi làm, Tạ Đạo Niên vẫn luôn duy trì trạng thái như vậy, nhưng mỗi lần anh ra ngoài công tác, thì đều được các đối tác khen ngợi, nào là lớn lên đẹp trai như vậy, lại có một người bác làm trưởng ban tốt bụng như vậy... Những điều này đều làm cho nhóm bạn của Phương Tư Hiền cảm thấy thất bại.

Với lại, cuối tuần nào anh cũng về quê, bọn họ nghĩ chắc hẳn ở thành phố Ngô có gì đó lôi kéo cậu ta về.

.....

Gần đây trong tổ có một cô gái mới đến, tên là Trương Mạn Lệ, là người mới được điều đến, bề ngoài lạnh lợi đáng yêu, có một nụ cười tương đối đáng yêu.

Ngày đầu tiên đến thì mang rất nhiều quà đến tặng mọi người, Tạ Đạo Niên cũng được tặng một món quà.

Trời đang đổ mưa, Tạ Đạo Niên đứng trước khung cửa sổ phòng trà nước, nhìn bầu trời u ám, nhìn anh có gì đó rất bí ẩn, khi chất hơi xa cách có nét gì đó rất quyến rũ, Trương Mạn Lệ tình cờ nhìn thấy, trái tim liền đập lờ một nhịp.

Sau đó, cô gái đó nhiều lần chặn chờ đứng trước cửa thang máy tầng ba, mỗi lần khi tan làm thì đều len lén đi theo phía sau anh, thỉnh thoảng anh và bạn bè vào phòng trà nước nói chuyện phiếm, Tạ Đạo Niên đi đến lấy nước, Trương Mạn Lệ sẽ mỉm cười.

Có một lần, anh nhìn thấy trên bàn mình có một quả táo đỏ, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy cô gái đó đang đứng ở một bên, ánh mắt tỏa sáng, đảo mắt nhìn xung quanh, dường như có ý trêu chọc trong đó.

"Chào anh, em tên là Trương Mạn Lệ, anh tên gì vậy?"

"Tạ Đạo Niên."

"Đạo Niên, anh bao nhiêu tuổi rồi?"

"25."

"Em 23, nhỏ hơn anh hai tuổi, rất vừa vặn."

Vừa cái gì chứ?

Tạ Đạo Niên thu dọn hóa đơn, không tiếp tục nói chuyện với cô nữa, "Tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp chuyện được."

"Vậy anh đi đi." Trương Mạn Lệ thấy anh đi, cầm lấy con dấu anh vừa mới chạm qua, vuốt ve lên đó mấy cái, miệng mỉm cười.

Chỉ cần có lòng, cùng sự cố gắng, không có việc gì là không làm được cả?

Trương Mạn Lệ tiếp tục tặng quà mấy ngày, nhưng Tạ Đạo Niên vẫn không có phản ứng gì, khiến các đồng nghiệp xung quanh cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Phương Tư Hiền nói với anh, "Ai ui, hình như người ta có ý với cậu đó."

Tạ Đạo Niên nhắm vào quả bí số 7, đánh vào một cái, quả bí liền rơi xuống hố.

"Đến lượt cậu."

"....."

Thôi bỏ đi, lần sau cậu ta sẽ không nói đến mấy chuyện như này nữa, mỗi lần nói đến mấy chuyện kiểu này, Tạ Đạo Niên đều im lặng không nói gì, bộ dạng giữ kín như bưng khiến người khác muốn đánh cho một trận.

Bạn gái không có ở bên cạnh, mà vẫn giữ mình trong sạch và ý nghĩ cũng luôn trong sáng, người đàn ông như vậy rất là hiếm thấy, Phương Tư Hiền vô đầu bút tai, cảm thấy rất tò mò về anh hơn.

Trương Mạn Lệ vẫn rất kiên trì, cô đã nhiều lần chặn đường Tạ Đạo Niên, muốn nói với anh vài câu, nhưng đều bị thái độ hờ hững của anh làm tổn thương, cảm thấy không cam lòng, nhưng vẫn không chịu từ bỏ, mà lại càng đeo bám hơn. Ngày nào cũng tìm cơ hội chuyện với anh, hoặc là làm bộ vô tình gặp được anh, Tạ Đạo Niên càng bày ra bộ dạng bình tĩnh, thì cô lại càng nghĩ ra nhiều cách hơn, Phương Tư Hiền thấy vậy, nói, "Cô gái này đúng là không có não."

Tạ Đạo Niên nói với cô ta, "Tôi đã có bạn gái, tôi rất yêu cô ấy."

Khi nghe thấy Tạ Đạo Niên nói câu này, thì khuôn mặt Trương Mạn Lệ liền trắng bệch, sự dũng cảm trong nhiều ngày qua trong nháy mắt liền tan vỡ, trái tim đau thắt lại, thấy bóng lưng cao lớn của anh ngày càng đi xa, bàn tay đang để trên tường ngày càng xiết chặt lại.

.....

Đánh bi-a xong, quay về ký túc xá, chưa vào đến cửa, điện thoại di động đổ chuông báo có cuộc gọi video, Tạ Đạo Niên nhìn vào điện thoại, nở nụ cười, ấn nút nghe.

"Trương Canh-"

Một tuần không gặp, công phu nũng nịu cũng cao siêu hơn.

"Sao vậy?"

Anh lấy khăn mặt lau mồ hôi trên mặt, Lục Yên trong video chỉ mặc có một cái áo ren hai dây màu trắng, không mặc áo ngực, bên dưới chỉ mặc có một cái quần lót chữ T màu lam đậm, nhìn cảnh vật xung quanh thì biết cô đang ở trong phòng.

"Đạo này làm gì?"

"Đang theo một dự án, về đến kiệt sức mấy mẫu liền mà khách hàng còn không hài lòng." Lục Yên giờ ngón tay sục sục của mình lên cho anh nhìn.

Anh nhìn chăm chú vào nó, sau đó cau mày lại, "Sao lại sưng to như vậy?"

Lục Yên bỏ ngón tay đó xuống, "Em không sao đâu, còn anh? Có mệt không?"

Anh mở nắp chai nước khoáng ra uống, "Không."

"Trường Canh~ em rất nhớ anh~"

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, "Anh cũng nhớ em"

Đột nhiên, có một vật hiện lên màn hình điện thoại.

Cái đầu mập mạp của A Bảo thò vào, bộ dáng ngây thơ, liên tục kêu meo meo meo meo meo, có thể thấy là nó muốn nói chuyện với Tạ Đạo Niên, Lục Yên bế nó lên, "A Bảo, em mới ra ngoài về, móng vuốt bẩn quá đi, thôi xuống đi."

Sau đó màn hình điện thoại quay ngược lại, Tạ Đạo Niên nghe thấy tiếng bước chân của cô, A Bảo bị cô ôm ra ngoài.

Lục Yên lại leo lên giường nằm, Tạ Đạo Niên lần nữa nhìn thấy cô.

"Nói đến đoạn nào rồi nhỉ."

Anh nở nụ cười, "Nhớ."

"Đừng rồi!", Lục Yên lăn một vòng trên giường, cầm điện thoại đưa lại gần mặt mình, mái tóc dài xõa ra, nở một nụ cười vô cùng vui vẻ.

"Nhớ đến mức nào?"

Anh suy nghĩ một lúc, suy nghĩ nên sử dụng từ gì, nhưng sau đó cảm thấy không cần thiết.

"Vô cùng nhớ."

"Em cũng vậy, đi trên đường, thấy bóng lưng giống anh liền nhớ đến anh."

Anh mỉm cười, "Nhớ như vậy?"

"Vâng, nhớ muốn chết."

Hai người nói về vấn đề nhớ nhưng thôi cũng có thể nói đến nửa ngày, cách một cánh cửa, những người bên ngoài kia không biết trong lòng Tạ Đạo Niên nghĩ gì, những người đó cũng sẽ không thể tưởng tượng được ra đáng vẻ tươi cười hạnh phúc như lúc này của anh.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-4: Mùa xuân 4

Editor: Yang3S

Lục Yên cầm một con búp bê lên cho anh nhìn, "Trường Canh, nhìn có giống anh không?"

Cô lại có thể làm một con búp bê phiên bản hoạt hình của anh, Tạ Đạo Niên bật cười.

Về mặt của con búp bê đó và anh không khác nhau là mấy, gương mặt nghiêm túc, bộ dạng nghiêm trang, ngay cả đôi mắt, cả trang phục cũng rất giống, những đường nét chi tiết rất giống anh.

Anh khen, "Tay nghề ngày càng giỏi."

Lục Yên vừa lăn một vòng trên giường, vừa hôn con búp bê đó, dường như là đang hôn anh.

"Cảm ơn Trường Canh!"

Tạ Đạo Niên cởi áo, Lục Yên hỏi anh, "Anh định đi tắm à?"

"Hơi nóng, tiếp tục nói đi." Nói chuyện xong rồi đi tắm.

Lục Yên đến gần ống kính, hôn một cái, "Em muốn nhìn anh tắm."

Đôi tay đang lau mồ hôi của anh dừng lại, "Em xác định?"

"Nhanh lên, để em nhìn tiểu Trường Canh xem có lớn lên được chút nào không."

Căn phòng rơi vào sự yên lặng, Tạ Đạo Niên hít vào một hơi thật sâu, nhìn về một mong đợi của cô.

Mới một thời gian ngắn không làm cô, cô lại càng phóng túng hơn xưa.

Tạ Đạo Niên đi khóa cửa lại, vào phòng tắm, đặt điện thoại lên cái giá. Lục Yên nằm trên giường nở nụ cười hết sức gian xảo, tiếng cười giòn tan vang lên thành từng chuỗi, thỉnh thoảng dừng lại, sau đó lại cười lớn hơn.

Cái tay đang cởi quần áo của anh dừng lại, cười nói, "Đừng là đồ ngốc....."

"Anh mới ngốc ~ coi ra nhanh đi, không được dừng lại."

Tạ Đạo Niên chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ, tiếp tục cởi quần áo, sau đó trực tiếp xả nước lạnh lên người.

Lục Yên nhìn bóng lưng của anh, đôi vai rộng lớn, cái mông rắn chắc, cái eo hẹp, đôi chân vừa thẳng vừa dài, dòng nước chảy xuống người anh, chảy xuống dưới, lướt qua rãnh mông.

Cô nuốt một hạm nước miếng....

Tạ Đạo Niên lấy dầu gội đầu xoa lên tóc, thỉnh thoảng quay lại nhìn cô một cái, xoay người lại, gây thất ở giữa hai chân vẫn đang ngủ say, thể tích to lớn, theo động tác của anh rung lắc từng hồi.

Lục Yên nhìn một lúc thì ướt, cô nói, "Sao tiểu Trường Canh không đứng dậy vậy?"

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, anh xả nước, "Em không ở đây, nên nó không dậy được."

Lục Yên vói tay vào huyệt non, nũng nịu nói, "Em cho anh nhìn em có được không?"

Tạ Đạo Niên bắt đầu tắm rửa cơ thể mình, anh trả lời, "Được."

Lục Yên dựng điện thoại lên, đứng dậy coi quần lót xuống, tách hai chân ra, vênh mông lên màn hình, "Trường Canh, nhìn thấy không?"

Tạ Đạo Niên vịn vào nước lại, xoa xoa tóc, bỗng đến gần màn hình điện thoại, nhìn thấy tiểu huyệt đang mở ra rồi lại khép lại, còn có cái móng cang tròn trắng nõn, dịch ngọt còn đang chảy ra từ huyệt non, anh gật đầu, "Nhìn thấy!"

Lục Yên tách hai bắp đùi của mình ra, đưa ngón tay chen vào bên trong, lấy dịch ngọt ra ngoài, "Trường Canh, nhìn rõ không?"

Nhìn thấy rõ thật đó non mềm trong tiểu huyệt đang co mình lại, ngón tay vào vào ra ra, kéo ra một dòng sữa nhỏ, hai cánh hoa đã ướt một mảnh, hạt châu cũng đã sưng lên, Lục Yên khẽ rên, đến gần camera hơn, "Trường Canh, anh nhìn thấy không?"

Vòi hoa sen trong phòng tắm đã được đóng lại, nhưng vẫn còn mấy giọt nước rơi xuống nhỏ giọt, xà bông vẫn đang nằm yên lặng trong chiếc hộp, trên trần nhà có một bóng đèn màu trắng, Tạ Đạo Niên đứng trần truồng ở đó, hô hấp dần dần đập hơn trước, trong nháy mắt tiểu Trường Canh liền bùng tỉnh, nhanh nhẹn nhảy lên mấy cái.

Lục Yên không đợi được câu trả lời của anh, lại bổ thêm một ngón tay vào trong, nói rộng nơi đó ra, đi sâu vào trong, "Có nhìn thấy không vậy ~" giọng nói có thể nói là quỳ rũ chết người.

"..... Nhìn thấy."

Một tay Lục Yên vẫn vịn hạt châu, một tay còn lại không ngừng dầm vào rút ra, hình như trên màn hình điện thoại có dính mấy giọt nước, "Úm..... a..... Úm..... a ~"

Tạ Đạo Niên tiến đến gần hơn, tay vỗ nhẹ lên gât thịt, sau đó bắt đầu vuốt lên lên xuống xuống

"Mở rộng hai chân ra một chút, rên lớn tiếng hơn nữa."

"Úm, Trường Canh~" Ngón tay tiếp tục ra ra vào vào, kéo ra ngoài một lượng lớn dịch ngọt.

Hai chân của Lục Yên đã bắt đầu run rẩy, cái mông đang đưa ngày càng nhanh.

Tốc độ của Tạ Đạo Niên ngày càng nhanh, tiểu Trường Canh giật giật, vùng mình đứng lên. Tay của Tạ Đạo Niên bao quanh nó, chuyển động lên lên xuống xuống, hơi thở ngày càng gấp gáp, mái tóc ướt nhẹp nhỏ giọt, giọt nước chảy xuống, biến mất trong khu rừng rậm

Mã mất* tiết ra chất lỏng, cảm xúc vô cùng tuyệt vời.

(*mã mất: Có ai không biết là gì không? Ta có tìm hiểu thì bên mình gọi là "lỗ sáo", là cái lỗ nhỏ trên đầu dương vật dùng để thải nước tiểu và tinh trùng ra ngoài))))

Lục Yên thêm một ngón nữa vào, rên lên một tiếng yêu kiều*, dịch ngọt chảy ra như lũ, có nằm xui lo trên giường

(*yêu kiều: mềm mại, làm nũng, những nhều... Ta không biết dùng từ gì nên để từ hán việt luôn.)

"Quay lại, quay về phía camera."

Lục Yên thở hổn hển, ngồi dậy, hai chân mở rộng ra, đưa ngón tay vào trong. "Úm~....."

Cô chỉ nhìn thấy nửa người trên của anh, cánh tay anh đang chuyển động. ánh mắt thâm thúy, hơi thở hổn hển, không cần nhìn cũng biết anh đang làm gì.

"Tiểu Trường Canh đã dậy chưa, đã lớn chưa? Có nhớ Tiểu Yên không?"

"Úm... dậy rồi, có nhớ."

Cô nở nụ cười, đem hai chân mở rộng ra hơn, để anh có thể nhìn thấy rõ được dịch ngọt và hai cánh hoa đỏ hồng, còn có một cái lỗ nhỏ màu đỏ, cái mông nhích gần đến phía camera, "Trường Canh, tiến vào đi"

Anh cắn răng, động tác trên tay nhanh hơn, hai túa ngọc run rẩy một trận lợi hại, "Đăm đăm! Bao giờ trở về sẽ xử lý em."

Mỗi khi anh gọi có một tiếng Đăm đăm, cô cảm thấy rất thích.....

Cô ma sát hai chân lại với nhau, kêu lên một tiếng vô cùng quyến rũ, "Em rất nhớ anh."

"Úm, cuối tuần về rồi." Không quay về cũng không được.

"Tiểu Trường Canh bán chưa?"

Tạ Đạo Niên hít sâu, nhịn xuống cảm giác bị kích thích, tốc độ trên tay nhanh hơn, "Úm, sắp."

Lục Yên lại đưa mông lại gần hơn, "Nào, bắn vào chỗ này của em đi."

Hừ ~, Tạ Đạo Niên nhìn hai cái mông căng tròn đang vênh lên, trước đây anh rất thích bắn lên đó, hồi ức ủa về, gậy thịt của anh run rẩy kịch liệt, tinh dịch ào ra, bắn.

Anh ngừng đầu lên, hồ hấp dôn gấp, "A....."

"Bắn rồi?"

"Úm."

Cả người Lục Yên thả lỏng, đứng dậy mặc nội y lên người, đưa camera lại gần, "Trường Canh, cuối tuần về sớm một chút được không?"

"Úm, anh sẽ về."

"Đêm nay làm đến đây thôi, anh đi nghỉ ngơi sớm đi, có thể hôn em một cái được không?"

"Được."

Hai người đến gần camera, đặt một nụ hôn xuống, dường như là đang thật sự hôn nhau.

Lục Yên nhìn anh với ánh mắt lưu luyến, tắt video, Tạ Đạo Niên nhìn lên tờ giấy nhắc nhở màu đỏ, trên sàn nhà vẫn còn lưu lại tinh dịch của anh, anh trầm mặc một lúc lâu, rồi sau đó nở một nụ cười, "Đúng là càng ngày càng biết nũng nịu."

Tiểu Trường Canh từ rừ, nhìn có vẻ mất mát, nó đã lâu không được cô vuốt ve yêu thương, cũng đã lâu rồi không được vui mình vào nơi ấm áp muốn chết người đó.

Tạ Đạo Niên đặt điện thoại xuống, mở vòi hoa sen, tắm lại một lần nữa.

.....

Tắm rửa xong, anh lau tóc, đi ra ngoài rót một cốc nước để uống, trên người mặc một cái áo ba lỗ và một cái quần soóc ngắn đến đầu gối, nhìn rất gọn gàng nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngồi được một lúc, chuông cửa vang lên, anh đứng dậy, đi ra mở cửa, là Phương Tư Hiền, cậu ta quần áo chỉnh tề, nhìn thấy Tạ Đạo Niên, hỏi anh, "Cậu chuẩn bị đi ngủ?"

"Có chuyện gì không?"

"Mọi người đang chuẩn bị đi ăn tối, cậu cũng đi cùng uống một chén đi."

"Tớ không uống rượu."

Phương Tư Hiền thúc dục anh, "Đi, chỉ cần đến đó ăn một cái gì đó thôi, nhanh lên, nhanh lên, đi thay quần áo đi."

Tạ Đạo Niên suy nghĩ một lúc, gật đầu, "Cậu chờ tớ một chút."

Phương Tư Hiền bước vào phòng của anh, nhìn xung quanh căn phòng một lượt, phát hiện trên ghế sofa có mấy con gấu bông, giọng nói của cậu ta tỏ ra kinh ngạc, "Cậu từng này tuổi rồi mà còn chơi mấy thứ này?"

Tạ Đạo Niên lấy quần áo từ trong tủ ra, đi vào phòng tắm, nói, "Của Tiểu Yên."

Tiểu Yên là ai?

Một lúc sau, cánh cửa mở ra, Tạ Đạo Niên bước ra, trên người mặc một cái áo màu trắng bên trong, còn bên ngoài khoác một cái áo bò màu xanh, bên dưới là một cái quần dài màu đen bó lại đôi chân vừa dài vừa thẳng của anh, khuôn mặt đẹp trai sáng sủa ngồi ngồi, nhìn tổng thể vô cùng chỉnh tề.

Phương Tư Hiền nhìn anh, "Có phải cậu mặc cái gì cũng đẹp hay không?"

Tạ Đạo Niên khóa cửa lại, "Không."

"....."

Có một số người đứng là không biết bản thân đẹp đến mức nào a.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Mùa xuân (2)

Editor: Yang3S

Mọi người đi đến một cửa hàng cháo ở gần ký túc xá, họ đều là đồng nghiệp với nhau, tối nay ai không có ca trực thì đều đến, ông chủ đã quá quen thuộc với bọn họ, đầu tiên là mang mấy ấm trà hoa quả* lên cho mọi người uống.

Khi Tạ Đạo Niên và Phương Tư Hiền đến, mấy người đồng nghiệp nữ ngồi ở xung quanh đều yên lặng, ánh mắt đều tập trung nhìn lên dáng người cao lớn của anh.

Về mặt Tạ Đạo Niên không biến sắc, thình thoảng nhìn vào đồng hồ đeo trên tay của mình.

Phương Tư Hiền cảm thấy rất áp lực khi đứng cùng một chỗ với anh.

Sau khi ngồi xuống, Trương Mạn Lệ đang ngồi ở trong góc chuyển đến ngồi gần họ, cảm xúc bía lên, quơ quơ, giọng nói dịu dàng, "Nào, Đạo Niên."

Phương Tư Hiền nhủ mảy lại, ngồi dịch sang một bên.

Tạ Đạo Niên nhìn cô một cái, khẽ gật đầu.

Kể từ lần anh thẳng thắn nói mình đã có bạn gái, cô đã bớt thể hiện ra hơn rất nhiều, dường như đã coi anh như một người đồng nghiệp bình thường.

Trương Mạn Lệ đến gần anh, tối nay cô mặc một cái váy liền áo màu trắng, vừa mới tắm xong, đi một đôi dép cao gót màu đen, đôi mắt neho lại, làn da rất là trắng, cô hỏi, "Uống rượu không?"

23 tuổi, ngoại hình ngây thơ trong sáng, cái miệng ngọt ngào. Trương Mạn Lệ có hậu thuẫn*, đi làm được một thời gian, đã lấy lòng được rất nhiều người trong Tổng cục, mặc dù cô có chút tùy hứng, nhưng mọi người thấy cô gái nhỏ này thông minh, lanh lợi, về ngoại lại đáng yêu, nên cũng không dễ trong lòng.

(*hậu thuẫn: có sự giúp đỡ từ phía sau, người Việt mình hay gọi là có ô dù...)

"Xin lỗi, tôi không uống rượu."

Tay của Trương Mạn Lệ dừng lại trong không trung, cô đặt chai rượu xuống, cười hỏi, "Anh thích ăn gì? Mọi người gọi món nướng rồi."

Phương Tư Hiền cầm ba nhánh rau hẹ lên, "Đạo Niên, này."

Tạ Đạo Niên nói với Trương Mạn Lệ, "Đã có ở đây rồi." Anh nhận lấy rau hẹ, nhẹ nhàng cắn một miếng.

(*rau hẹ: có nhiều tác dụng như, giải độc, tán ứ, hành khí, bổ thận tráng dương....)))

Mọi người xung quanh đã bắt đầu nhìn qua bên này, đây là những người làm việc cho bộ máy nhà nước, nên mũi đặc biệt nhạy, Trương Mạn Lệ theo đuôi cháu trai của trưởng ban kinh tế lâu như thế, tất cả mọi người đều sốt ruột chờ mong, nhưng không thấy có tiến triển gì.

Cô bé vì bị người ta cự tuyệt, nên nhiều lúc thất thần như người mất hồn.

Tâm tư trong lòng mình, chỉ có cô biết.

"Chúng ta chơi xúc xắc đi?"

Tạ Đạo Niên nuốt rau hẹ trong miệng xuống, uống một chén nước, nhìn Phương Tư Hiền, "Mọi người cùng chơi đi."

Bị ánh mắt của anh lườm, Phương Tư Hiền ngồi ngay ngắn lại, "Được."

Trương Mạn Lệ nở nụ cười, cô uống một hộp bia, hai sợi tóc rơi xuống bên má, ánh mắt sáng lên, nhìn kĩ vào thì hình như đuôi mắt còn đang nhếch lên, "Em chơi không được giỏi lắm, mong hai anh giỏi cao đánh khẽ a."

Một câu cầu xin đơn giản, cùng ngữ điệu tự nhiên, nũng nịu, đây đúng là một chiêu khiến nam giới mê mẩn lòng a.

Tạ Đạo Niên nhìn vào màn hình điện thoại, nghĩ khi nào thì nên về phòng ngủ, anh nói, "Bắt đầu đi."

Ánh mắt của mọi người cùng tập chung nhìn về đây.

Trương Mạn Lệ bắt đầu lắc xúc xắc, chơi mấy ván, không là Tạ Đạo Niên thắng thì cũng là Phương Tư Hiền thắng, sắc mặt của cô bắt đầu xấu đi.

Trương Mạn Lệ cắn môi, "Sao cứ để em lắc vậy."

Phương Tư Hiền ho nhẹ một tiếng, "Vậy để tôi lắc cho."

Tạ Đạo Niên gật đầu, Trương Mạn Lệ nhìn anh với ánh mắt buồn bã, Tạ Đạo Niên tựa lưng vào ghế, nhìn lên bàn với vẻ mặt suy tư.

Tiếng xúc xắc kêu lăm lăm anh nhớ đến mùa hè năm ngoái anh dẫn Lục Yên đi tắm sen, cô đã chơi xấu khi thấy bàn thân sắp thua, sống chết muốn anh chơi lại một ván nữa, muốn hòa nhau để không phải cời món đồ còn lại duy nhất trên người.

Lục Yên thua, nhưng Tạ Đạo Niên cũng vẫn phải nhường cô.

Nhớ lại cảnh đó, khóe miệng của anh nhếch lên tạo thành một đường vòng cung.

Phương Tư Hiền sát đầu vào anh, hỏi, "Nghĩ đến việc gì mà vui vẻ như vậy thế?"

Tạ Đạo Niên hỏi anh, "Tớ có à?"

Phương Tư Hiền gật đầu. "Có."

Khuôn mặt của Trương Mạn Lệ có chút hồng, cô ngồi đối diện với Tạ Đạo Niên, nụ cười của anh dường như là dành cho cô.

Cô nghĩ rằng anh đang thăm dò ý tứ của cô.

Tuy nhiên, vẫn tiếp theo, cô vẫn thua, trong lòng Phương Tư Hiền đã thấm gạo thét cả nghìn lần.

Anh không muốn chơi nữa.

Trương Mạn Lệ rời đi, trước khi đi ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn Tạ Đạo Niên, cắn môi, trong ánh mắt tràn ngập sự trách móc, và chờ mong, đứng đó một lúc mới rời đi.

Các người đồng nghiệp khác coi như không nhìn thấy gì, đầu cúi thấp xuống tiếp tục ăn cháo, nói chuyện trên trời dưới đất.

Sau khi cô đi, Tạ Đạo Niên uống nước, hỏi, "Muốn chơi tiếp?"

"Cậu cố ý đúng không? Bạn gái quán rất nghiêm?"

Tạ Đạo Niên đưa tay ra sau đầu, đôi chân dài duỗi ra, "Không, cô ấy không hề quán tớ."

Lần đầu tiên nghe anh nhắc đến bạn gái, Phương Tư Hiền rất tò mò, cậu ta đặt chén xuống bàn, đến gần anh, "Tớ đang nghĩ, người con gái như nào mới có thể bắt được cậu nhỉ? Cậu làm sao mà theo đuổi được cô ấy vậy?"

Tạ Đạo Niên xoay con xúc xắc, ánh mắt dịu dàng, "Cô ấy theo đuổi."

Phương Tư Hiền càng tò mò hơn, "Cái gì cơ?"

Anh lập lại một lần nữa, "Cô ấy theo đuổi."

Ánh mắt của Phương Tư Hiền mở to hết cỡ, "Ông trời ơi, nhìn cậu khó theo đuổi như vậy, chắc chắn cô ấy đã phải chịu nhiều đau khổ."

Tạ Đạo Niên bóc vỏ một hạt dẻ cười*, bỏ vào miệng.

Anh nở nụ cười nhẹ nhàng, "Dù sao cũng đã theo đuổi được."

Tối nay, Phương Tư Hiền thấy anh mỉm cười hai lần, cảm thấy sợ hãi, cậu ta uống một hạm bia lớn, "Tớ thật sự là rất tò mò, cô ấy là một cô gái như nào nhỉ? Cậu và cô ấy ở hai thành phố, cô ấy không lo lắng à?"

"Tin tưởng lẫn nhau rồi, thì còn lo lắng cái gì nữa?"

Nếu như đối phương thật sự có làm gì, thì nhất định người còn lại sẽ cảm nhận được. Nếu đối phương lừa dối người còn lại, bạn tưởng họ không biết ư?

Biết rõ đó là sai mà vẫn làm, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, khả năng gặp may (đối phương không phát hiện ra) cũng là con số không.

Phương Tư Hiền lắc đầu, "Tớ rất khâm phục cậu, cậu nói xem, cậu là một người nghiêm túc, cái gì cũng theo quy tắc như vậy, cậu bị quyến rũ chưa?"

Quyến rũ?

Rồi, tốt đoạn ngo năm anh 23 tuổi, anh và cô đã phát sinh quan hệ.

"Rồi."

"Mắc câu à?"

"Ừ."

Cuối cùng Phương Tư Hiền cũng cảm thấy thoải mái một chút, ít nhất thì người này cũng không phải là không ăn khối lửa nhân gian.

Anh tiếp tục tò mò, "Bị quyến rũ cái gì thế?"

Tạ Đạo Niên liếc nhìn anh một cái, không nói gì.

Phương Tư Hiền tò ra phần nộ, uống một hóp rượu, "Bạn gái của cậu nhất định là rất ưu tú nhỉ."

Tạ Đạo Niên suy nghĩ một chút, "Cũng không ưu tú lắm, nhưng rất chăm chỉ, có rất nhiều sáng kiến, gan lớn, sống rất chân thành."

Lần đầu tiên thấy anh nói một đoạn dài về chuyện riêng tư như vậy, Phương Tư Hiền càng thêm tò mò, được đá* hỏi thêm, "Vậy thì đúng là cậu và cô ấy bổ sung cho nhau rồi? Cô ấy không có khuyết điểm nào à?"

Tạ Đạo Niên ăn tiếp một hạt dẻ cười, "Có, cô ấy rất lười, cũng rất hay làm càn, thỉnh thoảng cũng hay nghĩ ngợi linh tinh."

Đúng là người đàn ông rơi vào lưới tình rồi có khác.

Nhìn Tạ Đạo Niên, Phương Tư Hiền nghĩ hình như cậu ấy cũng không phải là người quá khó gần, hơn nữa là, khi nói về bạn gái thì miệng của cậu ấy luôn mỉm cười, điều đó không thể nào che giấu được.

Còn là mối tình đầu nữa chứ, đây đúng là điều mà nhiều người ao ước.

"Bao giờ kết hôn? Chờ uống rượu mừng của cậu đó."

"Cậu cứ chờ đi."

Nhưng mà cũng không lâu nữa đâu.

Tạ Đạo Niên nhìn vào màn hình điện thoại, "Tớ muốn về nghỉ ngơi, cậu có về cùng luôn không?"

"Có, về thôi, tối nay thu hoạch được khá nhiều, về thôi, về thôi."

Tạ Đạo Niên liếc mắt nhìn anh, Phương Tư Hiền liền rụt cổ lại "Tớ đảm bảo, miệng sẽ kín như bưng."

Cậu ta lại nói tiếp, "Tớ nhất định sẽ không nói ra ngoài nửa lời."

Phương Tư Hiền oán thăm, sao mình lại lép vế vậy nhỉ.

Một cái máy bay bay ngang qua bầu trời, tiếng động cơ chạy giống như tiếng gầm của quái thú.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-2: Mùa xuân (2) (tt)

Editor: Yang3S

Văn phòng Kiến Vĩ Tri Trứ.

Xung quanh im lặng, chỉ có tiếng gõ bàn phím của Lục Yên vang lên.

Lục Yên nhìn màn hình máy tính, tốc độ gõ nhanh hơn, ánh sáng màn hình phản chiếu lên gương mặt cô, nhìn có chút nhợt nhạt, cô bận rộn đến mức quên ăn, hiệu suất làm việc của Lục Yên đặc biệt nhanh, có mấy lần ở lại văn phòng làm tăng ca đến khuya, đối với cô mà nói, công việc này là cả tình yêu và nguồn sống của cô, mỗi ngày đi làm là một ngày vui vẻ của cô.

Đương nhiên, cũng phải cảm ơn ông chủ vì đã đánh giá cao khả năng làm việc của cô.

Lần đầu tiên Tịch Phong gặp cô là khi, Lục Yên đang ôm một tệp giấy chứng nhận và một đồng các tác phẩm thủ công, vậy đen, mắt cá chân tím tể, nhìn từ phía sau, cái cổ trắng ngần như thiên nga trắng.

Lúc phỏng vấn, cô trả lời trôi chảy, không lúng túng, khi gặp phải vấn đề không hiểu, sẽ thành thật nói ra, sẽ không ra vẻ là mình hiểu.

Trong văn phòng có một cái rèm bằng hạt màu đỏ, được làm từ gỗ, khi vén lên có tiếng kêu xoạt xoạt, Tịch Phong vừa bước ra cửa, thì Lục Yên tiến vào, hôm đó rất nóng, cô đạp xe từ trường đến, khuôn mặt có chút đỏ, trên gương mặt còn có mấy giọt mồ hôi, ánh mắt của cô rất sáng, ngay cả khi cô chưa nói xin chào, thì đôi mắt của cô cũng đã nói trước.

Tịch Phong không biết cái cảm giác này được gọi là gì, chỉ một ánh mắt, một câu nói, trong đầu liền nhớ lại hình ảnh ngày đầu tiên gặp cô, mắt cá chân tím tể, cùng cái cổ như thiên nga trắng.

Nhiều lần tan làm rồi nhưng vẫn thấy cô đang nghiêm túc tập trung về bản thiết kế, bên cạnh có một số mảnh vải, hỏi thì được biết rằng cô đã bắt đầu làm những thứ này từ năm mười tuổi. Khả năng nắm bắt được dự án của Lục Yên rất là cao, anh rất tò mò, cô phải có bao nhiêu nhiệt huyết thì mới có được thành tựu như này?

Càng tò mò, càng tìm hiểu, sau đó, dĩ tiểu kiến đại*

(*dĩ tiểu kiến đại = thấy nhỏ gặp lớn, là thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là thông qua những thứ nhỏ bé có thể nhìn thấy những thứ to lớn.)

Mặc dù cô không phải là người ưu tú nhất, nhưng cô có khả năng không ngừng khắc chế giới hạn của bản thân.

Ngoài ra, cô còn là một người rất chuyên tâm, chú trọng vào công việc.

Cô luôn theo đuổi giới hạn của bản thân, đúng là rất đáng ngưỡng mộ.

Anh đánh giá rất cao những người nhân viên như này, và anh cũng hướng dẫn cho Lục Yên rất nhiều, thấy cô ngày càng tiến bộ, Tịch Phong cảm thấy rất vui.

Khi anh nhận ra được, thì đã quá muộn, đã rơi vào lưới tình rồi.

Tối nay, cô lại một mình ở lại làm thêm giờ.

Tiếng gõ bàn phím lách ca lách cách, bàn thảo ném ở một bên, điện thoại để chế độ máy bay, tránh bị người khác làm gián đoạn công việc.

Khi Lục Yên làm việc thì cô chỉ biết cúi đầu vào làm, nếu có ai đó gọi làm phiền, cô sẽ không nghe máy.

Gõ đến một hồi, cô tựa lưng vào ghế, cảm một con búp bê lên, khâu vài đường chỉ.

Cô đang làm phiên bản số 2 của Tạ Đạo Niên, nó được làm cải thiện hơn so với phiên bản trước.

Một tách cà phê được đặt lên bàn, cô ngẩng đầu lên nhìn, là Tịch Phong, anh đang uống cà phê.

"Lão đại."

"Nghỉ làm đi, đừng để bản thân quá mệt mỏi."

"Sắp xong rồi, làm xong cái này sẽ về."

Anh gạt đầu, nhìn con búp bê trong tay của cô, "Đây là em tự tay làm à?"

Cô giờ lên cho anh nhìn, "Nhìn đẹp không?"

"Đẹp, ai vậy?" Anh không nhớ ra được nhân vật anime nào có hình dáng như này.

"Người yêu của em." Cô nói xong lời này thì miệng khẽ mỉm cười, trong ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng.

Tịch Phong sững sốt, nụ cười trên mặt anh cứng đờ, nhưng anh không thể thu lại được, nhìn có chút mâu thuẫn.

"..... Vậy à."

"Lão đại, anh về trước đi, lúc nào em về sẽ khóa cửa."

"Đừng về quá muộn, tuy rằng tôi rất hy vọng nhân viên của mình chăm chỉ, nhưng không cần phải quá sức, sẽ khiến cơ thể mệt mỏi."

Cô mỉm cười với anh, "Vâng ạ."

Anh uống một hớp cà phê cuối cùng trong cốc, trong miệng cảm thấy thật là đắng.

Tạ Đạo Niên về đến kí túc xá, gọi mấy cuộc điện thoại cho Lục Yên nhưng lại thuê bao, anh gọi video cho cô nhưng cũng không thấy cô nghe máy.

Sau khi tắm xong đi ra ngoài, vẫn không thấy cô nghe máy.

Nhìn lên đồng hồ treo tường, đã 11 giờ đêm.

Anh nhìn màn hình điện thoại một lúc lâu, đặt nó qua một bên, lau khô tóc, nằm xuống giường, tắt đèn và đi ngủ.

Trên bầu trời thỉnh thoảng có tiếng máy bay bay ngang qua, tiếng động cơ chạy dường như cũng nóng hơn lúc trước.

Lật qua lật lại, vén chăn sang một bên, suy nghĩ một lúc, lại với tay lấy điện thoại, mở máy, thử gọi lại, nhưng vẫn thấy thông báo cô tắt máy.

Anh đặt điện thoại vào ngăn kéo, nằm xuống ngủ.

Tiếng máy bay bay ngang qua trong đêm đen yên tĩnh, nghe còn đáng ghét hơn là tiếng muỗi bay vo ve.

.....

Lục Yên hoàn thành xong một dự án, Tịch Phong cho cô nghỉ hai ngày, sau đó đi công tác cùng anh đến thành phố G, thuận tiện tham gia một triển lãm ở đó luôn.

Trước khi đi, cô gọi điện thoại cho Tạ Đạo Niên, "Trường Canh, em sắp đi công tác."

"Đi đâu?"

"Thành phố G."

"Cùng ai?"

"Tổng giám đốc, còn có mấy đồng nghiệp nữa."

Tạ Đạo Niên do dự một lúc, "Bao giờ đi?" Anh muốn đi tiễn cô.

"Một giờ chiều nay."

"Anh đến tiễn em."

Lục Yên nở nụ cười, "Được, khi nào đến nơi, sẽ gọi video cho anh được không?"

"Được."

Cúp mắt, Tạ Đạo Niên tiếp tục làm mấy động tác chống đẩy, nâng mấy quả tạ, rửa mặt, sau đó đi làm.

Hôm nay có rất nhiều chuyến bay, dòng người đông đúc, Tịch Phong và mấy nhân viên đang đứng đợi, Lục Yên hết nhìn đông lại nhìn Tây, sau đó ánh mắt sáng lên.

Tạ Đạo Niên bước đến, hôm nay anh mặc một cái áo sơ mi màu xanh, tay áo được xắn tới khuỷu tay, quần dài màu xám, dáng người cao lớn, đứng ở giữa dòng người như hạc giữa bầy gà*.

(*hạc giữa bầy gà: có ý nghĩa là nổi bật, nổi trội hơn hẳn những thứ xung quanh.)

Cô chạy vào dòng người, Tịch Phong nhìn theo bóng dáng của cô.

Anh phải mất nhiều thời gian lái xe, nên không có nhiều thời gian cho lắm, Lục Yên ôm cổ anh, hai người nhìn nhau rồi trao cho nhau một nụ hôn.

Tịch Phong quay mặt đi chỗ khác.

"Trường Canh, em rất nhớ anh."

Tạ Đạo Niên đặt một nụ hôn lên trán của cô, kéo cô vào một góc, "Chuẩn bị lên máy bay, có mang mấy đồ bị cấm lên không đó?"

Lục Yên đánh anh một cái, nở nụ cười e thẹn, "Anh là vật cấm ý."

Trong trái tim cô đều là hình bóng của anh, trong mắt của cô cũng chỉ có anh, điều này khiến Tạ Đạo Niên không muốn rời đi.

Tay của anh đặt lên cái móng cẳng tròn của cô, "Cẩn thận anh bắt em lại đó."

Lục Yên đến gần lỗ tai anh, "Thật ra thì em giấu nó ở trong vali, nhấn nút mở sẽ chuyển động, anh có muốn xem không?"

Tạ Đạo Niên nhìn cô với ánh mắt sâu hút, Lục Yên thổi một đợt khí vào tai anh, "Tối nay cho anh xem." Nói xong thừa dịp không có ai thấy liền sờ soạn tiểu Trường Canh mấy cái, sau đó chạy đi.

Tạ Đạo Niên hít sâu, nhìn xung quanh, "May chỗ này là góc chết (của camera)."

Người phát thanh đang gọi mọi người đến đăng ký, Lục Yên vừa chạy vừa vẫy tay lại với anh, anh đứng tại chỗ, cười nhìn cô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-3: Mùa xuân 2(tt)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Lục Yên và Tịch Phong đi gặp khách hàng xong, tiếp tục đi ăn com với mấy đồng nghiệp, Tiểu Ngar kéo tay cô, cười như kẻ trộm, "Người sáng nay là người yêu của cậu đúng không?"

"Ừm."

"Đẹp trai thật a, có thể sánh vai được với lão đại."

"Sao lại phải sánh vai cùng với lão đại?"

Về mặt của Tiểu Ngar có chút lén lút, "Lẽ nào cậu không nhìn ra à? Lão đại..."

Có một câu nói rất hay, ban ngày không nói về người, ban đêm không nói về quỷ, Tịch Phong vừa đi toilet về, nghe thấy giọng nói của cô, cái tai mẫn cảm nghe thấy tên của mình.

Tịch Phong hỏi Tiểu Ngar, "Nói chuyện gì thế? Cho tôi nghe cùng được không?"

Bởi vì bình thường hay nắc sai phạm nên Tiểu Ngar có chút sợ Tịch Phong, anh đột nhiên xuất hiện, cô sợ đến mức suýt chút nữa cắn vào, nói lắp bắp, "Không, lão đại, không có chuyện gì đâu."

Lục Yên uống một hộp rượu, che miệng lại cười lớn.

Khi kết thúc buổi liên hoan, cô vội vàng chạy về khách sạn, khi đi ngang qua cửa hàng bán đồ người lớn, len lén đi vào, khi đi ra thì trên tay cầm một cái túi.

Về đến phòng, tắm rửa, khóa cửa thật kỹ, nhảy lên giường, lấy máy tính ra, gọi video cho anh.

Lão đại là người hào phóng, thuê cho mỗi người một phòng, đúng là một ông chủ tốt.

Đợi một lúc, thì Tạ Đạo Niên nghe máy, anh mới tắm xong, dưới phần eo chỉ quần có một cái khăn tắm, nửa người trên vẫn ướt nhỏ giọt.

Lục Yên nở nụ cười, "Có nhớ em không?"

Anh đang lau tóc, ngón cái và ngón trỏ cong xuống, qua màn hình nhéo mũi cô một cái.

Lục Yên che mặt lại, "Không được nhéo em."

"Ăn com chưa?"

"Ăn rồi, ăn bảo ngư*."

(*bảo ngư: tên một loại hải sản quý và đắt đỏ và thường chỉ xuất hiện trong những bữa tiệc xa xỉ.)

Tạ Đạo Niên nhủ mày lại, Lục Yên cười cười ý vị thâm trường, "Có muốn nhìn không?"

Anh bỏ khăn lau tóc xuống, "Muốn."

Lục Yên cắn môi, cời áo ngủ ra, bộ ngực no đủ lộ ra ngoài, cái eo nhỏ nhắn, phía dưới là khu vườn bí ẩn.

Góc quay của máy vi tính lớn hơn, nên lần này Tạ Đạo Niên thấy nhiều hơn.

Lục Yên đến gần camera hơn, điều chỉnh góc độ, nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của anh, giọng điệu tức cười, "Lê ra chiều nay nên kéo anh vào WC làm một lần."

Tạ Đạo Niên lau tóc một lúc.

Cô đứng là cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm.

"Đồ vật ả công tác sẽ chuyển động của em đâu?"

"Ồ đây," Lục Yên cầm cây gậy tự sướng lên cho anh nhìn, Tạ Đạo Niên đưa tay lên che mắt lại, anh hít vào một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, "Em thực sự mang nó lên máy bay?"

Lục Yên cười giảo hoạt, "Lừa anh đó, đến đây em mới mua, sao nào? Có to không?"

Tạ Đạo Niên đặt điện thoại lên giá treo, anh chỉ vào cái cây đó, "Không được dùng cái này."

"..... Vậy cái này được không?" Cô lấy khiêu đàn* ra cho anh xem.

(*khiêu đàn = love egg = máy rung hình quả trứng)

Cô không chỉ có mua thứ kia...

"Cái này có thể dùng."

A! Ghen cá với cây gậy già này chứ.

Lục Yên thấy anh quần khăn tắm ngồi trên giường, khuôn mặt nghiêm chỉnh, tư thế ngồi cũng đoan chính, cô hỏi anh, "Tiểu Trường Canh dậy chưa?"

Tạ Đạo Niên nhìn xuống đũng quần, thật ra lúc cô cời quần áo thì nó đã dậy rồi, anh gật đầu.

Lục Yên cười khanh khách, cô bôi son dưỡng lên môi, thoáng cái bờ môi nhìn căng mọng xinh đẹp hơn rất nhiều, cô đến gần máy vi tính, hai tay chống cằm, "Trường Canh, em có đẹp không?"

Tạ Đạo Niên cũng đến gần camera hơn, anh đặt tay lên đầu gối, cười nói, "Rất đẹp."

"Một lúc nữa sẽ cho anh xem một thứ còn đẹp hơn."

"Được."

Lục Yên cầm gối để ra sau lưng, cô mở rộng hai bắp đùi, tới gần camera, lấy tay cầm lên bộ ngực sữa của mình, bắt đầu vuốt ve một chút, hai tay ép nó vào nhau, sau đó buông tay ra, hai bên ngực nảy lên, sau đó cô lại bắt đầu vắn vẽ hai quả anh đào, miệng rên rĩ, "Trường Canh, nhanh, đến hôn em đi."

Tạ Đạo Niên cầm cốc nước bên cạnh lên uống, ừng ực ừng ực, đá dưới đáy cốc còn chưa tan, từng viên từng viên va chạm vào nhau tạo thành tiếng vang lách cách lách cách, anh ngậm một viên đá vào miệng, từ từ cắn nát.

Đưa bộ ngực đến gần camera, toàn bộ màn hình đều là làn da trắng nõn nà của cô, bàn tay Tạ Đạo Niên sờ lên nó, đưa em trai trong đũng quần cứng rắn đến mức muốn xổng ra ngoài.

Xoa nắn bộ ngực xong, cô nằm lại lên giường, cầm máy rung lên, đưa vào miệng liếm mấy cái, gậy thịt của Tạ Đạo Niên nhảy lên mấy cái, anh hít sâu, đặt tay lên đó.

Thật là, cứng rắn đến phát đau.

Khuôn mặt cô phong tình vạn chủng, ả công tác, đưa máy đến gần hạt châu ở giữa hai cánh hoa.

"A....."

Anh thấy cô run rẩy lên một cái, hai đùi run lên, hoa huyết run lên không ngừng, hai cánh hoa cũng căng óng ánh hơn.

"Trường Canh, tề quá....."

Đôi mắt của Tạ Đạo Niên bắt đầu hiện lên to máu, anh đưa tay luồn vào trong khăn tắm, cảm lấy giấy thịt, vuốt ve lên xuống, hơi thở nặng nề, anh hét lên, "Đề nó xuống, nhanh lên."

"Ưm~ thật là ngứa, em không chịu được nữa, nó di chuyển nhanh quá..... "

Lâu như vậy rồi không được gấp cổ, thật là muốn mạnh mẽ mà làm cô, càng nghĩ càng thấy đau nhức.

Anh dùng tay còn lại, nắm lấy hai túi ngọc, xoa nắn, giọng điệu mạnh mẽ, "Đề nó xuống đi!"

Lục Yên tách hai cánh hoa ra, đưa mấy ấn vào nơi đó một cái, tức khắc, dịch ngọt chảy ra càng nhiều hơn.

Tạ Đạo Niên đề tay lên đầu nắn, hai mắt nhắm lại, hô hấp ngày càng nặng nề, "Em tự sở dĩ!"

Lục Yên nhìn anh đang bị mất kiểm soát, cười nhẹ, một tay đưa lên vuốt ve bộ ngực, trêu chọc hai quả anh đào, cho đến khi nó dựng đứng lên mới thôi.

"Đem vật kia đi quanh một vòng cửa huyết đi."

Lục Yên đưa mấy rung đến gần tiểu huyết, di chuyển qua lại ở cửa huyết, cảm nhận được sự di chuyển của mấy rung khiến bắp đùi cô run rẩy liên tục, dịch ngọt chảy ra ngày càng nhiều, cô khóc thành tiếng, "Trường Canh, đi vào đi, nhanh, vào đi."

"Ưm, bao giờ về sẽ ép khô em."

Anh cảm lấy giấy thịt, vuốt ve lên lên xuống xuống vô cùng nhanh, bàn tay cũng dùng nhiều sức hơn, cảm giác nó sắp đến, hơi thở càng thêm dồn dập, nhìn đáng vẻ cô trong màn hình hết sức dâm dăng, anh đưa một viên đá khác vào miệng, "Cắm vào đi!"

Lục Yên sờ tay xuống dưới, dịch ngọt chảy ra ướt đầm bàn tay, cô sung sướng đến mức mắt đỏ lên, nói "Em sẽ không thể chịu được."

"Đưa vào đi."

Lần đầu tiên Lục Yên nghe thấy anh nói giọng điệu cương quyết như vậy, trong lòng liền có một cảm giác khác thường, vừa tê dại vừa dễ chịu, cô thật sự là muốn anh đánh cô, vừa cảm dây lưng đánh cô, vừa mạnh mẽ ép khô cô, bắn vào trong tử cung của cô, làm đến mức cô không xuống được giường.

Tình cảm một khi đã sâu đậm thì sẽ ngày càng cuồng điên hơn.

Đưa mấy rung vào trong tiểu huyết, Lục Yên hoàn toàn sụp đổ, cô cắn lên đầu gối, không để bản thân phát ra âm thanh, hai bắp đùi run rẩy, không ngừng ma sát vào nhau.

Tạ Đạo Niên sờ lên chất lỏng dính trên đầu nắn, anh muốn bắn.

"Bật chế độ nhanh nhất đi, hai chân tách ra, đến gần màn hình."

Lục Yên thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi, bò đến gần màn hình máy tính, hai chân mở rộng ra, Tạ Đạo Niên quát, "Không, mở rộng hơn nữa cho anh."

Lục Yên hít sâu, mở rộng hai chân ra hết mức có thể, có một cái dây nhỏ trong tiểu huyết, mấy rung đã đi vào trong.

Về mặt anh tức giận, "Điều chỉnh chế độ nhanh nhất, nhanh."

"Không nên đầu mà ~ "

"Nhanh!"

Lục Yên ôm chặt bắp đùi, điều chỉnh công tắc đến mức tối đa, lập tức, cô hét thê lên, miệng cắn chặt vào cái chân.

"A..... a..... hức..... Trường Canh, em không chịu được nữa."

Chân của cô đang run rẩy kịch liệt, hoa huyết co thắt lại, hạt châu sung to lên, dịch ngọt chảy ra không ngừng, Tạ Đạo Niên nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Anh đè giấy thịt xuống, không ngừng vuốt lên xuống, viên đá trong miệng đã tan hết, anh cũng không quan tâm, tốc độ nhanh hơn, đột nhiên, khăn tắm run lên một cái, một dòng dịch nóng bỏng được bắn ra, rơi xuống sàn nhà.

Lục Yên nhìn thấy luồng ánh sáng trắng, huyết non co rút lại, phun ra một dòng nước, bắn lên màn hình máy tính.

Đạt Cao trào!

Tạ Đạo Niên lấy điện thoại xuống, cho cô nhìn cậu em trai của mình, "Có hài lòng không?"

Lục Yên nhìn vào màn hình, đầu chảy đầy mồ hôi, vừa thở gấp vừa nói, "Hài lòng."

Nhìn cơ thể ngọc ngà của cô, anh cảm khăn tay lên lau sạch sẽ cậu em của mình, đứng dậy rót một cốc nước uống.

Lục Yên nằm úp sấp vào giường, nhìn màn hình máy tính, "Trường Canh, đã bao lâu rồi chúng ta chưa làm?"

Anh nhớ rất rõ, "Nửa tháng."

Hai người đều bận rộn với công việc.

"Tiểu huyết cũng đã khít lại không ít, anh nhanh về làm em đi."

"Được, bao giờ về sẽ kéo lỏng nó ra, xem em có còn dâm dăng được nữa không?"

Nội dung nói chuyện của hai người ngày càng nhạy cảm hơn trước.

Lục Yên che mặt lại, vùi đầu vào chăn cười to, hai chân còn lắc lư qua lại, nhìn đặc biệt vui.

Tạ Đạo Niên cũng cười, "Cảm thấy xấu hổ à?"

Lục Yên ngó đầu ra khỏi chiếc chăn, nói, "Trường Canh thật là lưu manh!"

"Em lưu manh hơn anh."

Đã là kẻ xấu rồi lại còn đi tố người ta trước.

"Anh có nói chuyện như thế này trước mặt các đồng nghiệp của anh không?"

Tạ Đạo Niên ngả lưng xuống giường, giờ điện thoại lên, "Không."

"A, thế mà anh nói anh không phải lưu manh*!"

(*lưu manh = kẻ lừa đảo, xảo trá.....)

"Lúc nào về sẽ xử lý em"

Lục Yên di chuyển đến gần màn hình máy tính, cái miệng mở ra rồi lại đóng lại, "Em muốn đến nhà anh học bác gái cách làm rượu, sau đó đi tìm anh có được không?"

"Được, anh sẽ chuẩn bị dụng cụ cho em."

"Vậy, ngủ ngon."

"Ưm, ngủ ngon."

Hai người đến gần màn hình hôn một cái tát video, Tạ Đạo Niên đứng dậy đi lấy cây lau nhà lau lại sàn nhà, sau đó mặc quần áo lại, mở ngăn kéo, lấy một cái hộp nhỏ màu đỏ ra.

Mặt chiếc hộp được làm bằng nhung, cảm giác sờ lên rất thích.

"Không biết có ấy sẽ có biểu hiện gì khi đeo nó lên nhì."

Thật là mong đợi.

.....

Về mặt bị bất ngờ của cô

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rượu xuân*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(*Rượu xuân: từ vựng Trung Quốc, có hai ý nghĩa:

1. Mùa đông sản xuất bia, mùa xuân sản xuất rượu hoặc là mùa xuân mùa thu sản xuất bia, mùa đông sản xuất rượu.
2. Đề cập đến bữa tiệc trong dịp tết âm lịch.)

Editor: Yang3S

Có một vài con chim đậu trên cành cây hoa gạo, kêu chirp chirp.

Người dân của thành phố Ngô có truyền thống là vào mùa xuân thì ngâm rượu trái cây, ngâm để đầu xuân sang năm gia đình tụ họp lại cùng nhau ăn hải sản, uống rượu trái cây, vui vẻ trò chuyện với nhau, đó là một cảnh hết sức đầm ấm, hạnh phúc.

Lục Yên muốn ngâm một chai rượu cho Đào Nhạc, Trần Lộ cũng muốn ngâm rượu, nên bảo Lục Yên đến Văn Phủ Cư học hỏi bà.

Sau khi cô đi công tác về, hai người rất ít gọi video cho nhau, họ đều đang chờ đợi đến ngày hôm nay.

Đợi đến ngày nghỉ, Lục Yên mang một chai thủy tinh rỗng đến Văn Phủ Cư.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Trần Lộ đang ngắm nhìn bình rượu ở góc nhà, Lục Yên đến gần nhìn thấy một hương thơm êm dịu.

"Bác, đây là?"

Trần Lộ cầm một cái thìa dài, múc một thìa rượu lên, đưa đến gần mũi của Lục Yên, "Rượu Vàng*", được ủ trong nhiều năm, ông Tạ ông vô cùng yêu quý cái vỏ rượu này đây."

(*Rượu vàng: hay còn gọi là rượu Thiệu Hưng, là một trong những loại rượu lâu đời nhất trên Thế Giới. Ấn tượng đầu tiên về loại rượu này là vị ngọt, mùi vị rượu nồng và thơm.)

Vừa nhắc Tào Tháo thảo liền đến, Tạ Văn Bằng mới từ bên ngoài về, trong tay cầm một túi ốc đồng*, thấy Lục Yên, thần nhiên nói, "Đến chơi à."

"Cháu chào bác ạ."

Ông gắt đầu, nhìn thìa rượu trong tay Trần Lộ, lại nhìn sang Lục Yên, "Có rảnh không?"

"Dạ có ạ."

Mẹ và bác Ngụy đã đi du lịch, nên cô đến đây học cách ngâm rượu.

Tạ Văn Bằng nhả một hạm khói, "Vậy ở lại đây ăn cơm trưa đi."

"..... Vâng ạ."

Trần Lộ nở nụ cười, "Tiểu Yên, đợt trung thu lần trước cháu uống rượu thắng ông ấy, ông ấy không phục đó."

Không phải mà, cô cũng chỉ uống có hai chén a.

Tạ Văn Bằng không nói gì, ông cầm theo túi ốc đồng tiến vào nhà.

Lục Yên nhìn theo bóng lưng của ông, nói thầm trong lòng, hình như bác ấy không còn ghét mình như trước nữa.

Tạ Đạo Niên cầm cái lọ dầu* xuống nhà, đưa cho Lục Yên, "Lồ lọc của cái này tương đối nhỏ, dùng rất thuận tiện."

Lục Yên nhận lấy, "Cảm ơn Trường Canh."

Anh đến gần cô, nhỏ giọng nói, "Ở lại đây ăn cơm luôn?"

"Vừa nãy bác trai cũng bảo em ở lại đây ăn cơm trưa."

"Bố nói vậy?" Tạ Đạo Niên suy nghĩ một lúc, "Vậy được rồi, dù sao cũng giống nhau."

Trần Lộ rửa mơ xong, Lục Yên ngồi xuống cạnh bà, Trần Lộ nói với cô, "Đợi một lúc, cho rượu trắng và đường phèn vào, rồi cho mơ vào, đẩy nắp lại, sau một tháng là có thể uống, để vào trong tủ lạnh thì uống sẽ ngon hơn."

(*rượu mơ)

Lục Yên găt đầu, nhặt từng quả mơ bỏ vào trong bình thủy tinh, Trần Lộ đưa rượu trắng cho cô, Lục Yên đổ đường phèn vào, sau đó lại cho thêm mơ vào, rồi lại đổ một lớp đường phèn lên trên, cứ vậy cho đến khi đầy bình, rót rượu trắng vào, đặt một cái đĩa lên để cho mơ không bị nổi lên, sau đó đậy kín nắp bình lại.

Tạ Đạo Niên đứng ở một bên, cầm một quả mơ lên ăn, quả mơ có vị vừa chua chua vừa ngọt ngọt, anh tay vào trong chậu nước, hắt tay lên, nước bắn tung lên, Lục Yên ngồi ở bên cạnh anh, bị dính không ít nước, cô cũng đưa tay vào trong chậu nước, để thấp xuống xong hắt tay về phía anh.

"Ai kêu anh chọc em."

Tạ Đạo Niên chạy sang bên cạnh, hai bà vai run lên nhè nhẹ.

Trần Lộ nở nụ cười, bà nhìn hai đứa trẻ, nói với Lục Yên, "Đừng, đừng tha cho nó."

Có trường bối ở đây, Lục Yên không dám làm càn, nếu như chỉ có hai người, thì Tạ Đạo Niên cũng không dám làm càn.

A, tôi nay sẽ xử lý anh sau.

"Thôi ạ, bác, bác dạy cháu cách làm rượu hoa quế* đi ạ."

Lục Yên từng mắt với anh, ngồi xổm xuống giúp Trần Lộ nhặt hoa quế, Tạ Đạo Niên ho nhẹ một cái, cảm giác tình cảnh sắp tới của mình sẽ khá xấu.

Hai người ngâm rượu xong, Tạ Văn Bằng cũng vừa làm thức ăn xong, ông cố ý để một bình rượu vàng lên bàn ăn.

Lúc ăn cơm, rót cho Lục Yên một chén.

"Ông Tạ, rượu này rất mạnh."

Tạ Văn Bằng không trả lời Trần Lộ, ông nhìn chăm chú vào Lục Yên, "Cô nhóc, uống không?"

Thái độ của Tạ Văn Bằng đối với cô mềm mỏng hơn trước rất nhiều, Lục Yên không biết vì sao ông lại thay đổi như vậy, cô găt đầu, "Uống ạ."

Nhận lấy chén rượu, Tạ Đạo Niên cũng rót một chén, Trần Lộ cũng đưa một chén vào, bốn người chạm chén với nhau.

Tạ Văn Bằng uống xong một chén rượu, Lục Yên cũng uống cạn, Tạ Đạo Niên và Trần Lộ nhìn nhau.

Mặc dù tính tình Tạ Văn Bằng rất nghiêm khắc, nhưng lại thích uống rượu, trình độ uống cũng giỏi, ngày lễ ngày tết, một đám chú bác đều bị ông hạ gục.

Từ cái lần ông thấy Lục Yên uống xong hai chén rượu mà mặt không đỏ sẫm, ông bắt đầu muốn thử trình độ uống rượu của cô.

Trần Lộ lấy bình rượu đi, "Được rồi, uống một chén thôi, mọi người ăn cơm đi."

Tạ Văn Bằng giữ tay bà lại, kéo bình rượu qua chỗ mình, rót đầy một chén, "Lại uống tiếp một chén nữa, được không?"

Kỷ phùng địch thủ*, so tài với nhau.

(Kỷ phùng địch thủ* = sức lực ngang nhau)

Tạ Văn Bằng muốn uống, không ai ngăn được.

"Được ạ."

Tạ Đạo Niên nói thầm với cô, "Nồng độ của rượu này không phải là thấp, nếu em uống tiếp, sẽ phải bỏ về đó."

"Vậy anh công em về."

"...."

Tạ Đạo Niên cảm thấy bất đắc dĩ, uống cùng với cô, nhưng trình độ của anh cũng không được tốt, chỉ một lúc sau khuôn mặt đã bắt đầu đỏ, chưa tới nửa chén liền cảm thấy có chút choáng váng đầu óc.

Sao cô lại có thể có trình độ uống rượu giỏi như vậy được nhỉ?

Lục Yên và Tạ Văn Bằng ngồi mặt đối mặt với nhau, ông rót cô uống, cứ vậy, lại uống một chén rồi lại một chén tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19-2: Rượu xuân* 2

Trần Lộ nhìn khuôn mặt đã đỏ lên của con trai, không nhìn được liền bật cười.

Trên bàn, hai người ăn cơm, hai người uống rượu, bầu không khí trông có vẻ kỳ lạ.

Uống xong 5 chén, đến thần tiên cũng phải có chút chệnh choáng.

Tay của Tạ Văn Bằng bắt đầu run rẩy, gương mặt của Lục Yên cũng bắt đầu đỏ bừng lên, liên tục dụi mắt, muốn nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Trời đất quay cuồng, những ngôi sao lấp lánh bắt đầu hiện lên.

Tạ Đạo Niên đưa cho cô một bát canh củ sen, "Nào, uống một ít canh đi."

Tay Lục Yên run rẩy cầm lấy bát canh, uống mấy húp, Tạ Văn Bằng đã không thể ngồi yên, uống nhiều chén như vậy, ông cảm thấy có chút không chịu đựng được nữa.

Trần Lộ cười cười, rót cho ông một cốc nước, xoa lưng giúp ông. "Ông Tạ ạ, ông uống cũng phải có mức độ chứ."

Tạ Văn Bằng quay mặt qua chỗ khác, "Tôi không uống nước."

Đúng là một người bướng bỉnh* a!

Hai người ở đây đều là người kiên cường.

Chỉ đến lúc hai người uống cạn chén rượu thứ sáu, bàn tay đốt thuốc lá của Tạ Văn Bằng đã bắt đầu run lẩy bẩy, ông đứng dậy, cơ thể nghiêng ngả, Trần Lộ vội vàng chạy đến đỡ ông.

Còn Lục Yên thì đang chống đầu, đôi mắt cố gắng mở ra thật to, sợ rằng mình sẽ ngã.

Ai cũng không muốn thua, Lục Yên không muốn mất hình tượng, Tạ Văn Bằng cũng không muốn uy nghiêm của mình bị mất.

"Không uống, tôi đi... trông cửa hàng."

Trần Lộ buồn cười đỡ ông đi, sau khi ra khỏi phòng ăn, cả người Tạ Văn Bằng đều dựa lên người bà, giống như đứa trẻ vậy, Trần Lộ trừng mắt với ông, đỡ ông vào phòng làm việc.

Lúc nằm xuống, trong miệng Tạ Văn Bằng vẫn thì thào, "Cô nhóc, đúng là rất giỏi đó."

"Trường Canh, em ngồi không vững, đỡ em với." Lục Yên vịn tay lên cổ anh, Tạ Đạo Niên vẫn còn tỉnh táo, anh bế ngang Lục Yên lên, "Đưa em đi nghỉ ngơi một lúc cho đỡ mệt nhé?"

Lục Yên mơ mơ màng màng ngoái đầu lại nhìn, "Bác trai đâu? Em không thua, em vẫn còn tỉnh táo."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, anh gõ xuống đầu cô, "Chắc bố anh đến nằm nghỉ ở phòng làm việc rồi."

Chết vẫn sĩ diện.

"Trường Canh, em không thể chịu được nữa." Lục Yên nằm mềm trong ngực anh, Tạ Đạo Niên bế cô lên tầng, cố gắng ổn định bước chân, đầu Lục Yên dựa vào hóm vai của anh, thở ra một đợt khí nóng, cơ thể mềm mại ngọc ngà nằm trong ngực, khiến hô hấp của anh không được ổn định.

"Cả người đều nồng mùi rượu, em đi tắm đi, anh cũng tắm luôn."

Trình độ uống rượu của Tạ Đạo Niên không được giỏi, hơn nữa anh không thích mùi rượu, ngay cả mùi thuốc lá cũng không thích.

Cơ thể mềm mại của Lục Yên nằm úp sấp trên người anh, nghe thấy lời anh nói, ngẩng đầu lên, nở nụ cười, tay từ chỗ bả vai của anh lần mò vào trong quần anh, cầm vật nào đó lên vuốt ve nắn nắn, sau đó lại bóp hai cái.

Còn nhớ rõ ước hẹn trong đêm đi công tác không?

"Anh có muốn em tắm giúp anh không ~~~ "

Hai người đứng ở cửa, Tạ Đạo Niên nhìn cô, "Đừng có mà làm loạn."

Lục Yên híp mắt lại bắt được môi anh, giọng nói nũng nịu. "Em tắm giúp anh có được không?"

Cái miệng bị anh hôn xuống, mùi rượu xông vào, vừa mạnh mẽ vừa nóng bỏng, Tạ Đạo Niên có chút say, anh ôm lấy eo của Lục Yên, cắn xuống vành tai của cô, hỏi cô, "Tắm như thế nào?"

Lục Yên nở nụ cười, mị nhãn như tơ*, đầu lười lướt qua hàm răng của anh.

(*mị nhãn như tơ: ám chỉ ánh mắt mị hoặc, quyến rũ)

Đắm đuối, uống say rồi còn muốn quyến rũ anh.

Tạ Đạo Niên đẩy cửa bước vào phòng, khóa chặt cửa lại, bế cô đặt xuống giường, bắt đầu cời dây lưng, cởi quần, đến gần cô, kéo cô sát lại, "Định tắm như thế nào?"

Ý thức của Lục Yên vẫn mơ hồ, ngẩng đầu lên cười với anh, bàn tay đặt lên cổ anh, cách một lớp vải, xoa bóp gây ngứa của anh, phá hơi thở vào nó, người Tạ Đạo Niên run lên một cái, cách một lớp quần, Lục Yên mở miệng ngậm lấy gây ngứa, mút mạnh, sau đó lại nhả ra, lại dùng lực mút mạnh, sau đó lại nhả ra.

Cứ làm như vậy nhiều lần, cho đến khi anh không chịu được thì mới thôi.

Đầu cô dựa lên cơ bụng rắn chắc của anh, ngón tay từng chút từng chút thiêu đốt tiểu Trường Canh, nói, "Em còn chưa tắm, mà tiểu Trường Canh đã cứng rắn muốn xông ra chiến đấu như này à." Nói xong liền vỗ nhẹ lên nó một cái, Tạ Đạo Niên hít vào một hơi thật sâu, nói đó ngừng cao đầu lên, anh cảm thấy vừa cứng vừa đau, không thể chịu được nữa.

Anh đẩy cô xuống giường, kéo phăng cái áo của cô xuống, bộ ngực đầy da liền hiện ra trước mắt, vừa non mềm vừa trắng mịn, anh nâng cằm của cô lên, đưa gây ngứa về phía miệng cô, Lục Yên lắc đầu liên tục, không muốn há miệng, nhưng thỉnh thoảng vẫn xấu xa đưa lưỡi ra liếm mấy cái.

Cô cười híp mắt lại, "Úm ~", gương mặt đỏ bừng, cái cổ cũng đỏ, khiến người ta nhìn vào là muốn cắn.

Tạ Đạo Niên đỏ mặt hỏi, anh không đi vào miệng cô được, dụ dỗ, "Tiểu Yên, há miệng ra, ngoan nào."

Lục Yên đưa tay xuống xoa bóp hai túi ngọc của anh, miệng vẫn không chịu mở ra. Đầu nắm đi một vòng tìm đường vào trên môi cô, nhưng không tìm được, lại trở về chỗ cũ.

Cô mở mắt, nhìn thấy đáng vẻ muốn nổ tung của anh, nháy mắt mấy cái, há miệng ra, Tạ Đạo Niên liền một phát vọt vào bên trong, Lục Yên "A~" một tiếng, miệng bị nhét đầy, anh bắt đầu chạy nước rút trong miệng cô.

"Úm ~ To quá... " Miệng cô nói không rõ, tay không ngừng vuốt ve cái móng rắn chắc của anh, Tạ Đạo Niên cảm giác thoải mái đến mức rít vào từng ngón khí, "Thật muốn chết mà!"

Bóp hai má cô lại, gây ngứa màu tím đỏ ra ra vào miệng của cô, nhìn từ phía sau, nước bọt rơi không ngừng xuống bộ ngực no đủ của cô, hai bên ngực nảy lên nảy xuống, nhìn rất vui mắt.

Tạ Đạo Niên vuốt ve mái tóc của cô, giọng nói dụ dỗ, "Tiểu Yên, há to miệng ra."

"Úm..... " Cô mở miệng rộng hơn, bàn tay sờ lên hai túi ngọc của cô, đầu liên tục lắc.

Thị giác bị kích quá lớn, đáng vẻ đắm đuối của cô khiến Tạ Đạo Niên cảm thấy bản thân mình sắp hỏng, miệng cô vừa ẩm vừa ướt át, anh không chịu được nữa đắm mạnh vào mấy cái liến bần vào bên trong.

Về mặt Lục Yên vẫn mơ màng, cô bắt đầu nuốt chất lỏng đó xuống.

Tạ Đạo Niên ngăn cản cô, "Đừng nuốt."

Cô ngần ngại cái hiểu cái không, ý thức vẫn chưa lấy lại được, nuốt xuống mấy húp liền hết, cô nhàu nhĩ lại, khuôn mặt nhăn lại.

Tạ Đạo Niên lấy khăn tay ra lau miệng cho cô, "Không phải đã bảo em đừng nuốt vào rồi à?"

Lục Yên hít mất lại, tay liên tục vuốt ve cơ thể anh, "Nuốt, nuốt cái gì vậy?"

"Thôi quên đi." Anh đến gần cô, bắt đầu cởi quần cô xuống, "Nào, chúng ta làm một số chuyện khác nào."

"Vâng..... "

Lần này anh làm chủ, Nông nô chuyển mình cất tiếng ca*.

(*Nông nô chuyển mình cất tiếng ca: tên một bài hát, bày tỏ niềm vui được làm chủ của người nông dân.)

"Cốc cốc cốc." Có người gõ cửa phòng.

Tạ Đạo Niên nghiêng rặng, mặc quần áo chỉnh tề lại cho Lục Yên, sau đó mặc quần mình vào, chỉnh sửa lại trang phục, đi ra mở cửa.

Trần Lộ đang cầm một cốc nước ngọt ơng, thấy cái trán của con trai đỏ đầy mồ hôi, vẻ mặt kiềm nén, nhưng quần áo vẫn chỉnh tề, không nhìn ra được điều gì khác lạ.

Trần Lộ nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ, mặt Tạ Đạo Niên vẫn không đổi sắc.

Nhìn vào trong phòng, Lục Yên đang nằm ở trên giường, đầu cũng đỏ đầy mồ hôi.

Bà nói, "Bật điều hòa lên đi, cái này, đưa cho Tiểu Yên uống, giải rượu."

"Cảm ơn mẹ."

Tạ Đạo Niên nhận lấy, chuẩn bị đóng cửa lại thì bà nói, "Bố con đang ngủ ở tầng dưới, mẹ phải đi ra trông cửa hàng."

Câu nói này của bà không biết là có ý gì, chờ cho Trần Lộ xuống tầng, Tạ Đạo Niên đưa cốc lên miệng nếm thử, khóe mắt nháu lại.

Lúc này Tạ Đạo Niên vội vàng quâ nên quên cả việc bật điều hòa, anh bật điều hòa lên rồi điều chỉnh nhiệt độ thấp xuống, ôm Lục yên đây, "Tiểu Yên, uống một chút nước đi."

"Úm... vâng." Cô nghiêng người gần vào cốc hơn, nghe mấy lời cầu nhau của anh xong thì cô cũng uống xong.

Tạ Đạo Niên đặt cốc lên bàn, lau mồ hôi cho cô, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Anh cởi sạch quần áo trên người của mình, điện thoại di động báo có người gọi đến, là Phương Tư Hiền, ấn nghe máy, cậu ta muốn hẹn anh ra ngoài đi câu cá cùng cậu ta và mấy người bạn nữa, trong đó có cả Trương Mạn Lê.

Tạ Đạo Niên vuốt ve bộ ngực của Lục Yên, vẫn về hai quả anh đào màu đỏ của cô, cô Úm một tiếng, xoay người qua hướng khác.

Anh nở nụ cười, trả lời cậu ta, "Không được, các cậu đi chơi vui vẻ, tớ đang có việc bận rồi."

"Việc gì mà quan trọng như vậy, ra ngoài chơi một lúc đi." Phương Tư Hiền nói, có mấy người ở phía sau cũng phụ họa giúp anh.

Tạ Đạo Niên nhìn Lục Yên, cúi người hôn xuống ngực cô, bình thần trả lời, "Rất quan trọng, vậy nhé, các cậu đi chơi vui vẻ."

Cúp điện thoại, anh vút điện thoại sang một bên, bắt đầu cởi quần áo Lục Yên ra.

Đầu điện thoại bên kia, Trương Mạn Lê đi đến, dịu dàng nói, "A Hiền, đưa điện thoại cho em nói chuyện với Đạo Niên đi."

Phương Tư Hiền cười xin lỗi, "Đạo Niên tắt máy rồi."

Khuôn mặt Trương Mạn Lê liền đông cứng lại, cười ngượng, nói ".... Vậy à, vậy chúng ta đi chơi thôi."

Bên này, tay Lục Yên giữ lại quần lót không cho anh cởi, hai chân đạp loạn xạ, Tạ Đạo Niên dụ dỗ nói, "Tiểu Yên, bỏ tay ra đi."

"Không được, lúc nãy anh ép em uống nước khiến em giết mình."

Đúng là tự lấy đá đập vào chân mình.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19-3: Rượu xuân* 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Tạ Đạo Niên nắm lấy khuôn mặt cô, nhìn chăm chú một lúc, phát hiện tuy cô say, nhưng lời nói của cô vẫn rất rõ ràng.

Trình độ uống rượu cao siêu như vậy?

Anh đến gần cô, dụ dỗ, "Ngoan, Tiểu Yên, chúng ta cởi quần áo ra nhá."

Anh đã cứng rắn đến mức không chịu được rồi, nếu cứ tiếp tục như này thì anh sẽ sớm bệnh vì ghen mất.

"Không được, anh bắt em uống nước."

"Anh không bắt mà, làm xong em bắt anh làm gì cũng được."

Nông nô vừa mới xoay người chưa được bao lâu đã lại bị chèn ép.

Tay của Lục Yên giữ chặt mệp quần lót, khiến anh kéo thế nào cũng không kéo xuống được, Tạ Đạo Niên dứt khoát đi lấy kéo, xọc xọc mấy cái, quần lót liền biến thành đồng vai vụn.

Lục Yên mơ mơ màng màng, "Sao lại biến mất rồi?"

"Nó tự biến mất." Anh tách hai bắp đùi cô và hôn xuống đó, Lục Yên co rúm người lại, kẹp chặt đầu anh lại, cái chân gầy dựa, "Không được hôn, anh không được hôn."

Về mặt đang bình thường của Tạ Đạo Niên bắt đầu thay đổi, anh cố gắng lấy lại bình tĩnh, dỗ cô, "Ngoan, cho anh hôn một cái."

Lục Yên buông một câu, "Em muốn cười anh."

"Được." Anh nằm ngửa xuống giường, cậu em trai ngẩng cao đầu, "Nào, em ngồi xuống đây."

"Không phải, em muốn cười ngựa, cười ngựa lớn." Cô đánh anh một cái rồi xoay người đi.

Lúc này Tạ Đạo Niên đã hiểu ý của cô, anh đỡ khóe dờ cười, "Em muốn anh nằm xuống cho em cười?"

"Nhanh nào."

Tạ Đạo Niên im lặng, anh kéo cô lại gần rồi nằm đè lên cô, Lục Yên phản kháng, "Em muốn cười anh, chứ không phải để cho anh làm."

Lời này đúng là khiến chiến sức chịu đựng một người đàn ông, anh nhủ vậy lại, Lục Yên đến gần anh, cố gắng mở to hai mắt ra, hai người giống như chơi gà, chỉ khác ở chỗ là thỉnh thoảng mí mắt cô lại sụp xuống, nhìn rất buồn cười, Tạ Đạo Niên không nhịn được cười, "Được, cho em cười."

Đúng là mắt hết cả mặt mũi, may là không ai thấy.

Anh giả vờ nằm xuống, Lục Yên ngồi lên lưng anh, vỗ mông anh, "Sao anh không chạy?"

Tạ Đạo Niên hoàn toàn không nổi nóng, "Ngựa chưa được ăn cỏ."

Lục Yên đưa tay ra trước mặt anh, "Em cho anh ăn."

Anh cẩn nhẹ lên tay cô, "Anh không ăn cái này."

Lục Yên ngồi trên lưng anh, ma sát qua lại, Tạ Đạo Niên có thể cảm nhận được sự ẩm ướt trên lưng.

Đúng là dâm dăng!

"Anh đi chuyển đi a."

Giọng nói ngọt ngào, trái tim của anh liền mềm nhũn, đành phải chống cô chống đẩy lên xuống.

"Đi." Cô rất vui.

Nửa người dưới cứng rắn đến phát đau, nhưng anh vẫn tiếp tục làm động tác hít đất, cũng hết cách rồi, như vậy thì cô mới nguôi giận.

Cười được một lúc, Tạ Đạo Niên cũng đã chịu đựng đủ, Lục Yên nằm xuống giường, mở rộng hai chân, huyết non đã ẩm ướt một mảng, "Trường Canh, vào nhanh đi."

Anh nằm đè lên cô, cầm gậy thịt để trước lối vào, dâm mạnh một cái, sau đó không kiềm chế được bắt đầu điên cuồng dâm vào rút ra, hai chân của Lục Yên bị hai chân của anh chen vào giữa, tay cô nắm lấy mông của anh, Tạ Đạo Niên vùi đầu vào hõm vai của cô, cái mông di chuyển lên xuống theo động tác ra vào của anh.

"Trường Canh giỏi quá, A ~, to..... thoải mái quá."

Cổ thả mấy hụm khí vào tai anh, khiến tai của anh cũng bị ướt.

"Dâm dăng, bắt anh đợi lâu như vậy mới cho vào."

Nói xong bóp mạnh mông cô một cái, Lục Yên kêu "A" một tiếng, tiểu huyết xiết chặt lấy em trai của anh.

"Không được bắt nạt em....."

"Được, không bắt nạt em." Anh cẩn nhẹ một cái vào tai cô, nhìn đáng vẻ dâm dăng của cô, nở nụ cười, "Chỉ trêu em thôi."

Trêu chọc em, không ngừng đưa bôn em ở trên giường, đưa đến mức khiến nước xuân của em chảy ra không ngừng.

Cửa sổ đóng, ánh nắng ấm áp chiếu vào căn phòng, cái chân run rẩy, ga trải giường nhún lại theo từng động tác của hai người, Tạ Đạo Niên đặt tay lên tai của Lục Yên, miệng liên tục hôn cô, cột sống lưng của anh cong lên thành một đường cong đẹp đẽ, các cơ thịt trên lưng co lại rồi lại giãn ra, động tác ra vào bên dưới vô cùng mạnh mẽ, cô ở dưới bị động tác của anh làm cho ngày càng phóng túng, bức tương bên dưới xiết chặt lại, nhìn rất đáng thương.

Tư thế này quá khiến anh vào quá sâu, sâu đến mức dường như cô có thể cảm nhận được anh đi sâu vào tận linh hồn cô.

Anh lật người cô lại, nâng mông cô lên, lại tiếp tục cắm vào, Lục Yên bám lên đầu giường, cơ thể dong đưa theo động tác của anh, bộ ngực cũng lắc lư liên tục, giống như những làn sóng biển.

Có nhũ mày mày lại, mở miệng nói, "Không làm nữa, mệt quá."

Động tác của Tạ Đạo Niên chậm lại một chút, cô lại càng xiết chặt lại, cô nói, "Đừng dừng lại."

Dâm dăng! Rốt cuộc là muốn như thế nào?

Tạ Đạo Niên áp người xuống lưng cô, động tác ra vào càng mạnh mẽ hơn, tốc độ cũng nhanh đến mức khiến Lục Yên cảm thấy mất hết sức lực, hai tay che tai lại, "Úm..... a..... aaa....."

Như vậy mới ép khổ cô được, hai đùi không ngừng run lên, "Trường Canh, giỏi quá... em sắp tan chảy luôn rồi."

Tạ Đạo Niên thờ hồn hên, cầm lấy bộ ngực non tròn của cô, xoa bóp lúc mạnh lúc nhẹ, động tác của anh ngày càng mạnh, thoáng cái, tiểu huyết cảm nhận được sự nóng bỏng của tình địch, Lục Yên ngừng đầu lên, sau đó ngã xuống giường.

Dục vọng một khi đã bùng phát, khó có thể kiềm chế.

Mồ hôi đầm đìa, vô cùng sáng chói!

Cô ngủ thiếp đi, Tạ Đạo Niên rút áo mưa ra, cảm giác như vừa trải qua một chuyện gì đó rất là nguy hiểm, bị cô chinh cho đến là thâm.

Anh nheo mắt cô, Lục Yên đánh tay anh, lăm bắm câu gì đó, sau đó lại xoay người lại ngủ tiếp.

Anh nở nụ cười, xuống giường mặc quần áo, mặc xong đi vào phòng tắm mang một chậu nước ra ngoài lau người cho cô.

Đến tối có mới tỉnh dậy, đầu Lục Yên nặng trĩu như bị một con khủng long đè lên, cô nhìn xuống cơ thể của mình, thấy trên người có nhiều vết đỏ, nhìn ra được bản thân đã bị anh đè ra mà ăn.

Cô tự lăm bắm, "Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

"Sao anh lại là người lợi dụng lúc em gặp khó khăn?"

Âm thanh truyền đến từ cuối giường, Lục Yên nhìn qua, thấy anh đang bật đèn đọc sách, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt anh, khiến các đường nét trên mặt trở lên dịu dàng hơn.

Anh đã tắm, trên người còn lưu lại mùi xà bông, một chân duỗi ra, tư thế thả lỏng.

"Còn nói không phải."

Tạ Đạo Niên kéo áo lên, cho cô nhìn cánh tay bị thương của mình, "Ai thâm hơn?"

Lục Yên không nói gì, cô giả đầu, "Hình như là em đã làm một chuyện gì đó?"

Tạ Đạo Niên liếc nhìn cô một cái, "Đừng đẩy."

"Em làm gì?"

"Lần sau em lại uống say nữa thì sẽ biết."

Lục Yên không hiểu gì, ký ức đứt quãng, cô đứng dậy, chân mềm nhũn, ngã vào lòng anh.

Tạ Đạo Niên vuốt ve gương mặt của cô, hỏi, "Sao vậy, còn muốn làm tiếp?"

"Đồ lưu manh!"

Hai người xuống tầng, thấy Tạ Văn Bằng đang nằm trên ghế mây ở sảnh sau, cầm quạt hương bồ* quạt, khuôn mặt vẫn đỏ, ông cũng say.

Hai đối thủ gặp nhau, bầu không khí liền căng thẳng hơn.

Không biết là bắt đầu từ khi nào, Lục Yên cảm thấy hình như Tạ Văn Bằng cũng không phải là người quá khó gần.

"Bác trai, cháu về đây ạ."

"Ừm... Trường Canh, đưa cô bé về đi."

"Dạ."

Ra khỏi cửa, chân Lục Yên liền mềm nhũn, Tạ Đạo Niên buồn cười, anh công cô về, trước khi đi còn nhớ cầm bình rượu mơ cho cô. Cô đánh anh một cái, anh cầm lấy hai chân cô, lấy lại trọng tâm, bước chân vững vàng, đi vào ngõ hẻm, cả con đường đều được trải đầy hoa Thất Lý Hương.

Đêm hôm đó, cô đã mơ một giấc mơ vừa ngọt ngào vừa rất chân thật: cười ngửa lớn.

....

Cười, cười ngửa chạy rất nhanh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20-1: Chờ đợi

Editor: Yang3S

Năm 22 tuổi ấy, Tạ Đạo Niên và Lục Yên cùng nhau viết lên một bài thơ tình yêu, có chút ngọt ngào cũng có chút đắng chát, và bây giờ, vẫn còn những sóng gió đang chờ họ ở phía trước.

Lục Yên cầm bình rượu mơ đến phòng làm việc, để mọi người cùng nhau uống những lúc rảnh rỗi.

Công việc của cô đã ổn định và đi vào quỹ đạo. Gần đây Lục Yên và Tịch Phong đã cùng nhau hoàn thành được một dự án, và đạt được thành quả tốt, tiền lương của cô cũng được tăng lên một chút, mỗi khi gọi điện thoại cho Tạ Đạo Niên, cô đều sẽ cười đến mức không ngừng lại được.

Một chút tiền đã khiến cô vui vẻ như vậy, đúng người dễ thỏa mãn.

Tổ trưởng Lý của văn phòng đã rời đi, tất cả mọi người đều đang đoán ai sẽ là người kế nhiệm chức vụ đó.

Dự án của tháng này đã hoàn thành, nên hôm nay mọi người được nghỉ làm sớm, sau đó cùng nhau dọn dẹp đồ đạc.

Gần đây Tiểu Ngự không được may mắn cho lắm, mặt mày ủ dủ, cô ấy hỏi cô, "Tiểu Yên, cậu có cảm thấy tớ rất lười không?"

Lục Yên uống một hớp rượu mơ, "Không hề, thực ra trước đây tớ cũng siêu lười."

May mà có Trường Canh đón đón cổ.

Từ lúc Lục Yên thực tập ở đây, cô đã coi mới và thích giúp đỡ mọi người hơn trước, lâu ngày, có một số đồng nghiệp nam theo đuổi cô, Lục Yên đều cự tuyệt rất dứt khoát, để bọn họ không còn vẩn vương gì nữa. Cho đến gần đây, họ mới thỉnh thoảng thấy vào chiều thứ sáu có một chiếc xe ô tô màu trắng chõ ở dưới văn phòng, một người đàn ông đẹp trai cao to đứng dựa ở cửa xe, bộ dạng sạch sẽ, nhã nhặn.

Thì ra người ta đã sớm là hoa đã có chủ.

"Vậy sao cậu thay đổi được vậy?"

Lục Yên suy nghĩ một lúc, "Có thể là từ khi tôi ý thức được, nếu bản thân không cố gắng, thì sẽ ngày càng tụt về phía sau người khác." Cô gật đầu, "Ừm, chính là như vậy."

Tiểu Ngư bị ảnh hưởng nặng bởi các bộ phim truyền hình, cô ấy nhiều lần hỏi cô, "Tiểu Yên, bạn trai cậu đúng là rất đẹp trai đó, có phải nhà anh ấy rất giàu đúng không? Ah, kiểu người như vậy rất dễ khiến các cô gái thích."

Lục Yên nở nụ cười, cắt đứt những ảo tưởng của cô ấy, "Xem ít phim truyền hình thôi, anh ấy không giàu có như cậu tưởng đâu, gia đình bình thường thôi."

Hiển nhiên Tiểu Ngư vẫn chưa thoát ra khỏi sự ảo tưởng của cô ấy, cô ấy hỏi, "Thế thì anh ấy nhất định là đối xử với cậu rất tốt, vô cùng yêu thương cưng chiều cậu."

Lục Yên suy nghĩ một chút, "Đúng là rất tốt, nhưng không phải là kiểu yêu thương cưng chiều vô điều kiện, thỉnh thoảng cũng sẽ cãi nhau." Tuy rằng mỗi lần anh đều im lặng, còn cô thì nổi cáu lên, bộ dạng không muốn nói chuyện với người khác, hai người cứ trùng mắt với nhau như vậy, trông được một lúc lâu thì cả hai đều bật cười.

Bộ dạng Tiểu Ngư vô cùng thất vọng, "Sao lại như vậy, sao lại không phải là cưng chiều vô điều kiện chứ?"

"Ái mà lại có thể chiều chuộng mình cả đời được chứ? Điều quan trọng là phải dựa vào chính mình."

"Phim truyền hình đều là lừa người."

"Cũng không hoàn toàn."

Tịch Phong đi tới, tây trang phẳng phiu, vẻ mặt hồng hào, anh hỏi Lục Yên, "Tiểu Yên, cho tôi một chén được không?"

Lục Yên rót cho anh một chén, "Được, Lão đại."

Tịch Phong nhận lấy, uống một ngụm, gật đầu khen ngợi, "Ngấm rất ngon."

Lục Yên nở nụ cười, nâng cằm lên cao, đôi mắt sáng rực, nhìn tràn đầy năng lượng.

Anh cũng cười lại với cô.

Chuông điện thoại vang lên, Lục Yên nhìn điện thoại, "Xin lỗi, phải nghe máy."

Tịch Phong ngăn người, Lục Yên đã cầm điện thoại đi động đi ra ban công nghe máy.

Anh hỏi mọi người, "Tôi nay có muốn liên hoan không?"

"Có, có." Ông chủ đã mời thì nhất định phải đi chứ.

Tịch Phong đi ra

ngoài hành lang tìm Lục Yên, thấy cô đang nghe điện thoại, khoe miệng cong lên thành một nụ cười, ngón tay vẩn về cái chuông gió.

Tiếng chuông gió kêu rất trong trẻo.....

Bầu trời có chút u ám, không khí có chút lạnh.

Không hiểu sao, anh có một cảm giác, người có đang nói chuyện điện thoại chính là bạn trai của cô, hơn nữa họ đang nói về một chủ đề rất bình thường.

Anh có khả năng猜 can một cuộc điện thoại là xác nhận được người kia có phải là bạn trai của cô hay không.

Nhìn một lúc, anh không tiến lên quấy rầy mà xoay người rời đi.

Lục Yên cúp điện thoại, nhìn thời gian, "Ah, phải mua vé đã."

Ngày mai là cuối tuần, tối nay có phải đến thành phố Cẩm tìm Trường Canh, nhưng cô chưa nói cho anh biết, vì muốn cho anh một sự kinh hi*.

(*kinh hi =ngạc nhiên + vui vẻ. Từ này có xuất hiện nhiều lần trong truyện rồi nhưng ta vẫn không biết nên thành từ gì thuần Việt cho nó hợp với nghĩa vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ, ai biết từ gì hợp thì bình luận ở dưới nhá.)

Tan làm, Tiểu Ngư nói, "Tiểu Yên, Lão đại nói tối nay sẽ liên hoan."

Lục Yên cầm túi xách lên, nhỏ giọng thì thầm với cô ấy, "Tớ có việc, nên về trước, mọi người đi ăn vui vẻ nhé, tớ sẽ nói với Lão đại."

Cô bước nhanh ra khỏi phòng làm việc, vẫy một xe taxi, đi về hướng ga tàu điện ngầm.

Khi lên đến tàu điện, cô gửi tin nhắn cho anh, đợi một lúc, vẫn chưa thấy anh trả lời lại, cô để điện thoại xuống, khi xe đến thành phố Cẩm, cô lại gửi một tin nhắn nữa cho anh, nhưng vẫn không thấy anh trả lời.

Lục Yên ra khỏi nhà ga, cô đi đến trạm kiểm soát, trên đường đi thấy có người vừa diễn xiếc xe đạp vừa thổi saxophone, cô dừng lại nghe một lúc, sau đó bỏ một ít tiền cho họ, Tạ Đạo Niên vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô, cô không gọi điện cho anh, vì bây giờ vẫn trong thời gian làm việc của anh, Lục Yên quyết định đến gần nơi anh làm việc, ngồi đợi một lúc.

Tổng cục thuế Quốc gia.

Điện thoại trên bàn làm việc của Tạ Đạo Niên lóe sáng lên, không có ai trong văn phòng, sau đó Trương Mạn Lệ bước vào, cầm cái điện thoại đó lên thấy màn hình hiển thị có mấy tin nhắn đến, tên người gửi là "người yêu", cô ta cắn môi, thừ trợn mắt nhìn lên để xem, nhưng lại có mặt khẩu, mà cô ta lại không biết mặt khẩu, nên không thể làm gì khác là để cái điện thoại đó về chỗ cũ.

Có một đồng nghiệp nữ đi vào, nhìn cô ta nói, "Đạo Niên vừa ra ngoài rồi à? Điện thoại của anh ấy rung mãi, hay là mang nó qua cho anh ấy nhỉ?"

Trương Mạn Lệ liếc nhìn có đồng nghiệp đó một cái, "Vẫn đang trong giờ làm mà? Với lại kinh tế gia* vừa tìm anh ấy mà đúng không? Tốt nhất là chúng ta không nên quấy rầy."

(*kinh tế gia = nhà kinh tế học = chuyên gia kinh tế, là một trong những danh hiệu chuyên nghiệp ở Trung Quốc. Để có được danh hiệu "kinh tế gia" thì người học cần phải thực hiện một bài thi "Kiểm tra trình độ chuyên môn kinh tế.", nếu đạt điểm qua thi sẽ được Bộ Nhân Sự cấp giấy chứng nhận "Kinh tế gia.")

Nhắc đến Tạ Thanh Phàm tất cả mọi người đều không khỏi cẩn thận hơn một chút.

(Yang: xin lỗi mọi người, về chức danh của Tạ Thanh Phàm - người bác của TĐN, mấy chương trước ta đã có sự nhầm lẫn giữa trường ban kinh tế với kinh tế gia, chính xác là bác của TĐN là một kinh tế gia của Tổng cục thuế nhé.)

"Cũng đúng, nên tập trung vào công việc."

Sau khi người đồng nghiệp nữ đó đi ra ngoài, Trương Mạn Lệ lúc nào cũng nhìn về chiếc điện thoại đó xem có tin nhắn nữa không, cô ta nhìn đồng hồ treo tường, nở nụ cười, "Còn lâu nữa mới tan làm, cô cứ từ từ mà chờ đi."

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 20-2: Chờ đợi 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gió thổi, vừa lạnh vừa ẩm ướt, rất lạ.

Lục Yên không dám tùy tiện vào trong Cục tìm anh, cô đi lại trước một cửa hàng ở gần đó, sắc trời đã tối, không khí có chút ối bức. Cô đi ngang qua một nhà hàng bún ốc Liễu Châu*, bị hương thơm của nó hấp dẫn, đưa tay lên sờ bụng, đúng thật là có chút đói, đi vào cửa hàng gọi một bát bún, sau đó đi ra ngoài chọn cái bàn rồi ngồi xuống.

(*bún ốc Liễu Châu: Từ gốc là "螺蛳粉" = bột ốc, là tên một món bún, phở nổi tiếng ở thành phố Liễu Châu, Quảng Tây, Trung Quốc)

Một lúc sau một bát bún được bung lên, bún ốc có vị vừa thơm vừa chua, cô nhìn không được liền bê bát lên húp một ngụm nước.

Lúc ăn, cô vẫn luôn để mắt đến cái điện thoại, nhưng vẫn chưa thấy anh trả lời tin nhắn của cô, Lục Yên có chút thất vọng, "Trường Canh, anh đang làm gì vậy?"

Trời có chút lạnh, có chút khó hanh, cánh tay của Lục Yên nổi hết da gà lên, cô khịt mũi mấy cái, "Sao tự dưng lại lạnh như thế nhỉ?"

Bầu trời tối sầm lại, sau đó, soạt soạt một trận mưa đã rơi xuống, gần đây khối khí lạnh và khối khí nóng cùng nhau đổ về, đặc biệt là vùng duyên hải này, thời tiết lại càng không ổn định. Mưa đá ngày càng lớn, rơi lộp độp xuống mái nhà, người đi đường chạy nhanh vào các điểm trú mưa, chó mèo cũng lòi đuôi nhau chạy mưa, thỉnh thoảng bị hạt mưa đá rơi trúng mà ngã trái ngã phải.

Trong nháy mắt, cả con phố trở lên hỗn loạn.

....

Tạ Đạo Niên bàn xong chuyện công việc với Tạ Thanh Phàm, đi xuống cầu thang, sờ xuống túi quần, lúc này Tạ Thanh Phàm tìm anh gấp, nên anh đã để quên điện thoại ở phòng làm việc, anh nói với bọn Phương Tư Hiền, "Các cậu đi trước đi."

"Ê, bên ngoài mưa to đó, nhớ mang ô theo."

"Ừm."

Quay về phòng làm việc, Trương Mạn Lệ đang nói chuyện với mấy đồng nghiệp, vừa nhìn thấy anh liền nở một nụ cười.

Tạ Đạo Niên gạt đầu, cầm điện thoại đi động lên, bật máy, thấy một loạt tin nhắn được gửi đến từ một tiếng trước, sắc mặt anh liền lập tức thay đổi.

Anh cảm ô lên, Trương Mạn Lệ gọi anh lại, "Đạo Niên, tối nay cùng đi ăn com đi."

"Không, cảm ơn." Nói xong liền bước nhanh ra khỏi phòng, vội vàng đi về hướng khu chợ gần đó.

Trương Mạn Lệ nhìn lên bầu trời, nở một nụ cười, giọng điệu tự tin và chắc chắn, "Không tin cô không tức giận."

.....

Con mưa đá ngày càng to, rơi lộp bộp xuống mặt đất nhìn có chút dọa người, nên người người không dám đi ra ngoài. Tạ Đạo Niên ngay cả đồng phục cũng chưa thay, đã vội vàng chạy đến nhà hàng bún ốc kia, đến nơi thì thấy bàn ghế ở ngoài đã bị con mưa làm cho lộn xộn, đã không còn ai ngồi ở đó nữa, những người khách ngồi trong quán nhìn thấy sắc trời bên ngoài đều nhủ vậy lại.

Anh đứng giữa trời mưa, ánh mắt dò tìm khắp nơi, không hề có mục tiêu, cũng không hề có một phương hướng nhất định.

Con mưa bắt đầu nhỏ dần lại.

Điện thoại đi động rung lên, anh lấy ra nhìn, có một tin nhắn vừa mới gửi đến.

----- Em đang ở trước cửa hàng điện thoại Thiên Hù, đợi anh.

Anh thờ phào nhẹ nhõm, chạy đến cửa hàng điện thoại ở gần bên đường đối diện kia, thấy một dáng người quen thuộc, góc váy đã bị ướt, ngồi bên cạnh còn có một ông cụ đang kéo đàn nhị, ông cụ đang nói chuyện với cô.

Cô ấy có khóc hay không?

Tạ Đạo Niên đi chậm lại đó, con mưa đã đến nhanh mà đi cũng nhanh, người công nhân vệ sinh quét những viên đá lại vào một góc, góc đó liền tỏa ra những đợt khí lạnh.

Đến gần hơn nữa, nghe thấy cô nói: "Ông ơi, ông đã kéo đàn nhị được bao nhiêu năm rồi? Ông kéo rất hay."

"Được nhiều năm rồi, ông cũng không nhớ rõ là bao lâu nữa."

"Ông ơi, ông ở gần đây à?"

"Ừm. Cháu gái, cháu đang đợi ai vậy?"

"Đợi người yêu của cháu ạ."

"Giờ vẫn đang mưa, không biết cậu ta có đến không?"

"Có, anh ấy nhất định sẽ đến ạ."

Giọng điệu của cô nghe rất bình thường, từ từ, không nhanh cũng không chậm. Hai tay chống cằm, nhìn ông cụ.

Tiếng quét rác soàn soạt của người công nhân vệ sinh...

Bạn có tin vào linh cảm của tình yêu không?

Anh còn chưa mở miệng, cô đã từ từ quay đầu lại, dường như là biết anh đang ở sau lưng của cô.

Hai người nhìn nhau, ngón tay của Lục Yên run rẩy, Tạ Đạo Niên đứng trước mặt cô, tay cầm ô, đầu đầy mồ hôi, đồng phục trên người đều đã ướt sũng.

Cô đứng đây, đột nhiên tiến đến ôm anh, "Trường Canh!"

Tạ Đạo Niên bỏ ô xuống, hưng phấn ôm lấy cô, "Xin lỗi, anh đã đến chậm."

"Em biết, em biết anh nhất định sẽ đến." Giọng nói của cô có chút nức nở.

Tạ Đạo Niên không ngừng xoa mái tóc của cô, Lục Yên xiết tay ôm chặt lấy anh, không muốn buông tay.

Ông cụ lấy một liều thuốc ra châm, cười cười rồi nhả ra một đợt khói.

Khi đã ôm đủ rồi, tách nhau ra mới thấy vùng áo trước ngực của cô bị bẩn, tóc vẫn còn ướt, giày cũng đen bẩn, anh hỏi cô, "Sao lại như này?"

Nói đến chuyện này Lục Yên liền cảm thấy bức mình, "Lúc em ăn bún ốc, trời tự dưng đổ cơn mưa đá, viên đá to như vậy rơi xuống bàn, rơi xuống đầu em, rơi vào bát bún, nước bún bắn tung tóe, em còn chưa ăn xong nữa."

May là cô đã trả tiền trước rồi, nếu không lúc cô chạy nhanh đến cửa hàng điện thoại, thì ông chủ đã tưởng là cô ăn quỵt của người ta rồi.

Cô đến tìm anh, anh không trả lời tin nhắn của cô, cô cũng không tức giận, còn ở lại đây chờ anh, trái tim Tạ Đạo Niên cảm thấy một đợt ấm áp, anh thấy mặt cô bị dính bẩn, lấy khăn tay ra lau mặt cho cô, "Đi, anh đưa em về, về phải tắm trước."

Lục Yên gật đầu, quay người lại vẫy tay với ông cụ, "Cháu chào ông ạ."

Ông cụ nở một nụ cười tươi như hoa với cô, ông phát tay, "Đi đi, đi đi."

.....

Xe chạy một mạch đến ký túc xá dành cho viên chức, anh mở cửa giúp cô xuống xe, vào thang máy, đi thẳng lên tầng ba.

Những đám mây đen bắt đầu tan biến, bầu trời bắt đầu sáng hơn, mưa cũng ngừng rơi.

Vào đến phòng, anh tìm quần áo cho cô, sau đó đi vào phòng tắm vận nước tắm cho cô, sau đó hỏi cô, "Có đói không, anh đi mua cơm cho em?"

"Anh ăn tối chưa?"

"Chưa."

"Vậy chúng ta cùng nhau ăn đi."

"Trước tiên em đi tắm đi, còn anh đi mua cơm."

"Vâng."

Tạ Đạo Niên đi xuống dưới tòa nhà, gặp phải mấy người Phương Tư Hiền, bọn họ gọi anh, "Đạo Niên, đi đâu vậy, đã bóng đi."

"Không, các cậu cứ chơi đi, lần sau mình sẽ đi." Anh đi thẳng ra con phố bên ngoài, mấy người đồng nghiệp ở lại cậu nhìn tỏ vẻ nhìn cậu.

Phương Tư Hiền nghĩ mãi không ra, "Sao cậu ấy vẫn còn chưa thay đồng phục nhỉ?"

Tạ Đạo Niên gọi một phần cháo thịt trứng muối(1), một phần bánh cuộn (2), một phần gà xé nhỏ (3), sau khi thức ăn được đóng gói lại anh liền trả tiền rồi vội vã cầm túi thức ăn quay về ký túc xá.

(1)cháo thịt trứng muối

(2)gà xé nhỏ

(3) bánh cuốn

Tương Mạn Lệ nhìn thấy anh, đang muốn bắt kịp bước chân của anh, nhưng anh đã đi quá xa.

Nhìn đèn ở tầng ba đã sáng, cô ta có vẻ đã đoán ra được điều gì đó.

Suy nghĩ một lúc, cô ta liền tiếp tục đi theo sau.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20-2-2: Chương 20.2 (fix)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Gió thổi, vừa lạnh vừa ẩm ướt, rất lạ.

Lục Yên không dám tùy tiện vào trong Cục tìm anh, cô đi lại trước một cửa hàng ở gần đó, sắc trời đã tối, không khí có chút ối bức. Cô đi ngang qua một nhà hàng bún ốc Liễu Châu*, bị hương thơm của nó hấp dẫn, đưa tay lên sờ bụng, đúng thật là có chút đói, đi vào cửa hàng gọi một bát bún, sau đó đi ra ngoài chọn một cái bàn rồi ngồi xuống.

(*bún ốc Liễu Châu: Từ gốc là "螺蛳粉" = bột ốc, là tên một món bún, phở nổi tiếng ở thành phố Liễu Châu, Quảng Tây, Trung Quốc)

Một lúc sau một bát bún được bung lên, bún ốc có vị vừa thơm vừa chua, cô nhìn không được liền bê bát lên húp một ngụm nước.

Lúc ăn, cô vẫn luôn để mắt đến cái điện thoại, nhưng vẫn chưa thấy anh trả lời tin nhắn của cô, Lục Yên có chút thất vọng, "Trường Canh, anh đang làm gì vậy?"

Trời có chút lạnh, có chút khô hanh, cánh tay của Lục Yên nổi hết da gà lên, cô khịt mũi mấy cái, "Sao tự dưng lại lạnh như thế nhỉ?"

Bầu trời tối sầm lại, sau đó, soạt soạt một trận mưa đá rơi xuống, gần đây khối khí lạnh và khối khí nóng cùng nhau đổ về, đặc biệt là vùng duyên hải này, thời tiết lại càng không ổn định. Mưa đá ngày càng lớn, rơi lộp độp xuống mái nhà, người đi đường chạy nhanh vào các điểm trú mưa, chó mèo cũng lúi cuỗi nhau chạy mưa, thỉnh thoảng bị hạt mưa đá rơi trúng mà ngã trái ngã phải.

Trong nháy mắt, cả con phố trở lên hỗn loạn.

....

Tạ Đạo Niên bàn xong chuyện công việc với Tạ Thanh Phàm, đi xuống cầu thang, sờ xuống túi quần, lúc này Tạ Thanh Phàm tìm anh gấp, nên anh đã để quên điện thoại ở phòng làm việc, anh nói với bọn Phương Tư Hiền, "Các cậu đi trước đi."

"Ê, bên ngoài mưa to đó, nhớ mang ô theo."

"Ừm."

Quay về phòng làm việc, Trương Mạn Lệ đang nói chuyện với mấy đồng nghiệp, vừa nhìn thấy anh liền nở một nụ cười.

Tạ Đạo Niên gạt đầu, cầm điện thoại đi động lên, bật máy, thấy một loạt tin nhắn được gửi đến từ một tiếng trước, sắc mặt anh liền lập tức thay đổi.

Anh cảm ô lên, Trương Mạn Lệ gọi anh lại, "Đạo Niên, tối nay cùng đi ăn cơm đi."

"Không, cảm ơn." Nói xong liền bước nhanh ra khỏi phòng, vội vàng đi về hướng khu chợ gần đó.

Trương Mạn Lệ nhìn lên bầu trời, nở một nụ cười, giọng điệu tự tin và chắc chắn, "Không tin cô không tức giận."

.....

Con mưa đá ngày càng to, rơi lộp độp xuống mặt đất nhìn có chút dọa người, nên người người không dám đi ra ngoài, Tạ Đạo Niên ngay cả đồng phục cũng chưa thay, đã vội vàng chạy đến nhà hàng bún ốc kia, đến nơi thì thấy bàn ghế ở ngoài đã bị con mưa làm cho lộn xộn, đã không còn ai ngồi ở đó nữa, những người khách ngồi trong quán nhìn thấy sắc trời bên ngoài đều nhủ này lại.

Anh đứng giữa trời mưa, ánh mắt dò tìm khắp nơi, không hề có mục tiêu, cũng không hề có một phương hướng nhất định.

Con mưa bắt đầu nhỏ dần lại.

Điện thoại đi động rung lên, anh lấy ra nhìn, có một tin nhắn vừa mới gửi đến.

----- Em đang ở trước cửa hàng điện thoại Thiên Hử, đợi anh.

Anh thờ phào nhẹ nhõm, chạy đến cửa hàng điện thoại ở gần bên đường đối diện kia, thấy một dáng người quen thuộc, góc vảy đã bị ướt, ngồi bên cạnh còn có một ông cụ đang kéo đàn nhị, ông cụ đang nói chuyện với cô.

Cô ấy có khóc hay không?

Tạ Đạo Niên đi chậm lại đó, cơn mưa đã đến nhanh mà đi cũng nhanh, người công nhân vệ sinh quét những viên đá lại vào một góc, góc đó liền tỏa ra những giọt khí lạnh.

Đến gần hơn nữa, nghe thấy cô nói, "Ông ơi, ông đã kéo đàn nhị được bao nhiêu năm rồi? Ông kéo rất hay."

"Được nhiều năm rồi, ông cũng không nhớ rõ là bao lâu nữa."

"Ông ơi, ông ở gần đây à?"

"Ừm. Cháu gái, cháu đang đợi ai vậy?"

"Đợi người yêu của cháu à."

"Giờ vẫn đang mưa, không biết cậu ta có đến không?"

"Có, anh ấy nhất định sẽ đến à."

Giọng điệu của cô nghe rất bình thường, từ từ, không nhanh cũng không chậm. Hai tay chống cằm, nhìn ông cụ.

Tiếng quét rác soàn soạt của người công nhân vệ sinh...

Bạn có tin vào linh cảm của tình yêu không?

Anh còn chưa mở miệng, cô đã từ từ quay đầu lại, dường như là biết anh đang ở sau lưng của cô.

Hai người nhìn nhau, ngón tay của Lục Yên run rẩy, Tạ Đạo Niên đứng trước mặt cô, tay cầm ô, đầu đầy mồ hôi, đồng phục trên người đều đã ướt sũng.

Cô đứng đây, đột nhiên tiến đến ôm anh, "Trường Canh!"

Tạ Đạo Niên bỏ ô xuống, hưng hăng ôm lấy cô, "Xin lỗi, anh đã đến chậm."

"Em biết, em biết anh nhất định sẽ đến." Giọng nói của cô có chút nức nở.

Tạ Đạo Niên không ngừng xoa mái tóc của cô, Lục Yên xiết tay ôm chặt lấy anh, không muốn buông tay.

Ông cụ lấy một điều thuốc ra châm, cười cười rồi nhả ra một đợt khói.

Khi đã ôm đủ rồi, tách nhau ra mới thấy vùng áo trước ngực của cô bị bẩn, tóc vẫn còn ướt, giày cũng đen bẩn, anh hỏi cô, "Sao lại như này?"

Nói đến chuyện này Lục Yên liền cảm thấy bức mình, "Lúc em ăn bún ốc, trời tự dưng đổ cơn mưa đá, viên đá to như vậy rơi xuống bàn, rơi xuống đầu em, rơi vào bát bún, nước bún bắn tung tóe, em còn chưa ăn xong nữa."

May là cô đã trả tiền trước rồi, nếu không lúc cô chạy nhanh đến cửa hàng điện thoại, thì ông chủ đã tưởng là cô ăn cướp của người ta rồi.

Cô đến tìm anh, anh không trả lời tin nhắn của cô, cô cũng không tức giận, còn ở lại đây chờ anh, trái tim Tạ Đạo Niên cảm thấy một đợt ảm áp, anh thấy mặt cô bị dính bẩn, lấy khăn tay ra lau mặt cho cô, "Đi, anh đưa em về, về phải tắm trước."

Lục Yên gật đầu, quay người lại vẫy tay với ông cụ, "Cháu chào ông ạ."

Ông cụ nở một nụ cười tươi như hoa với cô, ông phát tay, "Đi đi, đi đi."

.....

Xe chạy một mạch đến ký túc xá dành cho viên chức, anh mở cửa giúp cô xuống xe, vào thang máy, đi thẳng lên tầng ba.

Những đám mây đen bắt đầu tan biến, bầu trời bắt đầu sáng hơn, mưa cũng ngừng rơi.

Vào đến phòng, anh tìm quần áo cho cô, sau đó đi vào phòng tắm vẩy nước tắm cho cô, sau đó hỏi cô, "Có đói không, anh đi mua cơm cho em?"

"Anh ăn tối chưa?"

"Chưa."

"Vậy chúng ta cùng nhau ăn đi."

"Trước tiên em đi tắm đi, còn anh đi mua cơm."

"Vâng."

Tạ Đạo Niên đi xuống dưới tòa nhà, gặp phải mấy người Phương Tư Hiền, bọn họ gọi anh, "Đạo Niên, đi đâu vậy, đá bóng đi."

"Không, các cậu cứ chơi đi, lần sau mình sẽ đi." Anh đi thẳng ra con phố bên ngoài, mấy người đồng nghiệp ở lại cậu nhìn tỏ tỏ lại nhìn cậu.

Phương Tư Hiền nghĩ mãi không ra, "Sao cậu ấy vẫn còn chưa thay đồng phục nhỉ?"

Tạ Đạo Niên gọi một phần cháo thịt trứng muối(1), một phần bánh cuộn (2), một phần gà xé nhỏ (3), sau khi thức ăn được đóng gói lại anh liền trả tiền rồi vội vã cầm túi thức ăn quay về ký túc xá.

(1)cháo thịt trứng muối

(2)gà xé nhỏ

(3) bánh cuốn

Tương Mạn Lệ nhìn thấy anh, đang muốn bắt kịp bước chân của anh, nhưng anh đã đi quá xa.

Nhìn đèn ở tầng ba đã sáng, cô ta có vẻ đã đoán ra được điều gì đó.

Suy nghĩ một lúc, cô ta liền tiếp tục đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20-3: Chờ đợi 3

Lúc Tạ Đạo Niên trở về thì cô vẫn đang tắm, anh dọn sẵn thức ăn lên bàn cho cô, Lục Yên đi ra, cả người chỉ mặc một cái áo cộc của anh, dài đến bắp đùi, bên trong dường như không mặc gì.

Tạ Đạo Niên kéo cô ngồi xuống, "Ăn đi."

Lục Yên thấy anh vẫn còn mặc đồng phục, hỏi, "Anh có muốn đi thay quần áo không?"

Tạ Đạo Niên nhìn lại chính mình, phát hiện mình vẫn chưa thay đồng phục, anh gật đầu, "Em ăn trước đi, anh đi tắm."

"Đi đi."

Lục Yên ngồi xuống mép giường ăn một chút thức ăn, cô nhìn quanh căn phòng, một phòng ngủ, một phòng khách, khá là đầy đủ, nhưng vẫn thiếu một cái gì đó, trên mặt bàn bày thư pháp anh đang viết giờ, trên sàn nhà có quả tạ tập tay, thậm chí chông đẩy, trên giường còn có mấy con gấu bông cô gấp được cho anh, nhìn cô về không hợp với tổng thể căn phòng.

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa.

Cô khẽ đưa xuống, nhìn ra ngoài qua mắt mèo, thấy một cô gái, tóc được búi lên, khuôn mặt thanh tú, đáng người nhỏ nhắn.

Cô gái đó đang đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn cô về như đang lo lắng.

Lục Yên suy nghĩ một lúc, vào nhà lấy áo khoác của Tạ Đạo Niên mặc vào, sau đó đi ra mở hé cửa, ló cái đầu ra, "Xin chào, cô tìm ai vậy?"

Dễ nhận thấy được rằng cô gái đó rất bất ngờ, cô ta nhìn và đánh giá Lục Yên một lúc.

Khi một người phụ nữ nhìn một người phụ nữ, nhất là tình địch của nhau, sẽ nhìn vào khuôn mặt của đối phương đầu tiên, nếu như khuôn mặt không có gì để chê, thì sẽ nhìn dáng người, nếu như dáng người cũng cũng có gì để chê, thì sẽ cố tìm kiếm một điểm gì đó để soi mói, bắt bẻ.

Nhìn thẳng vào ánh mắt của cô ta, Lục Yên nở nụ cười.

Tương Mạn Lệ do dự hỏi, "Cô là?"

Lục Yên biểu hiện ra vẻ mặt bất ngờ, "Tôi là bạn gái của Trường Canh."

Trái tim của Tương Mạn Lệ đập thình thịch thình thịch, đúng như cô ta đoán.

Trường Canh, Trường Canh là ai? Tạ Đạo Niên còn có tên gọi khác mà cô không biết?

Trong nháy mắt, vẻ mặt kỳ lạ của cô ta bị cô nhìn thấy được.

Lục Yên nhìn thấy vẻ mặt này của cô ta, trong lòng liền hiểu rõ.

Hai người không nói chuyện.

Cánh tay của Lục Yên nhẹ nhàng dựa lên cánh cửa, đầu hơi nghiêng, trên người mặc một cái áo khá rộng, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua, có một loại cảm giác không nói lên lời, có chút mềm mại, lại có chút cứng rắn. Đó là kiểu người Tương Mạn Lệ chưa bao giờ gặp, nhìn ra được, nhưng lại không miêu tả được thành lời.

Cái áo khoác có mặc bên ngoài là một mình chứng vô cùng rõ ràng về mối quan hệ giữa cô và Tạ Đạo Niên.

"Xin hỏi, cô có chuyện gì không vậy?"

Tương Mạn Lệ xốc lại tinh thần, cô ta lấy ra một chai rượu vang đỏ từ phía sau, "Chào cô, đây là thứ tôi muốn tặng cho Đạo Niên, cô có thể đưa nó cho anh ấy giúp tôi được không?"

Lục Yên đứng thẳng người lên một chút, bước lên trước một bước, để lộ ra đôi chân vừa trắng vừa mịn không tí vết, nhìn vô cùng chói mắt. Cô hơi nghiêng người về phía cô ta, Lục Yên cao hơn cô ta, nhưng Tương Mạn Lệ lại cảm thấy mình không có thấp hơn cô.

Lục Yên nhận lấy một cách hào phóng, "Cảm ơn cô."

Cô không có nhìn cô ta, nhưng Tương Mạn Lệ lại len lén nhìn trộm cô.

Cô cúi đầu, lông mi vừa dài vừa cong khiến khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của cô nhìn lại càng động lòng người hơn, hơn nữa quần áo cô mặc trên người đều là của Tạ Đạo Niên, đôi chân phía dưới không mặc quần dài, khiến người nhìn vào liền nghĩ ngợi xa vời.

Không nhìn thấy vẻ mặt khác lạ gì của cô, khiến cô ta cảm giác bản thân thật thất bại.

Vẫn chưa vào trận đấu, khí thế của đối phương đã mạnh như vậy, còn khí thế của mình như tụt dốc không phanh.

Da gà liền nổi hết lên, hình như gió ở hành lang có chút mạnh, ánh mắt của Tương Mạn Lệ đo đó, cô ta cắn môi nói, "Tạm biệt."

Lục Yên gật đầu, trước khi cô ta xoay người ở khúc rẽ, cô nói vọng ra, "Trường Canh không thích uống rượu, lần sau tặng sữa chua nhé."

Tương Mạn Lệ đột nhiên cảm thấy dường như có một gai nhọn đâm vào trái tim cô ta, da giống như bị người ta lột xuống rồi xát nước muối, vừa đau vừa xót, cảm thấy vô cùng nhục nhã, bước chân ngày một nhanh.

.....

Lúc Tạ Đạo Niên đi ra thì thấy Lục Yên đang vừa ăn vừa uống rượu, rượu không rót ra cốc mà trực tiếp cầm chai lên uống.

Anh không mặc gì trên người, tiến đến đoạt lấy chai rượu trên tay cô, "Bụng vẫn chưa ăn no, uống rượu sẽ khiến dạ dày bị đau."

Lục Yên đặt đĩa xuống, nhìn anh chăm chăm, mái tóc dài vẫn còn ướt, xỏa tung ở trước ngực, khiến áo ướt một mảng, hai quả anh đào ở dưới như ẩn như hiện.

Tạ Đạo Niên ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng hôn lên miệng cô, "Xin lỗi, lúc chiều anh vội đi bàn chuyện công việc nên để quên điện thoại trong phòng làm việc, lúc làm xong việc thì mới phát hiện ra, quay về phòng thì thấy một loạt tin nhắn của em"

Lục Yên lắc đầu, "Em không giận anh."

Tạ Đạo Niên không nói gì ôm lấy cô, Lục Yên nói lại lần nữa, "Thật sự là em không giận mà, em biết anh nhất định sẽ đến, nhất định sẽ đến."

"Nhưng anh đã đến muộn."

"Em không giận, nhưng mà -----" Cô quay đầu và chỉ ngón tay vào chai rượu vang đỏ, "Cô gái đó là ai?"

Tạ Đạo Niên nhìn chai rượu vang đỏ.

Sao tự dưng lại có một chai rượu vang đỏ ở trong phòng mình nhỉ?

----- Cô gái? Ai nhỉ?

Anh nhìn sắc mặt của cô, não bộ hoạt động hết công suất, "Tương Mạn Lệ?"

"Thì ra cô ta tên là Tương Mạn Lệ."

Anh do dự nói, "Cô ta đến đây?"

"Bị em đuổi về rồi."

Anh nhìn dáng vẻ đắc ý của cô, khoe miệng cong lên thành một nụ cười, "Đến lúc nào thế?"

"Lúc anh đang tắm." Lục Yên cầm chai rượu vang dõ lên nhấp một ngụm, "Cô ta tặng anh, em nhận để dùng nó làm nước giải khát."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười, giải khát, loại rượu này đúng là chỉ xứng để cô giải khát.

"Không giận? Có cần anh giải thích một vài câu không?"

"Không cần." Cô đặt chai rượu xuống, nhướn mày lên, cách một lớp vải nắm lấy tiểu Trường Canh, "Nơi này là của em, trái tim cũng là của em."

Tự tin là một điều cần thiết, mà bây giờ cô dựa vào chính sự tự tin đó, khiến vị tướng quân đứng mình trong quần anh ngẩng cao đầu lên, anh gõ đầu cô, "Ăn đi, còn muốn làm cái gì?"

Lục Yên buông lỏng tay ra, cầm chai rượu dõ lên nhấp một ngụm, sau đó kéo anh đến gần, đưa phần rượu còn lại vào miệng anh, Tạ Đạo Niên nuốt xuống, sau đó ho nhẹ một tiếng.

"Ăn cơm đi."

Vừa này khi tắm anh vẫn lo cô sẽ tức giận, nên đã suy nghĩ mấy câu xin lỗi, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị cô mắng, nhưng lúc đi ra thì thấy cô vẫn cư xử như bình thường, nên những gì anh đã chuẩn bị lúc này đều đem đổ xuống sông xuống biển.

Đời này của anh, đúng thật là không bao giờ có thể nổi nóng với cô dù chỉ một chút.

Hai người com nước xong xuôi, Tạ Đạo Niên dọn dẹp đồ đạc, Lục Yên ngồi trên sofa uống rượu, dường như thật sự coi nó là nước giải khát.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, bê cô ngồi lên đùi mình, đưa một cái chìa khóa cho cô, "Sau này đến đây, thì cứ đi thẳng đến đây, anh tan làm sẽ về đây."

Lục Yên nhận lấy, ngắm nghía nó, "Anh muốn Kim ốc tặng Kiều*?"

(*kim ốc tặng Kiều = gấu người đẹp/người tình trong căn phòng đẹp.)

Tạ Đạo Niên nhìn lại căn phòng này, "Thiếu kim*", cần đổi một căn phòng tốt hơn thế này."

(*kim= vàng)

Lục Yên nhìn những cuốn sách trên bàn cafe, hỏi anh, "Anh đang quản lý tiền?"

"Ừm, đã quản lý từ sớm, lúc anh tốt nghiệp bố mẹ đã cho một khoản tiền, anh đang dùng nó để đầu tư."

"Vậy bây giờ anh có bao nhiêu a?"

Tạ Đạo Niên suy nghĩ một lúc, "Chắc là đủ để cưới em, nhưng có khả năng là không đủ tiền mua lễ vật."

Tự dung lại nói đến đề tài này, Lục Yên không nói gì, Tạ Đạo Niên hôn cô một cái, "Sau này nếu đến đây, phải nói trước với anh, nếu không anh đi bàn chuyện công việc mà không mang theo điện thoại sẽ bỏ lỡ mất tin nhắn của em."

Lục Yên ôm chặt lấy anh, "Ừm, em biết rồi."

"Lần này đến đây tìm anh là muốn đi chơi cùng anh đúng không?"

Lục Yên gật đầu, cô biết thành phố Cẩm rất đẹp, nên đã cố ý đến đây để đi dạo với anh một vòng.

"Ngày mai sẽ đi cùng em."

"Vâng."

Lúc anh đọc được tin nhắn đã rất lo lắng, đi ra ngoài thấy trời mưa đã càng lo lắng hơn, sợ cô không có chỗ trú mưa, cũng sợ cô giận anh, nhưng không ngờ rằng, quần áo của cô đều đã bị vấy bẩn, còn thể ngồi nói chuyện vui vẻ với ông cụ như vậy.

Anh thật sự là không biết nói gì?

Lục Yên vẫn đang uống rượu, uống từng ừng từng ực, thật sự là coi nó thành nước giải khát luôn, uống xong còn liếm liếm môi, dường như còn khát, lại đưa chai lên uống.

Tạ Đạo Niên cướp chai rượu khỏi tay cô, đặt nó lên bàn, "Ngủ đi, đừng uống nữa."

"Vâng."

Cô từ từ đứng lên, cơ thể hơi lảo đảo một chút, Tạ Đạo Niên đỡ cô lại, tắt đèn, bê cô lên giường, đắp chăn lên, hai người ôm nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Yêu sâu đậm

Editor: Yang3S

Đêm khuya thanh vắng, những cái cây bên ngoài khu kí túc xá đang rụng quả, những chú chim đang đậu trên cành cây, mây đen trên bầu trời đã dần tan biến, cơn mưa đã vừa nãy đã biến mất không còn dấu vết, biến thành một vùng nước, ngấm dần xuống lòng đất.

Tạ Đạo Niên và Lục Yên nằm trên giường, tắt đèn, đắp chăn, hơi thở hai người xen kẽ nhau.

Tiếng máy bay bay trên bầu trời, khiến cô không ngủ được.

Lục Yên lật người, vẫn không thể ngủ được, tiếng hô hấp của Tạ Đạo Niên đều đều, cô đến gần anh, anh có một hàng mi dài, còn có một cái mũi cao, ngón tay cô chạm chạm trượt lên bầu mắt anh, lông mi của anh run lên nhẹ nhẹ.

Thật là đáng yêu.

Tay của cô chạm lên lông mi của anh, ánh trắng sáng bên ngoài khung cửa, cái chân có màu xanh nhạt, Lục Yên mặc áo cộc của anh, nó khá là rộng so với cơ thể nhỏ bé của cô, nên cổ áo bị trượt xuống vai.

Lục Yên chạm vào vành tai của anh, Tạ Niên liền lắc đầu nhẹ một cái, cô lập tức liền nằm xuống giường giả vờ ngủ tiếp, đợi một lúc lâu không nghe thấy tiếng động gì, cô lại mạnh dạn đưa tay lên đếm lông mi của anh, bấp bệu đặt lên bụng anh, cả cơ thể treo trên người anh.

Cuối cùng, mũi anh phát ra tiếng cười nhẹ nhàng.

Lục Yên thấy vậy liền lập tức nằm xuống giả vờ ngủ.

Tạ Đạo Niên dùng một tay ôm cô nằm lên người mình, nói ở bên tai cô, "Đếm đủ chưa?"

"Anh không ngủ?"

"Bàn đầu có ngủ." Nhưng về sau vì em mà không ngủ được nữa.

"Hử, lại lừa em"

"Là vì em quá đáng."

Tạ Đạo Niên nắm lấy tay cô và hôn cô một cái, "Nếu không ngủ được, vậy thì làm chuyện khác vậy." Nói xong liền chồm chân lên, trong chăn tối om, hai người nhích tới nhích lui bên trong.

"Ha ha..... Trường Canh, đừng cù em, buồn quá...."

"Ai kêu em nghịch ngợm?" Tiếng đánh phát ra từ trong chăn, Lục Yên khẽ hừ mấy tiếng, hai chân vòng qua ôm lấy eo của anh, cọ rôi cọ rôi mà sát, Tạ Đạo Niên thờ hồn hển, "Đằm đằm, đánh đòn thôi mà cũng phóng túng như này rồi"

"Đánh tiếp đi ~"

Trong chăn lại phát ra tiếng động, Tạ Đạo Niên đánh lên tục mười cái, Lục Yên rên ri không ngừng, anh xúc chân lên, thấy quần áo của cô đã xốc xếch hết cả lên, bên trong không mặc gì, hai bên ngực căng tròn đầy đà uồn về phía trước, còn khu vườn bên dưới đã ngập lụt.

Mái tóc dài của Lục Yên rối tung, bàn chân của cô để lên trên đùi quần của anh, đập khiêu khích lên nó hai cái.

"Tối nay nhất định phải xử lý em." Anh cời quần áo, Lục Yên bỏ xuống giường, muốn chạy trốn, Tạ Đạo Niên kéo góc áo của cô lại, đẩy cô xuống giường, dùng chân tách hai đùi cô ra, đặt cậu em trai đã cứng rắn của mình lên cửa vào đã ngập nước của cô.

Trực tiếp đâm mạnh vào, không cho cô có cơ hội than thở.

"Ừm... " Lục Yên nằm trên giường, hai chân mở rộng, cái áo duy nhất trên người bị kéo lên tận eo, hai tay áo bị kéo xuống một nửa, cái mông vênh lên, hai chân mở rộng, có một cây gậy thật vừa to vừa dài đang ra vào cửa vào của khu vườn xinh đẹp.

Hai chân của cô hơi nâng lên một chút, Tạ Đạo Niên đè hai cánh mông của cô ra để nhìn cảnh cô được anh "yêu" như thế nào.

Cả căn phòng đều im lặng, còn thể nghe được tiếng ếch kêu, Lục Yên cúi đầu rên ri thành từng tiếng nhỏ, giống như tiếng mèo kêu, cô nắm chặt lấy ga trải giường, "Trường Canh, anh thật là giỏi....."

"Đằm đằm, đã ướt thành như này rồi."

Mỗi một lần đâm vào là một lần đâm thẳng vào tận hoa tâm, hông của anh đều đụng vào mông của cô, dịch ngọt liên tục bị kéo ra ngoài, Tạ Đạo Niên thờ dốc từng đợt nặng nề, nặng như tiếng quạt máy chạy, ồ ồ ồ, nghe không biết được là vui thích hay đau khổ.

Anh cúi đầu hôn xuống tấm lưng trần của cô, hôn từ xương bả vai đến xương cụt, mỗi cái hôn đều mang theo muôn vàn yêu thương, cùng sự dầy dụa, luyến tiếc, đọng đầy tình yêu.

"Đánh em, Trường Canh, đánh em....."

"Bốp! Bốp!"

Mỗi một cái đánh rơi xuống, cái mông của cô đều rung lên, bức tường bên trong co lại, cảm giác vô cùng sung sướng

"Chỉ thích mấy thứ này." Anh kéo cô lên, hai người làm tình trong tư thế đứng

Cảm giác đi vào trong tư thế này rất là chặt, Tạ Đạo Niên hôn một đường từ cổ cô xuống dưới, ướt át, muôn vàn yêu thương

"Tiểu Yên."

"Ừm, em đây."

"Tiểu Yên."

"Ừm"

"Tiểu Yên."

"Ừm"

"Yên Yên."

"Trường Canh ~"

Đôi mắt của Tạ Đạo Niên nhìn cái cây lớn bên ngoài khung cửa sổ, lúc này đây anh cảm thấy dường như mình đã biến thành một cái cây, sau đó liên tục hút các đường chất tình yêu của cô, sau đó thân cây như được tiếp thêm sức mạnh, phát triển tươi tốt, bởi vì có cô, nên anh mới sống được.

"Yên Yên."

Anh gọi tên cô như cách Đào Nhạc gọi cô.

"Ừm ~ Trường Canh."

Ngon lửa trong cơ thể hai người cháy rực cùng nhau, chiếu sáng cùng nhau, vừa nóng bỏng vừa mãnh liệt.

Cả đôi, cô là cả cuộc đời của anh.

Anh ôm chặt lấy cô, Lục Yên kêu lên một tiếng đau đớn, hai chân mở rộng, bị anh đặt lên giường, đâm vào rút ra vô cùng mạnh bạo, cô dường như sắp không thở được nữa, ngứa, cơ thể nóng bừng đến phát điên, miệng cắn chặt lấy ga trải giường, để nên lại tiếng hét chói tai.

Linh hồn thăng thiên, hai chân run run, nửa người trên của anh dán chặt vào người cô, ngấm lấy vành tai của cô, trong lồng ngực dường như đang có hàng ngàn ý nghĩ.

"Trường Canh, em không chịu nổi nữa."

Tạ Đạo Niên sở lên bộ ngực căng tròn đầy đà của cô, thở mạnh, "Trước đây em không như vậy."

"Ừm..... em muốn đi ngủ..... a....."

"Ai trêu chọc ai trước?"

Anh kéo hai bắp đùi cô về phía mình, hai túi ngọc để bên dưới, liên tục đâm mạnh, đột nhiên hai mắt Lục Yên lóe sáng, dường như trong nháy mắt cô đã lên đến thiên đường, anh lập tức rút gậy thật ra, tình dịch bắn xuống đôi mông to tròn của cô.

Lục Yên ngã xuống giường, tóc ướt, cả người đỏ đầy mồ hôi.

Anh hôn lên vành tai của cô, "Đằm đằm, lần nào ngủ chung với em cũng đều phải làm ít nhất một lần."

"Đâu có? ~" Cô đóng đura hai chân, có chết cũng không thừa nhận.

Tạ Đạo Niên mặc quần áo lại, sau đó giúp cô lau người sạch sẽ, mặc áo cộc của anh vào cho cô, nhét cô vào trong chăn.

Lục Yên kéo chân xuống một chút, anh vỗ lưng cô, đặt liên tiếp mấy nụ hôn lên trán của cô.

"Công việc thế nào rồi?"

"Rất tốt."

Anh quan sát vẻ mặt của cô, "Sắp thăng chức?"

Lục Yên cười giảo hoạt, "Chưa đâu, Trường Canh, còn anh?"

Anh suy nghĩ một lúc, trả lời cẩn thận, "Sắp."

"Vậy thì tốt quá."

Lục Yên nhắm mắt lại, ôm lấy anh, tìm một vị trí thoải mái, Tạ Đạo Niên kéo cô vào vòng tay của mình, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lá cây ngoài cửa sổ đang đưa không ngừng, hai người trong phòng im lặng không tiếng động.

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 21-2: Yêu sâu đậm 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Beta: Yukirui

Ánh bình minh lên cao, cô vẫn chưa dậy, cơ thể bị chặn che mất một nửa, bắp đùi kẹp lấy chân, về mặt khi ngủ vô cùng yên bình.

Tạ Đạo Niên đứng dậy, kéo một bên rèm cửa sổ ra, nhìn phong cảnh bên ngoài, cơ thể cao lớn đứng trước cửa sổ đón ánh bình minh.

Một cơn gió ập đến, anh hít một hơi thật sâu, xoay người đi đến phía ngăn kéo lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ, mở hộp ra, bên trong có một chiếc nhẫn kim cương.

Anh đưa nó lên cao, nhìn nó tỏa ra ánh sáng chói mắt, sau đó lại nhìn cô.

Lục Yên lẩm bầm mấy câu, sau đó thay đổi tư thế ngủ, tay vô thức tìm kiếm cơ thể anh, nhưng không tìm thấy nên cô ôm lấy cái gối của anh.

Tạ Đạo Niên cười nhẹ.

Chiếc nhẫn này anh đã mua từ lâu, nhưng anh muốn chờ cô trưởng thành mới đeo lên cho cô.

Cuối tuần vừa rồi về nhà, nói chuyện một lúc với bố, uống hết ấm trà này sang ấm trà khác. Đó cũng là lần đầu tiên Tạ Đạo Niên và Tạ Văn Bằng nói chuyện với nhau lâu như vậy.

Nói chuyện từ hồi nhỏ đến lúc trưởng thành, cách giáo dục, các câu chuyện cũ, chuyện vui hay không vui, hai người đều cùng nhau ôn lại một lần.

Cuối cùng, Tạ Đạo Niên nói anh muốn kết hôn với Lục Yên, và cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ, cũng tin tưởng bản thân có khả năng xây dựng được một gia đình hạnh phúc ấm no.

Tạ Văn Bằng cuối cùng cũng nói, "Con cứ quyết định đi". Trước khi đóng cửa, ông nói một câu, "Thiếu cái gì thì nói với bố, bố chỉ có duy nhất một đứa con trai, chuyện kết hôn của con cũng là chuyện quan trọng đối với bố".

Tạ Đạo Niên lặng lẽ ma sát chiếc nhẫn kim cương.

Anh muốn mỗi sáng thức dậy, đều có thể thấy gương mặt đang ngủ của cô, cho dù là gương mặt trẻ trung, xinh đẹp bây giờ hay là gương mặt có dấu hiệu thời gian sau này của cô thì anh đều muốn ngắm nhìn.

Cô cũng đã đạt đến trình độ tự lập một mình, năng lực cũng đã lên khá cao.

Anh đến gần cô, quỳ một gối xuống bên cạnh cô, cầm bàn tay của cô lên, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đó, cảm nhẫn kim cương đeo vào ngón áp út của cô.

Nhất sinh nhất thế*.

(*nhất sinh nhất thế = cả cuộc đời, suốt đời, trọn đời...)

Một nụ hôn nhẹ nhàng được đặt xuống trán của cô, ánh mắt của anh như được phủ một lớp sương mù, và trong lớp sương mù này có chứa một luồng ánh sáng.

.....

Khi Tạ Đạo Niên mua bữa sáng về đến phòng rồi thì Lục Yên vẫn duy trì trạng thái ngất ngơ, phải nói rằng, lúc cô tỉnh dậy đã rất sững sốt.

Tự dùng ngón áp út của cô lại có thêm một chiếc nhẫn, nhưng cô không biết được nó được đeo lên khi nào.

"Dậy rồi thì ra ăn sáng đi"

Tạ Đạo Niên mua bánh bao (1) và sủi cào ngô (2), dọn bát đĩa lên bàn, giọng điệu vẫn bình thường. Kiểu chung sống như này đã trở thành một phần trong cuộc sống sinh hoạt của hai người.

(1)

(2) sủi cảo ngô

Lục Yên giật mình, cô đột nhiên chạy xuống giường, ôm chặt lấy anh từ phía sau.

"----- Trường Canh!"

Cô vừa khóc vừa gọi tên anh.

Tạ Đạo Niên xoay người lại ôm lấy cô, "Ừm."

Cô giờ ngón tay đeo nhẫn lên cho anh nhìn, hai mắt đều đã ngập nước, nói, "Đây là thật?"

Anh găt đầu, "Thật."

"Em vẫn còn đang mơ ư?"

Tạ Đạo Niên nhéo mũi cô, Lục Yên khịt mũi một cái, anh nói, "Em xem, em bị đau."

Lục Yên nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay mình, tự lẩm bầm, "Đeo lúc nào rồi?"

"Sáng nay, lúc đó em vẫn còn ngủ."

"Em còn chưa đồng ý mà."

Tạ Đạo Niên nhìn cô, ánh mắt như muốn nói, em chắc chứ?

"Một câu cầu xin thôi mà anh cũng không nói, đồ lưu manh!"

Anh mỉm cười, quý một chân xuống sàn nhà, nắm lấy tay cô, ánh mắt thành kính.

"Gà cho anh, được không?"

Hùng ta cùng nhau bước qua quãng đời còn lại, đến khi già, đến khi chết, cùng nhau nhìn mặt trời mọc và mặt trời lặn, cùng nhau ngắm nhìn bầu trời khi sáng và bầu trời khi về đêm, cùng nhau trải qua bốn mùa.

Lục Yên che miệng lại, nước mắt tuôn rơi, "Em còn tưởng rằng mình phải đợi một thời gian nữa chứ?"

"Anh sẽ không nuốt lời."

"Em sợ anh đi làm sẽ gặp được người tốt hơn em."

"Đồ ngốc, không ai tốt hơn em được, em tưởng rằng anh không sợ ư?"

Lục Yên ôm lấy anh, nước mắt chảy ướt hết vạt áo của anh, "Trường Canh ~"

"Ừm"

"Đừng khóc, 24 tuổi đầu rồi còn khóc."

"Có quá sớm không?"

"Em chưa muốn?"

Cô đánh anh, "Không phải."

Anh mỉm cười, hôn cô, "Không sớm cũng không muộn, rất đúng lúc."

Lục Yên hỏi anh, "Vậy còn bác trai....."

Tạ Đạo Niên ngăn cô lại, "Bố sớm đã không can thiệp vào chuyện này, chỉ có em mới ngây ngô không nhận ra được chuyện đó."

Lục Yên suy nghĩ một chút, "Nhưng bác ý còn chưa nói...."

"Bố không thích dùng lời nói."

"Thật vậy ư? Bác trai thật sự đã đồng ý?"

Anh lau nước mắt giúp cô, "Được rồi, đừng khóc nữa, đi đánh răng rửa mặt đi rồi ăn sáng."

Lục Yên lau nước mắt, khò miệng cong lên, đi đánh răng.

Đánh răng xong liền ngồi xuống ghế ăn bữa sáng, trong lúc nhai thức ăn vẫn cứ nhìn xuống chiếc nhẫn, dường như là muốn lột viên kim cương đó xuống ăn.

Tạ Đạo Niên nhìn thấy vậy không biết nên vui hay buồn.

Ăn xong bữa sáng, Tạ Đạo Niên đi rửa bát, Lục Yên đi thay quần áo, ngồi ngăn người ở mép giường, lúc Tạ Đạo Niên đi vào, thấy cô đang cúi đầu vắn về chiếc nhẫn, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, nâng cằm của cô lên, hỏi cô, "Còn chưa nhìn đủ?"

Cô lẩm bầm, "Nó thật là đẹp....."

"Thích đến vậy sao? Khi nào chúng ta kết hôn sẽ mua một đôi nữa." Anh đứng dậy, xoa đầu cô, "Cùng nhau đi dạo đi, thành phố Cẩm có một con đường rất náo nhiệt dành riêng cho người đi bộ."

"Vâng."

Hai người sửa soạn xong, cùng nhau nắm tay ra cửa, đi xuống tầng một của ký túc xá, thang máy vừa mở ra, Phương Tư Hiền và mấy người bạn vừa đi ăn sáng về, lúc đầu mấy người còn vừa đi vừa nói chuyện cười đùa, nhìn thấy Lục Yên, tất cả đều đứng lại ngăn người ra.

Nói chính xác thì bọn họ ngăn người vì nhìn thấy hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người họ.

Tạ Đạo Niên dắt tay Lục Yên qua đó, giới thiệu mọi người với cô, "Đây là các đồng nghiệp của anh". Sau đó nói với Phương Tư Hiền, "Cô ấy tên là Lục Yên, Lục trong lục địa, Yên trong yên chí, là bạn gái của tớ".

Mắt Phương Tư Hiền rất tỉnh, thấy chiếc nhẫn đeo trên ngón tay áp út của cô, cậu ta liền hiểu ra mọi chuyện, "Rất vui khi gặp em, trước đây có nghe Đạo Niên nhắc đến em, cuối cùng hôm nay cũng có thể gặp được người thật."

Lục Yên cúi người chào hỏi với bọn họ, "Chào mọi người."

Những người khác đều nở một nụ cười với cô, "Chào em! Chào em!"

Tạ Đạo Niên nói với mấy người Phương Tư Hiền, "Tớ còn có việc, xin phép đi trước."

Phương Tư Hiền vội vàng găt đầu, "Ừm."

Tạ Đạo Niên nắm tay Lục Yên rồi đi, để lại mấy người đồng nghiệp xì xào bàn tán.

"Đột nhiên xuất hiện một người bạn gái, làm tớ giật mình."

"Nhìn thấy không, ngón tay của bạn gái cậu ta có đeo nhẫn."

"Vậy là sắp kết hôn rồi à? Thật là hâm mộ, tớ đây còn chưa có bạn gái đây này."

"Cô gái ấy đẹp quá!"

.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21-3: Yêu sâu đậm 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Yang3S

Beta: Tana1206, Ykirui

Khi ngồi lên xe, Lục Yên hỏi anh, "Đồng nghiệp của anh trông năng động nhỉ."

Tạ Đạo Niên ngồi xuống ghế lái, trả lời cô, "Họ cũng là người khá tốt bụng, và rất thích chơi game."

"Anh có chơi cùng không?"

"Không nhiều lắm, lúc đi liên hoan chơi nhiều hơn một chút. Yên Yên, cài dây an toàn vào đi."

Anh gọi cô là Yên Yên, cả người Lục Yên liền ngẩn ngơ. Tạ Đạo Niên nở nụ cười, anh tiếp tục xoay vô lăng, nói, "Tối hôm qua em đã đồng ý với anh."

Mặt của Lục Yên dần dần đỏ lên, hai tay áp lên má, len lén cười khúc khích.

Tạ Đạo Niên nhìn cô một cái, sau đó chuyển tâm lái xe.

Đi đến con đường dành riêng cho người đi bộ, ngày hôm qua mưa rền gió dữ nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến sự nhộn nhịp của nơi này, người đi lại nườm nượp, đèn hoa được trang trí trên cây như ngày hội.

Tạ Đạo Niên khóa cửa xe lại, đi qua đất lầy tay cô, Lục Yên giờ ngón tay đeo nhẫn lên, anh nhìn cô, khúc miệng hơi cong lên thành một nụ cười, mười ngón tay đan vào nhau.

Lục Yên nhìn lên bầu trời, chớp mắt nhếch lên cao.

Tạ Đạo Niên ở ngoài mặt ra chỗ khác, nở một nụ cười vì không dễ nên lại được cảm giác hạnh phúc.

Hai người đi dạo đường phố, tâm trạng của Lục Yên rất tốt, cộng thêm ở đây náo nhiệt như vậy, người nào người nấy đều xách theo túi lớn túi nhỏ, liền kích thích lòng mua sắm của cô, cuối cùng trong tay cô cũng cầm một cái túi to.

Cứ đi bộ được mấy phút là cô lại nhìn xuống chiếc nhẫn đeo trên tay, dường như là sợ nó chạy đi mất.

Tạ Đạo Niên nói ở bên tai cô, "Không rơi được đâu, anh đã mua cỡ vừa với ngón tay của em"

"Ai nói em nhìn nó."

"....."

Đi bộ tới một chỗ, nghe thấy tiếng đàn nhị, cô ngăn người, kéo tay Tạ Đạo Niên, nói, "Đó là bản nhạc Lương Chúc*."

(bản nhạc Lương Chúc: bản nhạc Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài. Đây là một trong số các tác phẩm concerto kinh điển của âm nhạc Trung Quốc viết cho violon. Đây là tác phẩm chuyển thể từ truyền thuyết Lương Sơn Bá-Chúc Anh Đài)

Ngày hôm qua, ông cụ kia sợ cô buồn chán, đã kéo khúc nhạc này cho cô nghe.

Tạ Đạo Niên lắng nghe một lúc, gật đầu, "Đúng là bản nhạc Lương Chúc."

Lục Yên men theo tiếng nhạc đi đến nơi phát ra bản nhạc này, đi vào giữa dòng người, đứng như cô đoán, là ông cụ hôm qua, ông đang bán nghệ*, trên đầu đội một cái mũ trắng, quần áo sạch sẽ, đang kéo đàn nhị vô cùng nhập tâm, vẻ mặt có chút say sưa.

(*bán nghệ: bán tài năng)

Có một người nào đó đã bỏ tiền xuống, Lục Yên lấy ra tờ trăm nhân dân tệ bỏ vào hộp, ông cụ nhìn thấy cô, vẻ mặt ngạc nhiên, Lục Yên chỉ tay vào Tạ Đạo Niên, sau đó lại chỉ vào chiếc nhẫn đeo trên tay, sau đó nháy mắt, nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ. Ông cụ ngẫm hiểu, cười cười gật đầu với cô, giờ thì ngón tay cái đang kéo đàn lên.

Cháu gái, cháu thật là giỏi!

Lục Yên cũng giờ ngón tay cái lên.

Ông cụ, ông kéo đàn cũng rất giỏi!

Tạ Đạo Niên hỏi cô, "Hình như đó là ông cụ tối hôm qua đúng không?"

Lục Yên kéo anh rời khỏi đám người, "Đúng rồi, không ngờ lại có thể gặp lại."

"Hai người nói chuyện gì vậy?"

Lục Yên nhìn anh, "Bí mật."

Anh không hỏi tiếp nữa, thấy Lục Yên vui mừng như vậy, anh ôm cô, "Đi thôi, vẫn còn nhiều chỗ chúng ta chưa đi đến nữa."

"Vâng."

Đi vào một quán kem, hai người ngồi xuống, bà chủ mang một bát sữa hai lớp (1), và một bát thạch đen (2), phần của Lục Yên là bát sữa hai lớp được rắc đậu đỏ ở trên, còn phần của Tạ Đạo Niên là sữa thạch đen. Lục Yên lấy thìa múc đậu đỏ lên ăn, vừa ăn vừa nhìn xuống chiếc nhẫn kim cương trên tay mình, phát hiện ra chiếc nhẫn kim cương này rất hợp với màu trắng và đỏ của món sữa hai lớp, cô lấy điện thoại ra chụp lại một bức ảnh.

(1) sữa hai lớp: là món tráng miệng Quảng Đông được làm từ sữa, lòng trắng trứng và đường. Nó lần đầu tiên được phát minh ở Thuận Đức, Quảng Đông. Nó là sữa trứng mịn mượt giống như panna cotta, với hai lớp vỏ. Da đầu tiên được hình thành trong quá trình làm mát sữa luộc và thứ hai khi làm mát sữa trứng đã nấu chín.

(2) thạch đen: từ gốc là 龟苓膏 = quy linh cao là tên một loại thạch, hay còn là quy phục linh, thạch rùa, thạch đồi mồi là một loại thuốc Đông ý dạng thạch, cũng được phục vụ như món tráng miệng, là đặc sản của người Hoa vùng Ngõ Châu, đồng thời cũng là món ẩm thực truyền thống của vùng Lưỡng Quảng.

Cô chụp xong liền nhìn Tạ Đạo Niên, anh đang cười nhìn cô, trong miệng vẫn nhai thạch, đôi mắt sáng ngời, nhìn rất có tinh thần.

Cô gửi bức ảnh vừa chụp đó cho Đào Nhạ.

Lục Yên cắn thìa, hỏi anh, "Trường Canh, cái đó ăn có ngon không?"

Tạ Đạo Niên đẩy bát sữa thạch đen của anh về phía cô, "Em ăn thử đi."

Lục Yên ăn thử một miếng, có chút lạnh, có chút ngọt, thơm thơm, bùi bùi, ăn rất ngon, cô cũng đem phần của mình đẩy về phía anh, "Anh cũng ăn thử đi."

Chỉ một lúc sau, Đào Nhạ đã gửi tin nhắn trả lời lại, Lục Yên mở tin nhắn ra đọc.

- Cầu hôn?

- Vâng ạ. Cô trả lời.

Đào Nhạ hỏi: bao giờ quay về?

Lục Yên nhìn Tạ Đạo Niên, cô trả lời: Ngày mai ạ.

- Ừm.

Một chữ "Ừm", cô nhìn dòng tin nhắn của bà một lúc, cảm nhận được sự chúc mừng trong câu nói của bà.

Lục Yên để điện thoại đi động xuống, nở một nụ cười rạng rỡ.

Tạ Đạo Niên hỏi cô, "Có chuyện gì thế?"

"Trường Canh, bao giờ chúng ta về?"

Tạ Đạo Niên nhìn xuống đồng hồ đeo tay, "Đi dạo xong rồi về."

Lục Yên buông thìa xuống, "Nhanh như vậy?"

"Vì ban đầu, anh muốn hôm nay đưa em về nhà." Em muốn đi dạo phố, vậy chúng ta cứ cùng nhau đi dạo thôi.

Lục Yên chớp mắt mấy cái, có chút bất ngờ, nhìn trái rồi lại nhìn phải một lúc lâu mới lấy lại được lý trí. Cô cảm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Đào Nhạc, sau đó ăn nhanh chóng phần sủi hai lớp còn lại, miệng phồng lên, đứng lên, nói nhanh, "Đi thôi, đi thôi, nếu muộn là không kịp giờ xe chạy đâu."

Tạ Đạo Niên lấy khăn giấy lau miệng, ôm chặt lấy cô, buồn cười nói, "Vẫn không kịp giờ xe chạy đâu."

Lục Yên kéo tay anh xuống để nắm, "Mới vừa ăn no xong, nên không thể để anh sờ bụng được."

Tạ Đạo Niên nở nụ cười bất đắc dĩ, anh đi vòng quanh cô mấy vòng, sau đó dừng lại, anh nghĩ đến chuyện gì đó, sau đó nắm chặt lấy tay cô, quay đầu lại nhìn cô thật kỹ, Lục Yên sờ tay lên mặt, hỏi, "Có chuyện gì vậy? Trên mặt em có gì à?"

Anh hỏi cô, "Em thật sự là không tức giận?"

Lục Yên nhàu mày lại, "Vẫn còn đang nghĩ đến chuyện em có tức giận hay không?"

"Em..." Tạ Đạo Niên suy nghĩ một lúc, "Không muốn nói gì đó về mấy tin đồn kia? Có lẽ nếu nói ra thì lòng em sẽ thoải mái hơn?"

Lục Yên đảo mắt, giọng nói trịnh trọng, "Không."

Tạ Đạo Niên nắm lấy hai bả vai của cô, ánh mắt khẳng định, "Vậy em có khó chịu không? Vì anh và cô ta là đồng nghiệp của nhau, em có cảm thấy thiếu cảm giác an toàn không?"

Anh không muốn cô có bất kỳ một điều phiền lòng nào cả.

"Vậy em phải nói gì đây, nếu như phải nói thì việc cô ta không quan tâm đến việc anh đã có bạn gái, còn cố tình theo đuổi anh, cô ta đúng là kiểu người khiến người khác ghê tởm, nhưng sau chuyện tối hôm qua, có lẽ sự xấu hổ của cô ta đã khiến cô ta phải lựa chọn hướng đi khác, hơn nữa, em tin tưởng anh, anh không phải người như vậy, có thể người khác sẽ lung lay, nhưng, Trường Canh sẽ không như vậy."

Lục Yên cũng không biết vì sao mình lại chắc chắn như vậy, nhưng tất cả sự lý trí của cô đều nói với cô rằng, Tạ Đạo Niên là một người đáng để tin tưởng.

Sau khi nói xong câu đó, Tạ Đạo Niên chăm chú nhìn cô không chớp mắt, khiến cô cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Sao vậy?"

"Có vẻ như chúng ta đều giống nhau." Anh hôn lên trán cô, "Đi thôi, chúng ta về nhà nào."

"Vâng, chúng ta về nhà thôi."

Quay về thành phố Ngô, trở về ngôi nhà của bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Lục Yên, Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.